

OSWALD CHAMBERS
Krisztusért mindent
My Utmost for His Highest

Előszó

Még a második világháború előtt jelent meg Oswald Chambers áhítatos könyve magyarul *Minden tőlem telhetőt az Ő uralmáért* címmel. A második, átdolgozott kiadás a stuttgarti Evangéliumi Kiadó gondozásában látott napvilágot a hatvanas években *Krisztus mindenek felett* címmel. Az első kiadás címe szó szerinti fordítása az eredeti angol címnek. A második, átdolgozott kiadás címe – nyilvánvalóan rövidítésre való törekvés eredménye – inkább az eredeti cím második felét hangsúlyozza ki nagyon találóan, de a szerző, és a megszólított olvasó személyes odaszántságára, a magas cél elérésére való törekvésére, a minden mást a kitűzött célnak alárendelő beállítottságára, a „my utmost”-ra, a minden tőlem telhetőre közvetlenül nem utal. Pedig Chambers eredeti célja, amely oly találó tömörséggel jutott kifejezésre az eredeti angol címben, mindkét területet magába öleli: a lelkemben lezajlókat, az én részemet, és a mindenekfeletti krisztusi uralmat, az Ő részét. A kettő egyidejű érvényesülése az, ami megkülönbözteti az igazi keresztyénséget minden más vallástól, vallásos gyakorlattól. „E könyv tanításainak az a célja, hogy megtanítson helyesen viszonyulni Isten velünk szemben támasztott igényeihez” – olvashatjuk a május 30-i elmélkedésben. Az én részem ez a helyes viszonyulás, ez az én hozzáállásom, itt kell nekem mindent megtennem, hogy Krisztus uralma maradéktalanul érvényre juthasson bennem.

Krisztus mindenekfeletti uralma a mindennapokban az én teljes odaszánásomban, és annak rajtam túlmutató eredményeiben jut kifejezésre. Erről szól a könyv. A célt sokan felismerték már, de a hogyan (jutok el odáig) kérdésre csak kevesen tudtak olyan gyakorlati, és mégis, mindig célra mutató választ adni, mint Oswald Chambers. Ez teszi könyvét megjelenése óta szinte egyedülállóvá. Az égi fényt hordozó, de földhöz tapadt embert szólítja meg és mutatja be sokszor kíméletlenül leleplező módon, hogy minél jobban kibontakozhasson benne a krisztusi.

Az alábbi fordítás Baranyi József munkája, amely személyes használatra készült, és figyelembe vette a James Reimann által készített amerikai updated editiont is.

Oswald Chambers (1874-1917) Skóciában született, tizenéves, amikor Spurgeon igehirdetését hallgatva megtér. Egyetemi éve során archeológiát, művészettörténetet majd később teológiát tanul. 1906 és 1910 között Amerikában, Japánban és Angliában meghívott előadóként tart előadásokat, majd 1911-ben megalapítja a Bible Training College-t Londonban, melynek igazgatója volt 1915-ig, amikor is az első világháború okozta nehézségek miatt be kellett zárni az iskolát. Tábori lelkészként Egyiptomba megy. Itt éri a halál 1917-ben egy elkészett vakbélműtétet követően.

Oswald Chambers gondolatai nem egy remeteélet fennkölt magányosságában letisztult lélek magasztos és rendkívüli meglátásai, hanem a hétköznapiak forgatagában élő, közülünk való, a munka terhet hordozó, lelkigondozói lélek, tábori lelkész és hatásos igehirdető meglátásai, aki gyakorolta is azt, amiről beszélt. Ő maga nem írt könyveket, de halála után, beszédei alapján több mint harminc könyve jelent meg. Közöttük a legismertebb a *My Utmost for His Highest*, amely több mint harminc kiadást ért meg, több millió példányban lett kinyomtatva, és századunk első évtizedében a tíz legkeresettebb keresztyén könyv közé tartozik. Angol nyelvterületen reneszánszát éli ez a 20. század elején élt kivételes ember, aki Egyiptomban, szolgálatának végzése közben, fiatalon, 43 éves korában halt meg, tért vissza Urához, akit annyira szeretett.

Budapest, 2014. március 19.

RAGASZKODJUNK A LÉNYEGHEZ

„...az én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben nem vallok szégyent, hanem mint mindenkor, úgy most is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár az életem, akár a halálom által.”

Fil 1,20

Minden tőlem telhetőt az Ő mindenek mindenek fölötti uralmáért.
 „Az én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök.” Nagyon szégyellhetjük magunkat, ha nem engedünk Jézusnak ott, ahol Ő engedelmességet vár tőlünk. Pál azt mondta: „Elhatároztam, hogy mindent megteszek az Ő uralmáért.” Ez kizárólag az akarat kérdése, ide nem elmélkedés, alkudozás révén jutunk el, hanem akaratunk alárendelése révén, akaratunkat ezen a ponton, feltétel nélkül és visszavonhatatlanul alá kell rendelnünk neki. Önmagunk túlzott kímélete tart vissza bennünket ettől a döntéstől, bár lehet, hogy azt a látszatot akarjuk kelteni, hogy másokra vagyunk tekintettel. Amikor azt fontolgatjuk, mibe kerül másoknak, ha Jézus hívó szavának engedelmeskedünk, akkor lényegében azt vetjük Isten szemére, hogy nem számol engedelmességünk következményeivel. De legyünk őszinték, Ő tökéletesen tisztában van vele. Vess félre minden más meggondolást, és Isten színe előtt csak erre az egyre legyen gondod: „Minden tőlem telhetőt az Ő mindenek fölötti uralmáért.” Elhatározom, hogy egészen és feltétel nélkül neki élek, egyes-egyedül neki áldozom életemet.

Tántoríthatatlanul harcolok szentségéért. „... akár életem, akár halálom által” (21. v.). Pál elhatározta, hogy semmi sem riaszthatja vissza Isten akaratának maradéktalan végrehajtásától. Isten akarata gyakran válsággá fokozódik életünkben, mert a halk, szelíd hangokra a fülünk botját sem szoktuk mozdítani. Ő elvisz bennünket életünkben arra a pontra, ahol megkérdézheti tőlünk: készek vagyunk-e minden tőlünk telhetőt megtenni érte, mi pedig latolgatni kezdjük esélyeinket. Isten ekkor gondoskodik arról, hogy válságba jussunk, ahol döntünk kell – mellette, vagy ellene, és ezen a ponton kezdődik el életünk „nagy vízvázastója.” Ha ez a válság téged is utolért már valamilyen módon, rendeld alá neki akaratodat feltétlenül és visszavonhatatlanul.

Január 2

KÉSZ VAGY ELINDULNI AZ ISMERETLENBE?

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni, és kiment, nem tudva, hova megy.”

Zsid 11,8

Elindultál már valaha így? Ha igen, és valaki megkérdezett, hogy mi a szándékod, nem is tudtad megokolni lépésedet. Keresztyén munkában az egyik legnehezebb megválaszolásra váró kérdés így hangzik: „Mi a legközelebbi teendő?” Az igazság az, hogy még nem tudod, hogy mit is fogsz tenni, csak azzal vagy tisztában, hogy Isten tudja, mit akar. Szüntelenül vizsgálód, hogy Isten iránti magatartásod ilyen kimenés-e mindenből, a bele vetett teljes bizalom alapján. Ez a beállítottság állandó csodálkozó várakozásban tart majd, hiszen nem tudod, hogy mit tesz Isten legközelebb. Legyen minden reggeled, amelyre felvirradsz ilyen „kimenés,” ilyen bizalomteljes építés Istenre. „Ne aggódalmaskodjatok az éltetek felől ... sem a testetek felől” (Lk 12,22), azaz ne aggódj azért, amiért „kimeneteled” előtt annyit aggódalmaskodtál.

Meg szoktad kérdezni Istentől, hogy mi a szándéka? Ő soha nem mondja meg, hogy mit fog tenni, de kijelenti neked, hogy Ő kicsoda. Hiszel-e egy csodákat tevő Istenben, és teljesen átadva magadat neki, kész vagy-e mindaddig „kimenni”, amíg már semmin sem csodálkolsz, amit Ő tesz?

Ha Isten valóban az az Isten, akinek akkor ismerted meg, amikor a legközelebb voltál hozzá, akkor micsoda arcátlanság most aggódalmaskodnod? Életfelfogásodba építsd be ezt az állandó „kimenetelt” az Istenbe vetett bizalomba. Ez bearanyozza majd életedet, és Isten tettségére lesz. Tanulj meg „kijönni” meggyőződéseidből, hitvallásodból, megtapasztalásaidból, egészen addig, amíg hitedet tekintve, nem marad többé semmi közted és Isten között.

FELHŐ ÉS HOMÁLY

„Felhő és homályosság van körülötte.”

Zsolt 97,2

Az Isten Lelkétől újonnan nem született ember számára Jézus tanításai egyszerűnek tűnnek. De ha megkereszteltetünk Szentlélekkel, rájövünk, hogy „felhő és homályosság van körülötte.” Ha közelebbről megismerjük Jézus tanításait, előbb-utóbb felfedezzük ezt a jellegzetességet. Tanításait csak egyetlen módon lehet igazán megérteni, ha a Szentlélek világossága átjárja bensőnket. Ha vallásos közhelyes lábunkról még sohasem húztuk le közhelyek ismétléséből szőtt vallásos sarunkat, és nem szabadultunk meg attól a nyegle bizalmaskodástól, amellyel Istenhez szoktunk közeledni, akkor még az is kérdés, hogy voltunk-e valaha is az Ő jelenlétében. Azok, akik fecsegnek és bizalmaskodnak előtte, még sohasem találkoztak vele. Annak felszabadító és megörvendeztető megtapasztalása után, hogy mit tesz Jézus Krisztus, áthatolhatatlan homályba jutsz, hogy ráébredj, kicsoda Ő.

Jézus azt mondta: „a beszédek, amiket én mondok nektek, lélek és élet” (Jn 6,63). A Biblia csak egy szóhalmaz volt nekünk – felhő és homályosság – de a szavak hirtelen lélekké és életté váltak, mert Jézus, egy adott helyzetben, újra elmondta nekünk. Így beszél hozzánk Isten, nem álmok és látomások útján, hanem Igéje által. Istenhez csak a legegyszerűbb úton, a szavak útján juthat el az ember.

MIÉRT NEM KÖVETHETLEK MOST?

„Azt mondta neki Péter: Uram, miért nem követhetlek most?”

Jn 13,37

Néha nem érted, miért nem teheted azt, amit szeretnél. Amikor Isten üres lapot helyez eléd, ne siess kitölteni, hanem várj. Lehet, hogy azért hozza ezt életedbe, hogy a megszentelődésre tanítson, de lehet, hogy a megszentelődés után a szolgálat igazi értelmére akar megtanítani. Ne vágj elébe Isten vezetésének! Ha a legkisebb kétség is felmerül, akkor Ő nem vezet. Ha kétséged támad, ne tedd meg!

Eleinte úgy tűnik, világos előtted mi Isten akarata – szakíts meg egy barátságot, üzleti kapcsolatot –, s talán meg vagy győződve, hogy bizonyosan az lenne Isten akarata számodra, mégse tedd meg csupán érzéseidre hallgatva. Ha mégis megteszed, olyan nehézségekbe sodródsz, hogy évekbe telhet, míg kilábalasz belőlük. Várd meg, amíg Isten a maga idejében cselekszik, meglátod, azt nem kíséri szomorúság és csalódottság. Amikor nem látod tisztán Isten gondviselését egy dologban, várj addig, amíg Ő nem lép.

Péter nem várt Istenre; azt hitte, hogy tudja honnan fog jönni a kísértés, de az nem onnan jött. "Az életemet adom érted..." Fogadkozása őszinte volt, de nem ismerte önmagát. "Jézus erre azt mondta neki: ...Bizony mondom néked, nem szólal meg addig a kakas, míg háromszor meg nem tagadsz engem." (Jn 13,38) Jézus ezt azért mondhatta, mert jobban ismerte Pétert, mint ő saját magát. Péter azért nem követhette Jézust, mert nem ismerte eléggé önmagát, nem tudta, hogy mi mindenre volt képes. Jézus iránti természetes odaadásunk nagyon helyénvaló, vonzó személye megragadhat bennünket, de ez nem elég ahhoz, hogy tanítvány legyen belőlünk. A természetünkől fakadó odaadás – így vagy úgy –, de mindig megtagadja Jézust.

AZ Ő EREJÉBEN VALÓ ÉLET KÖVETKEZMÉNYEI

„Ahová én megyek, oda most nem követhetsz, később azonban utánam jössz.”

Jn 13,36

„És miután ezt mondta, így szólt hozzá: Kövess engem!” Három évvel korábban már mondta neki Jézus, hogy: „Kövess engem”, és Péternek akkor könnyű volt engedelmeskedni. Jézus személyisége megragadta, nem volt szüksége a Szentlélek segítségére, hogy kövesse. Aztán odáig jutott, hogy megtagadta Jézust, és belsőleg teljesen összetört. Később megkapta a Szentlelket, és Jézus most újra mondja: „Kövess engem!” Most egyedül Jézus Krisztus áll előtte. Az első „kövess engem”-ben nem volt semmi titokzatos, az csak külsőséges követés volt, ez a második most arra hívta, hogy belső vértanúságban is kövesse (Jn 21,18).

E két hívás között Péter átkozódva és esküdözve megtagadta Jézust! Végére jutott saját erejének és magabiztosságának, már nem volt egyetlen idegszála sem, amire rá merte volna bízni magát. Nyomorúságos állapota alkalmassá tette arra, hogy feltámadott Ura adhasson neki valamit: „Rájuk lehelt és mondta nekik: Vegyetek Szentlelket!” (Jn 20,22). Soha ne abban a változásban bizzál, amit Isten idézett elő életedben, hanem egyedül Jézus Krisztus személyében bizzál, és az Ő Szentlelkében, amelyet tőle kaptál.

Fogadkozásaink és elhatározásaink az Ő megtagadásába torkollnak, mert nincs hatalmunk megvalósítani őket. Csak amikor erőnk és képességeink végéhez érkeztünk, nem képletesen, hanem valóban, akkor fogadhatjuk be a Szentlelket. Vegyétok a Szentlelket – ez hatalomátvételt jelent. Most már csak egyetlen vezérsillaga van életünknek, az Úr Jézus Krisztus.

Január 6

IGAZI ISTENTISZTELET

„Felütötte sátorát: Bétel volt nyugatra, Hai pedig keletre, és ott oltárt épített az Úrnak.”

1Móz 12,8

Az igazi istentisztelet, az imádat azt jelenti, hogy a legjobbat adjuk Istennek abból, amit nekünk adott. Bánj csínján ezzel a neked juttatott „legjobbal.” Valahányszor Isten megáld, add vissza neki, szereteted jeleként. Legyen időd Isten előtt elmélyedni, és áldásait imádatodban helyezd trónja elé. Ha valamit megtartasz magadnak, az csak megromlik, mint ahogy a manna megbűzhödött, amikor felhalmozták. Isten nem engedi, hogy lelki ajándékait magadnak tartsd meg, azt vissza kell adni, hogy mások számára áldássá tehesse.

Bétel az Istennel való közösség, Hai pedig a világ jelképe. Ábrahám e két hely között ütötte fel sátorát. Az Istennel való magányos, csendes közösségünk mélységétől függ érte végzett nyilvános szolgálatunk értéke. A kapkodás sosem jó, mindig van elég időnk Isten imádására. De az Istennel töltött csendes napok is csapdává lehetnek. Ott verjünk sátrat, ahol tartósan csendben lehetünk Istennel, bármilyen lármás és hangos is e világban életünk. Nincs három fokozat a lelki életben: az imádás, a várakozás és a munka, mi pedig mintha lelki békák lennénk, átugrunk az imáadásból a várakozásba, a várakozásból meg a munkába. Isten elgondolása az, hogy ez a három együtt járjon. Urunk életében is egybefonódott. Ő sose sietett, de nem is tétlenkedett. Ez önfegyelem kérdése, amit nem lehet öt perc alatt elsajátítani.

JÉZUS BIZALMASA

„Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem?”

Jn 14,9

Nem szemrehányásként hangzanak ezek a szavak, de nem is fejeznek ki meglepetést. Jézus csak egy lépéssel tovább akarja vezetni Fülöpöt. Jézus az, akivel utoljára kerülünk bizalmas viszonyba. Pünkösöd előtt a tanítványok úgy ismerték Jézust, mint aki hatalmat adott nekik a démonok kiűzésére és lelki ébredés támasztására (Lk 10,18-20). Már ez is csodálatos kötődést jelentett, de még ennél is bensőségesebb, bizalmasabb kapcsolat várt rájuk – „Titeket pedig barátainak mondtalak.” A barátság nagyon ritka a földön. A barátság a gondolkodás, a szív és a lélek azonosságát jelenti. Életünk iskolája arra szeretne képesíteni bennünket, hogy eljussunk erre a Jézus Krisztussal való legszorosabb közösségre. Részesültünk áldásaiban, megértettük beszédét, de Őt magát vajon megismertük-e?

Jézus azt mondta tanítványainak: „Jobb néktek, hogy én elmenjek.” Elhagyta a korábbi kapcsolatot, hogy tovább vezethesse őket. Jézus örül, ha tanítványa időt szentel a vele való bizalmas együttlétre. Ezek a bizalmas együttlétek mindig gyümölcstermést eredményeznek (Jn 15,1-4).

Ha egyszer Jézus bizalmasaivá leszünk, többé nem vagyunk egyedül. Nincs szükségünk az emberek együtttérzésére, megértésére: folyvást mi adhatunk nekik anélkül, hogy azt leereszkedésnek éreznék. A Jézussal bizalmas viszonyban élő szent sohasem akar hatást kelteni, hanem érezni lehet, hogy Jézus akadálytalanul élhet benne, hiszen Ő töltötte be lényének legmélyebb szakadékát. Az ilyen élet erős, nyugodt, élőhitű ember benyomását kelti. Ezt adja Urunk azoknak, akik bizalmas viszonyba kerülnek vele.

Január 8

ÉLŐ ÁLDOZATOM

*„Megépítette ott Ábrahám az oltárt ... és megkötözte az ő fiát, Izá-
kot.”*

1Móz 22,9

Ez az esemény azt a nagy tévedést szemlélteti, amikor azt gondoljuk, hogy Isten végső követelése velünk szemben a halál vállalása. Isten a halál *által* odaáldozást kívánja, amely képessé tesz arra, amit Jézus tett, ami nem más, mint életünk odaáldozása. Tehát nem: „kész vagyok veled a halálba menni,” hanem „kész vagyok eggyé lenni haláloddal, hogy életemet Istennek szentelhessem.” Nekünk úgy tűnik, mintha Isten egyes dolgok átadását várná tőlünk. Isten ettől a tévedéstől szabadította meg Ábrahámot, és hasonló nevelés folyik a mi életünkben is. Isten valaminek a feladását nem azért várja el tőlünk, mert meg akar rövidíteni bennünket, hanem hogy hozzájuttasson ahhoz az egyhez, amiért érdemes élni: a vele való élethez. Ennek az életnek a kibontakozását gátoló kötelékek megoldozásáról van szó, és mihelyt eggyé leszünk Jézus halálával, ezek a kötelékek nyomban lehullnak, mi pedig olyan szoros közösségbe jutunk Istennel, hogy életünket is oda tudjuk áldozni neki.

Isten szemében mit sem ér, ha meg akarunk halni érte. Azt akarja, hogy „*élő áldozattá*” légy, hogy a Jézus Krisztus áldozata által megváltott és megszentelt életed minden erejét neki szenteljed. Az ilyen áldozat kedves Isten előtt.

A SZENTLÉLEK KÖZBENJÁRÁSA

„Őrizze meg a ti egész valótokat, mind lelketeket, mind testeteket feddhetetlenül.”

1Thess 5,23

„A ti egész valótok ...” A Szentlélek titokzatos munkája személyiségünknek azokban a rejtett rétegeiben folyik, amihez mi nem férhetünk hozzá. A 139. zsoltár írója így könyörög: „Te vagy a kora reggelnek és a késő éjszakának Istene, a hegycsúcsoknak és a tengereknek Istene. De Uram! Az én lelkemnek messzibb távlatai vannak, mint a kora reggelnek, mélyebb homálya, mint az éjszakának, nagyobb magaslatai, mint a hegycsúcsoknak és feneketlenebb mélységei a tenger mélyénél. Te, aki mindazoknak Istene vagy, légy az én Istenem! Én nem érem el lelkem mélységeit és magasságait, cselekvéseimnek vannak olyan indítékai, amelyeket nem tudok kinyomozni, vannak álmaim, amelyekről nem tudom, honnan jönnek. Vizsgáld meg engem Istenem!”

Elhisszük, hogy Isten mélyebbre tud lehatolni belsőnkben, mint mi magunk? „Jézus Krisztusnak vére megtisztít bennünket minden bűntől.” Ha ez a megtisztítás csak tudatos megtapasztalásunkig terjed, akkor Isten legyen hozzánk irgalmas! Az eltompult lelkiismeretű, bűnben élő embernek már nincs bűntudata. A bűntől való megtisztításnak át kell járnia lelkünk mélységeit és magasságait, ha világosságban akarunk járni, amint Isten is a világosságban van, és ugyanaz a Lélek, aki az Úr Jézus életét táplálta, kell, hogy táplálja a mi lelkünket is. Csak akkor őriztetik meg egész valónk, mind lelkünk, mind testünk, szeplőtlen tisztaságban és Isten színe előtti feddhetetlenségben Jézus visszajöveteléig, ha áthatol rajtunk Isten a Szentlélek csodálatba ejtő szentségével.

Többet kellene elmerülnünk Isten ezen igazságainak végére mehetetlen mélységeiben.

MEGNYÍLT SZEMEK

„Hogy megnyisd szemüket ... hogy a bennem való hit által bűneik bocsánatát vegyék, és a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek.”

ApCsel 26,18

Az egész Újszövetségben ez a vers foglalja össze a legnagyobbban Jézus tanítványának missziói munkáját.

A kegyelem fejedelmi művének első részét ezek a szavak foglalják össze: „hogy bűneik bocsánatát vegyék.” Ha valakinek nincsenek hitbeli tapasztalatai, az majdnem mindig azért van, mert még sohasem kapott semmit. Megváltásunk egyetlen biztos jele az, hogy kaptunk valamit Jézus Krisztustól. Isten munkatársaiként, nekünk az a feladatunk, hogy felnyissuk az emberek szemét, hogy a sötétségből a világosság felé forduljanak, de ebben még nincs szabadulás, ez csak megtérés, a felébredt ember erőfeszítése. Talán nem elhamarkodott állítás azt mondanom, hogy a névleges keresztyének nagy többsége ide tartozik. Megnyílt a szemük, de még nem kaptak semmit. A megtérés még nem újjászületés. Ennek a tényét gyakran elhanyagoljuk az igehirdetésben. Amikor valaki újjászületik, az ilyen ember tudatában van annak, hogy ami vele történt, az nem az ő döntésének az eredménye, hanem a Mindenható Isten ajándéka. Sem a látványosan kifejezett döntés, sem fogadalmak aláírása, vagy bármely más formában tett ígéret nem azonos a megváltással. A megváltás azt jelenti, hogy eljutunk odáig, hogy kaphatunk valamit Istentől, mégpedig bűneink bocsánatát, Jézus Krisztus érdeméért.

Ezt követi a kegyelem fejedelmi művének második része: „hogy a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek.” A megszentelődésben az újjáteremtett lélek önként átadja magához való jogát Jézus Krisztusnak, és teljesen azonosítja magát Isten mások iránti érdeklődésével.

MIBE KERÜL ENGEDELMESSÉGEM MÁSOKNAK?

„Megragadtak egy bizonyos cirénei Simont ... és arra tették a keresztfát.”

Lk 23,26

Ha Istennek engedelmeskedünk, az másoknak többbe kerül, mint nekünk. Itt a bökkenő! Ha szeretjük Urunkat, engedelmisségünket nem érezzük áldozathozatalnak, hanem gyönyörűségünket leljük benne, de azoknak, akik nem szeretik őt, sokba kerül. Engedelmisségünk révén mások tervei felborulnak, és gúnyosan szemünkre vetik majd: „Ez a te nagy keresztyénséged?” Elkerülhetjük ezt a kellemetlenséget, de ha Istennek akarunk engedni, akkor vállalnunk kell engedelmisségünk árát, amibe kerül.

Emberi büszkeségünk tiltakozik ez ellen, és azt mondjuk, nem szorulok mások segítségére, nem fogadok el senkitől semmit. De meg kell tenned, ha nem akarsz Isten iránt engedetlen lenni. Nincs jogunk arra, hogy különb elbánást igényeljünk magunknak, mint amilyenben Urunknak volt része (Lk 8,2-3).

Megtorpan lelki életünk, ha magunkra akarunk venni minden terhet. Mi nem vagyunk képesek mindent elhordozni. Isten annyira beleszötte életünket mindent átfogó nagy tervébe, hogy engedelmisségünknek azonnal kihatása lesz másokra. Kitartunk-e Isten iránti engedelmisségünk mellett, és vállaljuk-e az ezzel járó megaláztatást, vagy a másik irányt választjuk, mondván, hogy nem akarunk másoknak szenvedést okozni? Ha úgy gondoljuk, lehetünk engedetlenek Istennel szemben, ezzel pillanatnyilag könnyíthetünk helyzetünkön, de meg-szorítjuk vele az Urat. De ha engedelmeskedünk Istennek, neki gondja lesz azokra, akiknek hordoznia kellett döntésünk következményeit. Jobb, ha engedelmeskedünk, és a következményeket Istenre hagyjuk.

Órizkedj attól, hogy előírd Istennek, mi lehet engedelmisséged következménye.

VOLTÁL MÁR VALAHA EGYEDÜL ISTENNEL

„Maguk között a tanítványainak mindent megmagyarázott.”

Mk 4,34

Vele való egyedüllétünk. Jézus nem mindig von félre bennünket, hogy a dolgokat megmagyarázza. Csak akkor fejt ki előttünk gondolatait, ha már készek vagyunk megérteni azt. Mások élete intő jel, amit Isten élő példaként helyez elénk, hogy magunkra ismerjünk benne. Ez egy lassú munka, olyan lassú, hogy Istennek egy egész örökkévalóságra van szüksége ahhoz, hogy valakit elképzelésének teljesen megfeleltessen. Csak akkor válunk értékessé Isten számára, ha hagyjuk, hogy végigvezessen bennünket jellemünk girbegurba tekervényein. Elképesztő, hogy mennyire nem vagyunk tisztába saját magunkkal! Észre sem vesszük irigységünket, lustaságunkat, büszkeségünket. Jézus leleplezi előttünk, mennyi mindent rejteget testünk, mielőtt kegyelme munkához látna bennünk. Hányan tanulták meg közülünk a kíméletlen önmagunkba nézést?

Jobb, ha megszabadulunk attól az elképzeléstől, hogy mi tisztában vagyunk magunkkal. Ez az utolsó beképzeltségünk, aminek búcsút kell mondanunk. Egyedül Isten ismer bennünket. A lelki élet legnagyobb átka az önhittség. Ha csak egy pillanatra is felvillant volna már előttünk, hogy milyenek vagyunk Isten szemében, akkor többé nem mondanánk: „Ó, milyen méltatlan vagyok!” hiszen tisztába volnánk vele, hogy méltatlanságunkat kellőképpen még kifejezésre sem tudjuk juttatni. Amíg fel nem ismerjük méltatlanságunkat, Isten szorosságban tart bennünket, mindaddig, amíg egyedül nem maradunk vele. Jézus addig semmit sem tud nekünk megmagyarázni, amíg egy morzsányi büszkeség vagy önteltség is van bennünk. Hagyja, hogy csalódások érjenek, míg megsebzett értelmi gőgünk és szívünk csalárdsága le nem lepleződik. Rámutat fegyelmetlen hajlamainkra, olyan dolgokra, amikről nem is gondoltuk, hogy arról négy szemközt akar velünk beszélni. Összejöveleteken sok mindent hallunk, amit addig nem értünk meg egészen, amíg Isten félre nem von minket, hogy azokról négy szemközt beszéljen velünk.

VOLTÁL MÁR VALAHA EGYEDÜL ISTENNEL

„Amikor egyedül maradt, megkérdezték a körülötte levők a tizenkettővel együtt a példázat felől.”

Mk 4,10

Egyedülléte velünk. Amikor Isten szenvedés, bánat, kísértés, csalódás, betegség, szerelmi bánat, megszakadt barátság vagy új baráti kapcsolat által az egyedüllétbe visz bennünket, úgyhogy már igazán egyedül maradunk, és mint villámsújtottak egyetlen kérdést sem merünk feltenni neki, akkor kezd el tanítani bennünket. Figyeld meg, hogyan nevelte Jézus Krisztus a tizenkettőt. A tanítványok voltak megdöbbenve, nem a tömeg. Állandóan kérdésekkel ostromolták, és Ő mindent megválaszolt, de csak akkor értették meg szavait, miután Szentlelket vettek (Jn 14,26).

Ha Istennel jársz, az egyetlen, ami világos előtted – és Isten azt akarja, hogy csak ez az egy legyen igazán világos előtted –, az, ahogyan a lelkeddel bánik. Testvéreid szenvedése és nehézségei teljesen érthetetlenek számodra. Mi mindaddig úgy gondoljuk, hogy megértjük a másik ember helyzetét, amíg Isten szívünk pestiséből egy nagy adagot be nem mutat nekünk. Isten Szentlelke az önfejlés és tudatlanság nyomaira mutat rá mindenhol, valamennyiünk életében, de erre csak akkor kerülhet sor, ha végre egyedül maradunk Jézussal. Egyedül vagyunk most vele? Vagy netán kicsinyes dolgainkkal, baráti kapcsolatainkkal, testünk gondjaival vagyunk elfoglalva? Jézus addig nem kezdhet el tanítani bennünket, amíg értelmünk lármás kérdései el nem hallgatnak, és egyedül nem leszünk vele.

ISTEN ELHÍVOTTJA

„Kit küldjek el és ki megy el nekünk? Én pedig mondtam: Itt vagyok én, küldj el engem.”

Ézs 6,8

Isten nem Ézsaiáshoz szólt, de Ézsaiás meghallotta Isten „ki megy el nekünk?” kérdését. Isten hívása nem egy szűk körnek, hanem mindenkinek szól. Az, hogy meghallom-e Isten hívását, egyedül hallásomtól függ, és hogy mit hallok meg, az beállítottság kérdése. „Sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak” (Mt 22,14), azaz kevesen bizonyulnak választottaknak. Azok a választottak, akik Jézus Krisztus által kapcsolatba kerültek Istennel és megváltozott a beállítottságuk, fülük mindenkor érzékennyé vált meghallani a halk „ki megy el nekünk?” kérdést. Ez tehát nem egy olyan dolog, hogy Isten kiválaszt egy embert és azt mondja neki: „Most, te menj!” Ézsaiásnál Isten semmiféle kényszert nem alkalmazott. Ézsaiás Isten jelenlétében élt, meghallotta Isten hívását és rájött arra, hogy itt csak egyet lehet tenni, szívének teljes szabadságával azt mondani, hogy „itt vagyok én, küldj el engem.” Ne gondold, hogy Isten majd kényszerít vagy könyörög. Amikor az Úr elhívta a tanítványokat semmiféle külső nyomást nem gyakorolt rájuk. Csendes, de határozott „kövess engem” hívása olyanok felé hangzott, akik a legtudatosabb ébrenlét állapotában voltak. Ha megengedjük a Szentléleknek, hogy Isten elé állítson bennünket, akkor majd mi is hallunk valami olyat, amit Ézsaiás hallott, Isten még mindig csendes hangját, és szívünk teljes szabadságával mondhatjuk: „Itt vagyok én, küldj el engem.”

FEHÉRBEN JÁRSZ?

„Eltemetettünk tehát vele együtt, ... hogy ... mi is új életben járjunk.”

Róm 6,4

Senki sem juthat el a teljes megszentelődésre, anélkül, hogy át ne élje a „fehér temetést”, régi életének sírba tételét. Ha még soha nem mentél át ezen a haláltusán, megszentelődésed csak pusztá látomás. Kell egy „fehér temetés”, amelynek halálából csak egy feltámadás van, a Jézus Krisztus életébe való feltámadás. Ezt az életet már semmi sem tudja megingatni, ez teljesen eggyé lett Istennel, és csak egy célja van, róla bizonyosságot tenni.

Elérkeztél már tényleg az utolsó napodhoz? Érzelmi felindulásaidban talán már gyakran jártál ott, de valósággá lett ez már? Temetéseden nem lehetsz izgatott, a halál nem egy izgalmas élmény. A halál azt jelenti, hogy megszűnsz létezni. Egyetértesz Istennel abban, hogy megszűnsz az a komoly, törekvő keresztyén lenni, aki eddig voltál? Mi csak kerülgetjük a temetőt, de nem akarunk meghalni. Itt nem elég az igyekezet, egyszer igent kell mondanunk a halálra; azoknak, akik „az ő halálába keresztelkedtünk meg” (Róm 6,3).

Megvolt már a „fehér temetésed” vagy szenteskedve bolondját járatod lelkeddel? Van egy pontja az életednek, amelyet az utolsó napként lehet megjelölni, amelyre hálásan emlékszel vissza, „igen, akkor volt a fehér temetésem, akkor szövetséget kötöttem Istennel.”

„Isten akarata a ti szentté lételetek” (1Thess 4,3). Amikor felismerted, hogy mi Isten akarata, olyan természetesen lépsz be a megszentelésbe, amilyen természetesen csak lehet. De hajlandó vagy-e átélni fehér temetésedet? Hozzájárulsz ahhoz, hogy ez legyen az utolsó napod ezen a földön? A beleegyezés pillanata csak téled függ.

Január 16

ISTEN TERMÉSZETÉNEK HANGJA

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el?”

Ézs 6,8

Amikor Isten hívásáról beszélünk, hajlamosak vagyunk megfeledezni a legfontosabbról, nevezetesen annak a természetéről, aki hív. A tengernek, a hegyeknek sőt a jégmezőknek is van hívása, de ezeket csak kevesen hallják meg. A hívásban annak természete rejtőzik, akitől származik, és csak akkor halljuk meg a hívó hangját, ha bennünk is ugyanaz a természet van. Isten hívása az Ő természetét tükrözi nem a mienkét, és Ő gondoskodott róla, hogy hívásának megannyi hulláma érje el életünket, amelyeket csak mi tudunk felismerni. Isten nekünk szóló hangjának hullámhosszát csak a mi vevőkészülékünk veszi, máshoz hiába fordulunk. Őrizzük meg lelkünknek ezt az Istennel való kapcsolatát.

Isten hívása nem az én természetem visszhangja, személyes hajlamaimnak, vágyaimnak nincs helye abban. Mindaddig, amíg természetes hajlamaim vonalán keresem, hogy hol lennék a legalkalmasabb, nem fogom meghallani Isten hívását. De ha kapcsolatba kerülök Istennel, Ézsaiáshoz hasonló helyzetbe jutok. Ézsaiás lelke, életének nagy válságán keresztül annyira összhangba jutott Istennel, hogy felismerte Isten hívását. Legtöbbször csak a saját hangunkat halljuk, semmit nem érzékelünk abból, amit Isten mond. Komoly változáson kell átmenjünk, hogy Isten hívásának a hangzónájába kerüljünk.

AZ ÉLET TERMÉSZETES KIFEJEZŐDÉSE

„De amikor tetszett (Istennek) ... hogy kijelentse Fiát bennem.”

Gal 1,15-16

Isten hívása nem egy meghatározott szolgálatra való elhívást jelent, bár lehet, hogy én ezt így értelmezem, mivel Isten természetével kapcsolatba kerülve felismerem, hogy mit szeretnék érte tenni. Isten hívása lényegében természetének kifejeződése, a szolgálat pedig a bennem levő élet természetének jegyeit hordozza magán. Ennek az életnek a hangja szólal meg Pál apostol idézett kijelentésében: „De amikor tetszett Istennek, hogy kijelentse Fiát bennem, hogy hirdessem őt *(azaz kizárólag és csakis őt képviseljem)* a pogányok között.”

A szolgálat a mindenestül odaszánt élet túláradása, de tulajdonképpen erre nincs külön elhívás, ez egyszerűen a tőlem telhető megnyilvánulása, az isteni természettel való azonosulásom visszhangja. A szolgálat életem természetes része. Isten kapcsolatba lép velem, úgyhogy én felismerem hívását, és ebből fakadóan, pusztán szeretetből és belső indíttatásra teszek bizonyos dolgokat az Ő kedvéért. Az isteni hívást felismert ember természetéből fakad annak a szeretetnek az önkéntes kifejeződése, amit Istennek való szolgálatnak nevezünk. A szolgálat a bennem levő élet természetének a kifejeződése, Isten hívása az Ő természetének kifejeződése, tehát, amikor én az Ő természetének hangjára ráhangolódok és meghallom hívását, az isteni természet hangja szólal meg mindkettőben, és a kettő együtt munkálkodik az általam végzett szolgálatban. Isten Fia kijelenti magát bennem, én odaszánom magam neki, és a neki való szolgálat életem mindennapi részévé válik.

Január 18

AZ ÚR AZ!

„Tamás pedig azt mondta neki: Én Uram és én Istenem!”

Jn 20,28

Adj innom! (Jn 4,7.) Hányan csak azért ragaszkodnak Jézushoz, hogy szomjúságukat csillapítsák, holott nekünk kellene Őt megelégtetnünk. Túláradó szívvel, végsőkéig odaszántan, nekünk kellene odaadni mindenünket, nem pedig csüngenünk rajta, hogy kielégítsen bennünket. „Tanúim lesztek”, ez megalkuvás nélküli, maradéktalanul az Úr Jézusnak szentelt életet jelent, amely minden körülmények között, bárhova is küld bennünket, kielégíti az Urat.

Őrizkedj mindentől, ami Jézus Krisztus iránti hűségedet megzavarná. Jézus iránti odaadásunk legnagyobb vetélytársa az érte végzett szolgálat. Könnyebb szolgálni, mint hagyni, hogy az utolsó cseppig kiigyanak. Isten elhívásának a célja nem az, hogy szolgáljunk neki, hanem, hogy megelégedésére legyünk. Nem azért küldtek el bennünket, hogy harcoljunk érte, hanem, hogy Isten felhasználhasson bennünket harcaiban. Lehet, hogy inkább a szolgálatnak szenteljük életünket és nem Jézus Krisztusnak?

LÁTOMÁS ÉS HOMÁLY

„Rémület és nagy sötétség szállt órá.”

1Móz 15,12

Amikor Isten látást ad szentjének, keze árnyékába helyezi, ahol a szentnek csak egy dolga van, csendben maradni és hallgatni. Van olyan sötétség, amelyet a vakító fény okoz, ilyenkor hallgatni kell. Az 1Móz 16. fejezete azt példázza, amikor a sötétben valaki a „jó tanácsra” hallgat, ahelyett, hogy arra várna, hogy mikor küld Isten majd világosságot. Amikor Isten látást ad, és azt sötétség követi, várj. Isten majd összhangba hozza életedet a látással, amelyet adott, ha kivárod annak idejét. Soha ne próbálj meg Istennek „segíteni” abban, hogy beváltsa ígéretét. Ábrahámnak tizenhárom év hallgatáson kellett átmennie, de ezek alatt az évek alatt minden önbizalma összetört, nem maradt már lehetősége arra, hogy a józan észre hallgasson. A csendes várakozás évei nem a kegyvesztettség, hanem a fegyelmezés ideje volt. Ne próbáld megjátszani magad, és hamis örömet és biztonságot sugározni magad körül, hanem egyszerűen bízd magad Istenre (Ézs 50,10-11).

Még mindig a testben bízom? Túljutottam már azon, hogy magamba vagy Isten embereibe vessem bizodalmamat, vagy netán könyvekbe, imába, vagy lelki élményekbe? Eljutottam már oda, hogy Istenben bízom és nem áldásaiban? „Én a mindenható Isten vagyok,” - El-Saddai, a mindenek fölött hatalmas (1Móz 17,1). Valamennyiünket nevelni kell arra, hogy megtanuljuk Isten mennyire valóságos. Ő mihelyt valósággá lesz életünkben, az emberek elhalványulnak, csak árnyékok lesznek mellette. Semmi nem zavarhatja meg azt, aki Istenre épít, még más szentek tettei és mondásai sem.

FRISS VAGY MINDENRE?

„Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát.”

Jn 3,3

Van úgy, hogy elég frissnek érezzük magunkat egy imaórán való részvételre, de nem vagyunk elég frissek egy cipőtisztításra.

A Lélektől való születés félreismerhetetlenül Isten műve, titokzatos, mint a szél és meglepő, mint Isten maga. Nem tudjuk honnan ered, életünk legtítkosabb zugaiból tör elő. A felülről való újjászületés szakadatlan, állandó és folytonos kezdet, egy mindenkori frissesség a gondolkodásban, beszédben és életünkben, az isteni élet folytonos meglepetéseivel. „Ezt most el kell intéznem, mert különben sohasem lesz meg.” Az ilyen beszéd már a frissesség hiányának a jele, ami azt jelzi, hogy valami nincs rendben Istennel való kapcsolatunkban. Frissek vagyunk-e, vagy megfáradtak, gépiesen keresve elvégzendő feladatainkat? A frissesség nem az engedelmesség eredménye, hanem a Szentlélek gyümölcse. Az engedelmisség a világosságban tart bennünket, és Isten a világosság.

Félteve őrizd Istennel való közösségedet. Jézus azért imádkozott, hogy „egyek legyenek, amint mi egy vagyunk” (Jn 17,22) – semmi se ékelődjön közbe. Ne alakoskodj, életed legyen mindenkor nyitott Jézus Krisztus előtt! Istenben gyökerezik életerőd, vagy van valami más forrásod is? Ha rajta kívül valami másra is támaszkodsz, akkor észre sem veszed, ha Ő eltűnik életedből.

A Szentlélektől való születés sokkal többet jelent annál, mint amit általában értünk rajta. Az isteni élet folyamatos áradása megújult látsást ad és teljesen frissen tart bennünket mindenre.

GONDOLJ ARRA, AMIRE ISTEN EMLÉKEZIK

„Emlékezem... gyermekkorod ragaszkodására, mátkaságod szeretetére.”

Jer 2,2

Ma is olyan közvetlenül kedves vagyok Istenhez, mint régen, vagy csak azt várom el, hogy Ő legyen kedves hozzám? Tele van az életem apró kis dolgokkal, amelyek megvidámítják szívét, vagy tele vagyok panasszal, mert rosszul megy a sorom? Nincs öröm annak a szívében, aki elfelejtette, hogy mi kedves Istennek. Nagy dolog az – ha meg-gondoljuk –, hogy Jézus Krisztusnak szüksége van ránk. „Adj in-nom!” Mennyire voltam kedves hozzá az elmúlt héten? Nem hoztam szégyent a nevére?

Isten így szól népéhez: Már nem szerettek engem, de emlékszem, amikor még szerettetek. „Emlékszem mátkaságod szeretetére.” Tele vagyok most is azzal a túlárado szeretettel Jézus Krisztus iránt, mint kezdetben, amikor mindent megtettem azért, hogy bebizonyítsam oda-szánásomat? Abban az elfoglaltságban talál, hogy megpróbálok visz-szaemlékezni arra az időre, amikor semmi más nem érdekelt, csak Ő? Most is az Ő személye foglalkoztat, vagy már „túl bölcs lettem” Őt szeretni? Olyannyira szeretem Őt, hogy már az sem fontos, hogy mer-re visz utam? Vagy még mindig tekintélyem ápolásával vagyok elfog-lalva, és csak arra ügyelek, hogy az elvárásoknak megfeleljek.

Ha arra gondolok, amire Isten emlékezik, és felismerem, hogy Ő ma már nem az számomra, mint egykor, akkor szégyelljem el magam, mert ez a szégyenkezés Isten szerinti szomorúsággá lesz, ami bűnbá-natra indít.

KIHEZ MÉSZ?

„*Térjetelek hozzám, hogy megszabaduljatok.*”

Ézs 45,22

Elvárjuk Istentől, hogy áldásaival elárasszon és megmentsen bennünket? Ő azt mondja: „*Térjetelek hozzám, hogy megszabaduljatok.*” Nem könnyű szellemileg minden figyelmünket Istenre összpontosítani, és éppen áldásai teszik ezt nehezzé. A bajban gyorsan Istenhez fordulunk, de áldásai mintha másfelé terelnék figyelmünket. A Hegyi beszéd alapvető tanítása éppen az, hogy annyira szűkítsük le érdeklődési körünket, hogy testünk, lelkünk, értelmünk csak Jézus Krisztusra figyeljen. „*Térjetelek énhozzám.*”

Legtöbbünknek van egy elképzelésünk arról, hogy milyennek kellene egy keresztyénnek lennie, és akadályá válhat Istenre figyelésünkben, ha ezt a képet keressük Isten szentjeinek az életében. Ez az út nem elég egyszerű ahhoz, hogy azon keresztül üdvösségre jussunk. „*Térjetelek hozzám, hogy megszabaduljatok.*” Nem a távoli jövőben, hanem most. Megtaláljuk, amit keresünk, ha hozzá térünk. Talán csak idegesít és bosszant, hogy mást se hallunk Istentől, minthogy: „*Térjetelek hozzám, hogy megszabaduljatok.*” A nehézségek és megpróbáltatások, a holnap gondja, az, hogy mit csinálunk jövő nyáron, mind eltűnik, ha hozzá mész.

Szedd össze magad és menj hozzá. Benne reménykedj. Mindegy, hogy ezer és egy dolog nehezedik rád, fordíts hátat ezeknek, és menj hozzá. „*Térjetelek hozzám*”, és üdvösséged itt és most megtalálod.

ÁTFORMÁLÓDÁS SZEMLÉLÉS ÁLTAL

„Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal tükrözzük, és az Úr Lelke dicsőségről dicsőségre ugyanarra a képre formál át minket.”

2Kor 3,18

Ez az Isten előtti leplezetlen nyíltság a keresztyén ember legnagyobb sajátossága, melynek révén élete tükörré lesz mások számára. Isten Szentlelke átformál bennünket, és Isten szemlélése által tükörré lesz életünk. Azt mindig fel lehet ismerni, ha valaki az Úr dicsőségét szemlélte, megérzed a lelkedben, hogy az Úr jellemvonásai tükröződnek életében. Őrizkedj mindentől, ami elhomályosítja ezt a benned levő tükröt, melyek többnyire jó dolgok, de soha nem a legjobbak.

Az arany szabály számodra és számomra: mindent megtenni azért, hogy megőrizzük ezt a nyitottságunkat Isten felé. Minden más – munka, ruha, élelem, minden ezen a földön – lényegtelen e mellett. Ezek hajszolása mindig elhomályosítja tükrünket, Istenre figyelésünket. Meg kell őrizni magunkat a szemlélés állapotában, a lelki dolgokat mindenkor előnyben részesítve életünkben. A dolgok hadd alakuljanak úgy, ahogy alakulnak, az emberek hadd kritizáljanak úgy, ahogy akarnak, de semmi se homályosítsa el a Krisztussal együtt Istenben elrejtett életet. Semmi se mozdítson ki a neki való odaszentelés állapotából. Ez könnyen megtörténhet, és éppen ezért, erre kell ügyelnünk. A keresztyén embernek ezt a legfontosabb megtanulnia, hogyan tudja megtartani életét ebben az Istent szemlélő állapotban, hogy élete az Úr dicsőségét tükrözze.

Január 24

ELLENÁLLHATATLAN IRÁNYVÁLTÁS

„Azért jelentem meg neked.”

ApCsel 26,16

A damaszkuszi úti látomás Pál számára nem múló fellángolás volt, hanem egy egész életre meghatározó élménnyé vált, és ahogy mondja: „nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt.” Pedig Urunk azt mondta: Teljesen hatalmamba veszemleted, és minden törekvésed, szándékod és célod nekem lesz alárendelve. Mert ezt jelenti az „ő nekem választott eszközöm” (ApCsel 9,15).

Amikor újjászülettünk, – ha egyáltalán lelki emberek vagyunk – valamennyien egy látomást nyertünk arról, hogy Jézus milyennek szeretne látni bennünket. Nagyon fontos, hogy megtanuljunk engedelmes lenni e látomás iránt, ahelyett, hogy kételkednénk annak megvalósíthatóságában. Nem elég azt tudni, hogy Isten megváltotta a világot, és a Szentlélek bennem is elvégezheti mindazt, amit Jézus értem tett, hanem a vele való személyes kapcsolatra kell alapozni az életemet. Pál nem egyszerűen megbízást kapott egy üzenet vagy egy hittételt továbbítására, hanem élő, személyes kapcsolatba került Jézus Krisztussal, ami egész életét hatalmába kerítette. A 16. vers ellenállhatatlanul utasít: „hogy szolgává és tanúvá rendeljelek.” Pál egy személynek, nem pedig egy ügynek szentelte oda magát. Ő teljesen Jézus Krisztusé volt, csak Őreá volt tekintettel, csak érte élt. „Mert elhatároztam, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről” (1Kor 2,2).

ADJ TERET ISTENNEK

„De amikor tetszett Istennek.”

Gal 1,15

Nekünk, mint Isten munkatársainak, meg kell tanulnunk teret adni Istennek, szabad mozgásteret biztosítani számára. Mi tervezgetünk, és azzal számolunk, hogy ez vagy az fog történni, és számításainkból kihagyjuk Istent, aki tetszése szerint váratlanul belenyúlhat az eseményekbe. Meglepődnénk azon, ha Isten váratlanul megjelenne összejöveteleinken vagy igehirdetés közben, úgy, ahogy sohasem gondoltuk volna? Ne várd, hogy Isten egy bizonyos úton-módon jöjjön, de mindig számolj vele. Így lehet Istennek teret engedni. Számolj vele, de ne írd elő, hogyan jöjjön. Bármennyire is ismerjük Őt, meg kell tanulnunk, hogy bármelyik pillanatban megjelenhet. Hajlamosak vagyunk figyelmen kívül hagyni ezt a meglepetés tényezőt, pedig Ő mindig így dolgozik. „Amikor tetszett Istennek”, váratlanul megjelent életünkben.

Őrizd meg életedet abban az állandó Istennel való kapcsolatban, amelyben ereje meglepetésszerűen hol jobbról, hol balról megnyilvánulhat. Légy mindig a várakozás állapotában, adj teret Istennek, hogy úgy jelenhessen meg, ahogy neki tetszik.

FONTOLD MEG ÉS ADD ÁT MAGAD MEGINT

„Ha pedig a mező fűvét...így öltözteti Isten, nem sokkal inkább titeket.”

Mt 6,30

Jézus egyszerű megállapításai mindig rejtély maradnak számunkra, ha nem vagyunk elég egyszerűek. De hogyan tudjuk elérni ezt a jézusi egyszerűséget? Ha befogadod Szentlelkét, és Ő lesz életed vezetője, ha rábízod magad, és engedelmeskedsz neki, ahogy kibontja előtted Isten Igéjét, csodálatosan leegyszerűsödik életed. Gondold meg – mondja Jézus –, ha a Ti mennyei Atyátok a mező fűvét így felöltözteti, mennyivel inkább titeket, ha kapcsolatban maradtok vele. Mindig azért lazul meg a vele való lelki kapcsolatunk, mert arcátlanul okosabbak akarunk lenni, mint Jézus. Helyt adtunk a világi gondoknak, és elfelejtettük mennyei Atyánk „sokkal inkább”-ját.

„Tekintetek az égi madarakra”, akiknek egyetlen gondjuk, hogy engedelmeskedjenek a bennük levő élet törvényeinek, és Isten gondoskodik róluk. Jézus azt mondja, ha zavartalan kapcsolatban vagy vele, és engedelmeskedsz benned levő Szentlelkének, akkor Isten gondoskodni fog „tollaidról”.

„Figyeljétek meg a mezei liliomokat” – ott növekednek, ahova helyezték őket. Sokan közülünk nem akarnak ott növekedni, ahol vannak, és sehol nem eresztenek gyökeret. Jézus azt mondja, ha engedelmeskedünk az Isten által belénk plántált életnek, akkor Ő minden másról gondoskodni fog. Hazudott volna Jézus? Ha nem tapasztaljuk meg a „sokkal inkább”-ot, az azért van, mert nem engedelmeskedünk az Isten által belénk plántált életnek, figyelmünk másfele irányul. Mennyi időt pocsékolunk el azzal, hogy aggodalmaskodó kérdéseinkkel zaklatjuk Istent, ahelyett, hogy minden erőnkkel az Ő dolgaira összpontosítanánk figyelmünket. Összpontosítani azt jelenti, hogy folyamatosan és tudatosan egy bizonyos dologgal foglalkozom. Ez nem egy egyszeri dolog, hanem egy folyamatos elfoglaltság. Istenre figyeltek tudatosan és folyamatosan, életem minden napján?

ERRE TEKINTS ÉS EZT FONTOLD MEG

„Ne aggodalmaskodjatok az éltetek felől.”

Mt 6,25

A többszörösen megismételt figyelmeztetés így hangzik: ha a világ gondjai, a gazdagság csalárdsága és más dolgok élvezete behatolnak életünkbe, megfojtanak mindent, amit Isten belénk helyezett. Az újra meg újra megismétlődő támadások hullámainól sosem leszünk mentesek. Ha nem a ruházkodás vagy a táplálkozás irányából jönnek, akkor a pénz vagy pénzhány, a barátok vagy a barátok hiánya, vagy akár nehéz életkörülmények formájában törnek ránk. Szünet nélküli állandó támadásoknak vagyunk kitéve, és ha nem hagyjuk Isten Szentlelkét, hogy harcba szálljon velük, az ár elsodor bennünket.

„Ne aggodalmaskodjatok az éltetek felől.” Urunk azt mondja, hogy csak egyre legyen gondunk: vele való kapcsolatunkra. A józan ész felháborodottan kiáltja: „De hiszen ez képtelenség! Nekem valamiből élni kell, meg aztán valamit ennem és innom is kell.” Jézus szerint nem ezzel kell törődnöm. És ne gondold, hogy ezt olyasvalaki mondta, aki nem ismerné életkörülményeidet. Jézus Krisztus jobban ismeri a mi helyzetünket, mint mi magunk, és azt mondja, hogy ne ezt tekintsük életünk legfontosabb részének. Valahányszor rangsorolnod kell a dolgokat, első helyre az Istennel való kapcsolatot helyezd.

„Elég minden napnak a maga baja” (Mt 6,34). Mennyi baj ért már ma is téged? Milyen gond-manók környékeztek meg, emlékeztetve a következő hónapra vagy a jövő nyárra? Jézus azt mondta, hogy semmi felől ne aggódjatok. Erre tekints és ezt fontold meg. Gondolataid nyugodjanak meg mennyei Atyád „sokkal inkább”-ján.

ELKÉPESZTŐ, HOGY VALAKI ENNYIRE ÜLDÖZZE JÉZUST

„Saul, Saul, miért üldözzöl engem?”

ApCsel 26,14

Saját elképzelésed szerint követed Istent? Soha nem szabadulunk ki ebből a csapdából, amíg át nem éljük a Szentlélek tűzkereszttségét (Mt 3,11). Az akaratosság és önfejtés mindig tördelés Jézusnak. Lehet, hogy senki mást nem sértek meg vele, de a Szentlelket mindig megsebzem. Valahányszor önfejtünk és makacsak vagyunk, és egyéni céljaink elérésére törekszünk, fájdalmat okozunk Jézusnak. Valahányszor jogainkhoz ragaszkodunk és fejünkbe vesszünk valamit, Jézust üldözzük. Valahányszor azért harcolunk, hogy elismerjenek bennünket csak megszomorítjuk Szentlelkét. A lehető leglesújtóbb lesz annak felismerése, hogy egész idő alatt, mindezzel csak Jézust üldöztük.

Halálosan komolyan veszem Isten Igéjét, amikor azt tovább adom, vagy meghazudtolja életem azt, amit mondok? Lehet, hogy a megszentelődésről beszélek, és a Sátán szellemiségének adok helyet életben, annak a szellemiségnek, amely üldözi Jézust. Szentlelke csak egy dolgot tart fontosnak, az Atyával való teljes egységet, és Ő azt mondja „tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.” Minden, amit teszek ebből a vele való teljes egységből kell, hogy származzon, nem pedig önkényes elképzelésemből, hogy szerintem mi tetszik Istennek. Ez persze azzal járhat, hogy mások kihasználják, lenéznek és semmibe vesznek, de ha mindezt őerte vállalom, nem fogom üldözni Jézust.

ELKÉPESZTŐ, HOGY VALAKI ENNYIRE TUDATLAN

„Kicsoda vagy, Uram?”

ApCsel 26,15

„Rajtam volt erős keze, hogy tanítson engem” (Ézs 8,11). Nincs menekvés, ha Urunk beszél, mert szava rabul ejti értelmünket. Volt már úgy, hogy Isten egyenesen hozzád intézte szavait? Ha igen, az félreérthetetlen volt, olyan belső intenzitással ért hozzád és azon a nyelven, amelyet a legjobban értesz, nem a füleden, hanem a körülményeken keresztül.

Istennek össze kell törnie saját meggyőződésünkbe vetett hitünket. „Bizonyos vagyok benne, hogy ezt kell tennem” – mondom – majd váratlanul közbeszól Isten hangja, és leleplezi tudatlanságom mélységeit. Éppen abban mutatjuk meg leginkább, hogy mennyire nem ismerjük őt, ahogyan szolgálni akarunk neki. Nem azzal a lelkülettel szolgálunk neki, ami benne volt, csak megbántjuk azzal, ahogy védelmére kelünk, elvárásait pedig ördögi lelkülettel próbáljuk másokra ráerőszakolni. Szavaink jól hangzanak, de az ellenség lelkülete van mögöttük. „Nem tudjátok, micsoda lélek van bennetek” (Lk 9,55). Urunk lelkületét, ahogyan az övéiben megmutatkozik, az 1Kor 13 írja le.

Lehet, hogy a magam módján szolgálni vágyó elvakult buzgósággal csak Jézust üldöztem? Ha úgy éreztem, hogy a kötelességemet tettem, pedig ezzel csak megbántottam, akkor biztos lehetek abban, hogy az nem a kötelességem volt, mert nem a szelíd és csendes lélek erősödött bennem, hanem az önelégültség lelkülete. Van úgy, hogy azt gondoljuk, hogy kötelességünk minden kellemetlen dolgot megtenni. Pedig ez minden, csak nem az Urunk lelkülete, „hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem” (Zsolt 40,9).

AZ ENGEDELMESSÉG DILEMMÁJA

„És Sámuel nem merte megjelenteni Élinek a látomást.”

1Sám 3,15

Isten sosem drámai módon szól hozzánk, hanem sokszor könnyen félreérthető módon, és ilyenkor azt kérdezzük: „Valóban Isten hangja volt ez?” Ézsaiás azt mondja: „Rajtam volt erős keze, hogy tanítson engem (Ézs 8,11), ami azt jelenti, hogy Isten a nyomasztó körülményeken keresztül szól hozzám. Mert semmi más nem érintheti életünket csak Isten keze. Felismerjük Isten kezét abban, ami velünk történt, vagy csak a pusztá véletlenre gondolunk?

Ha te is felveszed a „Szólj Uram” magatartást, meglátod, életed élmény dús regénnyé lesz. Valahányszor szorítanak a körülmények, mondd: „Szólj Uram”, és legyen időd arra, hogy meghalljad a hangját. A büntetés több mint nevelőeszköz, arra szolgál, hogy eljussak a „Szólj Uram” állapotba. Emlékezz vissza arra, amikor Isten szólt hozzád. Elfelejtetted mit mondott? Lk 11,13 volt az, vagy 1Thess 5,23? Figyelés közben finomul a hallásunk, mígnem Jézushoz hasonlóan, majd mi is mindig halljuk Istent.

Elmondjam „Élimnek”, amit Isten megmutatott nekem? Ez az engedelmesség dilemmája. Isten iránti engedetlenség, ha ilyenkor felvállaljuk a műkedvelő gondviselés szerepét, hogy megkíméljük „Élinket”, vagyis a legjobb embert, akit ismerünk. Isten nem mondta Sámuelnek, hogy szóljon Élinek, ezt Sámuelnek magának kellett eldöntenie. Isten neked szóló hívása lehet, hogy bántó lesz „Élidnek”, de ha meg akarod óvni a szenvedéstől a másikat, ez akadály lesz az Isten és közted levő kapcsolatban. Csak saját károdra akadályozhatod meg a jobb kéz levágását és a szem kivágását.

Sose kérj tanácsot semmi olyan dologban, amiben Isten tőled várja a döntést. Ha tanácsot kérsz, szinte biztos, hogy a Sátán pártjára állsz. „Nem tanácskoztam testtel és vérrel” (Gal 1,16).

FELISMERED ELHÍVÁSODAT?

„Kiválasztva Isten evangéliuma számára.”

Róm 1,1

Elhívásunk elsősorban nem arra irányul, hogy szentté legyünk, hanem hogy hirdessük az evangéliumot. Mindennél fontosabb, hogy felismerjük Isten evangéliumának megingathatatlan valóságát. Nem az emberi jószág vagy szentség, nem is a menny vagy a pokol, hanem egyedül a megváltás megingathatatlan valóság, és ennek felismerése életbe vágóan fontos ma, a keresztyén munkás számára. Nekünk, Isten munkatársainak, hozzá kell szoknunk ahhoz, hogy a megváltás az egyetlen valóság. A személyes szentség már a következmény, nem a kiváltó ok, és ha hitünket az emberi jószágra, a megváltás következményére alapozzuk, a próba idején majd összeroppanunk.

Pál nem azt mondja, hogy ő kiválasztotta magát, hanem „amikor Istennek tetszett, aki engem kiválasztott.” Pál nem volt túl érzékeny saját jellemét illetően. Mindaddig, amíg csak saját tisztaságunkra vagyunk tekintettel, soha nem fogjuk megérteni a megváltás valóságát. Sok keresztyén munkás ott hibázza el, hogy nem Isten után, hanem saját személyes tisztasága után vágyódik. „Ne kívánd tőlem, hogy az emberi élet szennyén keresztül ismerjem fel a megváltás nyers valóságát, amikor én azt akarom, hogy Isten mindent megtegyen azért, hogy minél tökéletesebb lehessen a magam szemében.” Az ilyen beszéd annak a jele, hogy Isten evangéliumának a valósága még nem érintette meg életemet. Ez nem a fenntartás nélkül Istennek átadott élet. Isten addig nem tud megszabadítani, amíg csupán a saját jellemem érdekel. Pál nem törődött magával, ő fenntartás nélkül átadta magát az Isten által meghatározott egyetlen célra – Isten evangéliumának a hirdetésére (vö. Róm 9,3).

Február 1

ISTEN ELHÍVÁSA

"Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy hirdessem az evangéliumot..."

1Kor 1,17

Pál kijelenti, hogy Isten elhívása az evangélium hirdetésére vonatkozik, de ne feledjük, mit ért Pál az evangélium alatt: a mi Urunk Jézus Krisztus váltságának valóságát. Mi hajlamosak vagyunk arra, hogy a megszentelődést tegyük igehirdetésünk céljává. Pál csak szemléltetés céljából említi saját tapasztalatait, ez sosem volt öncél nála. Nem az a megbízatásunk, hogy a megváltást vagy a megszentelődést hirdessük, nekünk Jézus Krisztust kell felmutatnunk (Jn 12,32). Eltorzítjuk a valóságot, ha azt mondjuk, hogy Jézus Krisztus azért szenvedett, hogy belőlem szentet faragjon. Ő az egész világ megváltásáért szenvedett, hogy visszaállítsa azt Isten trónja elé eredeti épségében és tisztaságában. Az a tény, hogy a megváltást megtapasztalhatjuk, a váltság hatalmát és valóságát mutatja, de ennél több van abban elrejtve. Ha Isten ember módjára érezne, mennyire fárasztaná és fájna neki örökös siránkozásunk megváltásunk és megszentelődésünk miatt. Reggeltől estig csak a minket érintő dolgokra pazaroljuk erőit, azokra, amiktől *mi* szeretnénk megszabadulni. De ha végre rátalálunk Isten evangéliuma valóságának kösziklájára, soha többé nem zaklatjuk kicsinyes, személyes panaszainkkal.

Pál életének egyetlen szenvedélye az evangélium hirdetése volt. Örömmel fogadta a szenvedést, a csalódásokat és a nyomorúságot, mert tudta, hogy ezek tartják meg őt Isten evangéliuma iránti tántoríthatatlan hűségben.

AZ ELHÍVÁS BELSŐ KÉNYSZERE

"Jaj nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem."

1Kor 9,16

Vigyázz, nehogy befogd a füled, ha Isten hívását hallod. Minden megváltott ember arra kapott elhívást, hogy a megváltásáról tanúskodjék, de ez nem azonos a igehirdetői elhívással, ez csupán illusztráció lehet az igehirdetésben. Pál itt azokról a fájdalmaokról beszél, amelyeket az evangélium hirdetésének belső kényszersége idézett elő nála. Az elhívással kapcsolatos szavait ne alkalmazd azokra, akik a megtérésre való felhívást hallgatva jöttek Istenhez. Nincs ugyanis könnyebb, mint üdvösségre jutni, mivel ez Isten fejedelmi műve. „Jöjjetek énhozzám, én megszabadítalak titeket.” A tanítványság követelményeit Urunk sohasem tüntette fel az üdvösség feltételeként. Az üdvösség egyedül és elválaszthatatlanul Jézus Krisztus keresztségéhez kötődik. A tanítványság azonban szabad választásunktól függ. „Ha valaki...” (Mt 16,24).

Pál szavai Jézus Krisztus szolgálóira vonatkoznak, akiktől nem kérdezik meg, hogy mit akarnak csinálni, vagy hova akarnak menni. Isten megtört kenyérré és kiöntött borrá teszi életünket – tetszése szerint. Az, hogy ki vagyunk választva az evangélium hirdetésére, azt jelenti, hogy egyszer meghallottuk Isten hívását. És aki ezt egyszer meghallotta, annak az életében olyan halálos küzdelem kezdődik el, amelyben minden becsvágyó törekvés csírájában elhal, minden kívánság kialszik, minden terv elmosódik és homályba vész, ennek az egynek a kivételével: „Elválasztva Isten evangéliumának hirdetésére.” Jaj annak a léleknek, aki más irányba próbál fordulni, ha egyszer elhangzott feléje ez a hívás. Ebben a Bibliaiskolában (ahol Chambers szavai elhangzottak, *ford.*) kiderül majd, hogy van-e közöttünk olyan, akinek szívügye az evangélium hirdetése, hogy Isten valóban megragadott-e téged? Ne engedd, hogy bármi kioltsa elhívatottságod tüzeit.

Február 3

A TANÍTVÁNYSÁGGAL JÁRÓ KIKÖZÖSÍTÉS

"Szinte a világ szemetjévé lettünk ..."

1Kor 4,9-13

Nem túlzás ez a kijelentés. Pál szavai nem azért nem illenek ránk, akik magunkat az evangélium szolgáinak tartjuk, mert pontatlanul fogalmazott volna, hanem inkább azért, mert finoman és rejtetten, de minden ízünkben tiltakozunk az ellen, hogy szemétté legyünk. „Betöltöm, ami híja van Krisztus szenvedéseinek az én testemben” (Kol 1,24), ez sem annyira a megszentelődésre utal, hanem arra, hogy ki vagyunk választva az evangélium hirdetésére.

„Ne rémüljete meg attól a tüztől, amely megpróbáltatás végett támadt köztetek” (1Pét 4,12) figyelmeztet Péter. Ha megrémülünk, ezzel csak azt bizonyítjuk, hogy nyűlszívűek vagyunk. Finoman és rejtetten, de minden ízünkben tiltakozunk az ellen, hogy alábbszálljunk, – le a pocsolyáig. „Nem alázkodok meg, nem hagyom magamat lealacsonyítani.” Senki sem kényszerít rá. Lehet az „éppen csak üdvözültek” közé is tartozni, visszautasíthatod azt, hogy Isten az evangélium hirdetésére elhívottak közé soroljon. De azt is mondhatod: „Nem bánom, hogyha a világ szemetjeként is kezelnek, csak hirdettessék az evangélium.” Az Jézus Krisztus igazi szolgája, aki a vértanúságot is vállalja, csakhogy Isten örömmüzenete elérje az embereket. Amikor az erkölcsös ember hitványsággal, becstelenséggel és erkölcstelenséggel szembesül, akkor a benne levő emberi jóság olyan borzasztó ütést kap, hogy szíve kétségbeesetten bezárkózik. Isten szabadításában éppen az a csodálatos, hogy még a legrosszabb, legelvetemültebb ember sem eshet mélyebbre az Ő szeretete mélységénél. Pál nem azt mondja, hogy Isten azért választotta ki őt, mert egy csodálatraméltó embert akart belőle faragni, hanem „hogy kijelentse Fiát bennem” (Gal 1,16).

SZEMÉLYES HATALMÁNAK LENYÜGÖZŐ FENSÉGE

"Krisztus szeretete szorongat minket."

2Kor 5,14

Pál elmondja, mennyire legyőzte, lenyűgözte, szinte satuba szorította Krisztus szeretete. Nagyon kevesen tudják, hogy mit jelent az, ha Isten szeretete megragad valakit, ránk inkább csak tapasztalataink hatnak kényszerítő erővel. Pált egyes-egyedül Isten szeretete tartotta fogva, semmi máshoz nem kötődött. "Krisztus szeretete szorongat minket." – Amikor egy ember életéből ezt hallod kicsendülni az félreérthetetlen. Nyilvánvaló, hogy annak az életében Isten Lelke akadálytalanul működik.

Amikor Isten Lelke újjászül valakit, bizonyágtételében azt hangsúlyozza, amit Isten értünk tett, s ez így is van rendjén. De ez végérvényesen megváltozik, „amikor a Szentlélek eljön rátok”, (ApCsel 1,8) akkor ugyanis feldereng előttünk, hogy mit értett Jézus azon, hogy: „tanúim lesztek.” Nem arról tanúskodunk, amit Ő tehet, – ez elemi fokú bizonyágtétel – hanem magának Jézusnak leszünk a tanúságtevői. Minden ami bennünket ér, úgy vesszük, mintha vele történe, legyen az dicséret vagy szégyen, üldöztetés vagy elismerés. Csak az tudja ezt megtenni Krisztusért, akit az Ő személyes hatalmának lenyűgöző fensége megragadott. Egyedül ez számít; s mégis, milyen különös, hogy erre jön rá legutoljára a keresztyén munkás. Pál azt mondja, hogy Isten szeretete megragadta, ezért viselkedik úgy, ahogy viselkedik. Nem érdekli, hogy emiatt okosnak vagy bolondnak tartják, őt csak az foglalkoztatja, hogy meggyőzze az embereket Krisztus szeretetéről és Isten ítélőszékének valóságáról.

Krisztus szeretetének a megragadottságában élni; egyedül ez vezet gyümölcstermő életre, és ez sohasem a mi szentségünket, hanem Isten hatalmát és szentségét bizonyítja.

KÉSZ VAGY-E ÁLDOZATTÁ LENNI?

"De ha kiontatom italáldozatként a ti hitetek áldozatánál és papi szolgálatánál, mégis örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal."

Fil 2,17

Kész vagy-e áldozatul adni életedet másokért – italáldozattá lenni, hogy mások hitre jussanak? Vagy úgy gondolod: „Még nem érett meg az idő arra, hogy feláldozzam magam. Ne Isten döntsön helyettem, magam akarom kiválasztani odaszentelésem színfalait, szeretném, ha arra méltó közönségem lenne, akik felfigyelnének rám, és helybenhagyólag mondanák: Ez tiszteletreméltó volt!”

A kérdés az, hogy a magad magányos útját akarod-e járni, méltóságteljes hősiességgel, vagy az Isten által kijelölt utat választod, ahol mások lába alatt lábtörő leszel? Lehet, hogy Isten arra akar megtanítani, hogy kimondjad: „Tudok megaláztatni is” (Fil 4,12). Kész vagy erre az áldozatra? Kész vagy jelentéktlenebbé lenni, mint egy csepp a vödörben, vállalni, hogy elvégzett szolgálatoddal kapcsolatban még csak meg se emlékezzenek rólad? Kész vagy-e adni, felemésztődni, nem arra várni, hogy neked szolgáljanak, hanem, hogy te szolgálj? Sok szent képtelen erre, mert méltóságán alulinak tartja a jelentéktelen, megalázó munka elvégzését.

KÉSZ VAGY-E ÁLDOZATTÁ LENNI?

"Mert én immár megáldoztatom."

2Tim 4,6

Áldozatot hozni, önmagamat feláldozni: az akarat, nem pedig az érzelem kérdése. Mond meg Istennek, hogy kész vagy áldozatul adni életedet, és ne foglalkozz azzal, hogy mi lesz ennek a következménye, itt nincs helye panaszkodásnak, bármilyen utat is választ Isten számodra. A válságon egyedül kell átmenned, itt senki sem tud a másikat segíteni. Külsőleg talán ugyanaz marad az életed, de az akaratod megváltozik. Menj át az akarat válságán, és akkor, ha majd a külső életedben is beköszönt a válság, nem törödsz többé azzal, hogy mibe kerül. Ha ez az akaratodban el nem dől Isten előtt, akkor a végén sajnálni fogod önmagad.

„Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához” (Zsolt 118,27). Az oltáron tűz van – ez elégetést, megtisztulást jelent, elkülönítést egyetlen célra, minden olyan hajlam és vonzalom megsemmisítését, ami nem Istentől való, minden olyan kapcsolat felszámolását, ami nem benne gyökerezik. A pusztítást nem te végzed el, hanem Isten, de neked kell az áldozatot az oltár szarvához kötöznöd. Vigyázz, ne kezdj el sajnálkozni magadon, amikor a tűz égni kezd! E tűzpróba után nem lesz benned semmi, ami rád nehezedne, vagy elkeserítene, és ha újra beköszönt a válság, majd felfedezed, hogy a dolgok nem érintenek olyan mértékben, mint azelőtt. Mikor lesz a te tűzpróbád?

Mondd meg Istennek, hogy kész vagy áldozatul adni életedet, és Isten bebizonyítja, hogy mindaz lesz neked, akinek legmerészebb álmaidban láttad.

Február 7

A LEVERTSÉG MEGFEGYELMEZÉSE

"Pedig mi azt reméltük... De mindezek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek."

Lk 24,21

A tanítványok ténymegállapítása minden részletében helyes volt, de téves következtetést vontak le a tényekből. Mindaz, ami a lelki levertség ízét hordozza, mindig rossz. Ha csüggedés vagy levertség vesz erőt rajtam, csak magamat hibáztassam, sohasem Istent, vagy valaki mást. Két forrásból származhat levertségem, vagy kielégítettem valamilyen vágyamat, vagy nem sikerült kielégítenem. A vágy azt jelenti, hogy valamit megkívánok és azt azonnal birtokolni akarom. A lelki életben ez úgy jelentkezik, hogy Istentől mindenáron választ akarok kapni kérdésemre, helyett, hogy magát a válaszadó Istent keresném. Nemde bizalommal fordultam Istenhez kéresemmel, és ma már harmadik napja, hogy nem válaszolt? Ennélfogva – úgy gondolom – jogosan vagyok levert, és jogosan hibáztathatom ezért Istent. Valahányszor azt hangsúlyozzuk, hogy Isten válaszol az imádságra, kisiklottunk a helyes vágányról. Az imádság értelme az, hogy Istenbe fogódzunk, ne pedig a válaszába. Lehetetlen, hogy levert legyen a testileg egészséges ember. A levertség a betegség jele, és ez így van a lelki életben is. A lelki levertség betegség, amelyért mindig magunkat hibáztathatjuk.

Mennyei látomásokra várunk, Isten hatalmának földrengéseire és villámlásaira (levertségünk ténye bizonyítja ezt), és nem gondolunk arra, hogy Isten mindenkor velünk van a mindennapi események közepette. De ha elvégezzük legkézenfekvőbb kötelességünket, mindjárt felismerjük Őt. Isten legcsodálatosabb kijelentései akkor érnek el bennünket, amikor megtanuljuk, hogy a közönséges hétköznapi dolgokban valósul meg Jézus Krisztus isteni hatalma.

PILLANATNYI ÉS TARTÓS MEGSZENTELŐDÉS

"Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől."

1Thessz 5,23

Amikor a megszentelődésünkért imádkozunk, felmértük már, hogy valójában mit kérünk Istentől? Ennek a versnek az értelmében imádkozunk a megszentelődésünkért? Mi nem vesszük elég komolyan a megszentelődést, nem készültünk fel arra, hogy milyen súlyos árat kell fizetnünk érte. Földi érdeklődési területünk erős leszűkítését, és Isten iránti érdeklődésünk végtelen kiszélesítését kell vállalnunk ezért. A megszentelődés Isten szempontjainak mindenekfeletti érvényesítését jelenti életünkben. Minden testi, lelki és értelmi képességünket Isten rendelkezésére kell bocsátanunk. Készen állunk arra, hogy Isten mindazt véghezvigye bennünk, amire kiválasztott? És ha munkáját elvégezte bennünk, odaszánjuk-e magunkat úgy, ahogyan azt Jézus tette? „Én öérettük odaszentelem magam” (Jn 17,19). Közülünk sokan azért nem léptek a megszentelődés útjára, mert még nem ismerték fel a megszentelődés jelentőségét Isten szemszögéből. A megszentelődés Jézussal való eggyé lételet jelent, úgy, hogy ugyanaz a lelkiélet érvényesüljön bennünk is, mint ami Őt irányította. Felkészültünk arra, hogy ez mibe kerül? Ára mindaz, ami bennünk nem Istentől való.

Készek vagyunk arra, hogy Pál apostol imájának szárnyai minket is felemeljenek? Készek vagyunk azt mondani: „Uram, tégy engem olyan szentté, amilyené csak tehetsz egy kegyelemből megváltott bűnöst?” Jézus azért imádkozott, hogy mi annyira egyek legyünk vele, amennyire Ő egy volt az Atyával. A Szentlélek bennünk lakozásának egyetlen jele a Jézus Krisztushoz való hasonlóság és megszabadulás mindattól, ami nem hozzá illő. Készek vagyunk odaszentelni magunkat, hogy a Szentlélek munkálkodhasson bennünk?

KIMERÜLTÉL LELKILEG?

"Örökkévaló Isten az Úr ... nem fárad és nem lankad el."

Ézs 40,28

A kimerültség az életerő elhasználódását jelenti. A lelki kimerültség soha nem a bűnnek a következménye, hanem mindig a szolgálattal kapcsolható össze. Kimerültséged kizárólag attól függ, hol vannak erőforrásaid. Jézus arra utasította Pétert, hogy „Legeltesd az én juhaimat”, jóllehet nem adott neki takarmányt és legelőt. A megtört kenyérré és kiöntött borra létel folyamata magába foglalja azt, hogy a rászoruló lelkek táplálékává váljunk, míg meg nem tanulnak Istentől meríteni. Az utolsó cseppig merítenek belőled, és ha nem kapsz folyamatos utánpótlást, hamarosan kimerülsz. Amíg meg nem tanulnak egyenesen Jézus Krisztus életéből meríteni, addig rajtad keresztül merítenek belőle. A szó szoros értelmében „kiszívják”, amíg meg nem tanulnak Istentől élni. Istennel szembeni kötelességünk, hogy úgy adjuk erőnk legjavát bárányaiért, mintha neki magának adnánk.

Kimerültségbe vezetett az út, amelyen eddig Istennek szolgáltál? Ha igen, akkor vizsgál meg indítékaidat: mi indított a szolgálatra? Az emberek iránti együttérzésed, vagy Jézus Krisztus váltsága? Újból és újból vizsgál meg indítékaidat és keresd meg erőforrásodat. Nincs jogalapod arra, hogy kimerültségedre hivatkozz. Ő azért mentett meg és azért szentelt meg, hogy kimerítsen. Istenedért kimerülhetsz, de ne felejtse, hogy erőtartálékaid is benne vannak. „Minden forrásaim tebenned vannak” (Zsolt 87,7).

MEGDERMEDT ISTENRŐL ALKOTOTT KÉPED?

"Emeljétek föl szemeteket a magasba, és lássátok, ki teremtette azokat!"

Ézs 40,26

Ézsaiás napjaiban Isten népének képzeletét teljesen lekötötte a bálványokra figyelés. Ézsaiás pedig újra az égre irányította tekintetüket, azaz helyes irányba fordította képzeletüket. Egy szentnek a természet szentély, és ha Isten gyermekei vagyunk a természet egy óriási kincstár számunkra. A fűvő szélben, az év minden napjában, az égbolt csillagzatában, a rügyezésben vagy hervadásban maga Isten jön hozzánk, és ha megdermedt képzelőerőnk fölengedne, észre is vennénk Őt.

Lelki erőnk összpontosításának az a próbája, hogy foglyul tudjuk-e ejteni képzeletünket. Bálványképek töltik be képzeletvilágodat? Magad vagy az a bálvány? Vagy a munkád? Talán Isten szolgálójáról alkotott elképzelésed? Vagy az üdvösségről és a megszentelődésről szerzett tapasztalataid? Ha igen, akkor megdermedt Istenről alkotott képed, nem tusz a nehézségekkel szembenézni, és sötétség szakad rád. Ha megdermedt képzeleted, ne tekingess vissza tapasztalataidra, neked Istenre van szükséged. Most ne foglalkozz magaddal, fordulj el bálványaidtól és mindattól, ami megdermesztette Isten arcát előtted. Rázd meg magad és hagyd, hogy szíven találjon Ézsaiás gúnyos megjegyzése; gondolataidat pedig irányítsd Istenre.

Imádságaink meglanyhulásának egyik oka az, hogy nem eleven a képzelőerőnk, nem tudjuk gondolatban odavinni magunkat Isten elé.

Meg kell tanulnunk megtöretett kenyérré és kiöntött borrá lenni, és ez inkább érvényes a közbenjárás szolgálatára, mint a személyes kapcsolatok területére. A képzelet hatalom, Isten azért adja a szentnek, hogy általa áthelyezhesse magát önmagából egy olyan kapcsolatba, amilyenben még sohasem volt.

Február 11

FOGYTÁN VAN ISTENBE VETETT REMÉNYSÉGED?

"Akinek szíve rád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében."

Ézs 26,3

Képzeleted Istenből táplálkozik, vagy elsovadt? A parlagon hagyott képzelet sorvadásra van ítélve, és Isten munkatársai kimerülésének, meglankadásának okát legtöbbször itt kereshetjük. Ha még soha nem használtad képzeletedet, hogy Isten elé állítsd magad, akkor kezd el most! Hiába várod, hogy Isten közeledjen, amíg el nem fordulsz bálványaidtól, de ha megteszed, és Istenre nézel, megszabadulsz. A képzelet Isten legnagyobb ajándéka, amit egészen neki kellene szentelnünk. Ha foglyul ejtesz minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék Krisztusnak, akkor a kísértés idején ez egyik legnagyobb erőforrásoddá válik, mert hited így együttműködik Isten Lelkével. Igyekezz Istenhez méltó gondolatokat társítani minden természeti jelenséghez, a hajnalhasadáshoz és a napnyugtához, a naphoz és a csillagokhoz, az évszakok változásaihoz, és akkor képzeleted nem érzelmi hullámmása-idhoz kötődik majd, hanem mindenkor Isten rendelkezésére áll.

„Vétkeztünk atyáinkkal együtt ... és elfeledtük” – ha így van, akkor döfd át törrel azt a helyet, ahol ez történt. „Isten nem szól hozzám.” Pedig szólna! Ne feledd kié vagy és kinek szolgálsz! Emlékeztetés által ébresztgesd magadat, és meglásd Isten iránti szereteted tízszeresére növekszik majd, képzeleted ismét feléled, reménységed pedig elkápráztató ragyogással tölti be életedet.

FIGYELNEM KELLENE?

"És mondának Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk: de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk."

2Móz 20,19

Mi nem tudatosan szoktunk engedetlenek lenni Isten iránt, hanem egyszerűen nem figyelünk rá. Isten közölte velünk parancsolatait, előttünk vannak, de mi ügyet sem vetünk rájuk, nem mintha szándékosan akarnánk engedetlenek lenni, hanem egyszerűen azért, mert nem szeretjük, és nem tiszteljük Őt. „Ha szerettek engem, megtartjátok a parancsolataimat” (Jn 14,15). De ha egyszer rájövünk, hogy mennyire tiszteletlenek voltunk Istennel szemben, akkor majd a szégyen és megaláztatás érzése tölt el bennünket, hogy vehettük Őt ennyire semmibe.

„Te beszélj velünk ... de az Isten ne beszéljen velünk.” Azáltal, hogy csak a szolgájára vagyunk kíváncsiak, világosan kimutatjuk mennyire kevésbé szeretjük Őt magát. Szívesen hallgatunk szép bizonyágtételeket, de nem akarjuk, hogy maga Isten szóljon hozzánk. Miért félünk annyira attól, hogy Isten közvetlenül intézze hozzánk szavait? Azért, mert tudjuk, hogyha Ő szól, akkor vagy engedelmeskedünk, vagy megmondjuk neki, hogy nem akarunk engedelmeskedni. Ha csak a szolga szavát halljuk, azt nem érezzük magunkra nézve kötelezőnek, s így okoskodunk: „Nem kétkem, hogy Isten igazságát képviseled, de az mégis a te csomagolásodban jelentkezik.”

Nemde megalázó Istenre nézve, hogy jóllehet gyermekeként bánik velem, én mégis egész idő alatt semmibe veszem? De amikor végre meghallom hangját a megaláztatás visszahull fejemre és így szólok: „Uram, hogy lehettem ily közönyös és ostoba?” Mindig ez az eredménye annak, ha hangja szívünkhöz ér. Örömről, hogy végre halljuk Őt, szégyenérzéssel párosul, hogyan lehettünk ennyire érzéketlenek.

ODAADÁSSAL HALLGATNI

"Szólj, mert hallja a te szolgád!"

1Sám 3,10

Abból, hogy egyszer hallgattam Isten szavára, még nem következik az, hogy mindenre figyelek majd, amit Ő mond. Szívem érzéketlensége és értelmem tompasága szava iránt elárulja, hogy mennyire nem szeretem és nem tiszteltem Őt. Ha szeretem a barátomat, magamtól kitalálom gondolatait, és Jézus azt mondja: „Ti az én barátaim vagytok” (Jn 15,14). Ezen a héten hányszor voltam engedetlen Vele szemben? Ha felismertem volna Jézus szavát, bizonyosan nem lettem volna engedetlen iránta. De legtöbbször éppen abban mutatja ki, hogy mennyire tiszteletlen Istennel szemben, hogy még csak meg sem halljuk, amit mond, mintha sohasem szólt volna.

A lelki élet célja olyan mértékű azonosulás Jézus Krisztussal, amelyben mindenkor halljuk Isten hangját, és tudjuk bizonyossággal, hogy Ő is hall bennünket (Jn 11,41). Ha eggyé lettem Jézus Krisztussal, odaadással hallgatom, és mindenkor hallom Istent. Egy szál liliom, egy útszéli fa, vagy Istennek egy szolgája közvetítheti felém Isten üzenetét. Csak akkor nem hallom, ha mással vagyok elfoglalva. Hangjának meghallása nem annyira a hallás, hanem az odaadás kérdése. Bizonyos dolgoknak, a szolgálatnak, vagy meggyőződéseimnek szenteltem oda magamat, Isten pedig mondhat, amit akar, meg se hallom. A gyermek magatartása pedig ez: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád.” Ha nem törekszem arra, hogy odaadással figyeljek rá, akkor Isten szavát csak ritkán hallom majd meg, és többnyire olyan dolgokkal leszek elfoglalva, amelyekről meg vagyok győződve, hogy meg kell tennem, közben azonban megnehezül a hallásom Isten felé, nem leszek többé odaadó gyermek. Halottam ma Isten szavát?

A FIGYELES ISKOLÁJA

"Amit néktek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok, és amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek."

Mt 10,27

Isten időnként a sötétség iskoláján vezet át bennünket, hogy megtanuljunk Őreá figyelni. Az énekes madarakat a sötétben tanítják énekelni, minket pedig Isten keze árnyékába helyez, hogy megtanuljunk Őreá figyelni. „Amit nektek a sötétben mondok ...” – figyeld meg, mikor helyez oda, s ha ott vagy ki ne nyisd a szádát! Talán éppen most vesz körül a sötétség körülményeid folytán, vagy Istennel való életedben. Akkor maradj csendben. Ha a sötétben kinyitod a szádát hamis hangnemben szólalsz meg, a sötétben figyelni kell. Ne beszélj másokkal se róla, ne keresd könyvekben a sötétség okát, hanem fokozottan figyelj. Miközben másokkal beszélnél, nem hallanád Istent. Ha sötétben vagy hallgass, és Isten drága üzenetet ad neked valaki számára, amikor majd újra kijutsz a napfényre.

Minden sötét időszak után örömünk megalázottsággal keveredik – de ha csak örömünk van kérdéses, hogy egyáltalán hallottuk-e Istent – mert ugyan örülünk annak, hogy hallottuk a szavát, de megaláz, hogy miért olyan későn hallottuk meg: „Már mióta szólt, és én mily kevésbé értettem! Pedig Isten már hetek óta erre figyelmeztetett.” Isten most neked adhatja a megalázkodás ajándékát, és vele együtt a szívnek azt a szelídségét, amely mindenkor kész Istenre figyelni.

ŐRIZŐJE VAGYOK-E A TESTVÉREMNEK?

"Mert közülünk senki sem él önmagának."

Róm 14,7

Földerengett már valaha előtted, hogy Isten előtt felelős vagy másokért? Valahányszor megengedek magamnak akármilyen Isten iránti hűtlenséget az életemben, amiatt mindenki szenved körülöttem. Mert „vele együtt ültetett a mennyekbe” (Ef 2,6), „és ha szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind” (1Kor 12,26). Valahányszor anyagiasság, önzés, fegyelmezetlenség, belső rendezetlenség, erkölcsi tompaság, lelki fajsúlytalanság üti fel a fejét az életedben, annak a környezeted is kárát látja. De ugyan ki olyan tökéletes – mondod, – hogy ilyen magas követelményeknek megfeleljen? „A mi alkalmas voltunk Istentől van,” (2Kor 3,5) – igen, csakis tőle van.

„Lesztek nékem tanúim” (ApCsel 1,8). Hányan hajlandók közülünk minden idegszálukat megfeszítve, minden képességüket, lelki és erkölcsi erejüket latba vetni Jézus Krisztusért? Ennyit, s nem kevesebbet jelent Isten szerint tanúnak lenni. De ez eltart egy darabig, amíg idáig eljutunk. Isten itt hagyott bennünket ebben a földi világban, de ugyan miért? Azért, hogy megváltassunk és megszenteltesünk? Nemde sokkal inkább azért, hogy érte éljünk? Kész vagyok-e érte megtöretett kenyérré és kiöntött borra lenni? Hajlandó vagyok-e haszontalanná lenni a világ szemében, mindenféle szempontból értéktelenné, kivéve egyet, hogy férfiakat és nőket Jézus Krisztus tanítványává tegyek. Egyedül az ilyen, neki szentelt étellel tudom a megfizethetetlen megváltásért érzett hálámat Istennek kifejezni. Ne felejtjük el, közülünk bárki fennakadhat a rostán, s „kivettetünk, mint az ezüst salakja,” – ezért vegyük komolyan, „hogy amíg másoknak prédikálok, én magam nehogy alkalmatlanná legyek” (1Kor 9,27).

A LELKI KEZDEMÉNYEZÉS IHLETŐ EREJE

"Támadj fel a halálból."

Ef 5,14

Nem minden kezdeményezés ihletett. Mondhatja valaki neked: „Szedd össze magad, csírájában fojtsd el minden ellenkezésed, s láss hozzá!” Így szokott az ember kezdeményezni. De ha a Szentlélek szólít fel, hogy „szedd össze magad!” akkor megérezzük, hogy a kezdeményezés felülről jön.

Mindannyiunknak voltak elképzeléseink és eszményeink, amikor fiatalok voltunk, de idővel rájöttünk, hogy nincs erőnk a megvalósításukhoz. Nem tudjuk megvalósítani álmainkat, kénytelenek vagyunk eltemetni elképzeléseinket és eszményeinket, és akkor megjelenik Isten, és azt mondja: „Támadj fel a halálból!” Amikor az isteni ihletés jön, annak olyan csodálatos hatása van, hogy valóban feltámaszt bennünket és a lehetetlenre is képessé tesz. A lelki ihletettségre az jellemző, hogy az élet csak akkor tér belénk, ha előbb összeszedjük magunkat. Isten nem győzelmes életet ad nekünk, hanem életet ad, miközben győzünk. Amikor Isten ihletése elér bennünket, és azt mondja: „Támadj fel a halálból!” nekünk kell felkelnünk, nem Isten emel fel bennünket. A száradt kezű embernek azt mondta az Úr: „Nyújtsd ki a kezéd!” (Mt 12,13) és ahogy engedelmeskedett, azonnal meggyógyult, de az első mozdulatot neki kellett megtennie. Ha megvan bennünk a kezdeményezés a győzelemhez, felismerjük majd az isteni ihletést is, mert azonnal élet támad bennünk.

Február 17

A KEZDEMÉNYEZÉS A LEVERTSÉG ELLENSZERE

"Kelj fel és egyél."

1Kir 19,5

Az angyal nem adott látomást Illésnek, nem is magyarázta meg neki az Írásokat, sem semmi különöset nem tett, mindössze a leghétköznapiabb dologra szólította fel: „Kelj fel és egyél!” Mi nem is lennénk emberek, ha soha nem lennénk leverték, csak a kristálynak van olyan természete, hogy sohasem levert. Az ember lehet lehangolt, különben nem lehetne emelkedett lelkiületű sem. Egyes dolgok azért vannak, hogy lehangoljanak, ezek a halál lehetőségét hordják magukban. Ha őszintén akarsz számolni magaddal, akkor mindig vedd számításba, hogy hajlamos vagy a levertségre.

Amikor Isten Lelke jön, nem látomást hoz, hanem a lehető leghétköznapiabb dolgok megtételére indít. A levertség, érdekes módon, eltereli a figyelmünket Isten teremtett világának legtermészetesebb dolgairól, de amikor Isten jön, Ő a leghétköznapiabb dolgok megtételére ihlet bennünket, olyan dolgok megtételére, amelyről a legkevésbé sem gondoltuk, hogy ahhoz Istennek köze lenne, de amikor megtesszük, azokban is felfedezzük Őt. Az isteni ihletés, amely ily módon ér el bennünket, a legjobb ellenszer a levertségre, ezért tegyük meg a legkézenfekvőbb dolgot, Isten ihletésére. Ha valami mást teszünk a levertség legyőzésére, csak elmélyítjük a bajt, de ha Isten Lelke ösztönöz valaminek a megtételére, és azt megtesszük, elmúlik a lehangoltság. Mihelyt felkelünk és engedelmeskedünk, az élet egy magasabb szintjére lépünk.

A KEZDEMÉNYEZÉS A KÉTSÉGBEESÉS ELLENSZERE

"Keljetek fel, menjünk."

Mt 26,46

A tanítványok elaludtak, amikor virrasztaniuk kellett volna. Mikor rájöttek, hogy mit tettek, akkor kétségbe estek. A jóvátehetetlenség érzése lesújt bennünket, és hajlamosak vagyunk azt mondani: „Mindennek vége, semmi értelme újra megpróbálni!” Nagyon tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy ilyen esetek csak egészen ritkán fordulnak elő, ez mindennapos emberi tapasztalat. Valahányszor rájövünk arra, hogy egy rendkívüli lehetőséget elszalasztottunk, könnyen kétségbe esünk, és akkor jön Jézus Krisztus, és azt mondja: „Aludjatok tovább, ez az alkalom örökre elmúlt, ezt visszahozni már nem lehet, de keljetek fel és lássatok hozzá az előttetek álló feladathoz.” Ami megtörtént megtörtént, a múlt hadd nyugodjék Krisztus kebelén, és most Vele induljatok el a kikerülhetetlen jövő felé.

Ilyen tapasztalatok mindannyiunk életében előfordultak. Kétségbe esünk, és minden okunk megvan a kétségbeesésre, mert nem tudunk kivergődni sajnálatraméltó állapotunkból. A tanítványok itt valóban megbocsáthatatlan mulasztást követtek el: elaludtak, ahelyett, hogy Jézussal virrasztottak volna. Kétségbeesésükre Jézus új kezdeményezéssel válaszol: „Keljetek fel és lássatok hozzá az előttetek álló feladathoz.” Isten ihletése mit jelöl ki számunkra következő feladatként? A megváltás alapján állva bízunk benne és imádkozzunk.

Soha ne engedd, hogy a sikertelenség érzése új feladatodtól visszatartson.

Február 19

A KEZDEMÉNYEZÉS, MINT A LÉLEKÖLŐ MUNKA ELLENSZERE

"Kelj föl, ragyogjál."

Ézs 60,1

Az első lépést úgy kell megtennünk, mintha nem is lenne Isten. Hiába várjuk, hogy Isten segítsen, nem teszi meg, de mihelyst elindulunk, felfedezzük, hogy Ő jelen van. Valahányszor Isten indít, az első lépés, a kezdeményezés, mindig erkölcsi jellegű. A tettek mezejére kell lépnünk, nem heverhetünk tuskó módjára a földön. Ha felkelünk és megvilágosodunk, a lélekölő munkát isteni fényben látjuk majd.

A lélekölő munka a jellem próbaköve. Azok a közönséges napi teendők, az a véget nem érő mindennapi robot, bizony nagyon távol áll a számunkra eszményi tevékenységtől, de amint nekigyürkőzünk, hamarosan kiderül, hányadán is állunk lelkiekben. Olvasd el a János evangéliuma 13. fejezetét. Itt a testté lett Ige, Isten Fia mossa meg a halászok piszkos lábait, végzi a legközönségesebb munkák egyikét, és azt mondja: „Ha én az Úr és Mester megmostam a lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.” Isten érintése kell ahhoz, hogy a lélekölő munkát úgy tudjuk elvégezni, hogy Isten világossága bera-gyogja azt. Vannak, akik úgy tudnak bizonyos dolgokat elvégezni, hogy az a mód, ahogyan végzik, örökre emlékeztetéssé teszi azt. Lehet az a legközönségesebb munka, de ahogyan végezték egészen megszentelte azt. Amikor az Úr tesz valamit általunk, az átlényegül. Emberi testünket is magára vette, átalakította, és minden szentje számára a Szentlélek templomává tette.

A KEZDEMÉNYEZÉS, MINT A MERENGÉS ELLENSZERE

"Keljetek fel és menjünk el innen."

Jn 14,31

Helyénvaló azon eltűnődni, hogyan végezzünk el valamit rendesen, de az már baj, ha tett helyett tűnődünk. Miután Urunk oly csodás dolgokat mondott tanítványainak, azt várnánk, hogy magukra hagyja őket elmélkedni a hallottakon, de Ő sohasem hagyta őket „elmerengeni a holdfényben.” Amikor azért keressük Istent, hogy megismerjük akaratát, akkor helyénvaló eltűnődésünk, de ha akkor is álmodozunk, amikor végre kellene hajtani a kapott utasítást, az már baj, azt Isten nem áldhatja meg. Isten ilyenkor oldalba böki az álmodozót, és ráparancsol: ne ülj, ne is állj, hanem indulj!

Amikor csendben Istenre várunk, s Ő azt mondja: „Gyertek velem ... pusztára helyre” (Mk 6,31), akkor helyénvaló az elmélkedés, az segít visszazökkenteni bennünket Isten akaratának kerékvágásába. De ha már szólott, akkor ne merengjünk rajta, hanem cselekedjünk akaratát. Ő legyen minden álmod, örömd és gyönyörűség forrása, de aztán szedd fel sátorfádat és engedelmeskedj szavának! Amikor szerelmes vagy nem elégszel meg azzal, hogy merengsz kedvesedről, hanem tenni akarsz érte valamit. Jézus Krisztus is ezt várja tőlünk. Ha csak merengünk, miután Isten szólott, ez annak a jele, hogy nem bízunk benne.

VALÓBAN SZERETED ŐT?

"Jó dolgot cselekedett énvelem."

Mk 14,6

Ha a szeretet nem emel valakit túl önmagán, akkor az nem igazi szeretet. Ha a szeretet mindig óvatos, bölcs, számító és ésszerű, és nem mutat túl önmagán, akkor az egyáltalán nem szeretet. Az lehet vonzalom, felmelegítheti a szívünket, de nem hordozza magában a szeretet valódi természetét.

Hajtott-e már engem valaha is az a vágy, hogy tegyek valamit Istenért, nem kötelességérzetből vagy valamely más meghatározható okból, hanem egyedül azért, hogy szeretetemet kifejezésre juttathassam? Gondolkoztam már azon, hogy mit vihetnék neki, ami értékes számára? Vagy csak ábrándozom váltságának nagyságáról, pedig ez alatt egy sereg tennivalót elvégezhetnék? Nem a természetfeletti, csodának tekinthető dolgokból, hanem közönséges, egyszerű emberi dolgok elvégzéséből láthatja meg Isten, hogy valóban odaszenteltem-e magamat neki. Felébresztettem-e már valaha azt az érzést az Úr Jézus szívében, amit betániai Mária?

Néha mintha arra várna Isten, hogy valamiben tanújelét adjuk iránta érzett őszinte szeretetünknek. Az Istennek átadott élet a személyes szentségnél is többet ér. A személyes szentség saját tisztaságával van elfoglalva, gondosan ügyelünk megjelenésünkre, járásunkra és beszédünkre, nehogy valamivel is megbántsuk Őt. De amikor igazán oda-szenteljük magunkat neki, a tökéletes szeretet kiüzi mindezt. Meg kell szabadulnunk az értékmérő „hasznos vagyok-e?” beállítottságtól. Az igazságot akkor közelítjük meg a legjobban, ha erre kategorikusan nemmel válaszolunk. Nem az a kérdés, hogy hasznosak vagyunk-e, hanem, hogy értékesek vagyunk-e Isten számára? Ha Neki szenteljük életünket, Ő munkálkodik majd rajtunk keresztül mindenkor.

A LELKI ÁLLHATATOSSÁG ISKOLÁJA

"Csendesedjetek el, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten."

Zsolt 46,11

Az állhatatosság több, mint kitartás, abban a kitartás azzal a feltétlen bizonyossággal párosul, hogy amire várunk, az bekövetkezik. Az állhatatosság több, mint ragaszkodás, amelyben az elszakadástól való félelem dominálhat. Az állhatatosság annak az embernek az emberfeletti erőfeszítése, aki a végsőkig kitart amellett, hogy hőse legyőzhetetlen. A tanítvány legnagyobb félelme nem saját kárhoztatása, hanem hogy Jézus Krisztust legyőzhetik, és mindaz, amiért Ő síkra szállt: a szeretet, az igazság, a megbocsátás, az emberek iránti jóakarát – végül nem jut győzelemre, mindez csak elérhetetlen délibáb. Ilyenkor van szükség a lelki állhatatosságra, amely nem tétovázik, nem tétlenkedik, hanem azzal a bizonyossággal végzi munkáját, hogy Isten legyőzhetetlen.

Ha azt tapasztaljuk, hogy reménységeink nem teljeseznek be, ez csak azt mutatja, hogy még nem tisztultak le teljesen. Nincs olyan nemes, fennkölt dolog a világon, amit valaha remélt vagy álmodott az emberi elme, ami be ne teljeseznék. Az élet egyik legnagyobb feszültsége az Istenre várás feszültsége. „Mivel megtartottad kitartásra intő beszédemet ... „ (Jel 3,10).

Maradj állhatatos.

A SZOLGÁLATRA VALÓ ELTÖKÉLTSG

"Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon..."

Mt 20,28

Pál ugyanúgy fogta fel a szolgálatot, mint Urunk: „Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál” (Lk 22,27) és „Úgy tekintsenek ránc az emberek ... mint Krisztus szolgálra” (1Kor 4,1). Mi úgy képzeljük, hogy a szolgálatra elhívott ember kiemelten megkülönböztetett a többi embertől. Jézus Krisztus szerint az ilyen ember arra van elhívva, hogy mások lábtörlője legyen, lelki vezetőjük, de sohasem felettcsük. „Tudok megaláztatni is” - mondja Pál (Fil 4,12). A szolgálatról pedig így gondolkodik: „Erőm fogytáig adom magamat értetek, dicsérhettek, vagy szidhattok, nekem teljesen mindegy.” Amíg egyetlen egy emberi lény is van, aki nem ismeri Jézus Krisztust, adós vagyok neki a szolgálattal, mindaddig, amíg meg nem ismeri. Pál szolgálra való készsége nem az emberek iránti szeretetéből, hanem az Úr iránti szeretetéből fakadt. Ha csak az emberi együttérzés hajt bennünket hamar felörlődünk, és feladjuk a reményt, mert az emberek sokszor hálátlanabbak a kutyánál. De ha az Isten iránti szeretet a hajtómotor, akkor a hálátlanság sem akadályozhat bennünket abban, hogy szolgáljunk embertársainknak.

Pál felismerése, hogy hogyan bánt vele Jézus Krisztus, mindörökre meghatározta mások iránti odaszánását. „Korábban istenkáromló, üldözö és erőszakoskodó voltam” (1Tim 1,13). Nem törődöm azzal, hogyan bánnak velem az emberek, mert sohasem lehetnek olyan gyűlölködök és rosszindulatúak irántam, mint én voltam Jézus Krisztus iránt. Ha egyszer felismerjük, hogy Jézus Krisztus minden aljasságunk, önzésünk és bününk ellenére, a végsőig mindent megtett értünk, akkor többé semmi sem tántoríthat meg abban az elhatározásunkban, hogy érette másoknak szolgáljunk.

AZ ÁLDOZAT ÖRÖME

"Én pedig nagy örömet áldozok és esem áldozatul a ti lelketekért."

2Kor 12,15

Amikor Isten Szentlelke szívünkbe plántálja Isten szeretetét, önként kezdjük azonosítani magunkat Jézus Krisztusnak az emberek iránti érdeklődésével. Ő pedig minden ember iránt érdeklődik, bárki is legyen az. A keresztyén munkában nincs jogunk ahhoz, hogy személyes vonzalmainkat érvényesíteni hagyjuk; ez egyik legnagyobb próbája Jézus Krisztussal való kapcsolatunknak. Az áldozathozatal öröme abban van, hogy önként teszem le életemet a Barátomért, nem dobom el magamtól, nem is egy ügynek szentelem oda, hanem feláldozom érte és az emberek iránti érdeklődéséért. Pál csupán egy célt látott maga előtt: Jézus Krisztusnak megnyerni az embereket. Mindig Jézushoz vonzotta az embereket, sohasem magához. "Mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket" (1Kor 9,22).

Amikor valaki a fejébe veszi, hogy neki egyedül Isten számára kell egyre szentebb életet élnie, az többé nem lesz hasznára embertársainak. Az ilyen ember szobortalapzatra állítja önmagát, távol a hétköznapi élet forgatagától. Pál odaszentelt személy lett: bárhova ment Jézus Krisztus felhasználta az életét. Sokan csak saját céljaink után futunk, és Jézus Krisztus nem veheti hasznát életünknek. De aki Jézusnak szenteli életét, annak többet nincsenek saját céljai. Pál Jézusnak szentelte életét, ez lett életének mozgatórugója, ezért mondhatta, hogy ő tud mások "lábtörlője" lenni érzékenykedés nélkül. Mi szívesen szánjuk oda magunkat olyan dolgokra, amelyek lelkileg függetlenné tesznek, de nem adjuk át magunkat Jézusnak. Pál nem így gondolkodott. "Kívánnám, hogy én magam átok legyek ... az én atyámfiáiért" (Róm 9,3). Képtelen túlzás? Egy szerelmes számára nem hangzik túlzásnak, Pál pedig Jézus Krisztus szerelme volt.

A SZOLGÁLAT LEMONDÁSA

"Ha én ennyire túláradoan szeretlek titeket, vajon ti kevésbé szerettek engem?"

2Kor 12,15

A természetes szeretet viszonzást vár, Pál mégis így beszél: Nem bánom, hogy szerettek-e vagy sem, kész vagyok mindenről lemondani, nem annyira tiérettetek, hanem azért, hogy Istenhez juttathassalak benneteket. "Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek" (2Kor 8,9). Pál pontosan így gondolkodott a szolgálatról, – nem érdekelt, hogy mibe kerül nekem, boldogan megteszem. Ez volt Pál öröme.

Az Isten szolgájáról alkotott vallásos felfogás nem azonos Jézus Krisztus elgondolásával. Az Ő elképzelése az, hogy úgy szolgáljunk neki, hogy egymásnak szolgáljunk. Jézus Krisztus szocialistább volt a szocialistáknál. Aki az Ő országában nagyobb akar lenni, annak azt mondja, hogy legyen mindenkinek a szolgája. A szent valódi lénye nem a prédikálásból tűnik ki, hanem abból, ahogy a tanítványok lábát megmossa, azaz olyan dolgokat végez, amelyek az emberek szemében nem sokat számítanak, Istennek viszont mindent jelentenek. Pál abban lelte örömét, hogy Isten mások iránti érdeklődésének oltárán feláldozza magát, nem törődött azzal, hogy az neki mibe kerül. Mi pedig rögtön anyagi megfontolásokkal állunk elő: „Ha Isten oda küldene engem, ugyan mennyi lesz a fizetés? Milyen az éghajlat? Lesz-e kielégítő támogatói köröm? Elvégre ezeket mind tekintetbe kell venni.” Mindez annak a jele, hogy fenntartással szolgálunk Istennek. Pál pedig, Jézus Krisztusnak az újszövetségi szentről alkotott felfogását tartja szem előtt saját életére nézve, mely szerint a szent nem csupán az evangéliumot hirdeti, hanem másokért megtört kenyérré és kiöntött borra lesz Jézus Krisztus kezében.

KICSINYES AGGÁLYOK JÉZUSSAL SZEMBEN

"Uram, nincs mivel merítened."

Jn 4,11

„Mélyen meghat az, amiről Isten beszél, de azt bizonyosan nem várja el tőlem, hogy életem apró részletkérdéseiben is megvalósítsam azt.” Amikor Jézus Krisztus érdemeire kell magyarázatot adnunk, talán kegyes fölényességgel méltatjuk magasztos eszményeit, melyek mélyen meghatnak bennünket, de a mindennapi életben megvalósíthatatlannak tartjuk azokat. Életünk egyik-másik részletkérdésében valamennyien helyt adunk ennek a gondolkodásnak. Ezek a kétségek talán akkor születnek meg bennünk, amikor Istennel kapcsolatos terveinkről beszélve, egyesek ilyen mulatságos kérdéseket intéznek hozzánk: „Honnan veszed ehhez a pénzt? Megvan hozzá a támogatói köröd? De lehet, hogy akkor támadnak bennünk, amikor azt gondoljuk, hogy a mi esetünk túl nehéz Jézus számára. Nagyon szép dolog azt hirdetni, hogy „bízatok az Úrban”, de az embernek élnie is kell valamiből, - és Jézusnak nincs mivel merítenie, azaz nem tud rólunk gondoskodni. Őrizkedj attól a kegyes csalástól, amely így szólal meg benned: „Nem Jézusban kételkedem, csak önmagamban.” Önmagunkkal kapcsolatban nem szoktak aggályaink lenni, pontosan tudjuk, mire vagyunk képesek, nekünk Jézussal kapcsolatban vannak aggályaink. Nehéz elfogadnunk, hogy Ő arra is képes, amit mi nem tudunk megtenni.

Aggályaim onnan származnak, hogy rossz helyen keresek: magamat veszem szemügyre, hogy megtaláljam a magyarázatot, hogyan fogja Ő véghezvinni. Kérdéseim kisebbrendűségem mocsarából táplálkoznak. Ha felfedezzük magunkban ezt az aggályoskodó hangot, valljuk meg, és hozzuk napfényre: „Uram kételkedtem benned, nem hittem, hogy bölcsességed mélyebb, mint az enyém, nem hittem, hogy mindenható hatalmad sokkal nagyobb, mint amennyit én véges értelmemmel felfoghatok belőle.”

Február 27

MEGSZEGÉNYÍTED JÉZUS SZOLGÁLATÁT

"Hol vennéd tehát az élő vizet?"

Jn 4,11

A kút mély – sokkal mélyebb, mint amilyenek a samáriai asszony gondolta. Gondolj az emberi természet, az emberi élet, a saját magadban levő „kút” mélységére. Te is annyira megszegényítetted Jézus szolgálatát, hogy már semmit sem tehet? Tegyük fel, hogy feneketlen szenvedés kútja van a szívedben, Jézus pedig jön, és azt mondja: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek.” Te pedig a válladat vonogatod és így felelsz: „Uram, ez a kút nagyon mély, ebből nem tudsz nyugalmat és vigasztalást meríteni.” De Ő nem is onnan akar meríteni. Mindezt fentről hozza neked. Az emberi természet kútjából Ő semmit sem merít. Mi korlátozzuk Istennek Szentjét, amikor Vele kapcsolatos múltbeli tapasztalatainkra emlékezünk, és így beszélünk: „Ezt nyilván nem várhatom el Istentől, hogy megtegye.” Nekünk, Jézus tanítványainak, éppen azokról a dolgokról kellene elhinnünk, hogy megteszi, amelyekhez az Ő mindenható erejére van szükség. Megszegényítjük Jézus szolgálatát, valahányszor elfelejtjük, hogy Ő mindenható. Készek vagyunk igénybe venni együttérzését, vigasztalását, de mindenható hatalmát már nem.

Azért vagyunk olyan szájalmas példányai a keresztyénségnek, mert nincs mindenható Krisztusunk. Keresztyénnek látszunk, vannak hívő tapasztalataink, de nem engedjük át magunkat teljesen Jézus Krisztusnak. Amikor nehéz körülmények közé kerülünk, megszegényítjük az Ő szolgálatát az ilyen beszéddel: „hát itt már senki nem tehet semmit.” Aztán keservesen kínlódva a mélység felé vesszünk irányt, hogy vizet találjunk. Őrizkedj attól, hogy hitetlenségbe süllyedve, elégedetten kijelentsd: „hát ez lehetetlen.” Nagyon jól tudod, hogy Jézusnak semmi sem lehetetlen. Tökéletlenséged kútja nagyon mély, de szedd össze magad, és nézz Jézusra.

MOST HISZITEK?

"Ezért hisszük ... Mire Jézus így válaszolt: Most hiszitek?"

Jn 16,30-31

Most hiszünk. Valóban hisztek? – kérdezi Jézus. Íme eljön az óra, amikor egyedül hagytok engem. Sok keresztyén munkás hagyta már magára Jézus Krisztust, és kötelességből, vagy a szükség kényszerétől hajtva, a maga feje szerint kezdett neki a munkának. Ennek az az oka, hogy nincs bennünk a feltámadott Jézus élete. A lélek elvesztette bensőséges kapcsolatát Istennel, mert saját vallásos elképzeléseire támaszkodott. Ez nem bűn, nem is von büntetést maga után, de amikor a lélek rájön, hogy így önmagát akadályozta meg Jézus megértésében, és annyi fölösleges bonyodalmat, szenvedést és nehézséget szerzett magának, akkor szégyenkezve és összetörve tér meg.

Sokkal mélyebben kellene gyökereznünk Jézus feltámadott életébe, mint eddig tettük. Hozzá kellene szoknunk, hogy mindent állandóan hozzá szabjunk. Ehelyett, mi józan eszünkkel hozzuk meg döntéseinket, és Istentől csak azt várjuk, hogy adja rá áldását. De Isten ezt nem teheti, ez nem az Ő területe, mi pedig teljesen hamisan látjuk a dolgokat. Amikor kötelességből teszünk valamit, tulajdonképpen a kötelességet Jézus szintjére emeljük, és mi leszünk a döntéshozók, akik bizonyos ügyekben intézkednek. Saját kötelességérzetünket ültetjük trónra Jézus Krisztus feltámadt élete helyett. Ő nem azt mondta, hogy lelkiismeretünk, vagy kötelességérzetünk világosságában járjunk, hanem hogy „járunk világosságban, amint Ő maga a világosságban van” (1Jn 1,7). Amikor kötelességérzetből teszünk valamit, azt meg tudjuk indokolni, de amikor az iránta való engedelmességből cselekszünk, akkor az érvelés lehetetlenné válik. Emiatt a szent könnyen nevetségessé válhat.

Február 29

MIT AKARSZ, HOGY AZ ÚR CSELEKEDJEN?

"Uram, hogy lássak!"

Lk 18,41

Mi az, ami nemcsak téged zavar, de amivel te is zavart okozol? Mindig olyasmi, amivel egymagad nem tudsz megbirkózni. „És sokan megfeddték őt, hogy hallgasson, de ő annál jobban kiáltotta...” (Mk 10,48). Tarts ki ebben a zavaros helyzetben is, míg szemtől-szembe nem kerülsz magával az Úrral, és véletlenül se istenítsd józan eszedet. Amikor Jézus megkérdez bennünket, hogy mit tehetne értünk, ebben a ránk nehezedő elképesztő helyzetben, ne felejtjük, hogy Ő nem a megszokott módon, hanem a maga természetfeletti módján munkálkodik.

Figyeld meg, mennyire korlátozzuk az Urat szabad cselekvésében, amikor visszaemlékezünk, mit engedtünk meg neki, hogy eddig megtegyen életünkben. Itt és itt mindig kudarcot vallottam, csakúgy, mint ezután is – mondjuk keserűen, és nem is kockáztatjuk meg, hogy abban a dologban hozzá forduljunk. „Nevetséges lenne arra kérni Istent, hogy ezt megtegye.” De ha annyira lehetetlen, éppen azért kellene hozzá fordulnunk. Ha nem annyira lehetetlen, akkor az nem is igazi nehézség. Isten kész megtenni a teljesen lehetetlent is.

Ez az ember visszanyerte látását. Számodra az a legnagyobb lehetetlenség, hogy annyira eggyé legyél az Úrral, hogy a régi életedből semmi se maradjon. Ő kész megtenni, ha ezt kéred tőle. De el kell jutnod odáig, hogy kételkedés nélkül higgyél benne, mint Mindenhatóban. Nem abban, amit mondott, hanem benne, magában. Ha csak azzal foglalkozunk, amit mondott, attól még nem fogunk hitre jutni. De ha egyszer igazán felismerjük Jézust, Ő megteszi a lehetetlent is, olyan magától értetődően, mint ahogyan lélegzetet veszünk. Kínjaink saját szívünk ostobaságának a következményei. Nem akarunk hinni, nem akarjuk felégetni a hidat magunk mögött, inkább gyötrődünk tovább.

A KIKERÜLHETETLEN KÉRDÉS

„Szeretsz-e engem?”

Jn 21,17

Péter most már nem fogadkozik (Mt 26,33-35). Egyéniségünk természetes hajlama a fogadkozás, ígéretés. A személyiségünk mélyéből fakadó szeretetet csak a Jézus Krisztus kérdése által okozott fájdalom hozza felszínre. Péter úgy szerette Jézust, ahogy egy természetes hajlamaitól vezérelt átlagember szeret egy jó embert. Az ilyen szeretet alkati beállítottságunktól, kedélyállapotunktól függ, és jóllehet meghatározhatja egyéniségünket, de nem lelkünk legmélyéről fakad. Az igazi szeretet sohasem fogadkozik. Jézus azt mondta: „Aki azért vallást tesz rólam az emberek előtt” (Mt 10,32), vagyis, aki nem csupán szavaival fejezi ki szeretetét, hanem mindazzal, amit tesz.

Amíg egy ilyen fájdalom ki nem józanít bennünket minden önámításunkból, Isten Igéje nem végezheti el bennünk munkáját. Isten Igéje úgy meg tud sebezni, ahogy a bűn soha, mert a bűn eltompítja érzéseinket. Jézus kérdésére ez fokozottan érvényes, olyannyira, hogy elmondhatjuk, kérdése mindennél nagyobb fájdalmat okoz. Nemcsak az érzékenységgünket sérti, hanem a lehető legszemélyesebb módon érint bennünket. Az Úr szava elhat a szívnek és a léleknek a megoszlásáig, minden önámítást leleplez. Nem lehet az érzelmek húrjait pengetve, szép szavakat mondani az Úr kérdésére, olyannyira fájdalmas az, amikor Ő közvetlenül hozzád intézi szavait. Minden mást elűzve, mélységesen fáj az, amivel megbántottuk. Félreismerhetetlen az Úr szava okozta fájdalom Isten gyermekének, de ahol megsebez, ott ki is jelenti magát.

ÉREZTED MÁR AZ ÚR OKOZTA FÁJDALMAT?

„Harmadszor is azt mondta neki: Szeretsz-e engem?”

Jn 21,17

Érezted már az Úr okozta fájdalmat életednek egy fel nem fedett pontján, ahol igazi érzékenységed lakozik? Az ördög soha sem sebez meg ott, a bűn sem, a természetes emberi vonzalom sem érinti ezt a területet, Isten Igéjén kívül semmi más nem hatol le eddig a mélységig. „Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is azt kérdezte...” De ahogy megvilágosodott előtte, hogy mire megy ki ez a türelmes kérdezősködés, felismerte, hogy életében az első helyen Jézus Krisztus áll. Efelől a legkisebb kétség sem maradt benne, és ebben többet senki meg nem ingathatta. Itt többet nem volt helye semmilyen szenvedélyes megnyilvánulásnak, érzelmi kitörésnek. Maga is meglepődött mennyire szereti az Urat, és csodálkozva mondotta: „Uram, te mindent tudsz.” Felismerését, hogy mennyire szereti Jézust, nem követte bizonyítási kényszer. Ahogy megvilágosodott előtte, hogy mennyire szereti az Urat, többé semmi más nem létezett már neki, sem égen, sem földön, csak az Úr; de efelől mindaddig nem volt bizonyos, amíg át nem járták szívét Jézus Krisztus vizsgáztató, sebet ütő kérdései. Az Úr kérdései önmagam előtt is lelepleznek engem.

Milyen türelmesen, célravezetően és ügyesen bánt Jézus Krisztus Péterrel! Sohasem tesz fel idő előtt kérdéseket. Téged is csak ritkán – talán csak egyetlen egyszer – von félre egy sarokba, hogy kikerülhetetlen kérdéseivel megsebezzen. De akkor felismered, hogy iránta való szereteted sokkal mélyebb, mintsem, hogy fogadkozással bizonyíthatnád.

MEG NEM KÖNNYÍTHETŐ MEGBÍZATÁS

„Legeltesd az én juhaimat.”

Jn 21,17

Így valósul meg a szeretet. Isten szeretete nem mennyei termék, hanem őseredeti, ez az Ő lénye. A Szentlélek egyesít bennünket Istennel, úgyhogy szeretete kifejezésre jut bennünk. De még nincs minden befejezve azzal, hogy a bennünk lakozó Szentlélek egyesít bennünket Istennel, a vége az, hogy úgy eggyé legyünk az Atyával, ahogyan Jézus is egy volt vele. Milyen volt ez az egység? Annyira tökéletes, hogy az Atya leküldte Őt a földre, hogy feláldozza magát értünk. Ő pedig azt mondta: „Amiként engem küldött az Atya, én is úgy küldelek titeket” (Jn 20,21).

Az Úr fájdalmat okozó kérdése nyomán Péter felismeri, hogy mennyire szereti Őt, és ezt követi a másokért odaadott élet. Ne bizonygasd, hogy mennyire szeretsz, ne a kapott csodálatos kijelentésekről beszélj, hanem legeltesd az én juhaimat. Jézusnak pedig sok rendkívül furcsa juha van, az egyik sáros és gubancos, a másik félénk és döfköd, a harmadik pedig folyton elkóborol. De ahogyan lehetetlen Isten szeretetét kimeríteni, úgy lehetetlen a bennem levő szeretetet is kihozni a sodrából, ha az az egyetlen forrásból, belőle fakad. Isten szeretete nem tesz különbséget, nincs tekintettel eltérő természeti adottságainkra. Ha szeretem Uramat, nem engedem, hogy természet szerinti adottságaim befolyásolják megbízatásomat, hogy legeltessem az Ő juhait. És megbízatása alól nincs felmentés és kibúvó. Vigyázz, nehogy természetes emberi együttérzés alapján munkálkodj, mert ezzel meghamisítod Isten szeretetét, és igyekezed a végén Isten szeretetének a káromlásába torkollik.

RÁM NÉZVE IS IGAZ EZ?

„De semmivel sem gondolok, még az életem sem drága nekem.”

ApCsel 20,24

Könnyebb belső látás nélkül szolgálni Istennek, könnyebb elhívás nélkül munkálkodni érte, mert ilyenkor nem nyugtalankodom követelményei miatt, hanem a keresztyén érzelmekkel bevont józan ész a vezetőm. Sőt, több sikerrel, eredményesebben járhatsz, jobban engedhetsz szíved hajlamainak, ha még nem lett valósággá benned Isten elhívása. De ha egyszer meghallod hívását, Isten akarata olyan lesz számodra, mint az ösztöke, többet nem tudsz józan ész-okok alapján munkálkodni érte.

Mi igazán drága nekem? Ha még nem ragadott meg Jézus Krisztus, akkor drága lehet nekem a szolgálat, az Istennek szánt idő, vagy a saját életem. Pál saját életét csak azért tartotta drágának, hogy elvégezhesse a kapott megbízást, és visszautasította azt, hogy bármi másra használja erejét. Az ApCsel 20,24-ben szinte fennkölt bosszúságának ad hangot, amikor arra kéri, hogy legyen tekintettel saját magára. Aminek nem volt köze megbízatása teljesítéséhez, az teljesen közömbös volt számára. A gyakorlatias észjárás versenyre kelhet az Istennek odaszánt étellel, mert ilyen érveléseken nyugszik: „Gondold meg, milyen hasznos vagy itt!” vagy „Képzeld el, milyen eredményes lehetnél abban a munkában!” De ezekben az ész-érvekben nem Jézus Krisztus a döntő tényező, hanem saját véleményünk arról, hogy hol lehetnének a leghasznosabbak. Ne azt mérlegeld, hogy hasznos vagy-e vagy sem, hanem arra legyen gondod, hogy ne a magadé legyél, hanem Istené!

IGAZÁN ÚR Ő?

„... csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól kaptam.”

ApCsel 20,24

Nem a sikeres tevékenységben van az öröm, hanem abban, hogy teljesen betöltöm azt, amire Isten teremtett és újjászült. Urunk öröme az volt, hogy elvégezte azt, amiért az Atya elküldte, és Ő azt mondta: „Ahogy engem elküldött az Atya, én is úgy küldelek el titeket” (Jn 20,21). Kaptam-e az Úrtól valamilyen szolgálati megbízatást? Ha igen, akkor abban olyan hűségesnek kell lennem, hogy életem csak azért legyen drága nékem, hogy azt elvégezhessem. Gondolj bele, milyen jóleső lesz majd hallani Jézus szavait: „Jól van, jó és hű szolgám” (Mt 25,21), amikor tudomásul veheted, hogy elvégezted a rád bízottakat. Mindannyiunknak meg kell találnunk a magunk kijelölt helyét az életben, és lelkiekben ez szolgálati megbízatásunk elvételét jelenti az Úrtól. Ehhez szoros közösségre kell jutnunk az Úrral, számunkra Ő többet kell jelentsen, mint személyes Megváltónk. „Megmutatom neki, mennyit kell az én nevemért szenvednie” (ApCsel 9,16).

„Szeretsz-e engem?” Ha igen, akkor „Legeltesd az én juhaimat!” Nincs válogatás a szolgálatban, csak feltétlen hűség Urunk megbízatása iránt, amit akkor ismersz fel, amikor a legszorosabb kapcsolatba jutsz vele. Ha az Úrtól nyerted el szolgálati megbízatásodat, akkor tisztán látod a különbséget az elhívás és a szükség között. Az utóbbi soha nem lehet a szolgálati megbízatás kiváltója, az csupán alkalom a munkálkodásra. Arra hívott el, hogy légy hű szolgálatodhoz, amellyel akkor bízott meg, amikor igazán kapcsolatban voltál vele. Ez nem jelenti azt, hogy belevesd magad minden szolgálatba, éppen ellenkezőleg, tartózkodnod kell egy sor más tennivalótól, hogy a neked szánt szolgálatot teljesen betölthessed.

A KÖVETKEZŐ LÉPÉS

„... sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban..”

2Kor 6,4

A Mindenható kegyelmére van szükségünk ahhoz, hogy megtehessük a következő lépést akkor is, amikor nincs belső sugallat és nincs külső szemlélő, – a következő lépést az átadásban, tanulmányaidban, olvasmányaidban, a konyhában, vagy bármely más kötelességedben. Kegyelemre van szükségünk, hogy lelkesedés, látomás vagy szemlélők nélkül is megtegyük a következő lépést a kötelesség mezéjén. Sokkal több kegyelem, és tudatos Istenre támaszkodás kell ehhez, mint az evangélium hirdetéséhez.

Minden keresztyénnek ki kell vennie a részét abban, ami a testté létel lényegét illeti, tehát a legapróbb részletekig kézzelfogható test és vér valósággá kell változtatnia azt. Mi könnyen ellankadunk, ha nincs belső sugallat, felemelő érzések, csak a dolgok hétköznapi menete, a megszokott tennivalók. Hosszútávon az számít Isten és ember előtt, amit hűséges és kitartó munkával végzünk, többnyire észrevétlenül. Ezt a töretlen életvitelt csak az állandó Istenre figyelés biztosítja. Kérd Istent, hogy tartsa rajta lelki szemeidet a feltámadott Krisztuson, akkor a szürke robotmunka sem fog lehangolni. Ne adj helyet annak a gondolatnak, hogy bármi méltóságodon aluli feladat lehet, hanem inkább olvasd el a János evangéliuma 13. fejezetét.

RENDÍTHETETLEN ÖRÖM

„De mindezekben felettébb diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.”

Róm 8,37

Pál itt azokról a dolgokról beszél, amelyek könnyen elválaszthatják a szentet Isten szeretetétől; a meglepő mégis az, hogy semmi sem tud beékelődni Isten szeretete és a szent közé. Vannak dolgok, amelyek beférkőzhetnek, és be is férkőznek Isten és a lélek hitbuzgó gyakorlatai közé, és elválasztják az egyént Istentől, de semmi sem tolakodhat Isten szeretete és a szent közé. Keresztyén hitünk szilárd alapja Isten szeretetének meg nem érdemelt és kikutathatatlan csodája, amely a Golgota keresztyén lett nyilvánvalóvá. Meg nem érdemelt és soha ki nem érdemelhető szeretet ez. Pál szerint éppen ez az oka annak, hogy mindezekben a dolgokban felettébb diadalmaskodunk. Győzelmi örömünk éppen azon dolgok megtapasztalására vezethető vissza, amelyek első látásra úgy tűntek, mintha maguk alá temetnének bennünket.

A gyakorlott úszó élvezi azt a hullámverést, ami a közepes úszót megrettent. Alkalmazd ezt saját körülményeidre. A nyomorúság, megpróbáltatás és üldöztetés túláradó örömmel tölt el bennünket. Nem olyan dolgok ezek, amelyek ellen küzdenünk kell, hanem amelyekben felettébb diadalmaskodunk Őáltala. A szentre nem az jellemző, hogy dacára a szenvedéseknek mégis örvendez az Úrban, hanem éppen a szenvedés következtében ismeri meg az Úr örömét. „Fölöttébb való az én örömöm minden mi nyomorúságunk mellett” (2Kor 7,4) – mondja Pál.

A rendíthetetlen öröm nem múló dolgokra, hanem Isten változhatatlan szeretetére épül. Bármilyen borzasztóak, vagy egyhangúak is élettapasztalataink, nem árthatnak Isten szeretetének, amely a mi Urunk Jézus Krisztusban van.

AZ ÁTADOTT ÉLET

„Krisztussal együtt megfeszítettem.”

Gal 2,20

Senki sem juthat addig egységre Jézus Krisztussal, amíg nem kész arra, hogy bűnein túlmenően a dolgok korábbi szemléletét is feladja. Az Isten Lelkétől, felülről történő újjászületésre az jellemző, hogy először feladunk bizonyos dolgokat, aztán megragadunk más dolgokat. Legelőször is minden csalárdtságunkat, szerepjátszásunkat kell feladni. Urunk nem azt várja tőlünk, hogy jóságunkat, becsületességünket, kitartásunkat adjuk fel, hanem valóságos, nyilvánvaló bűneinket, csak ezt akarja elvenni tőlünk. És mit ad bűneinkért cserébe? Megingathatatlan igazságosságot. De fel kell adnunk önhittségünket, hogy mi is vagyunk valakik, Isten előtt nem támaszthatunk igényt semmiféle elismerésre.

Ezután Isten Szentlelke továbbvezet, és megmutatja mi mindent kell még feladnunk. A magamhoz való jogomat, annak minden formájában oda kell adnom. Hajlandó vagyok-e megválni mindentől, amit magaménak mondhatok: hajlamaimtól, és mindattól, ami vagyok, teljesen azonosulva Jézus Krisztus halálával?

A lemondás mindig fájdalmas csalódottság érzéssel jár. Amikor az ember tényleg olyannak látja magát, amilyennek az Úr látja őt, akkor nem az utálatos testi bűnök rémisztik meg a legjobban, hanem szívének iszonyú büszkesége Jézus Krisztussal szemben. A szégyen, az utálat és a kétségbeesés érzése vesz erőt az emberen, amikor az Úr világosságában magára ismer.

Ha az átadás kérdése foglalkoztat, menj át a válságon, adj oda mindent, és meglásd Isten alkalmassá tesz mindarra, amit elvár tőled.

A VISSZAESÉS IDEJE

„Vajon ti is el akartok menni?”

Jn 6,67

Mélyreható kérdés. Urunk szavai akkor érintenek a legérzékenyebben bennünket, amikor a lehető legegyszerűbben szól hozzánk. Tudjuk kicsoda Jézus, és Ő mégis nekünk szegezi a kérdést: „Ti is el akartok menni?” Elvárja tőlünk, hogy minden kockázatot vállaljunk érte.

„Ettől fogva sokan visszavonultak a tanítványai közül, és többé nem jártak vele” (Jn 6,66). Nem tértek vissza a bűnhöz, de visszaestek, nem jártak többet Jézussal. Sokan vannak, akik a Jézus Krisztus nevében végzett munkára szánják életüket, és teljesen oda áldozzák magukat, de mégsem járnak Ővele. Isten állandóan arra biztat bennünket, hogy legyünk eggyé Jézus Krisztussal. Megszentelődésünk után lelki neveltetésünk mind erre irányul. Ha Isten világosan értésedre adja, hogy mi a célja veled, akkor ne igyekezz valamilyen különleges módon kapcsolatot tartani vele, hanem éld természetesen életedet a Jézus Krisztustól való teljes függőségben. Ne próbálj semmilyen más módon Istennek tetszeni, egyedül az általa kijelölt módon, azaz feltétel nélkül átadva magad neki. Tudatlanságom felőli meggyőződéssem a Jézussal járás titka.

Péter csak arról beszélt, amit felismert Jézusban, hogy megváltotta őt és a világot. De Urunk azt akarja, hogy vele együtt hordozzuk az igát.

„Nemde én választottalak ki titeket, a tizenkettőt? És egy közületek ördög” (Jn 6,70). Jézus arra irányítja a figyelmet, ami elől Péter válaszában kitért. Mi sem felelhetünk mások helyett: „Ti is el akartok menni?”

LEGYEN ÜZENETED ÉS LÉGY MAGAD IS ÜZENET

„Hirdesd az Igét!”

2Tim 4,2

Nem azért lettünk megváltva, hogy csupán „üzenethordozók” legyünk, hanem hogy Isten fiaivá és leányaivá legyünk. Nem lelki üzenethordozó közegek lettünk, hanem olyan lelki üzenethordozók, akik lényükben azonosultak az üzenettel. Isten Fia maga volt az az üzenet, amelyet hirdetett. Szava lélek és élet volt. Nekünk, mint tanítványainak hasonlóképpen, életünk az üzenet mintapéldánya kell, hogy legyen. Természetes adottságai révén a szív kész akármennyit szolgálni, csak hogy előbb a büntudat alatt össze kell törnie, majd meg kell kereszteltetnie a Szentlélekkel, és bele kell illeszkednie Isten terveibe, mielőtt életünk az üzenet mintapéldányává válhatna.

Különbség van a bizonyágtétel és az igehirdetés között. Az igehirdető az, aki egyszer felismerte Isten elhívását, és eltökélten látba veti minden erejét, hogy hirdesse Isten igazságát. Isten kiemel bennünket önmagunkról alkotott elképzeléseinkből, és használható formára kovácsol bennünket, csakúgy, mint a tanítványokat pünkösöd után. Pünkösöd semmire sem akarta tanítani a tanítványokat, hanem általa testet öltött bennük az, amit hirdettek. „Lesztek nekem tanúim” (ApCsel 1,8).

Adj teljes szabadságot Istennek, amikor beszélsz! Mielőtt Isten üzenete másokat megszabadíthatna, először téged kell, hogy megszabadítson. Gyűjtsd össze az anyagot, és világosítsd meg beszédeddel.

MENNYEI LÁTÁS

„Nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt.”

ApCsel 26,19

Ha elveszítjük a mennyei látást, csak magunkat okolhatjuk érte. Azért veszítettük el, mert lelkileg léket kaptunk. Ha Istenbe vetett hitünket nem gyakoroljuk az élet mindennapi dolgaiban, akkor hamar odalesz az Istentől nyert látás. Csak akkor leszünk engedelmesek a mennyei látás iránt, ha minden tőlünk telhetőt megteszünk Isten uralmáért. De ehhez újból és újból következetesen emlékeztetünkbe kell idézni a mennyei látást. A perc minden másodpercében és az órák minden percében próbára leszünk téve, nem csupán csendes imádkozásunk, vagy a közös összejövetelek idején.

„Ha késik is bízzál benne” (Hab 2,3). Mi nem tudjuk a mennyei látást beteljesíteni, hanem annak ihletettségében kell élnünk mindaddig, amíg az be nem teljesedik. Annyira el tudjuk foglalni magunkat, hogy megfelelkezünk a mennyei látásról. Eleinte még szemünk előtt van, de ha nem teljesedik be rögtön, beletemetkezünk a munkába, és aztán észre sem vesszük, amikor végül is beteljesedik. Isten iránti hűségünk próbája, hogy várunk-e arra a látásra, amelynek beteljesedése késik. Kárát valljuk annak, ha a munkába temetkezve elszalasztjuk a látás beteljesedését.

Figyeld meg Isten viharszeleit! Forgószéllel szórja szét a magot, veti be szentjeit. Kérdés, hogy rólad nem az derül majd ki, hogy üres héj voltál csak? Ez attól függ, hogy annak világosságában élsz-e, amit egyszer megláttál. Engedd, hogy Isten téged is elvessen, várjál, amíg meg nem teszi. Ha magad választod meg helyed, üres héjnak bizonyulsz majd. De ha Isten vet el, gyümölcsöt hozol.

Perdöntő, hogy a látomás világosságában járattuk-e lábainkat.

ÁTADÁS

„És Péter azt mondta neki: Íme, mi mindent elhagytunk, és követtünk téged.”

Mk 10,28

Urunk erre azt feleli, hogy az átadás Őérte van, nem pedig azokért a dolgokért, amiket a tanítványok átadásukkal elérnek majd. Őrizkedj az olyan átadástól, amelyet az üzleti szellem jellemez: „Átadom magam Istennek, mert meg akarok szabadulni a bűntől, átadom magam, mert szent akarok lenni.” Mindez ugyan az Istennel való egészséges kapcsolat velejárója, de ez az adok-veszek lelkület távol áll a keresztyénség lényegétől. Az átadás soha nem valami-*é r t* történik. Az üzleti szellem, a kalmár gondolkodás annyira úrrá lett rajtunk, hogy Istenhez már csak azért megyünk, hogy kapjunk tőle valamit, nem pedig érte magáért. Ez olyan, mintha azt mondanánk: „Uram, én tulajdonképpen nem téged akarok, hanem csupán magamat akarom gazdagítani; tisztán, Szentlélekkel teljesen akarom látni magamat, hogy kirakatodba állva elmondhassam, lám ezt tette értem Isten.” Ha csak azért adunk fel valamit, hogy még többet kapjunk helyébe, átadásunkat nem a Szentlélek munkálja, hanem a szánalomra méltó üzleti önérdék. Az igazi átadás, amely önzetlenül és feltétel nélkül előnyben részesíti Jézus Krisztust, nem azt fontolgatja, hogy elnyerjük-e a mennyet, vagy hogy megszabadulunk-e a bűntől, vagy hogy hasznára vagyunk-e Istennek.

Hol találunk helyet Jézus Krisztusnak természetes kapcsolataink ütközői között? Ilyenkor a legtöbben elhagyják Őt. „Igen Uram, hallottam hívó szavad, de utamat állja az anyám, a feleségem, a saját érdekem, nem tudlak követni.” Ilyenkor Jézus Krisztus azt mondja: „Nem lehetsz az én tanítványom.”

A természetes átadáson túljutva ismerjük meg az igazi átadást. Lépj át rajta, és Isten saját odaadásával átöleli azokat, akiknek fájdalmat okoztál átadásoddal. Vigyázz, nehogy átadásod elégtelennek bizonyuljon! Legtöbbünknek csak elképzeléseink vannak az átadásról.

ISTEN ODAADÁSA

„Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta.”

Jn 3,16

A megváltás több, mint büntől való szabadulás, több, mint a személyes szentség megtapasztalása, Isten megváltása az önmagamtól való teljes megszabadulást jelenti a vele való teljes egységre. A megváltás személyes megtapasztalása büntől való szabadulással és megszentelődéssel jár, de a megváltás által Isten Lelke összekapcsol engem Isten személyével, és áthat valami, ami végtelenül nagyobb önmagamnál: Isten odaadása vesz körül.

Mellékvágányra futunk, ha azt gondoljuk, hogy a szentségről, meg a megszentelődésről kell prédikálnunk. Nekünk Jézus Krisztust kell hirdetnünk. Büntől való szabadulásunk és megszentelődésünk mind-mind Isten csodálatos odaadásának a gyümölcsei.

Az átadás nincs eltelve saját tettével, mert annyira telve van azzal az Egyetlennel, akinek odaszánta magát. Vigyázz, addig ne beszélj átadásról, amíg magad sem tudod mi az, és addig nem is fogod megtudni, amíg meg nem érted a Jn 3,16-ot, ti. azt, hogy Isten teljesen odaadta magát. Átadásunkban úgy adjuk oda magunkat Istennek, mint ahogyan Ő adta magát érettünk: minden számítás nélkül. Átadásunk következménye sem köt le bennünket, mert életünket egészen Ő tölti be.

ENGEDELMESSÉG

„Akinék odaadjátok magatokat szolgai engedelmességre, annak engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok.”

Róm 6,16

Amikor azt vizsgálgom, hogy milyen erők uralkodnak bennem, először is szembesülnöm kell annak a kellemetlen tényével, hogy felelős vagyok azért, hogy mi ural engem. Ha a magam rabszolgája vagyok, csak magamat okolhatom, valamikor a múltban behódoltam önmagamnak. Hasonlóképpen, ha Istennek engedelmeskedem, ez azért lehetséges, mert egyszer megadtam magam neki.

Engedj gyermekkorban az önzésnek és rájössz, hogy nincs ennél bilincsbe verőbb zsarnokság a földön. Az embernek nincs hatalma arra, hogy széttörje az ilyen átengedések által létrejött kötődések bilincseit. Engedj csak egy pillanatra is a benned levő kívánságnak (emlékezz rá, mi a kívánság: „Ezt azonnal meg kell kapnom” – akár testi, akár gondolati kívánságról van szó) és bár gyűlölni fogod magad azért, hogy engedté, mégis megkötözött rabszolgája vagy annak a kívánságnak. Nincs emberi hatalom, amely megszabadítana, egyedül Jézus Krisztus váltsága hoz szabadulást. Megalázottan ahhoz az Egyetlenhez kell járulnod, aki meg tudja törni a feletted uralkodó hatalmát. „Felkent engem,... hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek.”

Sokszor a legneveltesebbnek tűnő apró dolgokon kell ezt megtanulnunk, amikor könnyedén kijelentjük, hogy „ezt a szokást bármikor el tudom hagyni.” Nem tudod abbahagyni megrögzött szokásodat, mert készakarva engedté neki. Könnyen előfordulhat, hogy azt énekeled, hogy „széttöri rabbilincsünk,” és mégis, letagadhatatlanul, önmagad rabszolgája vagy. De a Jézusnak való engedelmesség az emberi élet rabságának minden formájától meg tud szabadítani.

A CSÜGGEDÉS ISKOLÁJA

„És félve követték...”

Mk 10,32

Eleinte bizonyosak voltunk abban, hogy már mindent tudunk Jézus Krisztusról, gyönyörűség volt mindent eldobnunk, és a szeretet merész bátorságával nekiindulnunk. De most, mintha már nem lennénk olyan magabiztosak. Jézus előttünk megy, és tekintete olyan különös, idegenszerű: „Előttük ment Jézus, ők pedig álmélkodtak.”

Van Jézusban valami, ami a tanítvány szívét megdermeszti, olyan annyira, hogy lelki értelemben levegőért kapdos. Ez a különös valaki, kökemény arcvonásaival és rettenthetetlen elszántságával félelmet ébreszt bennem. Már nem barátom és lelki tanácsadóm, olyan megdondolások irányítják, amelyekről semmit sem tudok, szinte teljesen lebéni. Eleinte azt hittem, hogy értem őt, de most már nem vagyok biztos benne. Kezdem felismerni milyen távolság van közöttünk, nem tudok bizalmasan megnyílni előtte. Elöttem jár ugyan, de soha nem fordul vissza, fogalmam sincs, hogy merre megy, és a cél is olyan távolinak tűnik.

Jézus Krisztusnak az ember által megtapasztalható minden bűn és nyomorúság legmélyére kellett lehatolnia, ez teszi Őt olyan idegenné. Amikor ilyennek látjuk, nem ismerjük fel, egyetlen jellemvonását sem fedezzük fel, azt sem tudjuk, hogyan fogjunk hozzá követéséhez. Messze előttünk jár, egy idegennek tűnő Vezér, akivel nincs semmi bajtársi kapcsolatunk.

A csüggedés iskolája nélkülözhetetlenül szükséges a tanítvány életében. Ilyenkor ne próbálj a múlt emlékei alapján visszatérni saját kis tüzedhez, hogy lángra kapjon lelkesedésed (Ézs 1,10-11). Amikor a csüggedés sötétsége vesz körül, tarts ki, míg el nem múlik, mert ebből születik meg Jézusnak az a követése, amely kibeszélhetetlen örömet jelent.

A MESTER ÍTÉL

"Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt."

2Kor 5,10

Pál szerint nekünk mindnyájunknak, igehirdetőknek és hallgatóknak egyaránt, meg kell jelennünk „Krisztus ítélőszéke előtt.” Ha itt és most megtanulsz Krisztus fehér fényében élni, akkor az ítéletkor végül is gyönyörködni fogsz Isten benned elvégzett művében. Ne vedd le tekinteted sohasem Krisztus ítélőszékéről, járj mindenkor az általad legszentebbnek tartott átható fényében. A mások iránti rosszindulatú gondolatok végül mindig az ördög cimborájává tesznek, bármilyen kegyes vagy is különben. Egy test szerinti döntés és a pokol tombol benned. Azonnal hozd világosságra és mondd: „Uram vétkeztem ellened.” Ha nem teszed, akkor egészen megkeményedsz. A bűn büntetése a megátalkodottság. Nem csupán Isten büntetése ez, hanem a bűn erőre kap, és teljes mértéken visszafizet a bűnösnek. Sem küzdés, sem imádság nem tesz képessé arra, hogy abbahagyj bizonyos dolgokat, bűnödnek az a büntetése, hogy fokról-fokra megszokod, s egy idő után már nem is tartod bűnnek. Ha csak a Szentlélek ki nem árad ránk, nincs az a hatalom, amely megszabadíthatna a bennünk lakó bűn következményeitől.

„Ha világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van...” (1Jn 1,7). Sokan közülünk világosságban járásnak nevezik, ha a mások számára felállított erkölcsi követelmények szerint járnak. Azonban nem a képmutatás a legöklőbb álszentség manapság, hanem az öntudatlan valóságatlanság.

A MUNKÁS URALKODÓ SZENVEDÉLYE

"Az a célunk, hogy elnyerjük tetszését."

2Kor 5,9

„Azért igyekezzünk is...” Komoly erőfeszítést igényel a Mester céljával azonosulni, azt mindig szem előtt tartani. Ez nem kevesebbet jelent, mint jó napokban és rossz napokban ehhez a legmagasabb eszményhez igazodni. Tehát ne az motiváljon bennünket, hogy lelkeket nyerjünk meg, gyülekezeteket alapítsunk vagy ébredés támadjon körülöttünk, hanem egyedül az, hogy „neki kedvesek legyünk.” Nem a lelki tapasztalatok hiánya, hanem e magas cél elérésére való törekvés hiánya miatt bukunk el. Legalább hetente egyszer tartsunk önvizsgálatot és tegyük az Ő elvárásainak mérlegére életünket. Pál olyan zenész, akinek nincs szüksége a hallgatóság tetszésének elnyerésére, neki a Mester helyeslő pillantása is elég.

Minden olyan igyekezet, amely a legkisebb mértékben is eltér ettől a mindennél fontosabb „Istennek tetsző” mértéktől, alkalmatlanná tehet bennünket Isten számára. Ha felfedezed merre vezet igyekezeted, akkor majd azt is megérted, hogy miért oly lényeges figyelő szemeidet mindenkor Jézus Krisztusra irányítani. Pál beszél arról, hogy mennyire fontos éberrel vigyázni a testünkre, mivel az könnyen más irányba sodorhat. Így mondja: „megsanyargatom a testemet, és szolgálává teszem... nehogy alkalmatlanná legyek” (1Kor 9,27).

Meg kell tanulnom szakadatlanul, mindent alárendelni ennek a fő törekvésnek. Istennek éppen annyit érek a nagy nyilvánosság előtt, mint csendes magányomban. Az a fő törekvésem, hogy tetszését elnyerjem és kedves legyek neki, vagy valami ennél kevesebb? – mindig milyen nemes dolognak látszik az.

EHHEZ ÖSSZE KELL SZEDNI MAGAM

„Isten félelmében vigyük véghez megszenteltetésünket.”

2Kor 7,1

„Mivelhogy ilyen ígéreteink vannak...” Igényt tartok Isten ígéreteinek beteljesedésére, és joggal, de ez csak az emberi oldal; Isten szögéből nézve ez azt jelenti, hogy elismerem Istennek rám való ígényét. Például, végérvényesen tudatosult bennem, hogy testem a Szentlélek temploma, vagy továbbra is vannak olyan testi szokásaim, amelyek nem állhatnak meg Isten világosságában? (1Kor 6,19.) A megszentelődés révén Isten Fia formálódik ki bennem, és a neki való engedelmesség által kell természet szerinti életemet lelki létté alakítanom. Isten a legapróbb részletekbe menően nevel bennünket. Amikor leleplezi bűneidet, ne tanácskozz testtel és vérrel, hanem tisztítsd meg magad azonnal. Őrizd meg magad tisztán a mindennapok forgatagában.

Minden testi és lelki szennyeződéstől meg kell tisztítani magamat, hogy életem összhangba jusson Isten természetével. Teljes egységre jutottam értelmi szinten a bennem kiformálódott Isten Fiával, vagy értelmem még nincs neki alárendelve? Vajon a krisztusi gondolkodásmód dominál-e bennem? (Lásd Fil 2,5.) Ő soha nem beszélt a magához való jogáról, de annál nagyobb gondot fordított lelki ébersége fenntartására, amely mindig az Atya akaratát kereste. Hasonló eltökélt tudatossággal kell értelmemet a krisztusi értelemmel összhangba hozni, miközben Jézus az Ő életszférájába emel fel, az Atya akaratával való teljes összhang világába, ahol semmi más nem jöhet számításba. Egy ilyen megszentelődésen munkálkodom Isten félelmében? Valóban Isten elgondolása szerint alakul az életem, s az emberek is egyre inkább őt ismerik fel bennem?

Minden másról megfedelkezhetsz, csak Istent vedd komolyan. Szó szerint tedd őt az első helyre életedben.

ÁBRAHÁM HITÉNEK ÚTJA

„...kiment, nem tudva, hova megy.”

Zsid 11,8

Az Ószövetségben az Istennel való személyes kapcsolat az elkülönülésben jutott kifejezésre. Ez vált nyilvánvalóvá Ábrahám életében, aki elszakadt hazájától, törzsétől és rokonságától. Ma ez inkább erkölcsi és értelmi elkülönülés azoktól, akik hozzánk talán a legközelebb álltak, amennyiben a nevezetteknek nincs személyes kapcsolatuk Istennel. Jézus Krisztus is nyomatékosan hangsúlyozta ezt. (Lk 14,26).

A hit soha nem tudja hova vezetik, de ismeri és szereti azt, aki vezet. A hitélet nem értelmi és intellektuális alapokon nyugszik, hanem annak ismeretén, aki (a hitben való) járásra ösztönöz bennünket. A hit egy személy ismeretében gyökerezik, és a legnagyobb csapda az az elképzelés, hogy Isten minden bizonnyal sikerre vezet bennünket.

A hitélet a jellemé érlelődésben éri el végső stádiumát. A jellemformálódás több átmeneti szakasszal jár. Amikor imádkozunk, érezzük Isten áldása körülvesz bennünket, és közben formálódunk. Aztán visszatérünk a hétköznapiak forgatagába, és a dicsőség eltűnik. A hit embere nem szárnyra kapva emelkedik a magasba, hanem jár, és nem lankad el. Ez nem megszentelődés kérdése, itt valami messze többről van szó, olyan hitről, amelyet megmértek és kipróbáltak, és amely valódinak bizonyult. Ábrahám nem a megszentelődés, hanem a hitből való élet mintaképe. A kipróbált hit a valóság Istenére épül. „Ábrahám hitt Istennek.”

AZ ISTENNEL VALÓ BARÁTSÁG

„Eltitkoljam-e Ábrahámától, amit tenni akarok?”

1Móz 18,17

Örömei: Ebben a fejezetben az Istennel való barátság örömei jutnak kifejezésre, mint ahogyan néha imádság közben megérezzük jelenlétét. Ha már olyan szoros kapcsolatban vagy Istennel, hogy nem is kell kérned, hogy mutassa meg akaratát, akkor ez azt jelenti, hogy közeledsz a hitből való élet iskolájának utolsó osztályához. Amikor helyes viszonyba jutottál vele, akkor felszabadultan, teljes szabadságban és örömben élsz, mert magadban hordozod Isten akaratát, és mindennapi döntéseid az Ő akarata szerint történnek, hacsak Ő közbe nem szól. A vele való tökéletes és örömteli barátságban határozol el dolgokat, annak tudatában, hogy Ő mindig közbelép, ha rosszul döntesz. De ha megállít, azonnal állj le.

Nehézségei: Ábrahám miért szakította félbe imádságát? Mert még nem volt olyan bizalmas viszonyban Istennel, hogy merészen tovább folytassa, mielőtt Isten teljesítette volna kérését. Istennel való kapcsolata még kívánnivalót hagyott maga után. Valahányszor meglanyhulunk az imádságban, és ilyeneket mondunk: „Nem tudom, talán mégsem Isten akarata ez” – ez annak a jele, hogy kapcsolatunkban még tovább kellene növekedni. Még nem vagyunk olyan bensőséges viszonyban az Atyával, mint amelyben Jézus volt, és amelyben bennünket is látni szeretne: „hogyan egyek legyenek, mint mi” (Jn 17,11). Gondolj csak a legutolsó dologra, amiért imádkoztál. Vajon Istenhez, vagy imádságod tárgyához kötődöttél? A Lélek ajándékait vagy Istent keresed oly eltökélten? „Tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle” (Mt 6,8). Azért fordulj hozzá kéréseiddel, hogy egyre jobban megismerd Őt. „Gyönyörködj az Úrban, és megadja neked szíved kéréseit” (Zsolt 37,4). Imádkozzatok, hogy Isten egyre jobban megismertesse magát veletek.

ÉRDEK VAGY AZONOSULÁS

„Krisztussal együtt megfeszítettem”

Gal 2,20

A lelki életben elkerülhetetlenül szükséges, hogy aláírjuk a halálos ítéletet a bűnre való hajlam felett. Minden érzelmi megnyilvánulásnak és intellektuális meggyőződésnek a halálos ítélet erkölcsi döntésévé kell válnia a bűnre való hajlam, azaz az önmagunkhoz való jogunk fölött. Pál kijelenti: „Krisztussal együtt megfeszítettem.” Nem azt mondja: „Elhatároztam, hogy hozzá hasonló leszek,” vagy „igyekszem őt követni,” hanem, „teljesen azonosultam vele, eggyé lettem az Ő halálával.” Amikor egy ilyen erkölcsi döntésre jutok, és aszerint is cselekszem, akkor mindazt, amit Krisztus a kereszten elvégzett értem, elvégzi bennem is. Ha önként átadom magam Istennek, ez lehetőséget ad a Szentléleknek arra, hogy Jézus Krisztus szentségében részesítsen.

„...élek pedig többé nem én ...” Az egyéniség megmarad, de alapvetően megváltozik a belső mozgatórugó, az uralkodó hajlam. Az emberi test változatlanul megmarad, de az önmagamhoz való régi sátáni jogigény le lesz rombolva.

„Amely életet pedig most testben élek...” Tehát nem azt az életet, amit élni szeretnék, vagy ami után vágyódom és imádkozom, hanem azt, amit az emberek szeme előtt ebben a halandó testemben élek, ezt az életet „az Isten Fiában való hitben élem.” Ez nem egy hitben való hit, hanem olyan hit, amely a tudatosság korlátait átlépve, azonos Isten Fiának a hitével.

AZ ÉGŐ SZÍV

„Hát nem gerjedezett-e a szívünk?”

Lk 24,32

Fel kell fedoznunk az égő szív titkát. Jézus váratlanul megjelenik az életünkben, szívünk lángra lobban, csodálatos jövőkép tárul elénk, most már csak meg kellene tanulnunk, mi a titka annak, hogy szívünk tüze ki ne aludjon. A sivár, szürke, unalmas hétköznapiok, a maguk megszokott kötelezettségeivel és szereplőivel, kioltják a szív tüzét, ha meg nem tanuljuk a Jézusban maradás titkát.

Keresztyén életünk nyomorúságainak nagy része nem valamilyen bűn következménye, hanem azzal magyarázható, hogy egyszerűen nem ismerjük saját természetünk törvényeit. Példának okáért, hogy szabad folyást engedjünk-e egy érzelmi megnyilvánulásnak, vagy nem, azt csak akkor dönthetjük el, ha tisztában vagyunk annak eredményével. Ennek megfelelően, ha úgy találjuk, hogy az eredmény nem Istennek tetsző, úgy semmiképpen se tegyük meg azt. De, ha Isten Lelke indította útjára azt az érzést, és te nem adsz helyet neki életedben, akkor majd alacsonyabb szinten jelentkezik a hatása. Minél magasabb szintű egy érzelem, annál rombolóbb hatású lehet, ha nincs megfelelően kezelve. Ha egyszer Isten Lelke indít, amennyire csak rajtad áll, hozz visszafordíthatatlan döntéseket, ne törődj a következményekkel. Nem maradhatunk a megdicsőülés hegyén, de engedelmeskednünk kell az ott nyert világosságnak, tettekké változtatva azt. Amikor Isten látást ad valamiről, tedd meg, ne bánd, hogy mibe kerül.

Nem akkor gyújtunk a szívünkben tüzet,
amikor éppen csak akarjuk.
A szél fű és fűvése elhalkul,
lelkünk a számunkra titkos világ.
Sötét órák legmélyebb pontján a
szívünkben valaki szikrát gyújt.

TEST SZERINT GONDOLKODOM?

„Mert amikor irigykedés, versengés van közöttetek, vajon nem testiek vagytok-e?

1Kor 3,3

A természeti ember mit sem tud a test szerinti gondolkodásról. A test a Lélek ellen küzd, amit újjászületésünk kaptunk, a Lélek pedig a test ellen hadakozik, és ez teszi nyilvánvalóvá a test szerintit. „Lélek szerint járatok” – mondja Pál, „és a test kívánságait véghez ne vigyék.” (Gal 5,16.) A Lélek szerint járás a test szerinti gondolkodás ellenszere.

Lobbanékony, jelentéktelen dolgok miatt idegeskedő természetű vagy? „Ó, a keresztyén ember soha nem ilyen!” Pál szerint bizony vannak ilyen keresztyének, s testieknek nevezi őket. Van a Bibliában olyan igazság, amely nyomban felingerel? Ha igen, ez annak a bizonyítéka, hogy még mindig testi vagy. De ha megszentelődésed megvalósult, akkor nyoma sincs többet ennek a lelkiületnek.

Ha Isten Lelke felfed benned valami helytelent, nem azt kéri tőled, hogy hozd rendbe, hanem hogy fogadd el a világosságot, és Ő majd rendbe hozza. A világosság gyermeke nyomban bevallja bűnét és leplezetlenül áll Isten előtt, a sötétség gyermeke pedig magyarázkodni kezd. Amikor leleplez a fény és felébred a bűntudat, légy a világosság gyermeke és valld be bűnödöt, Isten majd elbánik azzal, ami rossz. Ha védekezel, azzal csak azt bizonyítod, hogy a sötétség gyermeke vagy.

Mi a jele a test szerinti gondolkodás megszűntének? Ne aggódj, a test szerinti gondolkodás megszűnése az elképzelhető legkézzelfoghatóbb dolog a világon. Isten számos alkalmat ad majd arra, hogy lássad kegyelme csodájának bizonyítékait. A próba az egyetlen bizonyíték. „Bámulatos – mondod majd – ha korábban ez történt volna velem, bizonyára neheztelés támadt volna bennem!” Mindig ámulatba fog ejteni, milyen belső változásokat tud Isten elvégezni benned.

ALÁBB KELL SZÁLLNOD ŐÉRTE

„Neki növekednie kell, nekem pedig egyre kisebbé kell lennem.”

Jn 3,30

Ha nélkülözhetetlenné teszed magad egy lélek számára, akkor nem Isten rendje szerint jársz el. Lelki munkásként az a felelősséged, hogy a Vőlegény barátja legyél. Amikor látod, hogy egy élet felismeri Jézus Krisztus iránta való igényét, tudod, hogy helyénvaló volt fáradozásod. Ilyenkor ahelyett, hogy kinyújtanád a kezed a szülési fájdalmak megelőzésére, inkább azért imádkozz, hogy azok tízszeresre fokozódjanak, amíg sem égen, sem földön nem lesz már olyan erő, ami visszatarthatná ezt a lelket Jézus Krisztustól. Minduntalan beleesünk abba a hibába, hogy műkedvelő gondviselést játszunk, amikor elébe vágva Istennek, közbelépünk, és kijelentjük, hogy ennek vagy annak nem kellene megtörténnie. Ahelyett, hogy a Vőlegény barátja lennénk, helyt adunk együttérzésünknek, és az a lélek egy szép napon majd így nyilatkozik rólunk: „Ez a tolvaj ellopta Jézus iránti szeretetemet, és elvesztettem a látásomat felőle.”

Őrizkedj attól, hogy valakivel egy méltatlan vagy igazságtalan dolognak örülj; helyénvaló dolgokon örvendezzetek. „A Vőlegény barátja ... örvendezve örül a Vőlegény szavának. Ez az én örömöm immár betelt. Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé kell lennem.” Ez örvendezést fejez ki, nem szomorúságot. Végre meglátják a Vőlegényt! János azt mondja ez az ő öröme. Ez a barát teljes eltűnését jelenti, többet senki nem gondol vele.

Azon legyél, hogy meghalljad a Vőlegény hangját egy másik ember életében. Ne törődj azzal, hogy ez mennyi zavart, nyugtalanságot okoz, vagy akár a testi egészség megrendülését is magával hozza. Mindenekfelett örülj a Vőlegény hangjának. Gyakran előfordul, hogy Jézus Krisztus zátonyra futtat egy életet, mielőtt megmentené. (Lásd Mt 10,34.)

A LEGKÉNYESEBB KÜLDETÉS E FÖLDÖN

„A vőlegény barátja.”

Jn 3,29

A jóságnak és a tisztaságnak soha nem szabad önmagára vonnia a figyelmet, hanem mágnesként Jézus Krisztushoz kell, hogy vonzza az embereket. Ha szentségem nem feléje vonz, akkor nem is igazi szentség, csupán olyan befolyás, ami oda nem illő érzelmeket ébreszt, és mellékvágányra tereli a lelkeket. A legnagyobb szent is akadályá válhat, ha nem Jézus Krisztust képviseli, hanem csak azt, amit Jézus tett érte. Az ilyen ember csak azt a benyomást kelti: „Ó, milyen kivételes egyéniség!” De a Vőlegény barátja nem így viselkedik, hiszen ez az én növekedésemet jelenti, nem az Övét.

Annak érdekében, hogy megőrizzük iránta való hűségünket, és a Vőlegény igaz barátjának találtsunk, minden másnál több gondot kell fordítanunk a vele való élő kapcsolat ápolására. Semmi más nem ennyire fontos, még az engedelmesség sem. Néha nincs is minek engedelmeskednünk, egyetlen teendők az, hogy ápoljuk a Jézus Krisztussal való kapcsolatunkat, hogy semmi ne félközhessen közénk. Időről-időre gyakorolnunk kell az engedelmisséget, pl. amikor válságba jutunk, fel kell ismernünk, és engedelmeskednünk kell Isten akaratának, de az élet nagyobb része nem tudatos engedelmisség, hanem annak a viszonynak a megőrzése, amit így jellemezünk: a Vőlegény barátja. Még a keresztyén munka is visszatérhet valakit attól, hogy figyelmét Jézus Krisztusra összpontosítsa. Ahelyett, hogy a Vőlegény barátja maradnánk, műkedvelő gondviselők leszünk, és saját fegyvereivel harcolunk ellene.

SZÍVÜNK TISZTASÁGA ÁLTAL LÁTUNK

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent.”

Mt 5,8

A tisztaság nem ártatlanság, annál sokkal több. A tisztaság az Istennel való állandó lelki összhang eredménye. A tisztaságban növekedni kell. Lehet, hogy rendben van Istennel való kapcsolatunk, belső tisztaságunkon nem esett folt, mégis külső hamvasságunk megviseltnek tűnik. Isten nem őriz meg bennünket ennek lehetőségétől, mert így értjük meg annak szükségességét, hogy személyes tisztaság által őrizzuk meg a látást. Ha Istennel való életünk belső hamvassága a legkisebb mértékben is beszennyeződik, hagyjunk ott minden mást, és előbb hozzuk azt rendbe. Ne felejtjük, hogy a lelki látást leginkább a jellem befolyásolja, *a tiszta szívűek látják Istent*.

Isten végtelen kegyelméből megtisztít bennünket, de van, amire nekünk kell ügyelnünk, nevezetesen testi életünkre, külső forgolódásunkra, hogy másokkal milyen kapcsolatot ápolunk, milyen felfogások ragadnak ránk, mert többnyire ezek szennyezhetik be tisztaságunkat. Nemcsak a belső szentélynek kell helyes viszonyban maradni Istennel, hanem a külső pitvarnak, az udvarnak is teljes összhangban kell lenni azzal a tisztasággal, amit Isten kegyelméből kaptunk. A pitvar beszennyeződése azonnal maga után vonja a belső harmónia felborulását. Ha meg akarjuk őrizni Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatunkat, akkor bizonyos dolgok megtételétől nem csak tartózkodnunk kell, hanem még a gondolatától is borzadva el kell fordulnunk, még akkor is, ha az mások számára elfogadható.

Másokkal való kapcsolatunkban leginkább úgy őrizhetjük meg személyes tisztaságunkat, ha Isten szemszögéből próbáljuk látni őket, pl. így: Ez az ember Jézus Krisztusban tökéletes! Ez a barátom, ez a rokonom Jézus Krisztusban tökéletes!

A JELLEM TISZTASÁGA ÁLTAL LÁTUNK

„Jöjj fel ide, és megmutatom neked, amiknek meg kell történniük.”

Jel 4,1

Emelkedett lelkiállapot és tisztán látás csak a jellem felemelő magatartásából származhat. Ha életed külső megnyilvánulásaiban az általában legmagasabbnak tartott szerint élsz, Isten folyvást bíztat majd: „Barátom jöjj még feljebb!” A kísértés arany szabálya a még többet, még feljebb, hogy magasabbra jutva, újabb kísértésekkel, és jellemed újabb sajátosságaival szembesülj. A fokozatosság stratégiáját használja a Sátán a kísértésben. Hasonlóképpen Isten is, de a hatás teljesen más. Amikor az ördög víz szédítő magasságokba, akkor a szentségről alkotott elképzelésed olyan magasra csigázza fel, hogy azt test és vér el nem viselheti. Lelki akrobatamutatvány ez, próbálsz egyensúlyban maradni és moccanni sem mersz. De, amikor Isten emel fel kegyelméből mennyei magasságokba, ott nem kell hegycsúcsokba kapaszkodnod, hanem nagy fennsíkot találsz, ahol könnyű mozogni.

Hasonlítsd össze lelki életedben, ennek az évnek elmúlt hetét az előző év hasonló hetével, és lásd meg mennyivel vitt Isten feljebb. Isten egy magasabb nézőponttal ajándékozott meg valamennyiünket. Azonnal valósíts meg minden felismert isteni igazságot az életedben. Élj annak világosságában, míg részeddé nem válik.

A kegyelemben való növekedést nem a visszaesés hiánya jelzi, hanem hogy van-e rálátásod lelki állapotodra. Hallottad Istent: „Barátom jöjj még feljebb!” Nem személyedre, hanem jellemedre vonatkozik ez.

„Eltitkoljam-e Ábrahámától, amit tenni akarok?” Istennek el kell rejtenie előlünk, amit tenni szándékozik mindaddig, amíg jellemfejlődésünkben el nem jutunk oda, ahol azt ki tudja jelenteni.

NINCS ITT VALAMI FÉLREÉRTÉS?

„Menjünk ismét Júdeába. A tanítványok pedig azt mondták: ... és ismét oda még?”

Jn 11,7.8

Lehet, hogy nem értem, amit Jézus Krisztus mond, de veszélyes ezért azt állítani, hogy tévedett abban, amit mondott. Sohasem helyes azt gondolni, hogy Isten szava iránti engedelmisségem szégyent hoz Jézusra. Egyedül engedetlenségem gyalázza Őt. Iránta érzett tisztelettemre hivatkozva megkérdőjelezni egyértelmű parancsát soha nem lehet helyénvaló, akármennyire is abból az őszinte vágyból fakad, hogy elejét vegyem nyilvános megszégyenülésének. Hogy egy indíttatás valóban Istentől van-e, azt annak csendes állhatatosságából ismerem fel. Amikor mérlegelnem kell az érveket és az ellenérveket, és kétely majd vita támad körülöttem, akkor nem Isten szerinti módon nyúlok a dologhoz, és arra a következtetésre jutok, hogy utasítása nem volt helyes. Közülünk sokan hűségesen kitartanak Jézus Krisztusról vallott nézeteik mellett, de vajon hányan maradunk hűségesek magához Jézushoz? A Jézus iránti hűség azt jelenti, hogy alkalmasint oda kell lépnem, ahol nincs biztos talaj a lábam alatt (Mt 14,29). A saját nézeteim melletti kitartás esetében előbb értelmekkel tisztázom a dolgokat, mielőtt lépnék. A hit nem a dolgok magyarázhatóvá tétele, a hit egy személyes odaszánás, akkor is, amikor semmit sem látok.

Azon meditélsz, hogy hitben megtegyél-e egy lépést, vagy inkább vársz addig, amíg a dolgok letisztulnak, s a magad erejéből is léphetsz? Inkább vakmerő örömmel engedj neki. Amikor mond valamit, és te vitatkozni kezdesz, csak azért van, mert tiszteletéről alkotott felfogásod valójában nem azonos az Ő tiszteletével. Jézus iránti nézetedhez vagy hűséges, vagy magához Jézushoz? Hűségesen kitartasz amellett, amit mondott neked, vagy olyan nézetekkel próbálsz egyezkedni, amelyek nem tőle származnak? „Valamit mond nektek, *megtegyétek!*” (Jn 2,5)

URUNK MEGLEPETÉSSZERŰ LÁTOGATÁSAI

„Ti is azért legyetek készek.”

Lk 12,40

A keresztyén munkásnak nagyon nagy szüksége van arra, hogy mindenkor kész legyen szembe nézni Urával, Jézus Krisztussal. De ez nem könnyű, bármennyire is tapasztalt hívők vagyunk. A nehézség sokszor nem a bűn, a megpróbáltatások vagy a körülmények területén támad, hanem egyszerűen abból adódik, hogy annyira lefoglal bennünket az Úrért végzett munka, hogy nem vagyunk készek a vele való szembesülésre bármelyik pillanatban. Pedig erre nagyobb szükségünk van, mint hitbeli kérdésekkel, hitvallásunkkal, vagy éppen hasznosságunk bizonygatásával foglalkozni.

Jézus ritkán jelenik meg ott, ahol számítunk rá; éppen ellenkezőleg, a legváratlanabbul és a legmegmagyarázhatatlanabb módon lép be életünkbe. A keresztyén munkás csak úgy tud hű maradni Urához, ha állandóan kész az Ő legváratlanabb megjelenésére. Nem a szolgálat a fontos, hanem ez a lelki készség a vele való mindenkori szembesülésre. Ez adja meg életünknek azt a gyermeki csodaváró jellegét, amely kedves előtte. Ha mi mindenkor készségesen rendelkezésére akarunk állni Jézus Krisztusnak, akkor nem vallásoskodunk, (azaz nem a kultúra egyfajta magasabb megjelenési formájaként gyakoroljuk vallásosságunkat,) hanem a valóságos lelki tartalmat keressük és gyakoroljuk.

Ha korunk vallásosságán túlnőve akarsz „feltekinteni” Jézusra, szíved őszinteségével keresve akaratát, gondolataival való azonosulást, azt fogják mondani rólad, hogy álmodozó vagy, s nem vagy gyakorlati ember. De amikor majd megjelenik a mindennapi megpróbáltatások tüzeiben, te leszel az egyetlen, aki készen van. Ne tekints emberekre, még a földön járt legnagyobb szentre se légy tekintettel, ha akadályoz abban, hogy Jézust lássad.

SZENTSÉG VAGY MEGKEMÉNYEDÉS ISTENNEL SZEMBEN

“Álmélkodott, hogy nincs, aki közbenjáró lenne.”

Ézs 59,16

Közülünk sokan azért hagyják abba az imádkozást és keményednek meg Istennel szemben, mert túlságosan szentimentálisak vagyunk, csak érzelmi szinten kötődünk az imádsághoz. Jól hangzik, hogy imádkozunk, könyveket olvasunk az imádságról, amelyek megtanítanak bennünket arra, hogy az imádság hasznos, megnyugtató elménket, és lélekben felemel bennünket; de Ézsaiás szerint Istent meglepik az ilyen elgondolások.

Imádás és közbenjárás kéz a kézben kell, hogy járjon, az egyik a másik nélkül elképzelhetetlen. A közbenjárás azt jelenti, hogy gondolatainkban azonosulni tudunk Urunk elgondolásával azon személy felől, akiért imádkozunk. De mi, Isten imádása helyett, gyakorta csak elméleteket gyártunk arról, hogyan kellene imádkozni. Imádjuk Őt, vagy kétségeinkkel ostromoljuk? Az „Uram nem látom, hogyan fogod ezt véghezvinni” minden, csak nem az imádás jele. Amikor szem elől tévesztjük Istent, kemények és dogmatikusak leszünk. Csak a magunkét szajkózzuk Isten trónja előtt, és követelődzővé válunk. Eszünkbe sem jut imádni, és akarát keresni, Krisztus elméjére ráhangolódni.

Úgy imádjuk Istent – minden erőnket összeszedve és annyira belekapaszkodva –, hogy végre felismerjük az Ő szándékát afelől, akiért imádkozunk? Ilyen megszentelt kapcsolatban vagyunk Istennel, vagy még mindig kemények és dogmatikusak vagyunk? „De ugyan ki tudna ily tökéletesen közbenjárni?” -- Légy Te az a valaki, aki így imádja Istent és ilyen megszentelt kapcsolatban van vele. Lépj a valódi közbenjárás szolgálatába, és ne feledd, hogy ehhez minden erődre szükség van, s ez a munka nem ejt törbe. Az evangélium hirdetése törbe ejthet, a közbenjáró imádság soha.

ÉBERSÉG VAGY KÉPMUTATÁS BENNÜNK

“Ha valaki látja, hogy testvére vétkezik, de az nem halálos bűn, imádkozzék, és Isten életet ad annak, aki nem halálos bűnt követett el.”

1Jn 5,16

Ha elveszítjük érzékenységünket Isten Szentlelkének bennünk munkálkodása iránt, képmutatókká válunk. Másokban észrevevesszük a hibát, és észrevételünk imádságos közbenjárás helyett gúnyos kritikává válik. Pedig felismerésünket nem csodálatos éleslátásunknak köszönhetjük, hanem a Szentlélek mindent átható munkájának, és ha nem fordítunk figyelmet felismerésünk forrására, erkölcsösöszökké leszünk, s megfeledkezünk arról, amit Isten mondott: „imádkozzék, és Isten életet ad annak, aki nem halálos bűnt követett el.” Vigyázz, nehogy képmutató legyen belőled, aki azzal tölti minden idejét, hogy másokat rendszabályoz, mielőtt Isten elé járulna imádatra.

Egyike a legkényesebb terheknek, amelyet Isten szentjei vállára helyez, az éleslátás más lelkeket illetően. Azért jelent ki mások felől bizonyos dolgokat, hogy ezeket a terheket eléje vigyük, és Krisztus elméje szerint alakuljanak gondolataink felőlük, és ily módon – az Ő módján – járjunk közbe értük. Mert Isten azt mondta, hogy Ő „életet ad azoknak, akik nem halálos bűnnel vétkeztek.” Nem arról van szó, hogy megértessük Istennel a mi gondolatainkat, hanem nekünk kell késznek lennünk arra, hogy Isten az Ő gondolatait közölni tudja velünk azon illető felől, akiért közbenjárunk.

Lelkének vajúdásait vajon felismeri-e bennünk Jézus Krisztus? Addig ez nem történik meg, amíg meg nem tanulunk annyira azonosulni vele, hogy hozzá felemelkedve át nem vesszük tőle az általunk közbenjártakról alkotott véleményét. Bárcsak megtanulnánk oly odaadóan közbenjárni, hogy Urunk elégedett lehessen velünk.

Április 1

SZÍVESSÉG VAGY SZÍVTELENSÉG MÁSOKKAL SZEMBEN

„Krisztus az...aki esedezik értünk.” „A Szentlélek... esedezik a szentekért.”

Róm 8,34.27

Kell-e meggyőzőbb érv ahhoz, hogy közbenjáró imádkozókká legyünk, minthogy „Krisztus mindenkor él, hogy esedezék értünk”, vagy a Szentlélek is „esedezik a szentekért?” Valóban annyira fontos számunkra a körülöttünk élő emberekkel való kapcsolatunk, hogy mint Istennek a Szentlélek által tanított gyermekei, komolyan vesszük az értük végzett közbenjárást? Kezdve közvetlen környezetünkkel a családdal, a munkahellyel, az országunkban történő eseményekkel, a minket és a körülöttünk élőket érő válsághelyzetekkel. Letörnek ezek bennünket? Netán annyira igénybe vesznek, hogy nem marad időnk az Isten előtti elcsendesedésre, imádatra? Ha így van, akkor állítsuk le magunkat és jussunk ismét olyan élő kapcsolatba Istennel, amelynek természetes velejárója a másokért végzett közbenjáró szolgálat, s meglátjuk Isten csodát művel.

Vigyázz, nehogy akarata teljesítése iránti buzgóságodban elébe vágj Istennek, és csak saját köreidet fussad. Ezerféle tevékenységünkkel túlfutunk rajta, és ezzel együtt a személyes problémák és az események annyira leterhelnek bennünket, hogy az istenimádat és a közbenjárás eltűnik az életünkben. Amikor a terhek és a nehézségek így lebéntanak, az imádat légköre hirtelen elszáll, és nemcsak megkeményedünk Istennel szemben, hanem kétségbe is esünk. Isten újból és újból nem szeretem emberekkel hoz össze minket, akikkel ilyenkor, ha nincs igazi istenimádat a szívünkben, természetünkben fakadó szívtelességgel elbánunk. Elintézzük őket egy Bibliából vett idézettel, amely alkalmasint tördőfészként hat rájuk, vagy egy futtában odavetett tanáccsal magukra hagyjuk őket és tovább állunk. A szívtelen keresztyén rettenetes fájdalmat okozhat Urunknak.

Ismerjük és gyakoroljuk a mi Urunknak és a Szentléleknek közbenjáró szolgálatát?

MINDENT FELÜLMÚLÓ DICSŐSÉG

„Az Úr küldött engem, ... hogy újra láss.”

ApCsel 9,17

Amikor Pál visszakapta szeme világát egyúttal belső látást is nyert Jézus Krisztus személyére nézve. Ezt követően, élete hátralevő részében és prédikálásában nem is akart másról tudni, csak Jézus Krisztusról: „Elhatároztam, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről” (1Kor 2,2). A damaszkuszi úton felismert Jézus arcot soha semmi nem tudta kitörölni lelkéből és emlékezetéből.

Tanuljuk meg mi is megőrizni a Jézus Krisztussal való találkozás fényében elnyert sajátosságainkat, annak minden ízében, eredeti frissességében és romlatlanságában.

A lelki ember elidegeníthetetlen sajátja az, ahogyan kifejezésre jut benne az Úr Jézus Krisztus, s ahogyan Isten célját mások felé is képviselni tudja. Életének középpontjában Jézus Krisztus személye áll, szívét az iránta érzett szenvedélyes szeretet tölti be. Valahányszor felismered ezt valakiben, rögtön tudod: ez egy Isten szíve szerint való ember.

Ne engedd, hogy bármi elfordítson Jézus Krisztus bensőséges szemlélésétől. Ez a próbaköve lelki érettségednek. A nem Krisztus központú embert más dolgok jobban érdeklik, sőt azok egyre nagyobb vonzással vannak rá.

Mióta megláttam Jézust,
minden eltűnt szemem elől.
Látásomat megigézte,
s maradt a kereszt csodálata.

Április 3

VAJHA TE IS MEGISMERTED VOLNA!

„Vajha megismerted volna te is, csak e mai napodon is, amik békeségedre szolgálnak, de most el vannak rejtve szemed elől.”

Lk 19,42

Jézus diadalmenetben vonult be Jeruzsálembe, a város alapjáig megmozdult, de egy idegen isten, a farizeus büszkeség lakozott benne, a mindenkinél vallásosabb és igazabb farizeusság, amely azonban nem volt más, mint „meszelt sír”.

Vajon mi vakít meg engem e „mai napomon”? Netán egy idegen istennek szolgálok? No nem egy utálatos szörnyetegnek, de talán valamelyik uralkodó hajlamomnak? Isten bizonyára már nem egyszer szembesített ezzel az idegen istennel, s én tudtam, hogy mit kellene tennem, de mégsem tettem. A válságon ugyan túljutottam, hajszálon múltott, hogy száraz bőrrrel megúsztam, de még mindig az idegen isten hatalmában vagyok, vak vagyok a békességemre való dolgokat illetően. Megdöbbenő, hogy már ott lehetnénk, ahol Isten Szentlelke akadálytalanul hozzánk férhetne, de helyett csak kárhozatunkat növeljük Isten szemében.

„Vajha megismerted volna te is.” – Istenünk szívhez szóló szavai, amelyek mögött Jézus könnyei vannak, vétkeink miatti felelősségünkre utalnak. Isten felelősnek tart bennünket azért, amit nem ismerünk fel és amit nem vettünk észre. „De most el vannak rejtve szemed elől” – mivel azt a bizonyos hajlamomat soha nem adtam át. Felmérhetetlen szomorúság van ezekben a szavakban: „lehetett volna”. Isten nem nyitja meg többé a bezárt ajtókat. Megnyit más ajtókat, de emlékeztet bennünket azokra az ajtókra, amelyeket mi zártunk be, pedig nem kellett volna bezárnunk, elképzelésekre, amelyeknek soha nem kellett volna beszennyeződniük. Ne rémülj meg, ha Isten a múltat idézi. Visszaemlékezésed hadd végezze el a maga munkáját. Isten szolgálja az, amikor figyelmeztet, megfedd, és megszorít. Isten a „lehetett volna” szomorú tényét így tudja a jövő csodálatos lehetőségére változtatni.

A BIZALMATLANSÁG HATÁRAI

„Íme eljön az óra... hogy szétszolgjátok.”

Jn 16,32

Jézus nem dorgálja a tanítványokat, hitük valódi volt, de valami zavar állt be; a valósággal szembesülve felmondta a szolgálatot. A tanítványok saját érdekeik rabjai voltak, olyan dolgokban érezték ott-hon magukat, ami teljesen távol állt Jézus Krisztustól. Hitünknek a hétköznapi valóságában is érvényre kell jutnia, miután a megszentelődésben Istennel teljesen összekapcsolódtunk. Ezért nem a munkába leszünk bedobva, hanem belső sívárságunkba, hogy megismerjük mit jelent belsőleg halottnak lenni Isten áldásaival szemben. Felkészülünk erre? Nem mintha ezt magunk választanánk, hanem, mert Isten úgy alakítja körülményeinket, hogy ezt ne kerüljük el. Amíg ezen át nem jutunk, hitünket csak az érzések és áldások tartják fenn. De ha egyszer eljutunk idáig, mindegy Isten hova vezetett, milyen belső sívárság vesz körül bennünket, áldani fogjuk Őt, aki mindent jól tett. Valami ilyet jelent az, hogy hitünk a hétköznapi életben is érvényre jut.

„... és engem egyedül hagytok.” Magára hagytuk Jézust, amikor gondoskodása próbára tett (szétszórt) bennünket vagy, mert nem ismertük fel Isten kezét körülményeinkben? A sötétség is a mindenható Isten megengedő akaratával érkezik hozzánk. Készek vagyunk arra, hogy Isten azt tegye velünk, amit jónak lát, akár áldásaitól is megfoszszon bennünket? Amíg Jézus igazán úrrá nem lesz életünkben, mi mindannyian saját, jól felfogott érdekeinket tartjuk szem előtt. Hitünk valódi, de nem mindig működik. Isten nem siet, de ha kivárjuk, majd ráteszi az ujját életünk olyan pontjaira, amelyek azt mutatják, hogy nem Őt magát keressük, csak az áldásait. Pedig ez elemi dolog.

„Bízotok, én meggyőztem a világot!” Bátor jellemre van szükségünk a lelki életben is.

Április 5

AZ Ő HALÁLTUSÁJA ÉS A MI BELÉPŐNK

„Akkor elment Jézus velük egy helyre, amelyet Gecsemánénak hívtak, és azt mondta a tanítványoknak: ... maradjatok itt, és virrasszatok énvelem.”

Mt 26,36-38

A gecsemáni haláltusa mélységeit soha nem fogjuk teljesen megérteni, de legalább ne értsük félre. Az egy személyben egyesült Isten és ember haláltusája volt ez a bűnnel. Erre nézve semmiféle személyes tapasztalatunk nem lehet. Gecsemáné és Golgota egyedülállók; nekünk az élet kapuját jelentik.

A Gecsemánében Jézus nem a kereszthaláltól félt; korábban többször is nyomatékosan hangsúlyozta, hogy meghalni jött erre a világra. A Gecsemánében attól félt, hogy mint Emberfia nem állja meg a helyét. Mint Isten Fia ezen is átjutott volna, a Sátán nem tudta volna megakadályozni; sőt a Sátán éppen azt akarta elérni, hogy mint egy különleges, emberfeletti szereplő játssza végig szerepét; mert így nem lehetett volna Megváltónkká. A gecsemáni harc szorosan kapcsolódik a kísértés történetéhez. „Akkor eltávozott tőle az ördög egy időre.” A Gecsemánében visszatért, de ismét vereséget szenvedett. A Sátán utolsó támadása Urunk ellen a Gecsemánében az Emberfia ellen irányult.

A gecsemáni halálos küzdelem a világot megváltó Isten Fiának haláltusája volt, hogy betölthesse elhívását. A Gecsemánében képletesen szólva széthúzták a függönyt, hogy bepillantást nyerjünk, mi játszódik le Isten Fiának lelkében, mibe került az neki, hogy mi is Isten fiainak neveztecsünk. Haláltusája tette oly egyszerűvé megváltásunkat. A Golgota keresztye az Emberfiának győzelme. Ez nem csupán azt jelenti, hogy a mi Urunk győzött, hanem, hogy győzelmesen megmentette az egész emberi nemzetséget. Minden ember számára szabaddá vált az út Isten jelenlétebe, azáltal, hogy az Emberfia mind ezeken keresztül ment.

ISTEN ÉS A BŰN ÖSSZECSAPÁSA

„Bűneinket maga vitte fel testében a fára.”

1Pét 2,24

Istennek a bűn feletti ítélete Krisztus keresztségében lett nyilvánvalóvá. Eszünkbe ne jusson a mártíromság gondolatát a kereszttel összekapcsolni. Jézus Krisztus keresztese a valaha történt legnagyobb győzelem, amely alapjaiban rázta meg a poklot. A keresztnél nincs biztosabb pont számunkra sem az időben, sem az örökkévalóságban; Jézus Krisztus itt az egész emberiség életútját meghatározó váltót állította át, innen szabad az út Istenhez. A megváltást tette az emberi élet alapjává, utat nyitott minden embernek, hogy visszataláljon az Istennel való közösségbe.

A keresztnél nem egy véletlenül bekövetkezett esemény volt Jézus életében, Ő ezért jött. Ő az a „Bárány, aki megöletett e világ alapjainak felvettetése előtt.” Testté lételenek egyetlen értelme a keresztnél. Soha ne válasszuk el a testben megjelent Istent az érettünk bűnné lett Isten Fiától. Azért öltött testet, hogy Megváltó legyen. Isten azért lett testté, hogy a bűn egyszer s mindenkorra félre tétessen; nem valamiféle „önkiteljesedés” volt ez Jézus számára. Az idő és örökkévalóság metszéspontja a keresztnél, amely mindkettő talányát megoldja.

A golgotai keresztnél nem egy embernek, hanem Istennek a keresztese, amelyhez emberi tapasztalat soha nem érhet fel. A keresztnél Isten természetének lelepleződése: kapu, amelyen keresztnél az emberi nem eljuthat az Istennel való közösségbe. A keresztnél nem tudunk tovább menni, itt megérkeztünk abba az életbe, amelybe csak a kereszten át lehet belépni.

A megváltás központja a keresztnél, amelyet azért könnyű elnyernünk, mert az oly sokba került Istennek. A keresztnél ütközik össze Isten és a bűnös ember, s mi pályát változtatva az élet felé haladunk tovább - de az ütközés Isten szívét törte össze.

Április 7

MIÉRT NEM BESZÉL NYÍLTAN?

„Megparancsolta nekik, hogy addig senkinek se mondják el, amit láttak, amíg az Emberfia fel nem támad a halálból.”

Mk 9,9

Addig ne beszélj, amíg az Emberfia fel nem támad benned - amíg a Feltámadott élete annyira hatalmába nem kerít, hogy végre megérted a történelmi Krisztus tanítását. Ha átmész ezen a belső átalakuláson, Jézus szavai olyan világossá válnak, hogy azon fogsz csodálkozni, miért nem értetted korábban. Nem érthetted, mert lelki fejlődésedben még nem jutottál el arra a pontra, amelyben ezt elhordozhattad volna.

Nem az Úr titkolózik, mi nem tudjuk elviselni ezeket a dolgokat, amíg lelkileg át nem hangolódunk. „Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok” (Jn 12,16). Közösségre kell jutnunk az Ő feltámadott életével, mielőtt egyetlen szavát is elhordozhatnánk. Valóban részesei vagyunk Jézus feltámadott életének? Ennek az a bizonyítéka, hogy szavai érthetővé válnak számunkra. Isten semmit sem tud kijelenteni nekünk, ha nincs bennünk az Ő Lelke. Önfejűségünk tökéletesen megakadályozza Istent, hogy bármit is közöljön velünk. Ha valamelyik tantétel felől megcsontosodtak nézeteink, Isten világossága abban a dologban többé már nem tud elérni bennünket. De ha feltámadott élete megtalálja az utat hozzánk, értetlenségünk rögtön eltűnik.

„Senkinek se beszéljék el...” Oly sokan beszélnek a megdicsőülés hegyén látottakról. Látomásuk volt és bizonyosságot tettek róla, de az életük nincs összhangban vele, mert az Emberfia még nem támadt fel bennük. Mikor lesz nyilvánvalóvá az Ő élete benned és bennem?

FELTÁMADÁSÁNAK RENDELTETÉSE

„Hát nem ezeket kellett elszenvednie Krisztusnak és úgy menni be az ő dicsőségébe?”

Lk 24,26

Urunk keresztje a kapu az ő életéhez: feltámadása annak bizonyága, hogy hatalom adatott neki életét belénk plántálni. Amikor felülről újjászületünk, magának a feltámadott Úrnak az életében részese-dünk.

Urunk feltámadásának az a rendeltetése, hogy „sok fiat vezessen dicsőségre” (Zsid 2,10). Rendeltetésének betöltése jogosítja fel arra, hogy bennünket Isten fiaivá és leányaivá tegyen. Mi soha nem vagyunk olyan kapcsolatban Istennel, mint amelyben Isten Fia van az Atyával, de a Fiú a fiúság helyzetébe emelt fel bennünket. Amikor Urunk feltámadott a halálból, ő egy teljesen új életre támadt fel, egy olyan életre, amelyben a testté létele előtt nem volt része. Olyan életre támadt fel, amely korábban nem is létezett. Feltámadása azt jelenti számunkra, hogy mi is ebbe a feltámadott életbe helyezettünk bele, nem hagy bennünket régi életünkben. Egy nap majd mi is az ő megdicsőült testéhez hasonló testben leszünk, de a feltámadás erejét már most megtapasztalhatjuk, már most járhatunk ebben az új életben. „Hogy megismerjem őt és az ő feltámadásának erejét” (Fil 3,10).

„... amiként te hatalmat adtál neki minden testen, hogy örök életet adjon mindazoknak, akiket néki adtál” (Jn 17,1). Az örök élet tapasztalati elnevezése: 'Szentlélek', aki itt és most bennünk munkálkodik. A Szentlélek az istenség végrehajtó hatalma, a kivitelező, aki a megváltás megtapasztalásával ajándékoz meg bennünket. Istennek legyen hála azért a dicső és fenséges igazságért, hogy a Szentlélek igenis képes kibontakoztatni bennünk a tiszta jézusi természetet, ha engedelmeskedünk.

Április 9

VALÓBAN LÁTTAM ŐT?

„Ezután pedig közülük kettőnek jelent meg más alakban.”

Mk 16,12

Megváltottnak lenni és látni Jézust nem egy és ugyanaz. Sokan részesedtek már Isten kegyelmében, akik sohasem látták Jézust. De ha egyszer meglátod Jézust, többé nem lehetsz az, aki voltál, és a dolgok sem hatnak rád úgy, mint korábban.

Mindig tégy különbséget aközött, amit Jézusban felismertél, és amit Ő érted tett. Ha csak arról tudsz, hogy mit tett érted, még nem elég nagy az Istened. De ha egyszer valójában láttad őt, érhetnek bármilyen támadások, te kitartasz, „mint aki látja a láthatatlant” (Zsid 11,27). A születésétől fogva vak mindaddig nem tudta, hogy kicsoda Jézus, amíg az Úr közelébe nem ért, és Ő ki nem jelentette magát neki. Jézus azoknak jelenik meg, akikért már tett valamit, de mi nem határozhatjuk meg, hogy mikor jöjjön. Életünk forgatagában bármikor megjelenhet. „Most már látom Őt!” (Jn 9,25.)

Senki sem láthatja Jézust a te szemekkel, neki éppúgy meg kell jellennie barátainak is, mint neked. Elkülönülést okoz az, ha az egyik látta Jézust, a másik meg nem. De addig hiába viszed barátod Jézushoz, míg Isten nem vonja őt. Láttad már Jézust? Akkor azon leszel, hogy mások is meglássák. „Ezek is elmentek, és hírül vitték a többieknek, de nekik sem hittek” (Mk 16,13). Akkor is szólnod kell, ha nem hisznek.

Ha elmondhatnám, biztos elhinnétek!
Bárcsak elmondhatnám, hogy mit láttam én!
De hiába mondanám, nem hinnétek,
míg el nem visz oda, hol Őt láttam én.

ERKÖLCSI DÖNTÉS A BŰNRŐL

„Mert tudjuk, hogy a mi öemberünk övele megfeszítettett, hogy meg-erőtlenedjék a bűnnek teste, hogy többé ne szolgáljuk a bűnnek.”

Róm 6,6

Vele együtt megfeszítve! Eljutottam-e már arra a döntésre, hogy a bennem levő bűnnel egyszer s mindenkorra le kell számolni? Eltart egy ideig, amíg ez az elhatározás megszületik bennünk, de az egy emlékezetes óra lesz életünkben, ha egyszer eljutunk erre a belső döntésre, hogy amint Jézus meghalt a kereszten a világ bűneiért, úgy bennem is meg kell halnia minden bűnnek; azt nem féken tartani, elnyomni, vagy ellensúlyozni kell, hanem keresztre kell feszíteni. Senkit sem lehet kényszeríteni erre a döntésre. Lehet, hogy ezek az igazságok vallásos meggyőződésünk részét képezik, de ez nem elég. El kell jutnunk arra az erkölcsi döntésre, amit Pál itt annyira kihangsúlyoz.

Szedd össze magad és szánj időt arra, hogy Istened előtt elcsendesedve megszülethessen benned ez a döntés: - „Uram tégy egygé annyira kereszteddel, hogy halálba tudjam bűneimet.” Hozd meg erkölcsi döntésed, mond ki a halálos ítéletet bűneid felett.

Szó sincs itt valami misztikus megsejtésről, Pál egy életformáló és nagyon is átélhető megtapasztalásról beszél. Kész vagyok-e arra, hogy Isten Szentlelke úgy átvilágítson, hogy felfedje bennem a bűn jelenlétét - azokat a dolgokat, amelyek megakadályozzák bennem Isten Lelkének munkáját? Ha igen, akkor a következő kérdés az, hogy egyetért-e Istennek bűn feletti ítéletével, mármint hogy bűneimre nézve is érvényes az ítélet szava: Jézus halála? Addig nem tekinthetem magam halottnak a „bűn számára” amíg a legeltökéltebb elszántsággal meg nem hoztam ezzel kapcsolatos döntésemet Isten előtt.

Eljutottam-e már annak a dicső megtapasztalására, mit jelent Krisztussal együtt megfeszítettetni, míg nem marad semmi más bennem, csak a megfeszített Krisztus élete? „Krisztussal együtt megfeszítetttem. Többé pedig nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20).

Április 11

ERKÖLCSI ISTENKÉPŰSÉG

„Ha pedig egyg  lettünk vele az   halálában annak hasonlósága szerint, akkor még inkább egyg  leszünk vele feltámadásában is.”

R m 6,5

Krisztussal együtt felt madtunk! A vele együtt történt megfesz t semm  az a bizonyítéka, hogy életemben krisztusi jellemvonások válnak uralkodóvá. Isten Szentlelke lakozást vesz bennem, és istenk p v  formálja életemet. Feltámadása révén Jézus felhatalmazást nyert arra, hogy az isteni életet kibontakoztassa bennem, és ettől kezdve  letmegnyilv n l saim magukon kell hordozzák az   életének jellemvonásait. A feltámadott Jézus életét  lhetem, amely életem meg-szentel d s ben lesz nyilvánvalóvá.

Pál apostol valamennyi írásán átvonul az a gondolat, hogy ha egyszer a nagy erkölcsi döntés megs z letett bennünk és teljesen azonosultunk Jézus halálával, akkor emberi természetünk minden részét  t meg áthatja az   feltámadott élete. A Mindenható ereje kell ahhoz, hogy Isten Fia halandó testben alakot  lts n. Isten Szentlelke nem vend geskedhet egy házban, hanem teljesen birtokba kell, hogy vegye azt. Ha egyszer elhatározom, hogy az  -emberem (bűnre való hajl mom) Jézus halálával kell, hogy azonosuljon, s kimondom a halálos ítéletet fölötte, akkor a Szentlélek munkához l t bennem.  tveszi az uralmat életem minden része felett, s az  n dolgom csak az, hogy világosságban járjak, és engedelmeskedjek mindabban, amit felfed életemben. Amikor az  -emberem sorsára nézve megs z letett erkölcsi döntésem, nem nehéz a b n számára halottnak tartani magamat, mert egyre-másra Jézus  letmegnyilv n l sait fedezem fel magamban. Csak  gy, mint ahogyan csak egyféle ember van, szentség is csak egyféle lehet: Jézus szentsége, s  n ezt a szentséget kaptam ajándékba. Isten helyezi belém Fiának szentségét, s ettől kezdve lelkileg ehhez az új világrendhez tartozom.

ERKÖLCSI URALOM

*„A halál többé nem uralkodik rajta, ... hogy pedig él, az Istennek él.
Így tekintsétek ti is magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek
Istennek.”*

Róm 6,9-11

Örök élet vele. Örök élet volt az az élet, amelyet Jézus Krisztus földi síkon bemutatott, és pontosan ezt nyerjük el mi is, – nem valami ehhez hasonlót – halandó testünkben ez vesz lakozást, amikor felülről újjá születünk. Az örök élet nem egy Istentől kapott ajándék, az örök életben Isten magát ajándékozza. Azok az erők és energiák, amelyek Jézus életében működtek, egyedül Isten kegyelme révén, bennünk is megnyilvánulnak, ha egyszer megszületett bennünk a bűnnel szembeni erkölcsi döntés.

„De erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok” (ApCsel 1,8). A Szentlélek erejét veszítetek, nem pedig a Szentlélek által közvetített, de attól elkülöníthető ajándékot nyertek. Az az élet, amely Jézusban volt a mienk lesz az Ő keresztye által, ha egyszer elhatározzuk, hogy azonosítjuk magunkat vele. Azért olyan nehéz Istennel való kapcsolatunkat helyre állítani, mert bűnnel szembeni döntésünkben nem vagyunk elég határozottak. De mihelyst megszületik bennünk a bűnnel szembeni erkölcsi döntés, az isteni élet teljességében részesedünk. Jézus az élet véget nem érő bőségével ajándékozott meg bennünket: „hogy beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Ef 3,19). Az örök életnek semmi köze az időhöz, Jézus a földön jártakor ezt az életet élte. Az élet egyetlen forrása az Úr Jézus Krisztus.

A leggyengébb szent is megtapasztalhatja Isten Fiának isteni erejét, ha egyszer kész arra, hogy önmagát “elengedje”. Erőlködéseink csak arra jók, hogy foltot ejtsünk Jézus életén. Ha megmaradunk ebben az „elengedésben” az isteni élet teljessége lassan de biztosan birtokba veszi életünk minden részletét, és az emberek észre fogják venni, hogy Jézussal voltunk (ApCsel 4,13).

Április 13

MIT TEGYÜNK ILYEN KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT?

„Vesd az Úrra terhedet.”

Zsolt 55,23

Különbséget kell tennünk helyes és helytelen teherhordás között. A bűnnek és kételynek a terhét sohasem kellene hordoznunk, de ugyanakkor vannak olyan terhek, amelyeket Isten helyez ránk, s nem áll szándékában azt levenni rólunk, hanem azt akarja, hogy neki adjuk át azokat. „Vesd az Úrra terhedet.” Ha az Úrért fáradozunk, s közben elveszítjük a vele való kapcsolatunkat, a felelősség terhe egy idő után elhordozhatatlanná válik, de ha neki átadjuk a ránk rótt terheket, ő leveszi rólunk a felelősség súlyát azáltal, hogy nyilvánvalóvá teszi jelenlétét.

Sokan nagy lelkesedéssel és helyes indítékokkal láttak munkához, de a Jézus Krisztussal való szoros kapcsolat hiányában előbb-utóbb összeroppantak. Nem tudtak mit kezdeni a teherrel, belefáradtak a hordozásába, az emberek pedig joggal mondhatták: „Ígéretes kezdet után elkeserítő vége lett!”

„Vesd az Úrra terhedet.” Eddig magad hordoztad az egészet, most oszd meg az Úrral, a teherhordó rúd egyik végét tedd az Ő vállára. „Az uralom az ő vállán lesz” (Ézs 9,6). Add át Istennek, ami nyomja a válladat; ne dobd el magadtól, hanem helyezd őrá, magaddal együtt, és meglátod a vele megosztott teher könnyebb lesz. Ne a tehertől akarj megszabadulni.

BELSŐ LEGYŐZHETETLENSÉG

„Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem...”

Mt 11,29

„Mert akit szeret az Úr, megfenyíti” (Zsid 12,6). Mennyire szármalmas panaszkodásunk! Az Úr éppen most vinne el bennünket arra a helyre, ahol közösségben lehetnénk vele, mi pedig sópánkodni kezdünk, s ilyeneket mondunk: „Ó Uram, hadd legyek én is csak egy átlag ember, átlag problémákkal!” Jézus azt kéri tőlünk, hogy az igánk eső részét vegyük magunkra, hiszen „az én igám gyönyörűség és az én terhem könnyű,” ha együtt hordozzuk. Tudnál az Úr Jézussal így azonosulni? Ha igen, akkor hálás leszel Isten rád nehezedő kezéért.

„Erőt ad a megfáradtnak és az erőtlen erejét megsokasítja!” (Ézs 40,29). Isten jön és kiemeli bennünket érzelmi hullámzásainkból, panaszkodásainkat pedig magasztalássá és hálaadássá változtatja.

De Isten erejét csak akkor tapasztaljuk meg, ha felvesszük Jézus igáját és tanulunk tőle.

„Az Úr öröme a ti erősségetek!” (Neh 8,10). Honnan van a szentek öröme? Ha nem ismernénk egyik-másik szent életét, talán azt mondanánk: „Hát persze ezek nem roskadoznak a terhek alatt.” De ha a színfalak mögé tekintünk, észrevehetjük, hogy az Úr öröme, világozása és békessége éppen azt bizonyítja, hogy súlyos terheket hordoznak. Isten borsajtójában a szőlőszemek nyomás alatt összepréselődnek, s kicsordul belőlük a bor. A legtöbben csak a készterméket, a bort látják. Nincs olyan hatalom sem égen, sem földön, amely legyőzhetné Isten Szentlelkét az emberi lélekben, az maga a belső legyőzhetetlenség.

Ha még jajgatás és siránkozás van benned, könnyörtelenül dobd ki az életedből. Súlyos bűn Isten erejének a birtokában gyengének lenni.

Április 15

IGYEKEZETÜNK LANYHULÁSA

„Jóllehet Izraelből a magaslatokat nem irtották ki, mindazonáltal Asának tiszta szíve volt egész életében.”

2Krón 15,17

Asa engedelmissége nem volt tökéletes. Alapjában véve helyesen járt el, de nem mindenben. Vigyázz, valahányszor ez a hang szólal meg benned: „ez mellékes, ez nem számít.” Ha egy dolog nem nagy jelentőségű a számodra az lehet, hogy éppen annak a jele, hogy az nagyon is sokat jelent Istennek. Isten gyermekének semmi sem mellékes. Vajon még mindig arra készítjük Istent, hogy újból és újból megtanítson bennünket egy bizonyos dologra? Isten nem veszíti el a türelmét. Lehet, hogy azt mondd, „én rendben vagyok Istennel,” de a „magaslatok” még mindig állnak, még mindig vannak dolgok az életedben, amelyekben nem vagy engedelmes. Lehet, hogy tiltakozol, erősítgeted, hogy nálad minden rendben van, s mégis vannak olyan dolgok benned, amelyek felől kételyt ébreszt szívedben az Úr. Ha valami felől kételyeid vannak, abban azonnal állj le, mindegy miről van szó. Nincs lényegtelen részletkérdés.

Vannak olyan dolgok testi, lelki vagy szellemi életedben, amelyeket csak úgy mellékesen kezelsz, amelyek fölött elsiklik a tekinteted? Az alapvető dolgokban minden rendben van, de felületes vagy, lanyhult az igyekezeted. Lelki igyekezetünkben éppolyan kevésbé állhat be szünet, mint szívünk működésében. Ahogy nem lehet időnként kirúgni a hámból, és mégis erkölcsösnek maradni, úgy nem lehet lelkileg időnként szabadosnak lenni, és mégis azt mondani, hogy lelkileg minden rendben van nálunk. Isten azt akarja, hogy egészen az Övé légy, és ez azt jelenti, hogy legyen gondod testi-lelki egészség megőrzésére. Ez pedig nagyon időigényes és fáradtságos foglalkozás. Sokan mégis két perc alatt a hetedik eget is maguk mögött akarják tudni.

TUDSZ-E ALÁBBSZÁLLANI?

„Higgyetek a világosságban, amíg veletek van a világosság.”

Jn 12,36

Vannak olyan pillanatok az életünkben, amikor különbnek érezzük magunkat, mint máskor, s azt mondjuk: „Úgy érzem, most mindenre képes lennék, bárcsak állandósulna ez az állapot.” De ezt senki nem várja el tőlünk. Ezek a pillanatok az ihletettség, a mély meglátások időszakai, melyek azért adattak, hogy életünk többi részét ezekhez igazítsuk. Sokan hasznavehetetlenek az emelkedett pillanatok nélküli munkás napok világában. Pedig hétköznapi életünket arra a szintre kell emelnünk, amelyet a ritka órák látomásában nyertünk.

Ne engedd, hogy kihaljon belőled az az érzés, amelyet a ritka órák látomásában éltél át. Lelki értelemben ne rakd föl lábaidat a kandalló párkányára, mondván: „Milyen nagyszerű dolog ilyen lelki állapotban lenni!” Azonnal cselekedjél, még akkor is, vagy talán éppen azért, mert semmi kedved sincs hozzá. Ha Isten a szívedre helyezett valamit egy imaórán, ne mond: – igen, majd megteszem, – hanem tedd meg! Csípd nyakon magad és rázd le magadról a hozzád tapadt lustaságot. Az emelkedett pillanatok utáni vágyódás mögött mindig lustaság húzódik meg. Ilyenkor szoktunk arról beszélni, hogy milyen jó lenne ismét feljutni a megdicsőülés hegyére. Meg kell tanulnunk a szürke hétköznapi életben a hegyen nyert látomás szerint élni.

Ne add föl, ha nem sikerül elsőre, láss hozzá újra. Égesd fel a mögötted levő hidakat, határozd el ismét, hogy Istennek szánod az életedet. Ne bánd meg döntéseidet, hanem inkább azon légy, hogy a ritka órák világosságában szülessenek döntések benned.

Április 17

MINDENT VAGY SEMMIT

„Simon Péter azért amikor hallotta, hogy az Úr van ott, magára vette az ingét,... és bevetette magát a tengerbe.”

Jn 21,7

Jutottál már olyan válságba, amelyben tudatosan, határozottan és kíméletlenül otthagytál mindent? Ez az akarat válsága. Külsőleg sokszor eljuthatsz ide, de ez még nem jelent semmit. Az elhagyás igazi, mély válságát belsőleg kell átélni. Külső dolgoktól való elszakadásunk sokszor csak belső megkötözöttségünk jele.

Eljutottál már oda, hogy akaratodat önként alárendeljed Jézus Krisztusnak? Ez nem érzelmi, hanem akaratilag döntés, az érzélem csak az arany borítást adja. De ha az érzelmeket hagyod előre futni, akkor az érdemi döntés sohasem születik meg. Ne kérdezd Istent, hogy lépésednek mi mindent kell magába foglalnia, hanem lépjél azokban a dolgokban, amiket láatsz, tekintet nélkül a dolgok mélységeire.

Ha hallottad Jézus hangját a hullámokon, ereszd a szélnek meggyőződéseidet, dobd el következetességedet, de ragaszkodj a vele való kapcsolathoz.

KÉSZSÉG

„Szólította őt Isten ... Ő így felelt: Itt vagyok.”

2Móz 3,4

Amikor Isten szól, mi sokszor csak lapulunk a fűben és hallgatunk. Mózes válasza azt jelezte, hogy hallotta a megszólítást. A készség azt jelenti, hogy helyes viszonyban vagyunk Istennel, és tudjuk, hogy hol vagyunk. Mi gyakorta azzal vagyunk elfoglalva, hogy megmagyarázzuk Istennek hova szeretnénk menni. De az viszi el a pálmát, aki a parancs elhangzásakor készen áll Isten akaratát teljesíteni. Sokszor valami nagy, szenzációs dolog véghezvitelére várunk, s amikor az elér bennünket, bátran kiáltjuk: „Itt vagyok Uram!” Késznek mutatkozunk, amikor Krisztus ügye emelkedőben van, de az alacsonyabb rendű kötelezettség elvégzésétől húzódozunk.

Isten számára az van készen, aki a legkisebb dolog megtételére is éppen úgy hajlandó, mint valami nagy dolog végrehajtására. Nem válogathatunk kedvünkre a tennivalókban, akármilyen van Isten tervében, mi készen kell, hogy álljunk. Amikor alkalom adódik a cselekvésre, meghalljuk Urunk hangját, – csakúgy, amint Ő is meghallotta az Atya hangját –, és iránta érzett szeretetünktől hajtva, készen állunk a cselekvésre. Jézus hasonlóképpen akar bánni velünk, mint ahogy az Atya járt el vele szemben. Oda küld bennünket, ahova akar, kellemes vagy kellemetlen feladatok végrehajtására, mivel a köztünk levő viszony megfelel annak, amit Ő Atyjával ápolt. „Hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk” (Jn 17, 22).

Legyünk készek Isten váratlan látogatásaira! Aki kész, annak sohasem kell készülődnie. Gondoljunk csak arra mennyi időt elvesztettünk, mert még csak akkor kezdtünk készülődni, amikor Isten már hívott! Az égő csipkebokor – mindannak a jelképe, ami a kész lelket körülveszi –, Isten jelenlététől lángol.

Április 19

A LEGKEVÉSBÉ VALÓSZÍNŰ

*„Mert Joáb Adóniához hajlott, noha azelőtt nem hajlott Absolonhoz.”
1Kir 2,28*

Joáb kiállta a nagy próbát, nem pártolt a nagyravágyó fiatal Absolonhoz, hanem mindvégig hű maradt Dávidhoz, de élete végén mégis a gyáva Adóniához hajlott. Kijózanító figyelmeztetés: ahol egy elesett, ott mások is eleshetnek. (Lásd 1Kor 10,12-13.) Most, hogy a nagy válságon túljutottál légy éber és számolj a kis dolgok ármádiájával.

Hajlandók vagyunk azt mondani: „Most, hogy ezen a válságon eredményesen túljutottam a legkevésbé sem valószínű, hogy visszatérek a világi dolgokhoz.” Ne is próbálkozz előre jelezni, honnan ér majd a támadás, a kísértés mindig onnan jön, ahonnan a legkevésbé gondolná az ember, ezért oly veszélyes. Nagy lelki események után a kis dolgok ármádiája életre kel; nem tűnnek veszélyesnek, de ott vannak, s ha nem ügyelsz, könnyen elbukhatsz. Kitartottál, hűséges maradtál Istenedhez a nagy próbák idején, most vigyázz az alattomos örvényekre. Ne kerítsen hatalmába a beteges köldöknéző önvizsgálat, ne gondolj rettegve a jövőre, de légy éber Isten dolgaira. A nem őrzött erősség kettős gyengeség, mert itt támad a kicsiny dolgok rejtett világa. (A megzabolázatlan erő a leggyengébb pontnak bizonyulhat a legjelentéktelenebbnek tűnő dolgok támadásai során.) A nagy bibliai alakok sohasem a legkönnyebben sebezhető pontjukon vallottak kudarcot, hanem ott, ahol a legerősebbek voltak.

„Isten hatalma őriz” – ez egyetlen bizodalunk (1Pét 1,5).

SZÉGYENBE HOZHATJA ISTENÉT EGY SZENT?

„Mert Isten valamennyi ígérete őbenne lett igenné és őbenne lett ámenné.”

2Kor 1,20

Jézus a talentumok példázatát – ahogyan azt a Máté evangéliuma 25. fejezetében olvashatjuk – figyelmeztetésnek szánta, nehogy félre- ismerjük képességeinket. Itt ugyanis nem természet szerinti képessé- geinkről van szó, hanem a Szentlélek pünkösdi ajándékairól. Ezek a lelki képességek nem jellemezhetők tanultságunkkal vagy értelmi szintünkkel; ezek Isten ígéreteivel mérhetők csupán. Ha kevesebbet kapunk, mint amennyit Isten szeretne adni nekünk, előbb-utóbb szé- gyent hozunk Istenre, csak úgy, mint a példázatbeli rest szolga: „Ha többet vársz el tőlem, talán adjál több erőt; túl sokat vársz el tőlem, nem tudok jobban kitartani ebben a helyzetben, ahova állítottál en- gem.” Amikor Istenünk mindenható Szentlelkéről van szó, sose mond, hogy „képtelen vagyok”. A természetes képesség itt nem játszik sze- repet. Ha elnyertük a Szentlelket, Isten elvárja, hogy a Szentlélek munkája nyilvánvalóvá legyen bennünk.

A szolga mindenben igazolva látta magát, és urára hárította a fele- lősséget – „elvárasaid messze nem állnak arányban azzal, amit adtál.” Nemde szégyent hozunk Istenünkre aggodalmaskodásainkkal? Hiszen Ő világosan kijelentette: „Keressétek először Isten országát és annak igazságát, és a többiek mind megadatnak néktek.” Az aggodalmasko- dás pontosan azt jelenti, amire ez a szolga gondolt: „Semmi esélyem nem volt...” A lelkiekben rest ember akadékoskodik Istennel. A res- tek mindig kibújnak a felelősség alól.

Ne feledd, lelki képességeink Isten ígéreteivel mérhetők csupán. A kérdés tehát az, hogy képes-e Isten betartani ígéreteit? Válaszunk attól függ, hogy nyertünk-e Szentlelket.

Április 21

NE OKOZZ FÁJDALMAT URADNAK!

„Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp?”

Jn 14,9

Urunknak újból és újból csodálkoznia kell rajtunk – csodálkoznia azon, hogy mennyire nem vagyunk egyszerűek. Saját felfogásunk zavar össze bennünket. Ha egyszerűek vagyunk, soha nem vagyunk buták, és felismerjük a dolgokat a maguk valóságában. Fülöp egy eget rengető titok lelepleződésére várt, de mindenre gondolt, csak arra nem, hogy ez az általa ismert Mesterben fejeződjön ki. De Isten titka nem a jövőben rejlik, az most van, ne várjunk egy világfelfordulásra. Meglehet, hogy Urunk iránti engedelmességünk őszinte, de „Uram mutasd meg nekünk az Atyát!” kérésünkkel mégis fájdalmat okozunk neki. Válasza félreérthetetlen: „Ő itt van, (bennem) mindenkor felismerhetitek.” Mi azt szeretnénk, ha Isten megjelenne az Ő gyermekeinek, és elfelejtjük, hogy Isten az Ő gyermekeiben mutatkozik meg. Mások felismerik ezt a kiábrázolódást, Isten gyermeke nem. Mi tudatosan akarjuk átélni Istent; de senki nem lehet tudatában a maga tudatának, ép ésszel ez elképzelhetetlen. Amikor arra kérjük Istent, hogy adjon meg tapasztalásokat, és ezekre várva leblokkolunk, fájdalmat okozunk neki. Maga a kérés okoz fájdalmat neki, mert az nem a gyermek kérése.

„Ne aggodalmaskodjatok!” – mondja, s nemde fájdalmat okozok Jézusnak aggodalmaskodással? Mennyire valóságos bele vetett hitem? Megengedem, hogy akármilyen beteges kérdés nyugtalanítson? Olyan szoros kapcsolatba kell vele jutnom, hogy mindent, ami történik, tőle jövőnek fogadjak el. Isten nem mindjárt vezet, hanem most. Ismerd fel az Úr jelenvalóságát, és a szabadulást azonnal átéled.

PISLÁKOLÓ FÉNYEK

„Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal tükrözzük...”

2Kor 3,18

Isten szolgálójának oly gyakran kell megállnia helyét egyedül, hogy már nem is érzi magát egyedül. A hívő élet kezdeti szakaszában elbátortalanodunk, amikor a közöttünk levő fáklyavivők fénye kialszik. De egy idő után már észre sem vesszük, hogy egymagunk maradtunk. „Mindnyájan elhagytak... de az Úr mellettem állt” (2Tim 4,16-17). Hitünk szemeit nem pislogó fényekre, hanem az örökkévaló fényforrásra kell szegezzük. Amikor a „nagy emberek” elmennek, szomorúság tölt el bennünket, míg fel nem ismerjük, hogy nekik el kellett menni, nekünk pedig egyedül kell megállni helyünket Isten előtt, mi magunk kell nézzünk Isten arcába.

Ne tartson vissza semmi attól, hogy magadra és hitelveidre való tekintettel, őszintén szembe nézz Istennel. Valahányszor prédikálni akarsz, először állj Isten elé arra nézve, amit mondani akarsz, hogy az Ő dicsősége meg ne rövidüljön. Egy keresztyén munkásnak mindenkor Isten jelenlétében kell élnie, csak így mehet az emberek elé, hogy beszéljen hozzájuk. Krisztus szolgálatának elválaszthatatlan velejárója az Ő dicsőségének nem tudatos hordozása. „Mózes nem tudta, hogy arcbőre sugárzik, mivel Istennel beszélt” (2Móz 34,29).

Se életünk kétségeit, se Istennel való találkozásaink elragadtatásait ne teregetsük ki mások előtt. A keresztyén munkás életének titka az, hogy mindenkor Urára hangolódik.

Április 23

A MUNKA IMÁDATA

„Isten munkatársai vagyunk”

1Kor 3,9

Óvakodj minden olyan Istenért végzett munkától, ami elvonja figyelmedet róla. Nagyon sok keresztyén munkás a saját munkáját imádja, pedig a szolgálattelvőnek, mindenképp fölötte, Istenre kell figyelmedet összpontosítani. Ez azt jelenti, hogy életének többi területei értelmi, erkölcsi és lelki vonatkozásban gyermeki szabadsággal szabadok; no nem a szeszélyes, hanem a ragaszkodó gyermek szabadságával. Akinél nincs meg ez a domináló Istenre való figyelés, annak feje fölötte könnyen összezsugorodik a hullámok, s belefullad a munkájába. Ahol pedig a test és a lélek a munka rabszolgájává válik, az ember kimerül és összeroppan. Eltűnik a szabadság és az életöröm, és az idegileg, szellemileg és érzelmileg ennyire leterhelt emberen Isten áldása sem nyugodhat.

De nem kevésbé igaz az érem másik oldala – ahol a figyelem Istenre irányul, ott az élet felszabadul és Isten uralma alá kerül. A munka felelőssége már nem téged terhel, egyetlen felelősséged az, hogy Istenre figyelj, és gondod legyen arra, hogy semmi se zavarja a vele való kapcsolatot. A megszentelődéssel járó szabadság gyermeki szabadság, az élet megköötöttségeitől való szabaddá válás. De ne felejtse el, hogy igazából egy dologra lettél szabaddá – nevezetesen, hogy teljesen odaszentelhesd magad Munkatársadnak.

Nincs jogunk arra, hogy meghatározzuk munkakörülményeinket, és ne dédelgessünk semmilyen elképzelést arról, hogy Isten hol használjon fel bennünket. Isten tervez és rendez el mindent, s ahova Ő helyez bennünket, ott egyetlen célunk az legyen, hogy a neki való fenntartás nélküli odaadás áradjon ki belőlünk abban a bizonyos munkában. „Ami kezébe kerül, vidd véghez erőddel” (Préd 9,12).

ÓVÁS A KÖNNYELMŰSÉGTŐL

„De ne annak örüljete, hogy a lelkek engednek nektek.”

Lk 10,20

Egy keresztyén munkás számára többnyire nem a világiasság, nem is a bűn, hanem az a lelki könnyelműség bizonyulhat csapdának, hogy élve korunk vallásos szokásaival és beállítottságával, lelki sikerekre vadászik. De ne szédítsen meg semmi, egyedül Isten jóváhagyása számít. Menj ki „a táboron kívül, és hordozd az Ő gyalázatát.” Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy ne a sikeres szolgálatnak örüljenek, mi pedig, ennek ellenére, pontosan ennek szoktunk a leginkább örülni. Üzleti szellem lesz úrrá rajtunk, amikor azt mondjuk, hogy ennyi és ennyi lélek tért meg, ennyi megszentelt élet buzog körülötünk, köszönöm Uram, ez nagyszerű. Pedig a mi munkánk éppen ott kezdődne, ahol Isten lefektette az alapokat; nekünk ugyanis nem lelkeket kell menteni, hanem tanítvánnyá kell tenni az embereket. A megváltást és megszentelődést egyedül Isten kegyelme munkálja ki. Nekünk, mint az Ő tanítványainak az a feladatunk, hogy a ránk bízott embereket Istennek teljesen átadott életű tanítványokká tegyük. Egy teljesen neki szánt élet Istennek többet jelent, mint száz lelkileg megérintett, éppen csak felébredt lélek. Isten munkatársaiként, nekünk újra kell termelnünk a magunkfajta lelkeket, ez lesz Isten bizonyága munkásságunk mellett. Isten az Ő kegyelme által egy bizonyos lelki érettségre juttat el bennünket, s ennek kimunkálása másokban a mi feladatunk.

Ha a keresztyén munkás nem Krisztussal Istenben elrejtett életet él, könnyen a másik idegeire menő despotává válik, s a benne rejlő tanítványság rejtve marad. Közöttünk sok diktátor van. Embereket dirigálunk, alkalmakon játszunk a karmester szerepét, pedig Jézus bennünket soha nem így irányít. Valahányszor Urunk a tanítványságról beszélt, mondanivalóját mindig egy „HA” szócskával vezette be, nem pedig egy parancsoló felszólítással. A tanítványság mindig választási lehetőséggel jár.

Április 25

LÉGY KÉSZ

„...állj elő ... alkalmas és alkalmatlan időben.”

2Tim 4,2

Közülünk sokaknak beteges hajlamuk van arra, hogy „alkalmatlan időben” álljanak elő. De az alkalmasság nem az időre, hanem ránk vonatkozik. – Állj elő alkalmas és alkalmatlan időben, függetlenül attól, hogy van-e kedved hozzá. Ha csak azt tennénk, amihez éppen kedvünk van, akkor némelyek közülünk örök tétlenségre kárhoznának magukat. Lelki értelemben is vannak munkanélküliek, lelkiileg rokkantak, akik csak akkor hajlandók megmozdulni, ha valami fantasztikus természetfeletti indíttatást kapnak. Istennel való kapcsolatunk valódiságának próbája éppen az, hogy akkor is megteszünk minden tőlünk telhetőt, ha éppen nem érezzük arra indíttatva magunkat.

A keresztyén munkás egyik legnagyobb kísértése az, hogy bálványt csináljon a ritka pillanatokból. Amikor Isten Lelke az ihletettség és belső látások idejével ajándékoz meg, könnyen azt mondjuk: „Ezután Isten kedvéért mindig ilyen leszek.” Hidd el, nem leszel, Isten gondoskodni fog arról, hogy ne legyél. Az ilyen pillanatok teljesen Isten ajándékai. Nem ajándékozhatod meg vele magad tetszésed szerint. Ha például felteszed magadban, hogy mindig olyan akarsz lenni, amilyen legjobb perceidben vagy, azaz, csak akkor leszel igazán kész Isten számára, e döntéssel csak elviselhetetlen kolonccá leszel számára, hisz tétlenségre kárhoztatod magad, hacsak Ő rendkívüli módon be nem avatkozik életedbe. Ha bálvánnyá teszed legjobb pillanataidat, Isten előbb-utóbb eltűnik életedből, s nem is tér vissza mindaddig, amíg meg nem teszed legkézenfekvőbb kötelességeidet, és felhagysz a ritka pillanatok imádatával.

A LEGMEREDEKEBB KAPASZKODÓ

„Vedd a fiadat... és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked.”

1Móz 22,2

A jellem határozza meg, hogyan értelmezi valaki Isten akaratát. (Lásd Zsolt 18, 26-27.) Ábrahám úgy értelmezte Isten parancsát, hogy meg kell ölnie fiát, és csak egy ilyen mérhetetlen fájdalommal járó megpróbáltatás tudta ettől a hagyományos felfogástól elfordítani. Isten csak így tudta megtisztítani hitét. Ha őszinte hitünk szerint engedelmeskedünk Istennek, Isten megszabadít bennünket az Őt félremagyarázó, hamis tradícióktól. Sok ilyen tévhittől kell megszabadulnunk. Ilyen például az, hogy Isten azért szakítja el a gyermeket anyjától, mivel az anya túlságosan ragaszkodik hozzá – ez egy sátáni hazugság, amely szöges ellentétben áll Isten valódi természetével. Ha egy mód van rá, az ördög megpróbál visszatartani bennünket a legmeredekebb kapaszkodótól, és ezzel együtt, az Őt félremagyarázó hamis tradíciók elvetésétől; de ha mi hűen kitartunk Isten mellett, Ő olyan próbákon vezet át bennünket, amelyeken keresztül az Ő jobb megismerésére jutunk.

Ábrahám hitének sarkalatos pontja az volt, hogy ő késznek mutatkozott mindenre Istenért. Kész volt engedelmeskedni Istennek nem törődve azzal, milyen hitbeli felfogással kerül szembe. Ábrahám nem volt saját meggyőződésének a foglya, különben végzett volna Izsákkal, és az angyal szavát az ördög hangjának tartotta volna. Egy fanatikus így viselkedett volna. Ha hű maradsz Istenhez, Ő minden nehézségen átvisz, hogy eljussál az Ő megismerésének legbelsőbb szentélyébe, csak hogy ott mindig fel kell adni a megrögzött meggyőződéseket és hagyományos elképzeléseket. Ne kísértsd Istent, hogy tegyen próbára! Ne fogadkozz Péterrel: „Veled kész vagyok... halálra menni.” Ábrahám tartózkodott ily hangzatos kijelentésektől, de hű maradt Istenhez, aki megtisztította hitét.

Április 27

MIT KÍVÁNSZ?

„Nagy dolgokat kívánsz magadnak?”

Jer 45,5

Nagy dolgokat kívánsz magadnak? Talán nem akarsz nagy ember lenni, de nagy dolgokat szeretnél kapni Istentől a magad számára. Isten leginkább nem ajándékaival akar elhalmozni, hanem azt akarja, hogy közelebb juss hozzá. Azt akarja, hogy ismerd meg Őt. A nagy dolgok a véletlenek játékaiként jönnek, mennek. De Istennél nincsenek véletlenek. Mi sem könnyebb, mint kapcsolatba kerülni Istennel, feltevé, ha valóban Őt keresed és nem az ajándékait.

Ha csak kéréseid listájával keresed fel, akkor az átadás első lépőfokáig sem jutottál el, csak a magad felfogása szerinti keresztyén lettél. „Kértem Istent, hogy töltsön el Szentlelkével, de nem kaptam meg tőle azt a békét és nyugalmat, amire vágytam.” Isten pedig rámutat a valódi indítékra: te egyáltalán nem Őt keresed, csak kapni akarsz tőle valamit a magad számára. Jézus azt mondta: „Kérjétek és adatik néktek!” Kérj Istentől, amit akarsz, de meglásd, hogy elő sem tudod adni majd kérésedet, ha nem helyénvaló az. Ahogy egyre közelebb kerülsz hozzá, úgy szűnsz meg földi javakat kérni tőle. „Jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.” Akkor miért kérjünk? Azért, hogy megismerjük Őt.

Nagy dolgokat kívánsz magadnak? Ó Uram, keresztelj meg Szentlelkeddel! Ha Ő nem teszi, ez csak azért van, mert még nem adta át magad neki teljesen, valamire még mindig nem vagy hajlandó. Isten mindig a végső tökéletességet részesíti előnyben a pillanatnyi tökéletességgel szemben. Neki nem az a legfontosabb, hogy a jelen pillanatban boldog és örömteli légy, Ő mindenkor a végső tökéletesedésen munkálkodik, „hogyan legyenek, mint mi” (Jn 17,11).

ISTEN MIT AD NEKED?

„De életedet ajándékul adom neked mindenütt, ahol csak jársz.”

Jer 45,5

Az Úr megrendíthetetlen titka, amelyet megoszt a benne bízókkal így hangzik: „életedet ajándékul adom neked.” Mi többet kívánhat az ember életénél? Ez a legfontosabb. Az „ajándékul adom neked” pedig azt jelenti, hogy bárhova mész, akár a pokolba is, életed nem vész el, semmi sem árthat neki. Oly sokan közülünk megelégszenek a felszínes dolgokkal, és itt nem feltétlenül földi javakra kell gondolni, hanem akár lelki áldásokra is. Pedig mindezek elmúlnak, egy valami azonban, ami ezeknél messze sokkal értékesebb, megmarad: a „Krisztussal Istenben elrejtett élet” (Kol 3,3).

Kész vagy arra, hogy hátat fordítva mindennek, amit korábban oly értékesnek tartottál, Isten ebbe a vele való egységbe vigyen téged? Kész vagy mindenről lemondani? Az átadás próbája az „ezzel ugyan mi lesz?” kérdések eltűnése életünkben. Óvakodj az ilyen feltételes módon feltett kérdésektől! Valahányszor helyt adsz az „ezzel ugyan mi lesz?” kérdéseknek, Isten iránti bizalmatlanságod juttatod kifejezésre, és átadásod még nem valódi. Aki átadta magát Istennek, többet nem rágódik azon, hogy most ugyan mit tesz velem Isten? A kérdészködés fényűzése megszűnik az átadásakor. De ha átadod magad teljesen Istennek, azonnal hallhatod hangját: „életedet ajándékul adom neked.” Az emberek azért fáradnak bele az életbe, mert nem kaptak semmit Istentől, nem kapták meg életüket ajándékul. Ettől az állapottól csak az Istennek való átadás szabadít meg. Ha átéled az Istennek való átadás csodáját, te leszel a legboldogabb ember a földön, teljesen Istené lettél, és ráadásul megkaptad az életedet. Ha még nem jutottál el ide, ennek csak az lehet az oka, hogy vagy engedetlen vagy, vagy pedig nem tudsz eléggé együgyű lenni.

Április 29

A BIZONYTALANSÁG BÁJOSSÁGA

„Még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk.”

1Jn 3,2

Természetünknel fogva szeretjük a kiszámíthatóságot, és a bizonytalanságra úgy tekintünk, mint valami rossz dologra. Úgy képzeljük, hogy minden behatárolható, pedig a lelki életre ez nem jellemző. A lelki élet velejárója az, hogy biztosak vagyunk a bizonytalanságunkban, és ennek megfelelően sehol sem táborozunk le. A józan ész persze így beszél: „Tételezzük fel, hogy ebben és ebben a helyzetben lennénk...” De az igazság az, hogy nem tudjuk beleképzelni magunkat egy olyan helyzetbe, amelyet még soha nem éltünk át.

A józan ész szerinti élet velejárója a biztonság, a lelki élet velejárója pedig a kegyelmes bizonytalanság. Az Isten felől való bizonyosság azzal jár, hogy bizonytalanok vagyunk minden mi utunk felől, és nem tudjuk, hogy mit hoz a holnap. Ebbe a megállapításba többnyire egy bizonyos lemondás, szomorúság vegyül, pedig éppen ellenkezőleg, a feszült várakozás izgalma kellene, hogy kifejezésre jusson benne. Mi ugyan bizonytalanságban vagyunk a következő lépés felől, de bizonyosak vagyunk Istenünk felől. Ahogy átadjuk magunkat Istennek, és megtesszük nyilvánvaló kötelességeinket, állandó meglepetésekkel halmazza el életünket. De ha csak hitvallások szószólóiként lépünk fel, valami meghal bennünk; nem Istenben hiszünk, hanem a benne való hitünkben. Jézus azt mondta: „Ha ... olyanok nem lennétek, mint a kisgyermekek...” (Mt 18,3.) A lelki élet egy gyermeknek az élete. Mi nem Isten felől vagyunk bizonytalanságban, hanem afelől, hogy Ő mit tesz holnap. Ha csak hitünkben vagyunk bizonyosak, úgy méltóságteljesek és szigorúak leszünk, nézeteinket pedig a végérvényesség átka zárja le. De ha Istennel élő kapcsolatra jutunk, életünk tele lesz spontán, örvendező bizonytalansággal és várakozással.

„Higgyetek énbennem” – mondotta Jézus. Nem azt mondotta, hogy „Higgyetek el bizonyos dolgokat felőlem.” Mindent hagyjál rá. Dicsőségesen bizonytalan, hogy hogyan, de bizonyosan megjelenik. Légy hű hozzá!

A SZERETET SPONTÁN

„A szeretet hosszútűrő, jóságos...”

1Kor 13,4-8

A szeretet nem előre megfontolt, hanem spontán és megannyi kiszámíthatatlan módon tör elő. Pál szeretet meghatározásában nyoma sincs valamiféle kiszámíthatóságnak. Nem mondjuk azt: „Ezentúl semmi rosszat nem gondolok, ezentúl mindent hinni fogok.” A szeretet velejárója az önkéntelenség. Mi Jézus kijelentéseit nem célként tűzzük magunk elé, hanem amikor Lelke lakozást vesz bennünk, mi magától értetődően tanítása szerint élünk, anélkül, hogy azt fontolgatnánk. Visszatekintve, alkalmasint egyenesen csodálkozunk azon, hogy mennyire nem voltunk érdekeltek egy-egy érzés kifejezésre juttatásában, ami nyilvánvaló jele a valódi szeretet önkéntelenségének. Isten bennünk kibontakozó életének minden megnyilvánulására az jellemző, hogy csak akkor ismerhető fel, amikor már kifejtette hatását, és múlt időben beszélhetünk róla.

A szeretet forrásai Istenben vannak, nem bennünk. Nyoma sincs az isteni szeretetnek szívünkben alaptermészetünk szerint, csak akkor fedezhetjük fel, ha Isten Szentlelke lakozást vesz bennünk.

Ha bizonygatni próbáljuk Istennek, hogy mennyire szeretjük, az biztos jele annak, hogy még nincs igazi szeretet bennünk. Iránta való szeretetünknek az önkéntelenség a jellemzője, és az magától jön. Visszatekintve, talán nem tudjuk megmondani, hogy bizonyos dolgokat miért tettünk, az Isten bennünk levő szeretetének önkéntelen kifejeződése volt. Isten élete ilyen spontán módon nyilvánul meg, mivel a szeretet forrásai a Szentlélekben vannak (Róm 5,5).

Május 1

A LÉNYEG FELISMERÉSE, NEM PEDIG ÉRZELEM

„Mert hitben járunk, nem látásban.”

2Kor 5,7

Egy ideig tudatában vagyunk annak, hogy Isten törődik velünk, de amikor elkezd használni bennünket vállalkozásaiban, akkor keserves képet vágunk és szenvedésekről meg megpróbáltatásról beszélünk, pedig semmi más nem történt, csak a kötelességünket akarta velünk végeztetni Isten, velünk, jelentéktelen emberekkel. Csak hát mi nem akarunk lelkileg jelentéktelenek lenni. De hogyan végezzük kötelességünket, ha úgy tűnik, mintha Isten becsukta volna a menny kapuját? Sokan közülünk ragyogó szentként szeretnének élni, soha meg nem szűnő dicsfényben, túláradó ihletettséggel, mindenkor körülvéve Isten szolgáló szentjeivel. Pedig az aranyba metszett szent nem normális, semmire sem jó, alkalmatlan a mindennapi életre, és egyáltalán nem hasonlít Istenre. Mi nem földre szállt angyalok vagyunk, hanem olyan férfiak és nők, akiknek az a kötelességük, hogy a nehézségekkel szembesülve összehasonlíthatatlanul nagyobb erővel és hatalommal végezzék munkájukat e világon, mint mások, hiszen mi felülről születtünk.

Ha csak az ihletettség ritka pillanatait keressük, ez annak a jele, hogy nem Istent magát akarjuk. Bálványokká lettek azok a pillanatok, amikor Isten jött és beszélt hozzánk, és követelődzünk, hogy tegye meg ismét, holott Ő azt akarja, hogy hitben járjunk. Hányan közülünk, ekkor, úgy ahogy vagyunk, visszavonulunk, és azt mondjuk, hogy: „Addig semmit nem tehetek, amíg Isten meg nem jelenik nekem.” De nem fog megjelenni, és nekünk fel kell állni anélkül, hogy Isten megérintett volna, vagy az isteni ihletettség pillanatából a legcsekélyebbet is átéltük volna. És ekkor jön a meglepetés. „Hiszen Ő mindvégig itt volt mellettem, és én észre sem vettem.” Ne élj a ritka pillanatoknak, azok csak meglepetések. Isten megérint majd bennünket sugallatával, amikor látja, hogy már nem vagyunk abban a veszélyben, hogy az elfordítana minket tőle. Ne csináljunk szabályt az ihletettség pillanatiból, a ránk nézve kötelező szabály a kötelességteljesítés.

A TŰRÉS SZENVEDÉLYE

„Ha késik is, bízzál benne.”

Hab 2,3

A tűrés nem közönyösség. A tűrés egy szilárd sziklához hasonlítható, amely minden viharral szembenéz. Isten látása a tűrés forrása, mivel az erkölcsi tartást ad. Mózes nem azért tartott ki, mert helyes fogalmai voltak a kötelességről és az igazságról, hanem mert látta Istent. „Erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant” (Zsid 11,27). Aki látja Istent, az nem egy ügynek szolgál, nem egy feladatot végez, hanem egyedül Istennek szánja oda magát. Istent látásod felől nem lehet semmi kétséged, mert az olyan ihletettséggel jár. Dolgok nagygyá és erőssé lesznek életedben, mert Isten megeleveníti őket. Ha Isten a pusztai kísértés tapasztalatával lep meg lelki életedben, ahogyan Fiával a valóságban is megtette, amikor hallgatás veszi Őt körül, tarts ki, és meglásd lesz erőd hozzá, mert látod az Istent.

„Ha késik is, bízzál benne.” Az igazi látás jellemzője az, hogy többre igyekszünk, mint amit már elértünk. A lelki kielégültség a gonosztól van. „Mivel fizessek az Úrnak?” – kérdi a zsoldáros – „a szabadulásért való poharat fölemelem” (Zsolt 116,12-13). Hajlamosak vagyunk önmagunkban keresni a megelégedést. „Most megkaptam ezt, most már teljesen megszentelődtem, most már képes vagyok ki-tartani.” Ha netán így gondolkodnánk biztos, hogy a romlás útjára jutunk. Többre kell törekednünk, mint amit már elértünk. „Nem mint-ha már elértem volna, vagy hogy már tökéletes lennék...” (Fil 3,12). Ha csak annyink van, mint amennyit megtapasztaltunk, akkor sem-mink sincs. De ha Isten látása megihletett, akkor többhöz jutottunk, mint amit tapasztalattal elérhetnénk. Őrizkedj a lelki elernyedéstől.

ÉLŐ KÖZBENJÁRÁS

„Minden alkalommal minden imádsággal és könyörgéssel imádkozzatok a Lélek által.”

Ef 6,18

Miközben gyakoroljuk a közbenjáró imádságot, rájövünk, hogy Istennek való engedelmisségünk másoknak többbe kerül, mint gondoltuk. Ilyenkor fennáll a veszélye annak, hogy elkezdünk együttérzésből imádkozni azokért, akiket Isten éppen korábbi imáinkra válaszolva, fokozatosan egy teljesen más légkörbe emelt. Valahányszor felcseréljük Isten mások iránti érdeklődését az illetők iránti együttérzéssel, elveszítjük az Istennel való élő kapcsolatot, éppen szimpátiáinknak és ehhez kötődő meggondolásainknak köszönhetően, Istent pedig durván rendre utasítjuk.

Lehetetlen eredményesen közbenjárni, ha nem vagyunk teljesen bizonyosak Isten felől. Leginkább az előítéletek és az együttérzés tudja Istennel való kapcsolatunkat megakasztani. A teljes azonosulás a közbenjárás kulcsa, és többnyire nem valamilyen bűnnek, hanem egy valakivel való együttérzésnek köszönhetjük azt, ha elveszítjük ezt az Istennel való azonosulást. Nem annyira a bűn, hanem ez a magunkkal vagy másokkal való együttérzés szokta Istennel való kapcsolatunkat megakasztani. Ez mondat velünk ilyeneket: „Ezt nem engedhetem meg, hogy megtörténjen.” Ezzel pedig meg is szakítjuk Istennel való élő kapcsolatunkat.

A közbenjárás sem időt, sem hajlandóságot nem hagy arra, hogy édesbús énedért könyörögj. Nem kell törekedned arra, hogy kizárd a magaddal kapcsolatos gondolatokat, azok egyszerűen nincsenek jelen, annyira azonosulsz Isten mások iránti érdeklődésével.

Az éleslátást Isten azért adja, hogy közbenjárj, nem pedig, hogy másokban hibát találj.

A HELYETTES KÖZBENJÁRÁS

„Mivelhogy azért, testvéreim, bizalmunk van a szentélybe való bemenetelre Jézus vére által.”

Zsid 10,19

Őrizkedj attól az elképzeléstől, mintha a közbenjárás személyes együttérzésünk Isten elé vitelét jelentené, amelyben igyekszünk Őt rávenni arra, hogy kérésünknek eleget tegyen. Egyedül annak köszönhetjük, hogy Isten elé járulhatunk, hogy a mi Urunk helyettünk azonosította magát a bűnnel. „Bizalmunk van a szentélybe való bemenetelre Jézus vére által.”

A közbenjárás legnagyobb akadálya az a lelki önfejlés, amely szimpatizál bizonyos bennünk és másokban levő dolgokkal, amelyekről úgy gondoljuk, hogy nem szorulnak a Jézus vére általi megtisztulásra. Azt képzeljük, hogy vannak bennünk helyes és erényes dolgok, amelyeknek nincs szükségük Krisztus engesztelő áldozatára. Az ilyen felfogás lebénít, és alkalmatlanná tesz a közbenjárásra. Nem azonosítjuk magukat Isten mások iránti érdeklődésével, hanem makacsul perlekedünk Istennel. Ragaszkodunk saját elképzeléseinkhez, és a közbenjárással csak természetes együttérzésünket igyekszünk igazolni. Fel kellene ismernünk, hogy Jézus azonosulása a bűnnel gyökeresen megváltoztatta minden dologhoz való viszonyunkat. A helyettes közbenjárás azt jelenti, hogy mások iránt érzett természetes rokonszenvünket felcseréljük Isten mások iránti érdeklődésével.

Helyettes közbenjáró vagyok, vagy még mindig a magam igazát hajtogatom? Zavartalan a kapcsolatom Istennel, vagy még mindig a sértődöttet játszom? Lelki áldáscsatorna, vagy önfejlő dugulás vagyok? Eldöntöttem, hogy a magam útját járom, vagy eltökélten vele azonosulok?

Május 5

ÍTÉLET A SZERETET MÉLYSÉGE ALAPJÁN

„Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Isten háza népén.”

1Pét 4,17

A keresztyén munkás soha ne feledje el, hogy a megváltás nem ember, hanem Isten gondolata, ennél fogva mérhetetlen mélység. A megváltás Isten nagyszerű elgondolása, nem egy élmény. Annak meg tapasztalása csupán egy kapu, amelyen keresztül belép tudatos életünkbe. Ne a tapasztalatot hirdesd, hanem az azt lehetővé tevő isteni tervet. Amikor prédikálunk, nem egyszerűen arról beszélünk, hogyan menekülhetünk meg a pokoltól és lehetünk erkölcsös, rendes emberek, hanem Istentől vett jó híreket hirdetünk.

Jézus Krisztus tanításaiban mindig kiemelte az ítéletet; ez Isten szeretetének a jele. Soha ne rokonszenvezz azzal, aki nehéznek találja az Istenhez vezető utat, ezért nem Isten hibáztatható. Nem nekünk kell kitalálni miért oly nehéz ez az út, nekünk csak Isten igazságát kell képviselnünk, és Isten Lelke majd megmutatja mi a baj. Az igehirdetés igazi próbája az, hogy mindenkit ítélet elé állít. Isten Szentlelke mindenkit szembefordít önmagával.

Ha Jézus valaha olyan parancsot adott volna, amelynek véghezvitelére nem képes bennünket felkészíteni, akkor hazug lenne, ha pedig erőtlenségünk hangoztatásával mi állítunk korlátot engedelmességünk elé, az annyi, mintha azt mondanánk Istennek, hogy valamit kifelejtett számításából. Isten hatalmának össze kell törni az önmagunkra támaszkodás minden formáját. Az erőtlenség és a teljes ráhagyatkozás ad alkalmat Isten Szentlelkének arra, hogy megbizonyítsa hatalmát.

SZABADSÁG AZ EVANGÉLIUM MÉLYSÉGE ALAPJÁN

„Ezért álljatok meg abban a szabadságban, amelyre Krisztus megszabadított minket.”

Gal 5,1

Egy lelki beállítottságú ember soha nem fog felszólítani arra, hogy higgyél ebben, vagy abban, de joggal elvárja, hogy Jézus Krisztus mértékével mérd magad. Nekünk nem a Bibliában kell hinnünk, hanem abban az egyetlenben, akit a Biblia kinyilatkoztat (Jn 5,39-40). Nekünk a lelkiismeret szabadságát kell képviselnünk, nem a vélemények szabadságát. Ha Krisztus szabadsága tett szabaddá bennünket, akkor ez másokat is ugyanerre a szabadságra juttat el – arra a szabadságra, amelyben Jézus Krisztus uralma valósul meg.

Életedet mindig Jézus mértékével mérjed. Nyakadat egyedül az Ő igájába hajtsd, ne végy magadra más igát, és másra se erőltess olyan igát, amelyet nem Jézus Krisztus tesz rájuk. Sokáig tart, amíg Isten meg tud szabadítani bennünket attól a gondolattól, hogy aki nem úgy látja a dolgokat, mint mi, az okvetlenül téved. Isten ezt nem így látja. Csak egyetlen szabadság van, Jézus szabadsága, amely lelkiismeretünkben munkálkodva képessé tesz bennünket a helyes cselekedetekre.

Ne légy türelmetlen, emlékezz milyen gyöngéden és türelemmel bánt veled Isten, de soha ne hígítsd fel Isten igazságát. Hagyd, hadd végezze az a maga munkáját, ne mentegetőzz miatta. Jézus azt mondta: „Menjetek és tegyetek tanítványokká...” nem pedig „nyerjétek meg őket saját véleményeteknek.”

Május 7

ÉPÍTS AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG SZÁMÁRA

„Mert ki az közületek, aki ha tornyot akar építeni, nem ül le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, hogy lesz-e elég pénze arra, hogy befejezze.”

Lk 14,28

Urunk itt magáról beszél, itt nem nekünk kell számolni, hanem neki kellett számot vetni. Számvetésében benne foglaltatik a Názáretben eltöltött harminc év, aztán a népszerűség, majd a botrány és gyűlölet három éve, Gecsemáné kikutathatatlan mélységű halálos harca, és a golgotai kereszthalál: a fordulópont, ami körül az idő és az örökkévalóság forog. Jézus Krisztus számot vetett a következményekkel. Rajta nem nevelhetnek, és a végén nem mondhatják: „Ez az ember hozzákezdett az építkezéshez, de nem tudta befejezni.”

A tanítványság feltételei, ahogyan azt Urunk a 26, 27 és 33. versekben kifejti, azt jelzik, hogy hatalmas építkezési vállalkozásában csak olyan férfiakat és nőket tud felhasználni, akikben már mindent elvégzett. „Ha valaki énhozzám jön, és meg nem gyűlöli... nem lehet az én tanítványom.” Ő ezt úgy értelmezi, hogy csak azokat az embereket tudja építkezési vállalkozásában felhasználni, akik Őt személyesen, szenvedélyesen és odaadóan szeretik, jobban és inkább, bármely más földi köteléknél. A követelmények nehezek, de dicsőségesek.

Isten mindent felülvizsgál majd, amit építettünk. De vajon az isteni tűzpróba nem azt fogja leleplezni, hogy saját tervezésű épületünket húztuk fel a jézusi alapokra? Roppant nagy vállalkozások napjait éljük, olyan napok ezek, amelyekben igyekszünk Istennek szolgálni, és itt a csapda. Az igazság az, hogy Istennek mi soha nem tudunk semmi érdemlegeset tenni. Jézus a saját vállalkozásába állít be bennünket, ahol minden az Ő terve szerint történik, és egyetlen léleknek sincs joga meghatározni, hogy hol alkalmazzák.

A HIT TÜRELME

„Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet.”

Jel 3,10

A türelem több mint kitartás. A szentnek az élete olyan Isten kezében, mint az íj és a nyíl a vadász kezében. Isten valami olyat vesz célba, amit a szent nem lát, majd megfeszíti az íjat, s ilyenkor a szent azt mondja: „Én ezt már nem bírom tovább.” De Isten ügyet sem vet rá, csak tovább feszíti az íjat, míg a célkeresztben nem látja tárgyát, és akkor kilövi a nyílat. Bízd rá magad nyugodtan Isten kezére! Miben van éppen most türelemre szükséged? A hit türelmével erősítsd Jézus Krisztussal való kapcsolatodat. „Ámbár megöl engem, mégis bízom benne” (Jób 13,15 angol KJV fordítás).

A hit nem ünnepélyes érzés, hanem erős, életképes bizalom, amely arra a tényre épít, hogy Isten szent szeretet. Most ugyan nem láthatod, és nem is érted, amit tesz, de mégis bízol benne, mert ismered Őt. Hajtörés ott következik be, ahol nincs meg az a belső egyensúly, amely arra az örök igazságra épül fel, hogy Isten szent szeretet. A hit életed hősies tette: elszántan belevetted magad az Istenbe vetett bizalomba.

Isten Jézus Krisztusban mindent kockára tett megmentésünkért, és most azt szeretné, hogy benne való feltétel nélküli hittel, mi is mindent kockára tegyünk. Vannak még olyan területek az életünkben, ahova ez a hit még nem hatolt be, amit Isten még nem érinthetett meg? Jézus életében nem voltak ilyen területek, és belőlünk is el kell ezeknek tűnni. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17,3). Az örök élet olyan életet jelent, amely bármivel szembe tud nézni, anélkül hogy meginogna. Ha így fogjuk fel az életet, akkor az egy kalandos regénnyé lesz, amelyben nagyszerű lehetőségünk lesz arra, hogy csodáról-csodára jussunk előre. Isten fegyvermezősei azt a célt szolgálják, hogy ereje sodrában maradjon életünk.

Május 9

RAGADD MEG AZ ELÉRHETETLENT

„Ha nincs mennyei látás, elvadul a nép.”

Préd 29,18

Különbség van eszmény és látomás között. Az eszménynek nincs erkölcsi ihlető ereje, a látomásnak van. Azok, akik eszményeiknek hódolnak ritkán tesznek valamit is. Lehet, hogy valaki kötelességeinek önkényes elmulasztását igazolja az istenségről alkotott nézeteivel. Jónás úgy okoskodott, hogy mivel Isten igazságos és kegyelmes, ezért minden rendben lesz. Lehet, hogy helyes fogalmam van Istenről, és ezért nem végzem el a kötelességemet. De ahol látás van, ott becsületes, számon kérhető élet is van, mert a látás belső ösztönzést is ad.

Eszményeink romlásba ringathatnak. Végezz lelki számadást, hogy meglásd csak eszményeid vannak, vagy látásod is van.

A menny nemde azt hirdeti,
hogy az ember által elérhető
túl van a megragadhatón?

„Ha nincs mennyei látás...” Ha egyszer elveszítjük Istent a szemünk előtt, kezdünk kiszámíthatatlanok lenni, félretolunk korábbi korlátokat, abbahagyjuk az imádkozást, az Istentől nyert látás nem érvényesül többet a kis dolgokban, kezdünk a magunk feje után menni. Amikor csak azzal tápláljuk magunkat, amit kezünk nyújthat, amikor már nem várunk Isten közbelépésére, hanem a magunk kezébe vesszük sorsunk irányítását, a lefelé vivő lejtőre jutott életünk, elveszítetük a mennyei látást. Az Istentől nyert látásból fakad-e mai ügyködésünk? Nagyobb dolgokat várunk-e Istentől, mint amit valaha megtagadtunk? Üde, élettel teli-e belső világunk?

KEZDEMÉNYEZZ!

„A ti hitetekhez bőségesen adjatok még erényt.”

2Pét 1,5

A „bőségesen adjatok még” azt jelenti, hogy valamit nekünk is kell tenni. Könnyen elfelejtjük, hogy mi nem tudjuk azt megtenni, amit Isten tesz, de azt viszont nekünk kell megtennünk, amit Isten nem tesz meg helyettünk. Mi nem tudjuk magunkat sem megváltani, sem megszentelni, ez Isten műve. De a jó szokásokat és a kiforrott jellemet nem Isten adja, a jó cselekedeteket nem Ő hajtja végre. Nekünk kell mindezt megtennünk, nekünk kell kidolgozni a bennünk véghezvitt szabadulást. A „bőségesen adjatok még” azt jelenti, hogy bizonyos szokásokat nekünk kell kialakítanunk, ami bizony, főleg eleinte, nem lesz könnyű. A kezdeményezés azt jelenti, hogy neki-gyürkőzünk, és hozzálátunk önmagunk kiképzéséhez, hisz meg kell tanulnunk azt, ahogy annak lenni kell.

Vigyázz, ne játszd meg a tudatlant, amikor nagyon is jól tudod, mihez tartsd magad. Indulj el, ne habozz, tedd meg az első lépést! Amikor Isten mond valamit, légy határozott, azonnal indulj el hittel, és ne tedd újra mérlegre elhatározásaidat. Ha Isten utasít valamire, és te tétovázol, egész kegyelmi állapotodat vonod kétségbe. Ne várj másra, ragadd meg a kezdeményezést, erős akarattal tedd meg az első lépést, és tedd lehetetlenné a visszafordulást! Égesd fel a hidakat magad mögött! Írd meg azt a bizonyos levelet! Fizesd ki adósságodat! Tedd a dolgokat elkerülhetetlenné!

Szokjunk hozzá ahhoz, hogy minden dolgunkkal keressük meg Istent és kérjük ki tanácsát. Amikor aztán jön a válság, akkor már ösztönszerűen hozzá fordulunk, hiszen már szokásunkká lett Őt mindenbe bevonni. Ott kell kezdeményeznünk, ahol vagyunk, nem ott ahol nem vagyunk.

Május 11

EZT NEM ÉRED EL OLYAN KÖNNYEN

„Adjatok... a testvériességhez szeretetet.”

2Pét 1,7

A szeretetet a legtöbben nem tudnánk meghatározni, nem is tudjuk, mire gondoljunk, amikor szeretetről beszélünk. A szeretet valakinek az előnyben részesítése egy másikkal szemben, és lelki téren Jézus azt várja el tőlünk, hogy Őt részesítsük előnyben. (Lásd Lk 14,26.) Amikor Isten szeretete kiöntetett a szívünkbe a Szentlélek által, könnyű volt Jézus Krisztust az első helyre tenni, de aztán a gyakorlatban is meg kell valósítanunk azt, amiről itt Péter beszél.

Isten mindenekelőtt kiüzi belőlem a hivatkozást és az álszenteskedést. A Szentlélek megérteti velem, hogy Isten nem azért szeretett engem, mintha én szeretetre méltó lettem volna, hanem azért, mert az Ő természete a szeretet. És most arra szólít fel, hogy én is hasonlóképpen szeressek másokat. „Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket” (Jn 15,12). A legkülönbélebb, legkevésbé sem tiszteletre méltó embereket hozom majd az utadba, és neked most az Én szeretetemet kell közvetítened feléjük, csakúgy, mint ahogyan Én azt veled tettem. Ez minden, csak nem könnyű. Közülünk többen megpróbálták már, és hamar belefáradtak.

Az Úr hosszútűrő (1Kor 13,4). Vess egy pillantást magadba és vizsgálj meg, hogyan bánt veled. Az a tudat, hogy Ő mindenek ellenére, végsőkéig szeretett engem, kiküld engem a világba, hogy én is így szeressek másokat. Isten szeretete kimeríthetetlen irántam, és én az Ő szeretetének ezen a köszikláján állva szerethetek másokat. A kegyelemben való növekedés abban a pillanatban megáll, ahogy ingerült leszek. Márpedig én könnyen ingerült leszek, ha azzal a bizonyos illetővel kell együtt élnem. Gondolj csak bele, hogy Te mennyit bosszantottad már Istent! Kész vagyok annyira eggyé válni Jézus Krisztussal, hogy mindenkor az Ő szeretete és szelídsége áradjon belőlem? Sem a természetes szeretet, sem az isteni szeretet nem marad meg, ha nem gyakoroljuk. A szeretet spontán, magától jön, de önfegyelmeléssel kell gyakorolni.

SZOKD MEG, HOGY NE LEGYENEK SZOKÁSAID

„Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek sem tétlenek, sem gyümölcstelének.”

2Pét 1,8

Amikor felveszünk valamilyen szokást, annak tudatában vagyunk. Előfordulhat, hogy tudatában vagyunk annak, hogy kezdünk erényesek, türelmesek, istenesek lenni, de ez csak egy átmeneti állapot, s ha ennél megmaradunk, akkor lelkileg önteltté és kevélyvé válunk. Az a jó, ha szokásaink eltűnnek az Úr bennünk való életében, azaz addig gyakoroljuk őket, amíg már nem is lesznek tudatosak. Lelki életünk folytonos önelemzése csak addig jellemző ránk, amíg még mindig vannak hiányaink, azaz életünkhöz „hozzá adandó” tulajdonságok. Végül is Urunkkal való kapcsolatunknak egészen egyszerűvé kell válnia.

Lehet, hogy apró keresztyén szokásaid isteneddé válnak, legyen az a megszokott időbeli imádkozás, vagy Biblia olvasás. De figyeld csak meg, mennyei Atyád hamarosan felborítja ezeket, mihelyst szokásaidhoz kezdesz ragaszkodni, ahelyett, akire ez igazán vonatkozna. „Most nem érek rá, mert éppen imádkozom, ezt az órát Istennel töltöm.” A valóságban azt az órát szokásoddal töltöd. Ébredj rá, a lényeg hiányzik. Ismerd fel hiányodat és lásd meg, mit kell még „hozzá adnod” életedhez.

A szeretet azt jelenti, hogy nincsenek látható szokásaid, eljutottál odáig, ahol a szokás már eltűnt, és teszed a megszokott dolgokat, anélkül, hogy észrevennéd. Ha tudatosan vagy szent, akkor bizonyos dolgokról azt képezed, hogy azokat nem teheted meg, és vannak bizonyos kapcsolatok, amelyekben nem tudsz természetesen viselkedni; itt még van mit „hozzá adnod.” Egyedül az Úr Jézus élt természetfeletti módon, és Ő mindenhol oly természetesen tudott Istenhez viszonyulni. Vannak életednek olyan területei, ahol nem érzed otthonosan magad Istennel? Hagyd, hogy Isten belenyúljon abba a dologba, míg meg nem erősödsz benne, és életed gyermekien egyszerűvé nem válik.

Május 13

SZOKD MEG, HOGY JÓ LELKIISMERETED LEGYEN

„Mindenkor feddhetetlen lelkiismeretem legyen Isten és az emberek előtt.”

ApCsel 24,16

Isten az Ő parancsait bennük lévő Fiának életéhez intézi, és ennek megfelelően a természeti ember számára, amelyben az Ő Fia alakot ölt, parancsai nagyon nehezek, de mihelyst engedelmeskedünk csodálatosan könnyűvé válnak.

A lelkiismeret az a képesség bennem, amely összekapcsol az általam ismert legmagasabbal, és közli velem annak akaratát. Ez a lélek szeme, amely vagy Istenre irányul, vagy az általam legmagasabbnak tartott felé. Ennek megfelelően a lelkiismeret különböző emberekben különbözőképpen nyilvánul meg. Ha megszoktam, hogy minden dologban, mindenkor Isten elé állok, akkor lelkiismeretem minden esetben Isten tökéletes törvényét tárja elém, és megmutatja, mit tegyek. Csak rajtam múlik, hogy engedelmeskedem-e? Arra kell igyekeznem, hogy lelkiismeretem érzékeny legyen, és botrányozás nélkül éljek. Olyan tökéletes összhangban kellene élnem Isten Fiával, amelyre az jellemző, hogy miközben állandóan figyelemmel kísérem, hogy „mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata,” (Róm 12,2) gondolkodásom folyton megújul.

Isten a legapróbb részletekig nevel bennünket. Olyan éles a hallásom, hogy meghallom a Lélek leghalkabb suttogását is, és tudom, hogy mit kell tennem? „Meg ne szomorítsátok Istennek Szentlelkét” (Ef 4,30). A Lélek nem a mennydörgés hangjával közeledik felénk, hanem olyan halk, szelíd hangon, hogy könnyen semmibe vehetjük. Csak azzal tehetjük érzékennyé lelkiismeretünket a Lélek hangja iránt, ha megszokjuk, hogy belsőleg mindenkor nyitottak maradunk Isten felé. Ha kétségeid támadnak, azonnal állj le. Ha azt a kérdést teszed fel: „Miért ne tehetném meg?” – máris rossz vágányra kerülél. Ha a lelkiismeret megszólal, többet nem lehet vita. Csak károd származhat abból, ha engeded, hogy valami is megakassza Istennel való szoros kapcsolatodat. Tudatosan lépj fel ellene, akármi is az, és ügyelj arra, hogy belső látásod mindig tiszta maradjon.

SZOKD MEG, HOGY ÖRÜLJ A KELLEMETLENSÉGEKNEK

*„Hogy Jézus élete is látható legyen testünkben.”**2Kor 4,10*

Alakítsunk ki olyan szokásokat minennapi életvitelünkben, amelyek által kifejezésre juthat Isten kegyelmének bennünk végzett munkája. Mert nem csak arról van szó, hogy megváltott a pokoltól, hanem hogy azért váltott meg, hogy Isten Fiának élete látható legyen halandó testünkben. A kellemetlen dolgok feldolgozásában mutatkozik meg talán a leghamarabb, hogy magunkban hordozzuk-e az Ő életét vagy nem. Vajon Isten Fiának szelídsége árad-e ki ilyenkor belőlem, vagy a tőle elszakadt „énem” ingerlékenysége? Mert csak az tehet képessé arra, hogy a kellemetlenségeknek is örüljek, ha lelkesít annak gondolata, hogy éppen a kellemetlenség által mutakozhat meg Isten Fiának élete bennem. Ha mégoly kellemetlen helyzetbe kerültem is próbáld azt mondani: „Uram, örülök, hogy most engedhetek neked ebben a dologban” – és Isten Fia abban a pillanatban átveszi a vezető szerepet, és életeden keresztül Isten Fiának dicsősége lesz nyilvánvaló.

Nem kell vitatkozni. Mihelyt engedsz a világosságnak, Isten Fiának adsz helyet abban a dologban, de ha vitatkozol, megszomorítod a Szentlelket. Mindenkor késznek kell lenned arra, hogy Isten Fiának élete bontakozhasson ki általad, de az önsajnálát ebben megakadályoz. Éppen életkörülményeinken keresztül lehet nyilvánvaló, hogy milyen csodálatosan tökéletes és makulátlanul tiszta Isten Fia. Az kellene, hogy megdobogtassa a szívünket, hogy ismét egy alkalom adódik arra, hogy láthatóvá váljék Isten Fia bennünk. De nem mindegy, hogy magunk választjuk-e a kellemetlenséget, vagy Isten visz bele bennünket. Mert ha Ő készítette elő a helyzetet, akkor segítsége bőségesen elég lesz.

Légy mindenkor kész Isten Fiának az életét bemutatni. Ne az emlékeidből élj, hanem engedd, hogy Isten Igéje megelevenedjen benned.

Május 15

EMELKEDJ A HELYZET MAGASLATÁRA

„Hogy megtudjátok, milyen reménységre hívott el.”

Ef 1,18

Ne felejtsd el, miért lettél megváltva, azért, hogy Isten Fiának élete kiábrázolódhasson halandó testedben. (Lásd 2Kor 4,10.) Vesd latba minden erődet, hogy Isten gyermekeként megvalósítsd elhívásodat, mindenkor emelkedj a helyzet magaslatára.

Semmit nem tehetsz a megváltásodért, de azért már tenned kell valamit, hogy amit Isten elvégzett benned, az kibontakozhasson életedben. Ezen munkálkodszt nyelveddel, értelmekkel és minden idegzsákkal? Ha még mindig ugyanaz a lehetetlen, kötekedő alak vagy, aki makacsul ragaszkodik a maga igazához, akkor hazugság azt mondanod, hogy Isten megváltott és megszentelt téged.

Isten a főrendező, Ő engedi meg a nehézségeket, hogy meglássa eredményesen átugrasz-e az akadályokon. „Istenemmel a kőfalon is átugrom” (Zsolt 18,30). Isten nem tesz veled sem kivételt, nem ment fel egyik követelmény alól sem, amit gyermekeivel szemben támaszt. Péter így biztat: „Ne rémüljete meg attól a tűztől, amely megpróbáltatás végett támadt köztetek” (1Pét 4,12). Állj a helyzet magaslatára! Tedd, amit tenned kell! Ne törődj vele, milyen fájdalmat okoz, hogy Isten Fia kiábrázolódjék halandó testedben.

Bárcsak siránkozás helyett lelki készséget és elszántságot találna bennünk Isten, hogy szembenézzünk mindazzal, amit életünkbe hoz. Hozzá kell szoktatnunk magunkat ahhoz, hogy mit jelent Isten Fiának kiábrázolódása halandó testünkben. Életünknek ez az egyetlen célja, hogy Isten Fiát bemutassuk, ne álljunk elő valami új ötlettel. Urunk nem írt elő semmit sem Atyjának, mi sem diktálhatunk neki. Azért vagyunk itt, hogy akaratának alárendeljük magunkat, hogy elvégezhesse általunk mindazt, amit akar. Ha hozzájárulunk, Ő megtört kenyérre és kiöntött borra tesz bennünket, hogy ital és táplálék lehessünk másoknak.

A GAZDAGSÁG SZOKÁSA

„Isteni természet részeseivé legyetek.”

2Pét 1,4

Ígéretek által isteni természet részesei lettünk, de az isteni természetet szokások kialakítása által kell „átformálnunk” emberi tulajdonságokká, és az első ilyen szokás az, hogy észrevegyük Isten gondoskodását. „Nem engedhetem meg magamnak” – szoktuk mondani, s ebben a mondatban egy nagy hazugság rejlik. Az élet más területén is nagyon ízléstelen dolog pénzről beszélni, így a lelki életben is, mégis úgy beszélünk mennyei Atyánkról, mintha kitagadott volna. Vagy, igazi szerénység jelének tartjuk, ha egy mozgalmas nap estéjén így nyilatkozunk: „Igazán kemény napom volt, alig bírtam ki.” Pedig Jézus Krisztusban a mindenható Isten mellettünk állt, aki ha kell, a legkisebb porszemet vagy a legtávolabbi csillagot is igénybe veszi, hogy megáldhasson bennünket; mindez csak engedelmességünkön múlik. Mit számít, ha nehezek a külső körülmények? Miért ne lennének nehezek? Ha helyt adunk az önsajnálkozásnak, ahelyett hogy fényűzésnek tekintenénk a nélkülözést, akkor Isten gazdagságát számúzzuk életünkéből, és másokat is akadályozunk abban, hogy Isten gondviselésére bízzák magukat. Nincs rosszabb bűn az önsajnálkozásnál, mert félretolja Istent, és trónra ülteti az önzést; panaszra nyitja szánkat, és mohó élősdívé torzíttja lelkünk.

Amikor Isten elégedett kezd lenni velünk, kiforgat minket minden képzelt gazdagságunkból, amíg meg nem tanuljuk, hogy minden forrásunk benne van (Zsolt 87,7). Ha Isten fensége, kegyelme és hatalma nem ábrázolódik ki bennünk, akkor Ő minket tesz ezért felelőssé. „Mert Istennek van hatalma arra, hogy bőségesen rátok árássa minden kegyelmét” (2Kor 9,8), ezért tanulj meg másokra tékozolni ezt a kegyelmet. Viseld magadon Isten lényének a bélyegét, és áldása mindig átárad majd rajtad mások felé.

Május 17

MENNYBEMENETELE ÉS KÖZÖSSÉGÜNK VELE

„És mialatt áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe.”

Lk 24,51

Nincsenek olyan tapasztalataink, amelyeket párhuzamba tudnánk állítani Urunk megdicsőülése utáni életével. Ettől kezdve Urunk életének mindenestől helyettes jellege volt. A megdicsőülés napjáig egy teljesen normális emberi életet élt; megdicsőülésétől kezdve – a Gecsemáné, a keresztt, a feltámadás – útja elválík a mi tapasztalatainktól. Keresztje az a kapu, amelyen keresztül minden ember beléphet az isteni életbe; feltámadásánál fogva pedig joga van örök életet adni bárkinek; mennybemenetelével visszatért a mennybe és azóta nyitva tartja a kaput az embereknek.

A megdicsőülés a mennybemenetel hegyén fejeződött be. Ha a megdicsőülés hegyéről ment volna a mennybe, akkor egyedül ment volna, és ma nem lenne több számunkra, mint egy magasztos történelmi személy. De Ő hátat fordítva a dicsőségnek, lejtött a hegyről, hogy azonosítsa magát a bukott emberiséggel.

A mennybemenetel a megdicsőülés teljességre jutása. Urunk visszatér eredeti, örök dicsőségébe, de nemcsak, mint Isten Fia, hanem mint aki egy személyben Emberfia is. És az Emberfia mennybemenetele által minden ember számára megnyílt az út Isten trónjához. Mint Emberfia, Jézus Krisztus maga korlátozta saját mindenható voltát, mindenütt-jelenvalóságát és mindentudását; ezek most már mind korlátlanul rendelkezésére állnak. Jézus Krisztusnak, mint Emberfiának teljes hatalma van Isten trónján. Ő a királyok Királya és az uraknak Ura, mennybemenetele napjától mindez idáig.

GONDOS GONDTALANSÁG

„Tekintsetek az égi madarakra... Figyeljétek meg a mezei liliomokat.”
Mt 6,26. 28

Figyeljétek meg, hogyan növekednek a mező liliomai: egyszerűen csak *vannak*. Nézzétek meg a tengert, a levegőöveget, a napot, a csillagokat és a holdat, mindezek egyszerűen csak *vannak*, és micsoda szolgálatot végeznek. Valahányszor tudatosan igyekszünk hasznossá lenni, mindannyiszor megrontjuk azt a befolyást, amit Isten akar rajtunk keresztül kiárasztani. Jézus szerint csak egy útja van a lelki fejlődésnek: ha Isten az életünk központja. „Ne kínozd magad azzal, hogyan lehetnél hasznos az embereknek, hanem higgy énbennem” – legyen gondod arra, hogy a forrásnál maradj, és akkor „élő víz folyamai áradnak majd bensődből” (Jn 7,38). Józan eszünk még arra sem elegendő, hogy a természetes élet forrásait megtaláljuk, Jézus pedig azt tanítja, hogy lelki életünk nem akkor növekszik, ha tudatosan törekszünk arra, hanem ha mennyei Atyánk annak a központja. Mennyei Atyánk ismeri a körülményeinket, és ha mi figyelmünket Őrá összpontosítjuk, akkor lelki növekedésünk olyan természetesen bekövetkezik, mint a mezei liliomoké.

Nem azok az emberek vannak ránk a legnagyobb hatással, akik gomblyukunkba akaszkodva, lyukat beszélnek a hasunkba, hanem azok, akik úgy élik az életüket, mint a csillagok az égen és a liliomok a mezőn, tökéletes egyszerűségben, minden mesterkéeltség nélkül. Az ilyen életek formálnak minket.

Ha azt akarod, hogy Isten felhasználjon, lépj élő kapcsolatra Jézus Krisztussal és Ő életednek minden percét hasznossá teszi anélkül, hogy tudnál róla.

Május 19

FELTÁMADOK A ROMOKBÓL

„Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől?”

Róm 8,35

Isten senkit sem mentesít a nehézségektől, hanem azt mondja: „Vele vagyok nyomorúságában” (Zsolt 91,15). Nem számít mily rettenetes formát öltenek az ember életét érő bajok, egy sem képes elválasztani bennünket Istentől. Mi „mindezekben felettébb diadalmaskodunk” (Róm 8,37). Pál nem elképzelt nehézségekről, hanem kétségbe ejtően valóságos dolgokról beszél itt, és felettébb diadalmaskodónak ítéli meg helyzetünket. Igaz, nem ügyességünknek, bátorságunknak, vagy valamely más erényünknek tulajdonítja az eredményt, hanem egyes-egyedül annak a ténynek, hogy mindezeknek nincs semmi hatása Istennel való kapcsolatunkra a Jézus Krisztusban. Mindegy hogyan jutottunk abba a helyzetbe, amelyben vagyunk. Csak sajnálni tudom azt a keresztyént, aki még nem jutott olyan körülmények közé, amelyben nem szeretett volna lenni.

„Nyomorúság...?” A nyomorúság sohasem kívánatos. De akármi-lyen elkésérítő is, soha nem szakíthat el bennünket Istentől. Aggoda-lom vagy nyomorúság soha el ne fordítson attól a tényről, hogy Isten szeret téged.

„Félelem...” Lehet Isten szeretetéről beszélni akkor, amikor minden azt látszik bizonyítani, hogy az egész egy hazugság, és nincs igazság a földön?

„Éhség...” Lehet Isten szeretetén túlmenően még azzal is dicsekedni, hogy felettébb diadalmaskodunk, miközben az éhhalál fenyeget?

Jézus Krisztus vagy csaló volt, aki becsapta Pált, vagy valami rendkívüli dolog történik azzal az emberrel, aki kitart Isten szeretete mellett, akkor is, amikor minden ellene szól. Ésszerű megfontolás itt semmit nem segít. Egyedül egy dolog számít: Isten szeretete Jézus Krisztusban. „Feltámadok a romokból” újra meg újra.

A VALÓSÁG VILÁGA

„A kitartásokkal nyeritek meg lelketeket.”

Lk 21,19

Amikor valaki újjászületik, gondolkodásából és érveléséből átmenetileg eltűnik annak korábbi erőteljessége. Meg kell tanulnunk kifejezésre juttatni az új életet; el kell sajátítanunk a krisztusi gondolkodás kialakítását. „A kitartásokkal nyeritek meg lelketeket.” Sokan inkább megállnak a keresztyén élet küszöbén, ahelyett, hogy hozzákezenének összhangba hozni lelküket az Istentől kapott új étellel. Hibákat ejtünk, mert nem ismerjük saját magunkat, fegyelmetlenségünk felismerése helyett pedig az ördögöt hibáztatjuk. Pedig hol lehetnénk már, ha összeszedtük volna magunkat!

Vannak dolgok, amikért nem kell imádkoznunk, például a hangulatokért. Hangulatunk nem imádságunkra változik meg, hanem akkor tűnik el, ha kiadjuk az útját. A hangulat majdnem minden esetben testi állapotunkkal hozható kapcsolatba, nem lelki eredetű. Állandóan küzdenünk kell az ilyen hangulati elemek ellen, egy percre sem szabad helyt adnunk ezeknek. Ragadd galléron hangulataidat, és rázd le magadról, és mindjárt felismered, hogy igenis meg tudod tenni azt, amiről korábban azt hitted, hogy képtelen vagy rá. Legtöbbünk átka a „nem-akárásban” van. A keresztyén élet a lelki bátorság megtestesítője.

Május 21

A HIT ISTENI KÖVETKEZTETÉSEI

„Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind ráadásul megadtnak nektek.”

Mt 6,33

Ha közelebbről megvizsgáljuk Jézus e szavait, rájövünk arra, hogy ezek a legforradalmibb kijelentések, amiket emberi fül valaha is hallott. „Keressétek először Isten országát.” Mi pont ellenkezőleg gondolkodunk: „Nekem meg kell élnem valahogy; ennyi meg ennyi pénzre van szükségem; ennyi kell a ruházatra, ennyi az élelemre.” Nem Isten országa van az első helyen az életünkben, hanem az, hogy hogyan találjuk meg helyünket az életben. Jézus megfordítja a sorrendet: Mindenek előtt az Istennel való kapcsolatokat rendezzék, ez legyen életetek legnagyobb gondja, és soha ne tegyétek a hangsúlyt más dologra.

„Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől...” Urunk rámutat arra, hogy az Ő szemzőgéből nézve, mennyire értelmetlennek tűnik az élet gondjaival való törődés. Jézus nem azt mondja, hogy boldog az, aki semmivel sem törődik, az ilyen ember bolond. Jézus azt tanította, hogy a tanítvány legfőbb gondja Istennel való kapcsolata legyen, és ehhez képest, minden másra gondos gondtalansággal nézzen. Ő azt mondja: „Ne engedd, hogy az evés és az ivás uralkodó tényezővé váljék életedben, hanem teljesen Istenre összpontosíts.” Vannak, akik egyáltalán nem törődnek azzal, hogy mit esznek és mit isznak, és ennek viselik is a következményeit, nem törődnek ruházatukkal, mintha semmi közük nem lenne ahhoz, hogyan néznek ki; egyáltalán nem törődnek a földi dolgokkal, és Isten ezért felelősségre vonja őket. Jézus szerint, életünk legnagyobb gondja az Istennel való kapcsolatunk kell, hogy legyen, és minden más ehhez képest a második helyre kerül.

Keresztyén életünk egyik legkeményebb próbája, engedni a Szentléleknek, hogy összhangba hozza életünket Jézusnak ezekben a versekben leírt tanításával.

EZ MINDENT MEGMAGYARÁZ

„Hogy mindnyájan egyes legyenek, Atyám, mint te énbennem, és én tebenned, ők pedig mibennünk.”

Jn 17,21

Ha magányos vagy, olvasd el János evangéliuma 17. fejezetét. Eből világosan megérted, miért vagy ott, ahol vagy – Jézus azért imádkozott, hogy hozzá hasonlóan te is egy legyél az Atyával. Segítesz Istennek abban, hogy meghallgassa ezt az imádságot, vagy más célt tűztél ki magad elé? Amióta tanítvánnyá lettél, nem lehetsz többé olyan független, mint amilyen azelőtt voltál.

Jn 17-ből megtudjuk, hogy Istennek nem az a célja, hogy válaszoljon imádságainkra, de imádság által felismerjük Isten szándékait. Egyetlen imádság van, amelyre Istennek válaszolnia kell, ez pedig Fia imádsága: „Hogy egyes legyenek, amiképpen mi egy vagyunk.” Ennyire szorosan egyes vagyunk Jézus Krisztussal?

Isten nem törődik a mi terveinkkel; nem kérdez meg bennünket, hogy át akarunk-e menni ezen a magárahagyatottságon, vagy azon a felforduláson? Céljai érdekében, megengedi ezeket. Azok a dolgok, amiken át kell mennünk vagy szelídebb, jobb és nemesebb emberré tesznek bennünket, vagy még inkább gáncsokodók, akadékoskodók, a magunk igazához ragaszkodók leszünk. A velünk történő dolgok vagy gonoszokká, vagy szentekké tesznek minket; ezt pedig az dönti, hogy milyen kapcsolatban vagyunk Istennel. Ha azt mondjuk: Legyen meg a Te akaratod, elnyerjük a Jn 17 vigasztalását; az a tudat vigasztal, hogy Atyánk a maga bölcsessége szerint cselekszik. Amikor megértjük Isten mit akar, többé nem leszünk kritikusak vagy cinikusak. Jézus nem kevesebbet kért számunkra, mint a vele való teljes egységet, ahogyan Ő egy volt az Atyával. Sokan még távol állunk ettől, de Isten nem hagy magunkra bennünket, amíg eggyé nem leszünk vele. Mert Jézus azt kérte, hogy így legyen.

Május 23

ÓVATOSKODÓ HITETLENSÉG

„Ne aggodalmaskodjatok az életek felől, hogy mit egyetek és mit igyatok; se a ti testetek felől, hogy mibe öltözködjetek.”

Mt 6,25

Jézus a józan ész szerinti aggodalmaskodást hitetlenségnek tartja a tanítványnál. Ha vettük Isten Lelkét az átjár bennünket, és ilyeneket mond: „Hol jut szóhoz Isten ebben a kapcsolatban, ebben az eltervezett nyaralásban?” – míg nem megtanuljuk Őt mindenben első helyre tenni. Valahányszor más dolgok kerülnek előtérbe, zűrzavar támad.

„Ne aggodalmaskodjatok...” Ne vedd magadra az előre való gondoskodás nyomasztó terhét. Az aggodalmaskodás nem csak rossz, de egyben hitetlenség is, mert az aggodalmaskodók véleménye szerint Isten nem törődik életünk gyakorlati részletkérdéseivel, pedig nekünk éppen ezek okoznak gondot. Felfigyeltél már arra, hogy miről monddta Jézus, hogy megfojtja a belénk oltott Igét? Nem a gonosz, hanem a világ gondja. Mindig a kis gondok a veszedelmesek. Nem hiszem, ha nem látom; itt kezdődik a hitetlenség. Engedelmeskedj a Szentléleknek, egyedül ez gyógyít ki hitetlenségedből.

Jézus nagy figyelmeztetése a tanítványnak így hangzik: *Add át magad!*

A KÉTSÉGBEESÉS ÖRÖME

„Amikor láttam, lába elé estem, mint egy halott.”

Jel 1,17

Lehet, hogy János apostolhoz hasonlóan te is jól ismered Jézus Krisztust, de amikor egyszer váratlanul, nem a már megszokott, meghitt módján jelenik meg előtted, akkor csak egyet tehetsz, a lábaihoz esel, mint egy halott. Vannak alkalmak, amikor Isten nem jelentheti ki magát másképpen, csak fenségében, és ennek a látomásnak a félelmetes volta a kétségbeesés örömével ajándékoz meg téged; ha innen valaha felkelsz, csak Isten keze emelhet fel.

„Rám tette jobb kezét” (Jel 1,17). Szent rettenésed közepette megérint valami, és te tudod, ez az Úr Jézus Krisztus jobb keze, – nem a megfélemező, nem a rendreutasító, nem is a büntető kéz, hanem az örökkévalóság Atyjának jobbja. Valahányszor rajtad nyugszik keze, kibeszélhetetlen békesség és vigasztalás tölt be, az az érzés, hogy „alant vannak örökkévaló karjai” (5Móz 33,27), azok a biztonságos, vigasztaló és erős karok. Ha egyszer megérint, többet semmi nem tud megfélemlíteni. Mennyei dicsősége közepette jön az Úr Jézus, hogy jelentéktelen, kis tanítványával beszéljen, és azt mondja neki: „Ne félj!” Kimondhatatlanul jól esik gyengédsége. Vajon ilyennek ismerem Jézus Krisztust?

Figyeld meg, mely dolgok ejtenek kétségbe? Van olyan kétségbeesés, amelyben már nincs semmi kilátás vagy remény valami szebbre. Annak felismerése, hogy „nem lakik bennem, vagyis az én testemben jó” (Róm 7,18), a kétségbeesés örömével jár együtt. Örömmel tölthet el annak tudata, hogy ami bennem van, annak meg kell semmisülnie Isten előtt, amikor megjelenik – és ha valaha felkelek, az csak Isten keze által történhet. De Isten addig semmit nem tehet érttem, amíg el nem jutok lehetőségeim végső határáig.

Május 25

AZ ÖNZÉS PRÓBÁJA

„Ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra mégy, én balra térek.”

1Móz 13,9

Ha elindulsz az Istenben való hit útján, a leggazdagabb és legcsalogatóbb távlatok tárulnak fel előtted, és mindez jog szerint megillet téged. De ha igazán a hit útján jársz, akkor mindenekelőtt azt a jogodat fogod gyakorolni, hogy lemondasz jogaidról, és Isten választására bízod magad. Isten néha megengedi, hogy olyan próbába jusson életed, amelyben lehetőség lenne a téged megillető jóléthez való jogodat gyakorolni, ha nem a hit útján járnál, de ha hitből élsz, akkor örömmel lemondasz jogodról, és Istenre bízod a választás jogát. Ehhez önfegyelem kell, mely az Istennek való engedelmesség révén, a természetit lelkivé alakítja át.

Valahányszor jogaink érvényesítése mellett döntünk, lelki látásunk tompul. Az Istenben való hit megélésének a nagy ellensége nem a bűn, hanem az a jó, ami nem elég jó. A jó mindig ellensége a legjobbnak. A világi gondolkodás szerint Ábrahám a legbölcsebben akkor járt volna el, ha ő maga választ. Joga volt ehhez, és a vele levő emberek bolondnak tarthatták, hogy nem élt jogával. Közülünk sokan azért nem jutnak előre lelkileg, mert azt választják, ami jog szerint megilleti őket, ahelyett, hogy Istenre bíznák a választást. Meg kell tanulnunk az Istenhez igazodás mércéjéhez szabni járásunkat: „Járj énelőttem” (1Móz 17,1).

GONDOLKOZZ JÉZUS TANÍTÁSA SZERINT

„Szüntelen imádkozzatok.”

1Thessz 5,17

Hogy helyesen, vagy helytelenül gondolkodunk az imádságról, az attól függ, milyen az elképzelésünk róla. Ha az imádságot úgy vesszük, mint a tüdő lélegzését, vagy a vér keringését, akkor helyesen gondolkodunk. A vér folyamatosan kering, a lélegzés is szakadatlan. Nem vagyunk tudatában ennek, mégis megállás nélkül folyik. Nem mindig vagyunk tudatában annak sem, hogy Jézus tökéletes kapcsolatban tart bennünket Istennel, mégis így van, ha engedünk neki. Az ima nem egy elvégzendő feladat, hanem az élet megnyilvánulása. Vigyázz, nehogy valami megállítsa feltörő fohászádat. „Szüntelenül imádkozzatok” – őrizd meg a szívedből feltörő fohász gyermeki szókását mindenkor.

Jézus soha nem tett említést meg nem hallgatott imáról; határtalanul bizonyos volt abban, hogy az ima mindenkor meghallgatásra talál. Bennünk is megvan ez a kimondhatatlan bizonyosság, ami Jézusban volt az imádságról, vagy inkább azokra az esetekre gondolunk, amikor Isten látszólag nem felelt az imádságra? „Aki kér, mind kap” (Mt 7,8). Még akkor is, ha mi azt mondjuk, hogy „hát, nem egészen...” Isten azonban a lehető legtökéletesebben hallgatja meg az imádságot, nem csak időnként, hanem mindenkor. Lehet, hogy a meghallgatás bizonyítékait nem mindig azon a területen ismerjük fel, ahol szeretnénk. Várunk arra, hogy Isten feleljen imádságainkra?

A probléma az, hogy mi felhívítjuk azt, amiről Jézus beszélt, és úgy értelmezzük, hogy az megfeleljen a józan gondolkodásnak, pedig ha csak józan ész kellene hozzá, akkor kár volt arról neki akár egy szót is ejteni. Mindaz, amit Jézus az imádságról mondott természetfeletti kinyilatkoztatás volt.

MEGELEVENÍTŐ ÉLET

„Ti pedig maradjatok a városban, míg fel nem ruháztattok mennyei erővel.”

Lk 24,49

Nemcsak saját felkészíttetésük miatt kellett a tanítványoknak a pünkösdre várni, hanem meg kellett várniuk, amíg az Úr megdicsőülése történelmi tény lett. És mi történt megdicsőülésekor? „Miután tehát az Isten jobbjára felemeltetett és megkapta az Atyától megígért Szentlelket, kitöltötte azt, amint most látjátok és halljátok is” (ApCsel 2,33). A János evangéliumában található megállapítás: „mert még nem adatott a Szentlélek, mivelhogy Jézus még nem dicsőült meg (Jn 7,39) – nem miránk vonatkozik. Ma már a Szentlélek kitöltetett, az Úr már megdicsőült, többé már nem kell az Isten által kitűzött időpontra várni, minden a mi készenlétünktől függ.

A Szentlélek befolyása és hatalma már pünkösöd előtt is nyilvánvaló volt, de személyes jelenléte nem. De, ahogy Urunk megdicsőült mennybemenetelekor, a Szentlélek eljött ebbe a világba, és azóta mindig itt van. El kell fogadnunk ezt a kinyilatkoztatást, hogy Ő itt van. A Szentlélek befogadása a hívő ember természetes magatartása. Amikor elnyerjük a Szentlelket, mennybe ment Urunktól nyerünk megelevenítő életet.

Nem a Szentlélek keresztsége változtatja meg az embert, hanem a mennybe ment Krisztus ereje hozza meg a változást, amely a Szentlélek által adatik. Mi sokszor szétválasztjuk azt, amit az Újszövetség soha nem választ el. A Szentlélek keresztsége, nem Jézus Krisztustól független tapasztalat, hanem az Ő mennybemenetelének bizonyítéka.

A Szentlélek keresztsége nem az időre és az örökkévalóságra emlékeztet bennünket, hanem az egyetlen és csodálatos MOST-ra. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged” (Jn 17,3). Kezd el Őt megismerni most, és soha ne hagyd abba.

A MEG NEM KÉRDEZETT KIJELENTÉS

„És azon a napon nem kérdeztek engem semmiről.”

Jn 16,23

Mikor van „az a nap”? Amikor a mennybe ment Úr egygé tesz téged az Atyával. Azon a napon Jézushoz hasonlóan egygé leszel az Atyával, és azon a napon – mondja az Úr – nem kérdeztek engem semmiről. Amíg Jézus feltámadott élete meg nem valósul benned, folyton kérdezősködsz, erről is, arról is; de egy idő múlva kérdéseid megszűnnek, nincs több kérdeznivalód. Eljutottál már oda, hogy teljesen rábízad magad Jézus feltámadt életére, amely tökéletes kapcsolatba hoz téged Isten szándékával? Így élsz most? Ha nem, ugyan miért nem?

Lehet, hogy még sok minden homályos előtted, de ne engedd, hogy ezek megakasszák Istennel való kapcsolatodat. „Azon a napon nem kérdeztek engem semmiről” – semmi szükség nem lesz rá, hisz oly bizonyos vagy benne, hogy Isten a dolgokat akarata szerint viszi véghez. A Jn 14,1 szíved szilárd sziklájává lett, nincs már több kérdeznivalód. Ha valami még rejtve van előtted, és ez közéd és Isten közé talál ékelődni, soha ne próbálj ésszerű magyarázatot találni, a hozzáállásoddal van baj. De ha egyszer kész vagy hajlamaidat is alávetni Jézus életének, értetlenséged tökéletesen feltisztul, és eltűnik az Atya és gyermeke közötti eltávolodás, mert az Úr egygé tett vele. „Azon a napon nem kérdeztek engem semmiről.”

Május 29

ZAVARTALAN KAPCSOLAT

„Azon a napon az én nevemben kértek majd, ...mert maga az Atya szeret titeket...”

Jn 16,26-27

„Azon a napon az én nevemben kértek,” azaz természetemhez illő módon. Nevem nem varázsige lesz nektek, hanem olyan bizalmas kapcsolatba kerültök velem, hogy teljesen egyek lesztek velem. „Az a nap” nem egy valamikor bekövetkező napot jelent, hanem azt a napot, ami itt és most van. „Mert maga az Atya szeret titeket” – az egység teljes és tökéletes. Urunk nem azt ígéri, hogy életünk mentes lesz a bonyodalmaktól, hanem csakúgy, amint Ő ismerte az Atya szívét és gondolatait, a Szentlélek keresztsége által minket is mennyei magasságokba emel, ahol kijelentheti nekünk Isten tanácsát.

„Amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben...” (23. v.) „Azon a napon” zavartalan lesz a kapcsolat Isten és a szent között. Éppúgy, mint ahogy Jézus makulátlan tisztaságban állt az Atya jelenlétében, a Szentlélek keresztségének hatalmas erejével minket is beleemelhet ebbe a kapcsolatba, „hogy egyek legyenek, mint mi” (Jn 17,11).

„Megadja nektek” (23. v.) Jézus szerint Isten meghallgatja imádságainkat. Micsoda lehetőség! Jézus feltámadásának és mennybemenetelének ereje és az elküldött Szentlélek olyan kapcsolatba emel fel bennünket, amelyben önként, teljes egyetértésre jutunk Isten tökéletes és szuverén akaratával, mint ahogyan Jézus is egy volt vele. Ebben a kiváltságos helyzetünkben, amelybe Jézus révén jutottunk, az Ő nevében és az Ő természetének megfelelően imádkozhatunk Istenhez. Az elküldött Szentlélek ilyen ajándékokat tartogat a számunkra. Ezért mondhatja Jézus: „Amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” Jézus Krisztus fenséges lényét saját kijelentései alapján próbára tehetjük.

IGEN, DE

„Követlek téged, Uram, de...”

Lk 9,61

Tegyük fel, hogy Isten valami olyat kér tőled, ami a józan gondolkodást ugyancsak próbára teszi. Mi tennél? Vonakodnál? A mindennapi életben, ha megszoktál valamit, azt mindaddig teszed, amíg végleg nem szakítasz azzal a szokásoddal. Ez a lelki élet területén is így van. Újra meg újra nekirugaszkodsz, hogy megtedd, amit Jézus kíván tőled, de a döntő pontnál mindig visszafordulsz – mígnem egyszer, végre eltökélten át nem adod magad neki. „Igen, de... feltéve, ha engedek ebben a dologban, mi lesz akkor?” „Jó, engedek Istennek, ha használhatom a józan eszemet, de ne kívánja tőlem, hogy a sötétbe ugorjak.”

Jézus Krisztus a benne bízóktól ugyanazt a bátor lelkületet várja el, mint amilyet alkalmasint a természeti ember tanúsít. Ha valaki egy komoly vállalkozásba kezd, jönnek idők, amikor mindent kockára kell tenni. Jézus Krisztus lelki vonalon elvárja, hogy vállald a józan ész szerinti kockázatot, merj beleugrani abba, amit Ő mond. Ha megteszed, majd rájössz arra, hogy amit mondott ugyanolyan szilárdan megáll, mint a józan ész tanácsa.

Lehet, hogy Jézus szavait a józan ész esztelenségnek ítéli, de vidd oda azokat a hit ítélőszéke elé, és lelkedben megrettenve észreveszed majd, hogy megáll Isten szava. Bízz Istenben, és ha Ő belevisz valamibe, vállald a kockázatot! Mi a válságos időkben pogány módra viselkedünk, a tömegből talán csak egy elég merész arra, hogy hittel Istennel számoljon.

ADD ISTENEK AZ ELSŐ HELYET

„Jézus azonban nem bízta magát rájuk ...hiszen magától is tudta, mi van az emberben.”

Jn 2,24-25

Add Istennek az első helyet bizalmodban. Urunk nem bízott senki-ben sem, mégsem volt gyanakvó, vagy elkeseredett, soha nem esett kétségbe senki felől, mert bizalmát Istenbe vetette. Teljes bizonyos-sággal hitt abban, amit Isten kegyelme elvégezhet minden emberben. Ha csak emberekben bízom, végül kétségbeesetten csalódní fogok minden-kiben, és megkeseredom, mert azt vártam, hogy az ember olyan legyen, amilyen ember sohasem lehet, – teljesen igazságos. Ne emberben bízz, hanem egyedül Isten kegyelmében, az Ő benned és másokban is munkálkodó kegyelmében.

Isten igényeit tedd első helyre. „Íme itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat” (Zsid 10,9).

Az ember ott engedelmeskedik, ahol ennek szükségét érzi; Urunk, Atyja akara-ta iránt volt engedelmes. Ma elhangzik a felszólítás: „Szolgáló kezekre van szükség, a pogányok Isten nélkül hálnak meg, menjünk és beszéljünk nekik Istenről.” Mindenekelőtt arra kellene, hogy gondunk legyen, hogy Isten velünk szemben támasztott igényei-nek megfeleljünk. „Ha késik is bízzál benne...” (Hab 2,3). E könyv tanításainak az a célja, hogy megtanítsa helyesen viszonyulni Isten velünk szemben támasztott igényeihez. Amikor velünk szemben tá-masztott igényeinek eleget teszünk, akkor megnyitja előttünk az utat, hogy ezt máshol is kimunkáljuk.

Első hellyel jutalmazni Isten (irántunk való) bizalmát. „Aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be” (Mt 18,5).

Isten irántunk való bizalma abban lett nyilvánvaló, hogy pici gyermekként adta magát nekünk. Isten azt várja tőlem, hogy életem Betlehemmé legyen. Hozzájárulok-e ahhoz, hogy életem lassan át-formálódjék Isten Fiának bennem lakozása által? Istennek az a végső célja velem, hogy Fia kiábrázolódjék halandó testemben.

ELKÉPESZTŐ KÉRDÉS

„Embernek fia! Vajon megelevenednek ezek a csontok?”

Ez 37,3

Lehet-e ebből a bűnösből szent? Helyre hozható-e ez az elrontott élet? Erre csak egyetlen válasz lehetséges: „Ó, Uram, Istenem, te tudod!” (Ez 37,3.) Ilyenkor ne siess vallásos közhelyeket hangoztatni: „Több igeolvasással, csendességgel és imádkozással helyre lehet még ezt hozni.”

Könnyebb valamit (hirtelenében) tenni, mint az Úrban bízni, összetévesztve a pánik hangját az ihletettséggel. Ezért van az, hogy sokan buzgólkodnak érte, de kevesen tudnak valóban együttműködni vele. Mi inkább ügyködünk érdekében, mintsem bízunk benne. Bizonyos vagyok abban, hogy Isten megteszi azt, amire én képtelen vagyok? A másokkal szembeni reménytelenségem mértéke azzal magyarázható, hogy még én sem tapasztaltam meg, hogy Isten mit tehet értem. Vagy olyan valóságosan megtapasztaltam már Isten hatalmát és erejét, hogy többé nem esem kétségbe senki emberfia miatt? Egyáltalán, történt már valami lelki életemben? A fejtetlen kapkodás mértéke arányban áll a lelki tapasztalatok hiányával.

„Íme, megnyitom sírjaitokat” (Ez 37,12). Amikor Isten meg akarja neked mutatni, hogy milyen a tőle elszakadt ember természete, azt benned kell, hogy bemutassa. Ha Isten Szentlelke leleplezi előtted, hogy kicsoda lennél Isten kegyelmének munkája nélkül, (és erre csak akkor kerül sor, ha valóban munkálkodik benned Isten Leleke,) akkor megtudod, hogy nincs az a gonosztevő, aki csak félannyira is gonosz a valóságban, mint te hajlamaidban. Isten megnyitotta „síromat” és most már „tudom, hogy nem lakik bennem, vagyis az én testemben jó” (Róm 7,18). Isten Leleke szüntelenül leleplezi a tőle elszakadt ember valódi természetét.

MINEK A RABJA VAGY?

„Kicsoda az, aki féli az Urat?”

Zsolt 25,12

Minek a rabja vagy? Mi tölt be téged? Talán azt mondd semmi, pedig mindnyájunkat hatalmába kerít valami, legtöbbször saját magunkkal vagyunk eltelve, vagy mint keresztyének saját tapasztalatainkkal. A zsoltáros szerint Isten-tudat függőségben kellene élnünk. Tudatunkat Isten töltsse be, ne csak elmélkedjünk felőle. Isten jelenlétének kívül-belül, át meg át kell járnia bennünket, hatalmába kell kerítenie életünket. Úgy, mint ahogy egy gyermek, akinek tudata annyira anyjával van eltelve, hogy ha tudatosan nem is gondol rá, de támadjon csak bármi baja, az anyjához tartozás érzése ösztönösen előtör. Hasonlóképpen kell nekünk is megélni Istentől való függőségünket, mint akik „benne élünk, mozgunk és vagyunk,” mindent az Ő szemszögéből szemlélve, mivel az Isten-tudat így működik, az mindig előtérbe helyezi magát.

Ha Isten tölti be életedet, oda sem gond, sem aggodalom, sem bánat nem férközhet. Így válik érthetővé miért tette oly hangsúlyossá Urunk az aggodalmaskodás bűnét. Hogyan sülyedhetünk a legmélyebb hitetlenségbe, amikor Isten teljesen körbe vesz bennünket? Akit Isten rabul ejtett, azt az ellenség minden támadását kioltó védőfal veszi körül.

„Lelke megmarad a jóban.” Megpróbáltatásokban, félreértések és rágalmazások közepette, ha életünk Krisztussal együtt Istenben van elrejtve, Ő megtart bennünket a jóban. Mi fosztjuk meg magunkat ettől a csodálatos Istentől való függőségnek a megtapasztalásától. „Isten a mi oltalmunk” – ezen a védőfalon semmi sem törhet át.

AZ ÚR TITKA

*„Az Úr bizalmas az őt félőkhöz”**Zsolt 25,14*

Mi az igazi barátság fokmérője? Az, hogy valaki elmondja titkos bánatát? Nem, hanem az, ha közli veled titkos örömeit. Sokan hajlandók megosztani titkos bánatukat, de a bizalom leghitelesebb jele a titkos örömek megosztásának készsége. Lehetővé tettük valaha Istennek, hogy megossza velünk örömeit, vagy titkos közölnivalóink adataiban már nem is engedjük Őt szóhoz jutni? Hívó életünk kezdeti szakaszában tele vagyunk kérésekkel, aztán később felismerjük, hogy Isten a vele való közösségbe akar bevonni bennünket, hogy megértsük szándékait. Annyira azonosultunk már Jézus Krisztus „Legyen meg a te akaratod” imádságával, hogy már megértjük Isten titkait? Istent nem annyira nagy áldásai hozzák közel az életünkhöz, hanem azok a kis dolgok, amelyekben irántunk való bizalma jut kifejezésre. Ő életünk minden kis részletét ismeri.

„Megmutatja annak az utat, amelyet válasszon” (Zsolt 25,12). Kezdetben fontos számunkra Isten vezetésének tudatos megismerése, később azonban, ahogyan egyre inkább Isten jelenlétének a tudatában élünk, már nem kérdezősködünk akarata felől, mert meg sem fordul a fejünkben, hogy mást tegyünk. Ha megtértünk és megszentelődtünk Isten a mindennapi döntésekben vezet bennünket, és ha nem akaratának megfelelően döntünk, kétséget támaszt a szívünkben, amelynek helyet kell adnunk. Valahányszor kétely merül fel, azonnal állj meg. Ne próbálj kimagyarázkodni, ne mond: miért ne? Isten megtanít bennünket a helyes döntésre, és ennek megfelelően vezet józan eszünket, nem kell tehát Szentlelkét örökösen azzal a kérdéssel zaklatnunk: „Uram, most mi a Te akaratod?”

ISTEN SOHASEM HAGY EL

„Mert ő mondta, nem hagylak el, sem el nem távozom tőled”

Zsid 13,5

Hogyan gondolkozom? Mi irányítja gondolataimat? Belső félelmeim vagy Isten szava? Csak gépiesen ismétlem azt, amit Isten mondott, vagy igyekszem meghallani, és válaszolni is arra, amit mond? Mert Ő maga mondta: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.” Így tehát bátran mondhatjuk: „Az Úr az én segítségem, ember mit árthat nekem!”

„Semmiképpen nem hagylak el” – minden bűnöm, önzésem, macacsságom és engedetlenségem ellenére sem. Lehetőséget adtam már Istennek arra, hogy elmondhassa: semmiképpen nem hagylak el? Ha még nem igazán, akkor legyenek kész most ennek meghallására.

„Sem el nem távozom tőled.” Sokszor nem az élet nehézségei, hanem a lélekölő munka miatt gondoljuk azt, hogy Isten elhagyott bennünket. Amikor nem kell a nehézségek hegyét megmásznunk, és nincs különleges látás vagy öröm, csupán a szürke hétköznapiak szakadatlansága vesz körül bennünket, felfedezzük-e abban az Ő hangját?

Mi úgy gondoljuk, hogy Isten valami rendkívülit fog cselekedni, valami egészen különleges dologra készít majd fel bennünket. De ahogy növekedünk a kegyelemben, kezdjük felfedezni, hogy Isten itt és most, az adott pillanatnyi helyzetben dicsőíti meg magát. Ha magunk mögött tudhatjuk Isten szavának bizonyosságát, a legcsodálatosabb erőforrás áll rendelkezésünkre, és megtanuljuk Őt dicsőíteni a leghétköznapibb viszonyok közepette.

ISTEN BÍZTATÁSA

„...mert ő mondta ... úgyhogy bátran mondhatjuk”

Zsid 13,5-6

Bizonyosságom Isten bízgatására épül. Mivel Isten azt mondta: „nem hagylak el”, ezért bátran mondhatom: „Az Úr az én segítségem, nem félek!” Rossz előérzetek nem lesznek úrrá rajtam. Ez nem jelenti azt, hogy nem esem kísértésbe, és a félelem nem környékez meg, de eszembe jut Isten bízgatása. Bátran összeszedem magam, mint a gyermek, aki igyekszik eleget tenni az atyai követelményeknek. Sokak hite akkor kezd elpárologni, amikor a rossz előérzetek megjelennek, és elfeledkeznek Isten bízgatásáról, nem vesznek egy mély lélegzetet, lelki értelemben. A félelemtől való megszabadulás egyetlen módja Isten bízgatásának a meghallása.

Mitől félsz? Akármilyen is az, gyáván nem hátrálsz meg, bátran szembe nézel vele, de ezzel a félelem érzése még nem tűnik el. Amikor pedig nyilvánvaló lesz, hogy semmi és senki nem jön segítségedre, akkor mondd magadnak: „Az Úr az én segítségem, most, ebben a pillanatnyi helyzetemben is.” Megtanultál már Istenre hallgatni, mielőtt megszólalnál, vagy Isten Igéjét utólag próbálsz szavaiddal egyeztetni? Ragadd meg Isten bízgatását és mondd teljes bizonyossággal, hogy nem félek. Mindegy, hogy milyen gonosz vagy rossz dolog áll utadban, mert Ő maga mondta: „Nem hagylak el...”

Emberi gyengeség is befurakodhat Isten szavának bizonyossága és a mi gondolataink közé. Amikor felismerjük saját gyengeségünket az előttünk tornyosuló nehézségekkel szemben, azok óriásoknak tűnnek, mi pedig mint a szöcskék csak ide-oda ugrálunk, és Isten jelenléte is megszűnik számunkra. Ilyenkor emlékezzünk Isten bízgatására: „Nem hagylak el ...” Megtanultunk már az Isten által megkomponált hangfekvésben énekelni? Van bennünk mindenkor elegendő bátorság ahhoz, hogy kimondjuk: „Az Úr az én segítségem”, vagy pedig összeroskadunk?

Június 6

BONTAKOZTASD KI, AMIT ISTEN BENNED ELVÉGZETT

„Munkáljátok üdvösségeketek...”

Fil 2,12-13

Akaratod egyetért Istennel, de testedben hordozod azt a hajlamot, amely erőtlenné tesz annak végrehajtására, amit meg szeretnél tenni. Amikor az Úr megszólal lelkiismeretünkben, a lelkiismeret először az akaratot rázza fel, az akarat pedig mindenkor egyetért Istennel. Ha azt mondanád: „De én nem tudom, hogy akaratom valóban megegyezik Istennel” – tekints Jézusra és meglátod, hogy akaratod és lelkiismereted mindenkor teljes egyetértésben van vele. Ami ezzel szemben ellenállásra késztet, az nincs olyan mélyen benned, mint az akarat. Ez a megátalkodottság és a romlottság, amely sosem egyezik Istennel. De az akarat mélyebben van bennünk, mint a bűn.

Isten a teremtésnél az akaratot az ember alapvetően meghatározó részévé tette, a bűn pedig, mint romlott hajlam, utólag jutott az emberbe. Az újjászületett emberben az akarat forrása a Mindenható Isten: „...mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése szerint.” De neked kell kibontakoztatnod nagy gonddal és figyelemmel azt, amit Isten benned elvégzett. Nem az üdvösségedért kell munkálkodnod, hanem az Úr tökéletes és teljes megváltására alapozott rendíthetetlen hited eredménye kell, hogy kimunkálódjon életedben. Miközben ezt teszed, akaratod nem Isten akaratával szemben dolgozik, hanem azzal teljes egyetértésben, döntéseid az Ő akaratával harmóniában születnek, és ez az élet olyan természetes lesz, mint a lélegzés. Akaratodnak Isten a forrása, ezért viheted véghez az Ő akaratát. A lehető legértelmetlenebb akadékoskodás az ezzel szembeni ellenállás, amely visszautasítja a megvilágosodást. Az ilyennel szemben csak egyet tehetünk, dinamittal fel kell robbantani azt. Ez a dinamit pedig a Szentléleknek való engedelmesség.

Hiszem-e, hogy a Mindenható Isten akaratom forrása? Isten nem egyszerűen elvárja tőlem, hogy akaratát tegyem, hanem bennem van, hogy azt végrehajtsa.

MEG NE LANKADJ!

„Akármit kértek majd az én nevemben, megteszem azt.”

Jn 14,13

Betöltöm ezt a belső szolgálatot? A közbenjárás szolgálata soha nem válik rejtett csapdává, nincs benne sem a gőg, sem az elvakultság veszélye. Gyümölcösöző, rejtett szolgálat ez, amely által az Atya dicsőíttetik. Hagyom, hogy lelki életem darabokra hulljon, vagy azon vagyok, hogy Urunk váltságműve legyen annak központja? Egyre inkább Jézus Krisztus uralja életem minden területét? Ha Urunk váltságműve lesz életem mindent átható központja és mozgatója, akkor annak minden része gyümölcsöt terem számára.

Szánjak időt arra, hogy életemnek ezt az erőközpontját megismerjem! Rászánnék erre csak egyet is minden hatvan percből, hogy ezen gondolkozzak? „Ha én bennem maradtok” – ha ebből a központból kiindulva cselekedtek, gondolkoztok és munkálkodtok – akkor „kérjétek, amit csak akartok, és megadatik nektek.” Benne maradok? Időt fordítok arra, hogy benne maradjak? Mi a legnagyobb erőforrása az életemnek? Munka, szolgálat, másokért való áldozathozatal vagy az, hogy igyekszem Istenért munkálkodni? Pedig ezek egyike sem, hanem Urunk váltságműve kell, hogy árássa a legnagyobb erőt életembe. Nem az formál bennünket, amire a legtöbb időt szánjuk, hanem az, ami a legnagyobb hatással van ránk. Határozzuk el, hogy érdeklődésünket erre összpontosítsuk. „Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt.” A tanítvány, aki Jézusban van, maga Isten akarat, és látszólagos szabad akarata Isten előre megfontolt végzése. Titokzatos? Logikailag követhetetlen és lehetetlen? Igen, de a szent életben dicsőségesen igaz.

MI A KÖVETKEZŐ LÉPÉS?

„Most, hogy tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha meg is teszitek.”

Jn 13,17

Határozd el, hogy te többre igyekszel, mint mások. Ha magad nem vágod el a horgonykötelet, akkor Istennek kell azt elszakítania egy viharral, hogy kiküldjön a nyílt vizekre. Indulj el Istennel, céljainak nagy áradó vizeire, és majd megnyílik a szemed. Ha Jézusba vetetted hitedet, nem maradhatsz mindig a kikötő csendes vizein – mindig örvendezve, de egy helyben lehorgonyozva –, hanem el kell hagynod a kikötő védettségét, és neki kell vágnod Isten mélységes nagy vizeinek, hogy ismeretre és ítélőképességre tegyél szert a lelki életben.

Amikor tudod, hogy meg kell tenned valamit és megteszed, azonnal újabb ismeretre teszel szert. Vizsgáld meg, hol lanyhultál meg lelki életedben, és majd rájössz arra, hogy volt valahol egy pont, ahol tudtad, hogy valamit meg kellene tenned, de nem tetted meg azt, mert talán nem éreztél indítást rá; és most elvesztetted felfogó- és ítélőképességedet, és a válság idején lelkileg szétszórt vagy, ahelyett, hogy határozottság lenne benned. Veszélyes dolog visszautasítani a továbbjutás lehetőségét.

Az engedelmisség meghamisítása az az állapot, amelyben te magad eszközölsz ki azt, hogy áldozatot hozhass, és lelkesedéssel helyettesíted az odaszánást. Könnyebb feláldozni magad, mint betölteni a Róm 12,1-2-ben leírt lelki elhívásodat. Sokkal nagyobb dolog Isten akarátának megfelelően betölteni veled kapcsolatos tervét, mint végig játszani egy nagy önfeláldozást. „Jobb az engedelmisség a véresáldozatnál” (1Sám 15,22). Őrizkedj attól, hogy sóvárogva visszatekints arra, aki egykor voltál, amikor Isten azt akarja, hogy az legyél, aki még sohasem voltál. „Ha valaki cselekedni akarja az ő akarátát, megismerheti...” (Jn 7,17).

A LEGKÖZELEBBI LEGFONTOSABB TENNIVALÓ

„Mert aki kér, mind kap.”

Lk 11,10

Kérj, ha még nem kaptál. Kérni a legnehezebb. Kíváncozunk, vágyódunk, emésztjük magunkat, de kérni csak a legvégső esetben tudunk. Csak ha már minden más úton elérhetetlen az, akkor kérünk. Kértél már valaha erkölcsi sivárságod mélységéből? „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől...” (Jak 1,5), de légy bizonyos abban, hogy nincsen bölcsességed. Nem te döntöd el, hogy mikor emelkedsz fel a lelki élet területére. A legközelebbi legfontosabb tennivalód, ha lelki sivárság állapotában vagy, hogy Isten Szentlelkét kérjed, Jézus Krisztus ígéretere hivatkozva (Lk 11,13). Egyedül a Szentlélek tudja megvalósítani benned mindazt, amit Jézus érted tett.

„Mert aki kér, mind kap.” Ez nem azt jelenti, hogy ha nem kérsz, nem is kapsz semmit (Mt 5,45), de amíg el nem jutsz arra a pontra, hogy Istentől kérj, addig nem tudod tőle elfogadni, amit kapsz. Elfogadásod jelzi, hogy ebben a kapcsolatban – most már, mint Isten gyermeke – értelmesen, annak erkölcsi és lelki jelentőségét felismerve, méltányolod, hogy ezeket a dolgokat Istentől kaptad.

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége...” Hiányosságod felismerése már annak a jele, hogy kapcsolatba kerültél a lelki élet területével, fel ne tedd újra szemellenződet, az ésszerűséget. „Kérni” pontosabban azt jelenti: koldulni. Vannak, akiket a szegénység kényszerít erre, és vannak közöttünk ilyen lelki szegények is. Semmit nem kapunk, ha nem szegénységünk szükségéből kérünk, hanem vágyaink kielégítésére. A koldusnak egyetlen oka van a kérégetésre: szegénységének kínzó állapota kényszeríti erre, ezért nem szégyell koldulni. Boldogok a lélekben szegények.

A LEGKÖZELEBBI LEGJOBB TENNIVALÓ

„Keressetek, és találtok.”

Lk 11,9

Keress, ha még nem találtál. „Kéritek, de nem kapjátok, mert rosszul kéritek” (Jak 4,3). Rosszul kérsz, ha Isten dolgai helyett az élet dolgait kéred, ez azt mutatja, hogy csak magaddal törödsz. Minél inkább meg akarod valósítani önmagad, annál kevésbé keresed Istent. „Keressetek, és találtok.” Láss munkához, szűkítsd le érdeklődési köröd csupán erre az egyre. Kerested már Istent valaha teljes szívedből, vagy csak egy lelki krízis zavarából kiáltoztál hozzá ernyedten? Keress, teljes eltökéltséggel, és találsz.

„Ó, mindnyájan, akik szomjaztok, gyertek e vizekre” (Ézs 55,1). Valóban szomjazol, vagy közönyös vagy? Netán annyira meg vagy elégedve megtapasztalásaiddal, hogy többet nincs már szükséged Istenre? A tapasztalat csak a kapubejárat, de nem az a cél. Órizkedj attól, hogy erre építsd hitedet, mert hamisan fog csengeni, csak a bírálat hangja hallatszik majd belőle. Amire te rátaláltál, azt soha nem tudod egy másik embernek tovább adni, de vágyat támaszthatsz iránta a szívében.

„Zörgessetek, és megnyittatik nektek.” Közeledjete Istenhez! Zörgess! Az ajtó zárva van, és te fájdalmas szívdobogással zörgetsz. „Tisztítsátok meg kezeteket” (Jak 4,8), zörgess egy kicsit hangosabban, és rájössz, hogy piszkos vagy. „Szenteljétek meg szíveteket” (Jak 4,8), ez még személyesebben hangzik, most már kétségbeejtően komolyra fordult a dolog, már mindenre kész vagy. „Gyötrődjete” (Jak 4,9). Gyötrődte már valaha Isten előtt belső életed állapota miatt? Ekkor már nyoma sincs benned az önsajnálkozásnak, ahogy lelki gyötrelmedben összetört szívvel felismered, hogy valójában micsoda ember vagy. „Alázzátok meg magatokat” (Jak 4,10). Megalázó dolog Isten ajtaján zörgetni, a megfeszített latorral egy sorban, de „a zörgetőnek megnyittatik” (Lk 11,10).

HA ELJUTUNK ODAÍG

„Jöjjetek énhozzám.”

Mt 11,28

Ahol a bűn és a bánat megszűnik, ott megkezdődik a hálaének és a szent élet. Szeretnél oda jutni? Máris ott lehetsz. Kevés igazán fontos kérdés van az életben, és ezek mindegyike megválaszolható ezekkel a szavakkal: „Jöjjetek énhozzám.” Tehát nem arról van szó, hogy tedd vagy ne tedd ezt vagy azt, hanem „Jöjjetek énhozzám.” Ha Jézushoz jövök életem végre összhangba kerül szívem vágyaival, megszabadulok a bűntől, és valóban megkezdődhet a hálaének az Úrnak.

Eljutottál már valaha Jézushoz? Figyeld meg, milyen megátalkodott a szíved. Bármit inkább megtennél, mint ezt az egyszerű, gyermeki lépést: „Jöjjetek énhozzám.” Ha valóban meg akarod tapasztalni a bűntől való szabadulást, akkor Jézushoz kell menned.

Jézus Krisztus magát tette próbakövé. Figyeld meg, hogyan használja ezt a szót: jöjj. A legváratlanabb pillanatban hangzik el az Úr csendes szava: „Jöjjetek énhozzám”, és személye máris vonzani kezd magához. A Jézussal való személyes kapcsolat a nyitja mindennek. Légy oly „bolond”, hogy menj hozzá, és bátran bízd magad arra, amit mond. Ahhoz, hogy hozzá menjünk, egy akarati döntésre van szükség, amelyben kiengedünk a kezünkől mindent, és teljesen rábízuk magunkat.

„... és én megnyugtatlak titeket”, azaz gondoskodik arról, hogy kintartsatok. De nem ágyba fektetlek, és kézen fogva álomba ringatlak, hanem kihúzlak az ágyból, minden erőtlenségedből és fásultságodból, és kiszabadítlak abból az élő-halott állapotból, amibe jutottál – holott élsz. Betöltelek az élet lelkével, és megelevenítő erővel ruházlak fel. Mi pedig szánakozva arról beszélünk, hogy „el kell szenvednünk az Úr akaratát.” De hol van akkor Isten Fiának fenséges hatalma és minden átható ereje?

HA ELJUTUNK ODAÍG

„Mester, hol laksz? ... Jöjjetek, és lássátok meg... Kövess engem!”

Jn 1,38-40.43

Ahol az önző érdek kialszik és valódi érdeklődés ébred. ”Nála maradtak azon a napon.” Ez a legtöbb, amire jószérivel valamennyien eljutunk, majd amikor ráébredünk körülményeink valós voltára, életbe lép az önérdék, és a Jézushoz való kötődés megszűnik. Pedig nincs olyan élethelyzet, amelyben ne lehetne Jézushoz kötődni.

„Te Simon vagy ... téged Kéfásnak fognak hívni” (1,42). Isten csak azokra a helyekre ír új nevet életünkben, ahol már kitörölte az önzést, büszkeséget és önérdeket. Némelyikünkön csak foltokban vannak új nevek, mintha lelki himlőben szenvednénk, bár helyenként egész jól nézünk ki. Amikor felöltjük legjobb lelki magatartásunkat, azt gondolná az ember, hogy a szentség igen magas fokán állunk, csak akkor ne lásson senki, amikor már nem vagyunk abban a hangulatban. Az igazi tanítványt az új név teljesen befedi, az önzés, büszkeség, önelégültség teljesen eltűnt az életéből.

A büszkeség, önmagunk istenítése, ma nem a farizeusok hanem a vámszedők mezébe öltözött. Az emberi büszkeség számára elfogadható ilyeneket mondani: „Ó, én nem vagyok szent”, de ezzel öntudatlanul is káromoljuk Istent. Valójában ezzel a védekezéssel: „én túl gyenge és reménytelen eset vagyok”, azt állítod, hogy lehetetlen Istennek belőled szentet faragni. Emberek előtt ez alázatosságnak tűnik, de ez igazából istenkáromlás. Miért nem vagy szent? Vagy azért, mert nem akarsz szent lenni, vagy pedig azért, mert nem hiszel abban, hogy Isten képes szentté tenni. Az lenne a legjobb – mondod – ha a megváltás után Isten rögtön a mennybe vinne. És Ő ezt meg is teszi! „...ahhoz megyünk, és annál lakozunk” (Jn 14,23). De ne legyenek kikötéseid, hanem legyen Jézus mindeneddé, és Ő hazavisz téged magával, nem csak egy napra, hanem mindörökre.

HA ELJUTUNK ODAÍG

„Kövessetek engem.”

Mk 1,17

Ahol meghal az egyénieskedés, és él a maradéktalan átadás. Mi alaptermészetünknek megfelelően előnyben részesítjük vonzalmainkat és adottságainkat Jézussal szemben. Így válnak ezek a legnagyobb akadállyá Jézushoz jutásunk útjában. És amikor végre eljutunk hozzá, az első, amit felfedezünk, hogy Ő figyelembe sem veszi természetes vonzalmainkat. Mi úgy véljük, hogy Istennek szentelhetjük tehetségünket. Pedig ami nem a mienk, azzal nem rendelkezhetünk, azt nem adhatjuk oda; mi csak egy dolgot szentelhetünk Istennek, mégpedig az önmagunk feletti jogunkat (Róm 12,1). Ha átadod Istennek az önmagad felett való jogodat, Ő egy szent kísérletbe kezd veled. És Isten kísérletei mindig sikerülnek. Egy szent igazi ismertető jele az a belülről fakadó eredetiség, amely a Jézus Krisztushoz való kötődés eredménye. Egy szent életéből, szünet nélkül, valami csodálatos eredetiség tör elő, a Szentlélek a benne feltörő víz forrásának kútfeje. A szent felismeri, hogy Isten az, aki irányítja a körülményeket, ezért nem siránkozik, hanem gondtalanul Jézushoz kötődik. Tapasztalataidból sose csinálj szabályt, hadd lehessen Isten másokkal is olyan eredeti, mint amilyen veled volt.

Ha Jézushoz kötödsz, és hozzá méész, amikor Ő az mondja: „Jöjj!”, akkor rajtad keresztül is hallatja majd hívó szavát, és az életbe kimenve, visszhangozni fogod Jézus hívását. Minden lélekkel ez történik, aki hozzá megy és hozzá kötődik. Hozzá mentem már? Megteszem most?

MOST TEDD MEG!

„Maradjatok énbennem.”

Jn 15,4

Elhatározásaidat illetően. A megváltás révén Jézus Lelke lakozást vesz bennem, majd ezt követően nekem kell nagy gonddal kimunkálnom azt a gondolkodást, amely teljes összhangban van Urammal. Nem Isten fogja véghezvinni, hogy Jézushoz hasonlóan gondolkozzam, ezt nekem magamnak kell megtennem, foglyul kell ejtenem minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék Krisztusnak (2Kor 10,5). „Maradjatok énbennem” – intellektuális szinten, pénzügyi kérdésekben, minden dologban, ami az emberi életet azzá teszi, ami, nemcsak annak egy jól körülhatárolt területén.

Megakadályozom Istent abban, hogy életem minden területén véghezvigye ezt, arra hivatkozva, hogy ezek a „világi dolgok” vele való lelki kapcsolatomat hátráltatják? Micsoda szemtelenség! Teljesen mindegy milyen körülmények között vagyok, ott éppen úgy Jézusban maradhatok, mint az imaórán. Nem nekem kell megváltoztatni körülményeimet. Urunk zavartalanul megmaradt az Atyában, mindenhol otthon volt Istennél, bárhova is vitte. Nem maga választotta meg körülményeit, hanem mindenben aláztos volt Atyja rendelkezései iránt. És milyen csodálatosan nyugodt volt! Mi lázas izgatottsággal közeledünk Istenhez, nincs meg bennünk a Krisztussal Istenben elrejtett élet derűs nyugalma.

Gondold meg, melyek azok a dolgok, amelyek kimozdítanak a Krisztusban maradás állapotából? – Igen, jövök Uram, csak egy pillanat, előbb még ezt meg azt meg kell tennem. Igen, benned maradok Uram, de előbb ezt befejezem. Csak ezt a hetet még túléljem, és akkor minden rendben lesz, és jövök Hozzád, Uram. Ne várj! Most tedd meg! Most kötődj Hozzá! Eleinte még folyton figyelmeztetned kell magad erre, majd egy idő után törvényszerűen működésbe lép majd életedben, úgy hogy öntudatlanul is benne maradsz. Határozd el, hogy Jézusban maradsz, bárhova is állítson.

TEDD MEG!

„Bőségesen adjatok...”

2Pét 1,5

A mindennapi vesződséggel kapcsolatban. Az isteni természet részeséivé lettetek – mondja Péter – (4. vers), most azért „minden igyekezettel azon legyetek”, hogy ennek megfelelő szokásokat alakítsatok ki. Bőségesen adjatok hozzá mindazt, ami ehhez a természethez tartozik. Egy ember sem születik kész, kiforrott jellemmel, sem testi, sem lelki értelemben, a jellemet formálni kell. Szokásokkal sem születünk, azokat is mi alakítjuk ki, az Isten által nekünk adott új életnek megfelelően. De Isten nem kirakati példányoknak készített, hanem közösséges hétköznapi használatra szánt minket, akiken mégis ott ragyog Isten kegyelme. Csak akadályozzuk a lelki élet kibontakozását, ha mindig nagy dolgokat akarunk tenni. „Jézus... fogott egy kendőt... és elkezdte mosni a tanítványok lábát” (Jn 13,3-5).

Vannak idők, amikor nincsenek ragyogó, izgalmas élmények, hanem csak a mindennapi munka taposómalmát járjuk. Isten a mindennapi munkával tölti ki a nagy ihletettségek közötti időt. Ne várd Istentől, hogy mindig a felemelő pillanatok izgalmaiban járasson, hanem tanulj meg a mindennapi vesződségek közepette is az Ő erejével élni.

Ez a „bőséges hozzáadás” nem könnyű. Mi mondjuk ugyan, hogy nem várjuk el Istentől, hogy a kényelem virágos párnáin repítsen bennünket a mennybe, de mégis úgy teszünk, mintha ezt szeretnénk. Az élet legapróbb dolgaiban való engedelmesség is magában hordozza Isten kegyelmének mindenható erejét. Ha nem azért teljesítem a kötelességemet, mert muszáj, hanem mert hiszek abban, hogy Isten irányítja a körülményeimet is, akkor engedelmességem révén enyém lesz Isten végeláthatatlan kegyelme a megváltás csodája által.

HOGY ÉRTED EZT?

„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja a barátaiért... Titeket azonban barátaimnak mondtalak.”

Jn 15,13.15

Jézus nem azt kéri tőlem, hogy meghaljak érte, hanem, hogy szánjam neki az életemet. Péter azt mondta: „Az életemet adom érte!” (Jn 13,37), és így is gondolta, nagyszerű érzéke volt a hősiesség iránt. Nem lenne jó, ha nem tudnánk mi is hasonló kijelentést tenni. A kötelességtudat csak hősieks elszánással valósítható meg. Kérdezte már tőled az Úr, hogy neki szánod-e az életedet? Meghalni sokkal könnyebb, mint nap mint nap odaszánni életünket mennyei elhívásunk tudatában. Mi nem a felemelő pillanatokért születünk, hanem a fel-emelő pillanatok fényében kell közönséges hétköznapijainkat élnünk. Jézus életében csak egy rendkívüli pillanat volt, a megdicsőülés hegyének élménye, azután ismét megüresítette magát mennyei dicsőségétől, és lejtött a démonoktól megszállt völgybe. Jézus harminchárom éven keresztül arra szánta az életét, hogy az Atya akaratát cselekedje, és János azt mondja, hogy mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a testvéreinkért (1Jn 3,16), jóllehet ez nagyon ellenére van az emberi természetnek.

Ha Jézus barátja vagyok, tudatosan és megfontoltan neki szánom az életemet. Ez nem könnyű, és hála Istennek, hogy nem könnyű. A megváltás átélése könnyű, az Istennek került sokba, de annak életemben való megvalósítása már nehéz. Isten megváltja az embert, majd behelyezi Szentlelkét, és azt mondja: „Most rajtad a sor, hogy bemutasd irántam való hűségedet, jóllehet a körülötted levő dolgok mind hűtlenségre csábítanak.” „Titeket azonban barátaimnak mondtalak.” Légy hű barátodhoz, és ne felejtsd, hogy földi életed során az Ő becsülete forog kockán.

A NEM ÍTÉLKEZŐ LELKÜLET

„Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek.”

Mt 7,1

Jézus az ítélkezéssel kapcsolatban azt mondja: „Ne tedd!” Az átlag keresztyén roppant ítélkező. Az ítélkezés nagyon hozzánk nőtt, de a lelki életben föltöbb haszontalan. Ítékezésünkkel csak cselekvő képességétől fosztjuk meg a megkritizált személyt. Egyedül a Szentlélek van abban a helyzetben, hogy ítéletet gyakoroljon, egyedül Ő képes rámutatni a rosszra, anélkül, hogy az sértő vagy sebző lenne. Lehetetlen úgy közösségben lenni Istennel, hogy közben kritikus lelkülettel légy, mert az keménnyé, bosszúállóvá és kegyetlenné tesz, és meghagy abban a hamis keneteljességben, hogy felsőbbrendű lény vagy. Jézus azt mondja, hogy mint tanítvány szoktasd hozzá magad ahhoz, hogy ne légy ítélkező. Ez nem megy azonnal és egyszer s mindenkorra. Óvakodj mindentől, ami felsőbbrendű lénynek tűntethet fel.

Jézus mindent átható tekintetét nem lehet elkerülni. Ha egy szálkát fedezek fel a szemedben, ez azt jelenti, hogy az enyémben gerenda van. Isten megtalál bennem minden rosszat, amit benned felfedezek. Valahányszor ítélek, magamat kárhoztatom (Róm 2,17-20). Hagyj fel mások méregetésével! Bizony van egy-két olyan dolog a másik életében, amiről semmit sem tudunk. De Isten először bennünk szeretne egy jó nagy lelki tavaszi-nagytakarítást elvégezni, hogy a büszkeség nyoma is eltűnjön az életünkben. Amióta felismertem, hogy mi lennének Isten kegyelme nélkül, azóta nem találok olyan embert, aki reménytelen eset lenne.

NE GONDOLKOZZ TOVÁBB, INDULJ EL!

„Péter... a vízen járva Jézus felé tartott. De látva a szelet, megrémült.”

Mt 14,29-30

A szél bizonyosan erős volt, a hullámok is magasra csaptak fel, de Péter ezt először nem vette észre. Űgyet sem vetett rájuk, mert ő egyszerűen csak az Urat látta, és ezen felismerés alapján kilépett a hajóból és járt a vízen. De amikor a valós tényekkel kezdett számolni, azonnal süllyedni kezdett. Miért ne tudta volna az Úr arra is képessé tenni, hogy járjon a víz alatt, éppen úgy, mint a hullámok felett? Megtehetette volna, de sem ez, sem az nem lehetséges az Úr Jézus felismerése nélkül.

Mi Istennel kezdünk el valamit, aztán magunkra koncentrálunk, és máris süllyedni kezdünk. Ha egyszer felismerted az Urat, ne foglalkozz azzal, hogy Ő hogyan alakítja a körülményeket. Ezek valóságos dolgok ugyan, de mihelyt ezekkel számolsz, ellepnek, és nem ismered fel többet Jézust. Ekkor jön a figyelmeztetés: Miért kételkedtél? Legyenek a körülmények olyanok, amilyenek, te tarts ki Jézus felismerésében, bízd rá magad teljesen!

Ha csak egy pillanatra is kételkedsz abban, amit Isten mondott, mindennek vége. Soha ne mondj ilyeneket: „Nem tudom, hogy valóban Ő szolt-e?” Légy vakmerő, vess mindent öreá! Nem tudod, hogy mikor hangzik újra szava, de még ha az elképzelhető leghalkabban is szólal meg, azonnal kapaszkodj bele. Csak az átadás által fogod Őt felismerni. Minél vakmerőbb vagy, annál tisztábban hallod hangját.

A SZENVEDÉLYES ODAADÁS SZOLGÁLATA

„Szeretsz-e engem? ... Őrizd az én juhaimat!”

Jn 21,16

Jézus nem azt mondta: „Téríts embereket a te gondolkozásmódodra, hanem legyen gondod a juhaimra, hogy el legyenek látva elegendő táplálékkal az én megismerésemben. Mi azt tekintjük szolgálatnak, amit a keresztyén munkában végzünk. Jézus Krisztus szerint a mi személyünk a fontos, mi magunk vagyunk a szolgálat, nem csak az, amit érte teszünk. A tanítványság a Jézus Krisztushoz való személyes kötődésen, nem pedig valamilyen hitbeli irányzathoz való kötődésen alapul. „Ha valaki hozzám jön, és meg nem gyűlöli... nem lehet a tanítványom” (Lk 14,26). Ő nem próbál meggyőzni vagy kényszeríteni, hanem egyszerűen kijelenti: „ha a tanítványaim akartok lenni, akkor teljesen nekem kell szánjátok magatokat.” Akit megérintett Isten Szentlelke, az felismeri kicsoda Jézus, és kötődik hozzá.

Manapság a személyes hit helyébe a hitvallásba vetett hit lépett, ezért szentelik magukat oly sokan egy ügynek és oly kevesen Jézus Krisztusnak. Az emberek nem Jézusnak, hanem csak az általa beindított ügynek akarják magukat odaszentelni. Jézus Krisztus megbotránkoztató azoknak a modern kiművelt főknek, akik csak egy maguk fajta bölcselkedőt akarnak látni benne. Urunkat nem az emberek rászorultsága indította cselekvésre, hanem mindenek előtt Atyja akarata iránt volt engedelmes. Az ember megváltása is Atyja iránti engedelmességének természetes következménye volt. Ha csak az emberiség ügyének szentelem oda magam, hamar kimerülök, és előbb-utóbb eljutok arra a pontra, ahol szeretetem is meginog, de ha személyesen és szenvedélyesen szeretem Jézus Krisztust, még akkor is tudok az emberiségnek szolgálni, ha lábtörlőnek használnak. A tanítvány életének titka Jézus Krisztus iránti odaadása, s ennek jellemzője a tartózkodó szerénység. A búzaszemhez hasonlít, amely a földbe hull és elhal, de hamarosan kikel és megváltoztatja az egész tájat (Jn 12,24).

ELJUTOTTÁL MÁR A „MIUTÁN”-HOZ?

„Azután Isten eltávolította Jóbról a csapást, miután imádkozott barátaiért.”

Jób 42,10

Az Újszövetségben sehol nem találunk kicsinyes, magunk körül forgolódó, beteges imádságot, amely minden áron a maga igazát akarja bizonygatni. Amikor a magam igazát bizonygatom Isten előtt, ez annak a jele, hogy lázadozom váltsága ellen. „Uram, megtisztítom a szívemet, ha meghallgatod imádságomat, becsületes leszek, ha megsegítesz.” De hát én nem tudom felmenteni magam Isten előtt, és tökéletes sem tudok lenni, s az életem Isten előtt csak akkor jön rendbe, ha ingyen ajándékként elfogadom az Úr Jézus váltságát. Elég alázatos vagyok ahhoz, hogy elfogadjam? Le kell mondanom minden igényemről, fel kell hagynom minden erőlködéssel, és teljesen Isten kezébe kell helyezni életemet, csak ezután kezdhetem el a közbenjáró imádság papi szolgálatát. Sok imádság abból fakad, hogy nem hisznek a váltságban. Jézus nem most kezd megmenteni bennünket, Ő már megváltott bennünket, csak gyalázzuk azzal, ha arra kérjük, hogy váltson meg.

Ha még nem kaptál „száz annyit”, és nem tárult fel előtted Isten Igéje, akkor kezdj el imádkozni barátaidért, lépj a közbenjárás belső papi szolgálatába. „Azután Isten eltávolította Jóbról a csapást, *miután imádkozott barátaiért.*” Mint megváltott lélek, életed legfontosabb foglalkozása a közbenjáró imádság. Akárhova, akármilyen körülmények közé helyez Isten, azonnal imádkozz, imádkozz azért, hogy a váltság mások életében éppúgy megvalósuljon, mint a tiedben. Imádkozz barátaidért, imádkozz azokért, akikkel kapcsolatba kerülsz. Imádkozz most!

A BELSŐ PAPI SZOLGÁLAT

„Ti pedig...királyi papság...vagytok.”

1Pét 2,9

Milyen joga leszünk „királyi papság”? A váltság jogán. Készek vagyunk arra, hogy magunkkal nem törődve elkezdjük az imádság papi szolgálatát? Az állandó magunkkal való foglalkozás, hogy elértük-e már azt az állapotot, ahol lenni szeretnénk, egy beteges, énközpontú keresztyénséget hoz létre, nem pedig Isten gyermekének egyszerű, de erőteljes életet. Amíg helyes viszonyba nem jutunk Istennel, addig csak körömszakadtáig igyekszünk, és hiába mondjuk, hogy „milyen csodálatos győzelmet éltem át”, a megváltás csodájából semmi sincs abban. Indulj el azzal a vakmerő hittel, hogy a megváltás elvégeztetett és teljes. Többet ne foglalkozz magaddal, hanem tedd, amit Jézus mondott, és imádkozz azért a barátodért, aki éjfélkor keres fel téged, imádkozz a szentekért, imádkozz minden emberért. Imádkozz azért, hogy felismerjed, hogy egyedül Jézus Krisztusban lehetsz tökéletes, nem pedig azért, mert így könyörögsz: „Ó, Uram, mindent megtettem, kérlek hallgass meg engem!”

Meddig tart még Istennek megszabadítani bennünket köldöknéző, önmagunkba fordulásunkból? Pedig már bizonyosan annyira elégünk lehet magunkból, hogy már semmin sem csodálkozunk, amit Isten megmutat. Csak egy hely van, ahol igazak lehetünk, ez pedig Jézus Krisztusban van. De ha egyszer benne vagyunk, akkor teljesen átadhatjuk magunkat a közbenjárás belső szolgálatának.

A KIKERÜLHETETLEN VIZSGA

„Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítélnék meg titeket is. És amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek nektek is.”

Mt 7,2

Ez a kijelentés nem egy ötletszerű próbálkozás, hanem Isten örök törvénye. Ahogyan te ítélsz, úgy fognak téged is megítélni. Különbség van a bosszú és a visszafizetés között. Jézus szerint visszafizetés élet-törvény, és „amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek nektek is.” Emlékezz rá, hogy amilyen éleslátással fedezed fel mások hibáit, éppen olyan mércével fognak téged is megmérni. Az élet azzal fizet vissza, amit tőled kapott. Ez a törvény Isten trónjától kezdve, mindenre kihat (Zsolt 18,26-27).

A Római levél 2. fejezete még kifejezettebben alkalmazza ezt, és kijelenti, hogy aki mást megítél, az ugyanabban bűnös. Isten nem csupán a cselekedetet számítja be, hanem szívünk indulatában annak lehetőségét is. Az igazat megvallva, mi nem hiszünk a Biblia kijelentéseiben. Példának okáért, mi nem fogadjuk el azt a megállapítást, hogy amiben mi másokat megítélünk, abban mi magunk is bűnösök vagyunk. Pedig azért fedezzük fel másokban a képmutatást, a csalást és a valóság meghamisítását, mert mindez a mi szívünkben is megvan. A szentre leginkább az alázatosság jellemző – Igen, mindezek a dolgok, és még más gonoszságok is, bennem is megjelenhetnének, ha Isten kegyelme vissza nem tartana, ezért nincs jogom ítéletet mondani.

Jézus azt mondja: „Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.” Kicsoda mer közülünk ilyen kijelentéssel Isten elé állni: „Úgy ítélj meg engem is, ahogyan én mások fölött ítéletet mondtam. Mi bűnösnek ítéltük embertársainkat, és ha Isten is ilyen ítéletet mond ki fölöttünk, akkor a pokolba jutunk. De Isten Jézus Krisztus váltsága alapján ítélt meg bennünket.

BETEGSÉG ISMERŐJE

„Fájdalmak férfja és betegség ismerője.”

Ézs 53,3

Mi nem vagyunk annyira a betegség ismerői, mint Urunk volt. Mi csak elviseljük, átéljük, de igazán nem ismerjük. Életünk kezdeti szakaszában nem tudatosodik bennünk kellőképpen a bűn rettenetes valósága. Az ésszerűség talaján állva próbáljuk az életet felfogni, és úgy gondoljuk, ha valaki uralkodni tud az ösztönein, és egyre tanultabb lesz, lassan eléri azt a szintet, ahol az isteni élet kibontakozhat. De ahogy előre haladunk az életben, szembe találjuk magunkat valamivel, a bűn valóságával, amit nem vettünk kellőképpen számításba, és ez felborítja minden korábbi tervünket és elképzelésünket. A bűn ésszerű gondolkodásunk alapjait ingatja meg, és kiszámíthatatlanná, ésszerűtlenné és ellenőrizhetetlenné teszi.

Szembe kellene néznünk azzal, hogy a bűn nem csupán gyarlóság, hanem szörnyű valóság. A bűn véreskező lázadás Isten ellen, és vagy a bűnnek vagy Istennek kell meghalnia életemben. Az Újszövetség központi üzenete itt válik hétköznapi valósággá életünkben: ha a bűn uralkodik bennem az megöli az isteni életet, ha Isten uralkodik bennem az kiirtja a bűnt. Ez a megkerülhetetlen valóság. A bűn csúcsteljesítménye Jézus Krisztus keresztre feszítése volt, és ami igaz volt a földre jött Isten Fiára nézve, az számodra és számomra is ugyanúgy igaz. Eszméljünk már rá a bűn valóságára, és ismerjük fel, hogy ez volt az egyetlen oka annak, hogy Jézus Krisztus erre a világra jött; ilyen értelemben lett Ő a fájdalom és betegség ismerője.

ISMERD EL: VAN BŰN

„Ez a ti órátok és a sötétség hatalma.”

Lk 22,53

Nem a bűn tényének a tudomásul vétele eredményezi az élet minden nyomorúságát. Beszélhetsz az emberi élet nemességéről, de van valami az emberi természetben, ami a szemébe nevet minden eszményi elképzelésnek. Ha nem ismered el annak a tényét, hogy az emberben igenis benne lakik a gonoszság, az önzés és valami kétségtelenül rosszindulatú és gonosz, akkor majd megalkuszol vele, és kibúvót keresve kijelented, hogy ez ellen úgy sincs mit tenni. Számolsz a „sötétség órájával és hatalmával” vagy inkább azt próbálsz elfogadtatni magaddal, hogy nincs ilyen benned? Kibékültél már azzal a ténnyel, hogy baráti és más emberi kapcsolataidban is fellelhető a bűn? Ha nem, becsapod magad, és már az első sarkon találkozol és megalkuszol vele. De ha tudomásul veszed a bűn tényét, ezzel együtt felismered a veszélyt is – és most már látom, hogy ez mit jelent – mondod. A bűn tudomásul vétele nem teszi tönkre a barátságot, inkább hozzásegít az élet tragikus oldalának közös felismeréséhez. Őrizkedj az olyan életfelfogástól, amely nem veszi számításba a bűn tényét.

Jézus Krisztus soha nem bízott az emberi természetben, de mégsem volt cinikus, mert feltétlenül bízott abban, amit Ő képes elvégezni az emberi természetben. De Ő csak az ízig-vérig valóságos embert tudja megőrizni, az ártatlant nem. Ezért, a magát ártatlannak tartó soha nem érezheti magát biztonságban. Lássuk be, mi az ártatlanságtól nagyon távol állunk. (Amikor rólunk van szó) Isten valóságos, élő emberekkel számol, az ártatlanság a gyermekekre jellemző. Rosszul tesszük, ha nem számolunk a bűn tényével.

A SZENVEDÉS TÜZÉBEN MAGUNKRA TALÁLUNK

„Mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától? De hiszen ezért az óráért jöttem. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!”

Jn 12,27-28

Mint Isten szentjének, a szenvedéshez és nehézségekhez való hozzáállásom nem annak kikerülése kell, hogy legyen, hanem azt kell kérnem Istentől, hogy a szenvedés tűzében is megmaradhassak annak, aminek Ő teremtett. Urunk a szenvedések tűzében találta meg magát, Isten nem attól az órától, hanem abban az órában szabadította meg.

Mi azt mondjuk, hogy nem kellene szenvedésnek lennie, de a szenvedés kikerülhetetlen, és annak tűzében találunk igazán magunkra. Rosszul tesszük, ha nem számolunk vele, és minden áron igyekszünk kikerülni. A szenvedés az élet egyik legnagyobb ténye, mit érünk el vele, ha azt mondjuk, hogy nem kellene szenvedésnek lennie. Igenis van bűn, szenvedés és nyomorúság, és nem a mi dolgunk eldönteni, hogy hiba volt-e Isten részéről, hogy ezt megengedte.

A szenvedés a felszíniesség nagy részét kielégíti, de nem feltétlenül teszi jobbbá az embert. A szenvedésben vagy magamra találok, vagy belepusztulok. A sikerben nem találsz magadra, abban elveszted a fejed, az egyhangúságban sem találsz magadra, abban csak zúgolódsz. Csak a szenvedés tűzében ismered meg magadat. Az másnapra tartozik, hogy ennek miért kell így lennie, de hogy ez így van azt az Írás is, és az emberi tapasztalat is igazolja. Az ember felismeri azt, aki egyszer már átment a szenvedés tűzén, és magára talált abban, ahhoz az emberhez nyugton hozzá mehetsz a nyomorúság idején, mert lesz ideje számodra. Az, aki még nem ment át a szenvedés tűzén, könnyen gögössé válik, és nem talál időt a számodra. Ha a szenvedés tűzében magadra találtál, Isten felhasználhat mások életében.

MINDIG MOST

„Intünk is titeket, ne vegyétek hiába Isten kegyelmét.”

2Kor 6,1

A tegnapi kapott kegyelem nem lesz elég a mai napra. A kegyelem Isten túláradó jóindulata, és mindig számolhatsz azzal, hogy szükség esetén igénybe veheted. „Sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban”, azaz minden olyan helyzetben, amikor türelmünk próbára van téve. Elmulasztod azt, hogy ilyenkor Isten kegyelmére támaszkodj? Netán azt mondd: „Most nem veszem igénybe.” Itt nem arról van szó, hogy imádkozol-e, vagy segítségül hívod-e Istent, hanem hogy rászorulsz-e kegyelmére? Mi az imádságot a munkához való felkészülésnek tekintjük, pedig a Biblia nem így mutatja be. Isten kegyelmére való támaszkodásunk módja az imádság. Soha ne mondd: kitartok addig, amíg alkalom nem adódik arra, hogy imádkozzam. Most, azonnal imádkozz! A szükség idején meríts Isten kegyelméből. Az imádság a leggyakorlatibb dolog, az nem csupán istentiszteleti gyakorlat. Mégis oly lassan tanuljuk meg imádság által elvenni Isten kegyelmét.

„Verésekben, bebörtönzésben, zavargásokban, fáradozásban” – mindezekben a dolgokban gyakorold, hogyan lehet Isten kegyelmére támaszkodni, és Isten benned megnyilvánuló csodájának bizonyága leszel, mind magad, mind mások számára. Ne később, hanem most vedd el kegyelmét. A lelki szótárban csak egy szó található: most. Változnak a körülmények, ahogy akarnak, de te, minden körülmények között, Isten kegyelmére támaszkodj. Az Isten kegyelmére való támaszkodásod félreismerhetetlen jele, ha a legnagyobb megaláztatás közepette is csak egy dolog lesz nyilvánvaló életedben, Isten kegyelme.

„Mint akiknek semmijük sincs.” A legjobbat add abból, amid van, ne tarts vissza semmit magadnak, maradj mindig szegény. Az Istentől kapott kincseket ne óvatosan adagold. Ez a győzelmes szegénység.

AZ ÉLETÜNKET KÖRÜLVEVŐ ISTENI OLTALOM

„Veled vagyok és megszabadítlak, mondja az Úr.”

Jer 1,8

Isten megígérte Jeremiásnak, hogy megszabadítja: „Életedet ajándéknak adom neked” (Jer 45,5). Ez minden, amit Isten gyermekeinek ígér. Akárhova küld is bennünket, gondja lesz életünkre. Személyes dolgaink, ingóságaink nem számítanak, azokkal ne sokat foglalkozunk, mert különben csak pánikba esünk, bánkódunk és aggódunk. Az életünket körülvevő isteni oltalomra ez jellemző.

A Hegyi beszéd szerint, ha egyszer Jézus Krisztus szolgálatába állunk, akkor többet nem a magunk érdekeit érvényesítjük. Jézus valójában azt mondja: Ne törődj azzal, hogy igazságosan bánnak-e veled vagy nem. Igazságunk keresése annak a jele, hogy eltávolodtunk a Krisztusnak átadott élettől. Soha ne várj igazságot ettől a világtól, de te mindig légy igazságos. Ha az igazságunkat akarjuk érvényre juttatni, előbb-utóbb csak elégedetlenségünknek és önsajnálatusunknak adunk hangot. – „Miért bánnak így velem?” Ha Jézus Krisztusnak átadott életet élünk, nem a mi dolgunk annak eldöntése, hogy igazságosan vagy igazságtalanul bánnak velünk. Jézus azt mondja: „Csak végezd kitartással, amit rád bíztam, nekem gondom lesz rád. Ha megpróbálsz életedet a magad kezébe venni, kivonod magad az én oltalmam alól.” Közülünk a legátadottabb életűek is, ezen a ponton, ateistává válnak, nem hisznek Istenben, hanem a józan ész ültetjük a trónra, és ráragasztjuk Isten nevét. Hajlamosak vagyunk a magunk felfogását érvényesíteni, ahelyett, hogy maradéktalanul benne bízánk.

ISTEN MEGRAGADOTT

„Igyekszem, hogy megragadjam, mert engem is megragadott Krisztus Jézus.”

Fil 3,12

Ne erősködjél, hogy te majd Isten szolgája leszel, de ha egyszer elhívott, jaj neked, ha eltérsz attól jobbra vagy balra (5Móz 5,32). Nem azért jutottunk ide, mert mi egyszer úgy határoztunk, hanem mert Isten egyszer megragadott bennünket. Nincsenek is ilyen meg-gondolásaink: „Ő, én nem vagyok alkalmas erre.” Isten dönti el, amit hirdetni kell, nem pedig egyéni beállítottságod. Arra legyen gondod, hogy lelked Istennel kapcsolatba legyen, és ne felejtsd, hogy nem csak arra hívtál, hogy bizonyosságot tegyél róla, hanem arra is, hogy hirdesd az evangéliumot. Minden keresztyén alapvető kötelessége az Istenről való bizonyágtétel, de ami az evangélium hirdetését illeti, ehhez Isten keze kell, hogy megragadjon, és az Ő keze ezért az egy dologért ragadta meg életedet. Közülünk hányat tart Ő így a kezében?

Soha ne vizezd fel Isten igéjét. Hirdesd azt hamisítatlan eredetiségében. Tántoríthatatlan hűséggel ragaszkodj Isten igéjéhez, de amikor személyes kérdésekről van, ne felejtsd el, hogy ki vagy – nem egy földre szállt angyal, hanem kegyelemből megmentett bűnös.

„Nem gondolom, hogy már elértem volna, ... de egyet cselekszem ...” (13-14).

INTÉS ÖNFEGYELMEZÉSRE

„És ha a te jobb kezed bűnre visz téged, vágd le azt és vedd el magadtól, mert jobb neked, hogy egy tagod vesszen el, mintsem egész tested a gyehennára kerüljön.”

Mt 5,30

Jézus nem azt mondja, hogy mindenki vágja le a jobb kezét, hanem ha a te jobb kezed akadályoz téged az én követésemben, akkor vágd le azt. Sok olyan dolog van, amiben nincs semmi kivetnivaló, de ha te Istennel akarsz járni, akkor nem teheted. Jobb kezed egyik legértékesebb tulajdonod, Jézus mégis azt mondja, ha az akadályoz téged akaratának végrehajtásában, inkább válj meg tőle. Ez a lehető legkeényebb önfegyelmelés, amit ember valaha hallott.

Amikor Isten az újjászületés által újjá teremt téged, a beinduló új élet egyik legjellegzetesebb vonása a csonkaság. Ezer és egy dolog van, amit nem mersz megtenni, dolgok, – jobb kezed és jobb szemed –, amiket bűnnek tekintesz, és amit a téged ismerő emberek is annak tartanak. Csak a lelkiekben járatlan, világi ember mondja ilyenkor, ugyan mi van abban, ez képtelenség, ezt senki nem várja el tőled. Nem volt még egy szent, aki ne ilyen csonkabonkán kezdte volna életét. Pedig jobb csonkán kezdeni az életet, de Isten szemében mégis kedvesnek lenni, mint az embereknek tetszeni és Isten előtt bénának bizonyulni. Jézus Krisztus eleinte sok olyan dologban tart vissza Szentlelke által, ami mindenki másnak megengedhető lenne, de neked nem. Csak arra vigyázz, hogy a neked szabott utat ne mások bírálgatására használd.

Csonkabonkán kezdünk ugyan, de a 48. versben Jézus már egy tökéletesen kibontakozott élet képét tárja elénk: „Legyetek tökéletesek, amint a ti mennyei Atyátok tökéletes.”

Június 30

TEDD MEG MOST!

„Idejében békülj meg ellenfeleddel.”

Mt 5,25

Jézus Krisztus alapelveként leszögezi: Tedd meg most, amilyen gyorsan csak lehet, amit meg kell tenned, mert ha nem teszed meg, az elkerülhetetlen per megindul ellened, és az utolsó fillérig meg kell fizetned, szenvedve, gyötrődve, megalázottan. Isten törvényei megváltoztathatatlanok és kikerülhetetlenek. Jézus tanítása pontosan miránk van szabva.

Az természetes, hogy elvárom az ellenségetől, hogy tiszteletben tartsa jogaimat, de Jézus azt mondja, hogy számomra örökkévaló és kikerülhetetlen jelentősége van annak, hogy én fizessem meg az ellenségemnek tartozásomat. Urunk szemszögéből nézve semmi jelentősége nincs annak, hogy engem becsaptak-e vagy nem, a lényeg az, hogy én ne csapjak be senkit. Még mindig ragaszkodom jogaimhoz, vagy megfizetem azt, amivel Jézus szerint tartozom?

Tedd meg gyorsan, most ítéld el magad. Erkölcsi és lelki dolgokban azonnal kell cselekedned, ha nem teszed meg, a könyörtelen per megindul ellened. Isten eltökélte, hogy az Ő gyermeke olyan tiszta és fehér legyen, mint a frissen esett hó, és mindaddig, amíg valamely tanításával szemben engedetlen vagy, mindent megtesz, hogy Szentlelke belátásra juttasson bennünket. A jogainkhoz való ragaszkodás szinte minden esetben annak a jele, hogy valahol engedtlenség van az életünkben. Nem csoda, hogy a Szentlélek oly kitartóan ösztönöz bennünket a világosságban való járásra.

„Idejében békülj meg ellenfeleddel.” Nem történt az utóbbi időben valami változás egy kapcsolatodban, aminek eredményeként haragot hordozol a szívedben? Valld meg most, és amilyen gyorsan csak lehet rendezd el Isten előtt, és békülj ki azzal a valakivel. Tedd meg most!

KIKERÜLHETETLEN BÜNTETÉS

„Bizony mondom neked, nem jössz ki onnan, míg meg nem fizetsz az utolsó fillérig.”

Mt 5,26

Nincs menny, egy kis pokollal a sarkában. Isten elhatározta, hogy tisztává, szentté és igazzá tesz, és egy percre sem engedi, hogy elmenekülj a Szentlélek vigyázó szeme elől. Sürgetett, hogy jöjj azonnal az ítéletre, amikor bűnösnek talált, de te nem engedelmeskedtél. Így elkezdődött ellened a kikerülhetetlen per, és most „tömlőcbe vetettek, és ... nem jössz ki onnan, míg meg nem fizetsz az utolsó fillérig.” Azt kérde: „Hát ilyen a könyörülő és szerető Isten?” Isten szemszögéből nézve ez a szeretet dicsőséges szolgálata. Isten tisztán, mocsoktalanul és szeplő nélkül fog onnan kihozni, de előbb azt akarja, hogy felismerd uralkodó hajlamodat: a „jogom van önmagamhoz” lelkület uralkodott el benned. Mihelyt késznek mutatkozol arra, hogy megváltoztassa benned ezt a lelkületet, újjáteremtő erői azonnal munkába lépnek. Amint felismered szándékát, hogy Ő helyes viszonyba akar állítani önmagával és embertársaiddal, Isten az egész világot hajlandó kimozdítani a helyéből azért, hogy te megtaláld a helyes utat. Tedd meg a helyes lépést *most*, mondd ki: „Igen, Uram, megírom azt a levelet” vagy „Igen, Uram, kibékülök azzal az emberrel.”

Jézus Krisztus üzenete az akaratodnak és a lelkiismeretnek szól, nem az értelmeknek. Ha értelmekkel próbálsz megragadni a Hegyi beszédnek ezeket a verseit, eltompítod a szívedhez szóló felhívást.

Ha az a kérdés foglalkoztat: „Miért nem növekszem lelkiekben Isten előtt?” – akkor vizsgálj meg, hogy Isten szemszögéből nézve, nem az adósság kifizetésénél tartasz-e. Tedd meg *most*, amit egy nap úgyis meg kell tenned. Minden erkölcsi döntés mögött, ott húzódik egy „kellene”, annak az ismerete, amit meg kellene tennünk.

A TANÍTVÁNYSÁG FELTÉTELEI

„Ha valaki hozzám jön, és meg nem gyűlöli... nem lehet a tanítványom..”

Lk 14,26

Ha a legszorosabb családi kötelékek ütköznek Jézus Krisztus igé-nyével, akkor, Jézus szerint nem lehet más választásunk csak a neki való engedelmesség. A tanítványság azt jelenti, hogy egy személynek, Jézus Krisztusnak személyesen és szenvedélyesen odaszánjuk magunkat. Nagy különbség van aközött, hogy egy személynek, vagy egy bizonyos ügynek vagy dolognak szentelem oda magamat. Tanítványnak lenni egy önkéntes rabszolgai kötődést jelent Urunkhoz. Sokan, akik keresztyénnek vallják magukat nem szánták oda életüket Jézus Krisztusnak. Senki sem tudja az Urat szenvedélyesen szeretni, csak akibe a Szentlélek ezt beleoltotta. Csodálhatjuk, nagyra becsülhetjük és tisztelhetjük Őt, de szeretni nem tudjuk. A Szentlélek az egyetlen, aki szereti az Urat, és Ő tudja ezt az isteni szeretet a szívünkbe ki-árasztani. Valahányszor a Szentléleknek lehetősége nyílik arra, hogy Jézust megdicsőítse, Ő megragadja szívedet, lelkedet, egész valódat, és felragyogtatja benned a Jézus Krisztus iránti odaszánást.

A keresztyén élet „az erkölcsi eredetiség” jegyét hordja magán, ezért a tanítványt is érheti az a vád, ami Urunkat érte: hogy következetlen. De Jézus Krisztus Istennel szemben mindig következetes volt, és a keresztyénnek is következetesnek kell lenni Isten Fiának benne levő életéhez, nem pedig a rideg és merev hitvallásokhoz. Sokan a hitvallásukhoz ragaszkodnak, és Istennek ki kell ragadni őket előítéle-teikből, mielőtt Jézus Krisztusnak szentelhetnék életüket.

SZEMÉLYES BŰNTUDAT

„Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok.”

Ézs 6,5

Amikor Isten jelenlétebe jutok, akkor nemcsak úgy általánosságban érzem magam bűnösnek, hanem bűntudatom meghatározott bűnökre mutat rá. Az ember könnyen kimondja: „persze, tudom, hogy bűnös vagyok”, de Isten jelenlétében ezzel nem ússza meg. A bűntudat néven nevezhető bűnöket állít eléink – én ez és ez vagyok. Mindig ez a jele annak, hogy valaki Isten jelenlétében van. A bűn nem valami nehezen körvonalazható formában áll előttünk, hanem nagyon is meghatározható, személyünkre szabott formát ölt. Isten azzal kezdi, hogy meggyőz bennünket arról a bizonyos dologról, amire Szentlelke figyelmeztetett bennünket. Ha sikerült ezen a ponton meggyőznie, akkor levezet bennünket egész bűnös beállítottságunk mélyebben meghúzódó rétegeibe. Isten mindig így bánik velünk, amikor tudatosan átéljük jelenlétét.

A bűn felismerésének ily módon történő megtapasztalása a legnagyobb és legkisebb szentre éppúgy érvényes, mint a legnagyobb vagy legkisebb bűnösre. Amikor az ember a tapasztalatok első lépcsőfokán áll, még így beszél: „Nem tudom, hol hibáztam”, de Isten Szentlelke a dolgokat majd pontosan eléink állítja. Az Úr szentségének a látomása olyan hatással volt Ézsaiásra, hogy felismerte, hogy tisztátalan ajkú. „És illette számat (eleven szénnel), és azt mondta: Íme ez illette ajkadat, és hamisságod eltávozott, bűnöd elfedeztetett.” Az eleven szentet oda helyezik, ahol a bűn felismerhető.

ISTEN EGYIK NAGY TILTÁSA

„Ne bosszankodjál, az csak rosszra vinne.”

Zsolt 37,8

A bosszankodás a könyökhasztalatot jelenti a lelki életben. Könnyű azt mondani, hogy „ne bosszankodjál”, de annál nehezebb kialakítani azt a magatartást, amelyben az ember képes nem bosszankodni. Könnyű „az Úrban nyugodni” és „türelmesen várni rá”, amíg fel nem bolydul a fészek –, ahogy a hétköznapi forgatagában és kínlódasáiban oly sokan átéltek ezt; de vajon lehetséges ilyenkor „az Úrban nyugodni”? Pedig, ha itt nem érvényesül a tiltó parancs hatása, akkor sehol sem. Ennek éppen úgy kell érvényesülni a zűrzavaros napokban, mint a csendesebb hétköznapiakban, különben semmit sem ér. És ha nálad nem működik, akkor másoknál sem fog működni. Az Úrban való megnyugvás egyáltalán nem a körülmények függvénye, az kizárólag az Úrral való kapcsolatodtól függ.

Az izgulás mindig bűnben végződik. Mi azt hisszük, hogy egy kis aggodalmaskodás annak a jele, hogy mennyire körültekintők vagyunk, pedig ez sokkal inkább annak a jele, hogy mennyire gonoszok vagyunk. A bosszankodás abból az eltökéltségünkből ered, hogy minden szálát kézben akarunk tartani. Urunk soha nem izgult és aggodalmaskodott, mivel Ő nem azzal foglalkozott, hogy a maga elgondolásait valósítsa meg, hanem azon volt, hogy mindenben Isten elképzelése érvényesüljön. A bosszankodás gonosz dolog Isten gyermekeinek az életében.

Netán azt akarod bizonygatni szegény lelkednek, hogy a te körülményeid túl nehezek Istennek? Tedd félre az összes bizonytalanságodat, és rejtőzz el a Mindenható árnyékába. Határozottan jelentsd ki Istennek, hogy többet nem fogsz amiatt a dolog miatt bosszankodni. Azért bosszankodunk és aggódunk, mert nem számolunk Istennel.

NE HAGYD KI ISTENT A SZÁMÍTÁSBÓL

„Hagyjad az Úrra utadat és bizzál benne.”

Zsolt 37,5

Ne hagyd ki Istent a számításból

Istennek nagyszerű elképzelései vannak arról, hogyan borítsa fel nélküle készített terveinket. Olyan körülmények közé kerülünk, amelyeket nem Isten választott, és hirtelen rádöbbenünk, hogy kihagytuk Istent a számításunkból. Kimaradt a számításból a legfontosabb tényező. Az egyetlen dolog, ami megőrizhet bennünket az aggodalmaskodástól: Istennek, a legfontosabb tényezőnek a számításba vétele minden dolgunkban.

Vallásos neveltetésünk hagyományai szerint Istent kell mindenben az első helyre tenni, de úgy gondoljuk illetlenség Őt életünk hétköznapi dolgaiban is az első helyre ültetni. Pedig ha úgy véljük, hogy előbb fel kell öltetnünk a vasárnapi hangulatot, mielőtt Istenhez közel lednénk, akkor soha nem fogunk közel kerülni hozzá. Úgy kell jönnünk, ahogy vagyunk.

Ne a gonosszal foglalkozz

Valóban azt akarja Isten, hogy ne vegyük számításba a gonoszt? „A szeretet ... nem rója fel a gonoszt” (1Kor 13,5). A szeretet tudatában van a gonosz létezésének, de nem tekinti egy olyan tényezőnek, amit számításba kellene vennie. Az Isten nélküli világ számol a gonosszal, és minden tekintetben figyelembe veszi.

Ne a borús napokkal foglalkozz

Ha Jézusban bízol nem készülsz előre a nehéz időkre. Ő azt mondta: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek” (Jn 14,1). Isten nem tartja vissza szívedet a nyugtalanságtól. Jézus parancsa azt jelenti, hogy mi ne engedjük, hogy szívünk nyugtalankodjék. Ha kell naponta százszor is dobd ki a szívedből a nyugtalankodást, amíg szokásoddá nem válik Istent tenni az első helyre, Őt számításba venni minden dolgodban.

LÁTÁS ÉS VALÓSÁG

„Tóvá lesz a délibáb....”

Ézs 35,7

Mi előbb elképzeljük a dolgokat, mielőtt azok megvalósulnának. Amikor az elképzelés csak szemünk előtt lebeg, de még nem vált valósággá bennünk, akkor jön a Sátán kísértése, és mi hajlamosak vagyunk kijelenteni, hogy semmi értelme tovább folytatni. Ahelyett, hogy a látás megvalósulna bennünk, a megaláztatás völgyébe jutunk.

Mert az élet nem színarany,
Mélyből jövő durva vas az,
Sorscsapások alakítják,
Hasznos tárggyá formálva azt.

Isten látást ad nekünk, majd levisz a völgy mélyére, hogy a látásnak megfelelővé formáljon bennünket. És a völgyben sokan közülünk elcsüggednek és feladják a harcot. Pedig minden látás megvalósul, ha van türelmünk hozzá. Gondolj bele, hogy Istennek micsoda szabadság áll a rendelkezésére. Őt az idő nem sűrgeti. Mi viszont örökké sietünk. A látomás dicsőségének fényében mi rögtön működésbe lépünk, pedig a látás még nem lett valóság bennünk. Istennek először le kell vinnie minket a völgybe, ahol tűzbe tesz, majd vízbe merít, és kalapácsával lesújt ránk, hogy formát öltünk, míg el nem jutunk odáig, hogy ránk bízhatja a látás megvalósulását. Ő mihelyt látást ad nekünk, azonnal munkához is lát. Az általa kitűzött célnak megfelelő formára alakít, mi pedig minduntalan megpróbálunk kisiklani a keze közül, hogy a magunk képére formáljuk magunkat.

A látás nem légvár, hanem annak felismerése, hogy mivé akar Isten formálni téged. Engedd, hogy feltegyen a korongra, és addig forgassa azt, amíg neki tetszik, és amilyen bizonyos, hogy Isten Isten, és te pedig te vagy, annyira bizonyos az, hogy te majd pontosan a látásnak megfelelő alakot öltesz. Csak ne add fel a reményt. Ha egyszer látást nyertél Istentől, Ő soha nem fogja megengedni, hogy kevesebbel beérjed, és egy alacsonyabb színvonallal megelégedj.

MINDEN NEMES VÁLLALKOZÁS NEHÉZ

„Menjetek be a szoros kapun ... mert szoros az a kapu és keskeny az az út...”

Mt 7,13-14

Ha Jézus tanítványaiként akarunk élni, akkor tudomásul kell vennünk, hogy minden nemes vállalkozás nehéz. A keresztyén élet dicsőségesen nehéz, de a nehézségek nem rettentenek vissza, és nem bátorítanának el bennünket, hanem arra serkentenek, hogy győzzünk. Ha valóban hálásak vagyunk a Jézus Krisztusban kapott csodálatos szabadulásért, akkor minden tőlünk telhetőt megteszünk az Ő mindenekfeletti uralmáért.

Isten az Ő végtelen kegyelméből, Jézus engesztelő áldozata által menti meg a bűnöst. Ő munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése szerint, de ezt a szabadítást nekünk kell a gyakorlatban kimunkálnunk. Amikor hozzákezdünk a megváltás alapján parancsainak végrehajtásához, hamarosan rájövünk arra, hogy nem tudunk eleget tenni követelményeinek. Azért vallunk kudarcot, mert még nincs benne gyakorlatunk. A krízis helyzetek mutatják meg, hogy elegendő gyakorlatra tettünk-e szert. Ha engedelmeskedünk Isten Szentlelkének, és külső, fizikai életünkben is gyakoroljuk azt, amit Isten Szentlelke által belénk helyezett, akkor a válságos napokban majd felfedezzük, hogy saját természetünk és Isten kegyelme egyaránt mellettünk áll.

Istennek legyen hála azért, hogy nehéz feladatokat bíz ránk! Szabadítása örömdetes, de egyúttal hősies és szent dolog is. Teljességgel próbára tesz minket, hogy kiderüljön mennyit érünk. Jézus sok „fiakat” vezet dicsőségbe, és Isten nem ment fel bennünket a fiak iránti elvárásai alól. Isten kegyelme Jézus Krisztushoz hasonló családi vonásokkal rendelkező férfiakká és nőkké tesz bennünket, nem pipogya emberekké. Nagyon komoly önfegyelemre van szükségünk Jézus Krisztus tanítványának nemes életét élni. A nemesség kifomálódása mindig erőfeszítéssel jár.

AKARJ HŰSÉGES LENNI

„Válasszatok még ma, hogy kit akartok szolgálni.”

Józs 24,15

Az akarat az egész ember tevékenysége. Akaratomat nem tudom használaton kívül helyezni, azt mindenképpen gyakorolnom kell. Akarnom kell engedelmeskedni, és akarnom kell elfogadni Isten Szentlelkét. Amikor Isten kinyilatkoztat egy igazságot, sosem az a kérdés, hogy Ő most mit fog tenni, hanem hogy mi mit teszünk. Isten valami nagy elgondolást körvonalazott előttünk, és most a legjobb, amit tehetünk, hogy visszaemlékezünk arra, mit tettünk akkor, amikor Ő korábban megérintett bennünket – amikor megtértél, vagy először találkoztál Jézussal, vagy felismertél valamilyen isteni igazságot. Akkor könnyű volt hűséget fogadnod Istennek. Most, amikor Isten Lelke valami újabb dologgal áll elő, emlékezz vissza azokra a döntő percek-re.

"Válasszatok még ma, hogy kit akartok szolgálni." Ez egy megfontolt döntést jelent, nem valami olyan dologról van szó, amibe az ember hagyja magát könnyen belesodródni; amíg ez a döntés meg nem születik, addig minden függőben marad. Ez az ügy csak Istenre és rád tartozik, ne tanácskozz testtel és vérrel. Minden egyes ilyen újabb döntésnél a körülöttünk levő emberek mintha egyre távolabb kerülnének tőlünk, és ez komoly feszültséget okoz. Isten megengedi, hogy az Ő szentjeinek véleménye jelentőségteljes legyen számodra, de most mintha egyre bizonytalanabb lennél abban, hogy mások megértenék azt, amit tenned kell. Nem a te dolgod, hogy kitaláld Isten hova akar vezetni, csak egyet akar megértetni veled: Önmagát.

Ígérd meg neki: „Hű leszek hozzád.” Mihelyt hűséget fogadsz Jézus Krisztusnak, azonnal magad ellen tanúskodsz. Ezt ne más keresztyén testvéreddel tárgyald meg, hanem neki valld meg: „Hűséges szolgáló leszek.” Akarj hű lenni, és tiszteld azokat, akik hasonló elkötelezettségűek.

VIZSGÁLD MEG MAGAD

„Nem szolgálhattok az Úrnak.”

Józs 24,19

Istenen kívül még miben bízol, akár a legcsekélyebb mértékben is? Talán valamelyik képességedben, vagy a körülmények kedvező alakulásában reménykedsz titkon? Valahol még mindig meghúzódik benned az önbizalom maradéka, most, amikor Isten egy újabb feladatot adott? Vizsgáld meg magad ezeknek a kérdéseknek a tükrében! Kétségtelenül igazad van, ha azt mondod: „Én nem tudok szent életet élni”, de dönthetsz amellett, hogy Jézus Krisztus szentté tegyen. „Nem szolgálhattok az Úrnak,” de odaállhatsz, ahol Isten mindenható ereje rajtad keresztül árad. Annyira rendben vagy Istennel, hogy várhatod tőle, hogy bemutassa rajtad keresztül az Ő csodálatos életét?

A nép azt mondta Józsuének: „Nem! Mi az Úrnak akarunk szolgálni!” (24,21). Ez nem a pillanat hatása alatt történt ösztönös cselekedet, hanem egy tudatos elkötelezettség. Mi hajlamosak vagyunk azt mondani: „Az nem lehet, hogy Isten engem hívott el erre, hiszen én túlságosan méltatlan vagyok, Ő nem gondolhatott rám.” Pedig Ő rád gondolt, és annál jobb, minél gyengébbnek és gyarlóbbnak érzed magad. Akinek van miben bizakodnia, az a legkevésbé hajlamos arra, hogy kimondja: „Én az Úrnak szolgállok.”

„Ó, bárcsak tudnék igazán hinni” – szoktuk mondani. A kérdés inkább az, hogy akarok-e hinni. Nem csoda, hogy Jézus Krisztus annyira hangsúlyozta a hitetlenség bűnét. „Nem is tett ott sok csodát hitetlenségük miatt” (Mt 13,58). Ha mi valóban elhittük volna, hogy Isten komolyan is gondolja, amit mondott, vajon hol tartanánk már! Meg merem engedni Istennek, hogy Ő valóban mindaz legyen számomra, amit mondott?

A LELKILEG LUSTA SZENT

„Legyen gondunk arra, hogy egymást buzdítsuk a szeretetre és a jó cselekedetekre, nem hagyva el az összejöveteleinket.”

Zsid 10,24-25

Valamennyien hajlamosak vagyunk lelkileg lusta szentek lenni. Igyekszünk távol tartani magunkat az élet nehézségeitől, és legfőbb gondunk, hogy a világ békén hagyjon bennünket. A Zsidókhoz írt levél 10. fejezetének idézett verseiben arról van szó, hogy buzdítsuk egymást és tartsunk össze. Mindkettőhöz kezdeményezésre van szükség, arra a készségünkre, hogy hozzákezdjünk a krisztusi élet megvalósításához. Nem önmegvalósításról van itt szó. Egy távolságtartó, visszahúzó, bezárkózott élet pontosan az ellentéte annak, amit Jézus Krisztus a lelkiekről tanított.

Leiki életünk igazi próbája az, amikor ki leszünk téve igazságtalanságnak, megaláztatásnak, hálátlanságnak és más kellemetlenségnek, amelyek könnyen lelkileg lustává tudnak tenni bennünket. A megpróbáltatások idején azért imádkozunk és olvasunk Bibliát, hogy nyugalmat találjunk lelkünknek. Csak örömünk és békességünk kedvéért keressük Istent. Jézus Krisztust lelki igényeink kielégítésére használjuk, és nem az a célunk, hogy Ő szabadon kibontakoztassa magát az életünkben. Ez pedig a rossz irányba tett első lépés. Mi a következményeket kiindulási ponttá akarjuk tenni.

Helyesnek tartom – mondja Péter apostol –, hogy emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket (2Pét 1,13). Roppant kellemetlen egy váratlan ütest kapni egy lelkileg eleven valakitől, akit Isten arra használ fel, hogy felrázzon bennünket. Serény munka és lelki tevékenység nem ugyanaz. Alkalmasint a serény munka a lelki tevékenység látszatát akarja kelteni. A lelki lustaság igazi veszélye abban rejlik, hogy ragaszkodunk lelki zavartalanságunkhoz, és csak arról akarunk hallani, hogy lelkileg mennyire elkülönültünk a világtól. Pedig Jézus soha nem támogatta a visszavonultság gondolatát. Ő azt mondta: „Menjtek el, mondjátok meg az én testvéreimnek” (Mt 28,10).

A LELKILEG ELEVEN SZENT

„Hogy megismerjem őt...”

Fil 3,10

A szent nem önmagával van elfoglalva, hanem Jézus Krisztus megismerésével. A szent soha nem tételezi fel, hogy adott körülményei csak a véletlennek köszönhetők, és eszébe sem jut, hogy életében egy világi és egy megszentelt szférát különböztessen meg. Minden helyzetet, amibe bele kerül, arra használ fel, hogy azon keresztül jobban megismerje Jézus Krisztust, akihez feltétel nélkül kötődik, és akinek mindenben engedelmeskedik. Az a Szentlélek célja, hogy Jézus Krisztus életünk minden területét uralja, és ha kell ismételtlen visszatér életünk bizonyos pontjaira, hogy célját elérje. Az önmegvalósítás az eredményes munkát dicsőíti, Isten szentje pedig cselekedeteivel Jézus Krisztust dicsőíti. Bármit is teszünk, legyen az evés, ivás vagy a tanítványok lábának megmosása, mindenben Jézus Krisztus kell, hogy kifejeződjön. Életünk minden része magán kell hordozza Jézus Krisztus életének hasonlóságát. Urunk, atyjával való kapcsolatát élete legapróbb részletébe is belevitte. „Jézus tudva, ... hogy Istentől jött, és Istenhez megy, ... egy kendőt vett, és ... mosni kezdte a tanítványok lábát” (Jn 13,3-5).

A szent célja az „hogy megismerjem őt...” Ennek jegyében telt el a mai napom? Ha nem, akkor cserbenhagytam őt. Nem azért vagyunk itt, hogy önmagunkat valósítsuk meg, hanem, hogy Jézus Krisztust megismerjük. A keresztyén munkában igen gyakran egyszerűen az motivál bennünket, hogy ott van az elvégzendő munka, ami ránk vár. Pedig a szentet nem ez motiválja. A szent célja Jézus Krisztus bemutatása minden körülmények között.

A LELKI EMBEREK KÖZÖSSÉGE

„...míg mindnyájan eljutunk... érett férfúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra...”

Ef 4,13

A kiengesztelés az egész emberi nemzetség és Isten között megszakadt kapcsolat helyreállítását jelenti, abba az állapotba, amelybe Isten eredetileg tervezte. Ezt vitte véghez Jézus Krisztus a megváltásban. Az Egyház elveszti lelki karakterét, amikor csak magával, saját szervezetének fejlesztésével foglalkozik. Az emberi nemzetség kiengesztelése Isten terve szerint azt jelenti, hogy nem csak egyéni életünkben válik Ő láthatóvá, hanem mindannyiunk életében együttesen is. Jézus Krisztus pontosan ennek érdekében küldött ki apostolokat és tanítókat, hogy Krisztus személye testületileg is megvalósuljon nem csupán egyes személyekben. Nem azért vagyunk itt, hogy a magunk lelki karrierjét építtessük, vagy hogy élvezzük lelkünk nyugalma, hanem azért vagyunk itt, hogy megvalósítsuk Jézus Krisztust, hogy felépüljön Krisztus Teste.

Krisztus Testét építem, vagy csak egyéni fejlődésem fáradozom? A legfontosabb a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatom kérdése –, hogy megismerjem őt. Isten tervének a beteljesedése életem teljes átadása Jézus Krisztusnak. Amikor valamit magamnak akarok, akkor ez a kapcsolat megrövidül. Nagyon megalázó lesz annak felismerése, hogy engem nem Jézus Krisztus életemben való megvalósítása érdekelt, hanem csupán az, amit Ő értem tett.

Céлом Isten maga, nem öröme és nyugalma,
még csak nem is áldása, hanem Isten maga.

Ehhez igazodik az életem, vagy valami kevesebbrel is beérem?

A LÁTOMÁS ÁRA

„Abban az esztendőben, amikor meghalt Uzzijá király, láttam az Urat.”

Ézs 6,1

Lelkünk Istennel való története gyakran kapcsolódik egy példaképünk halálához. Ismételten megtörténik, hogy Istennek el kell távolítania egy barátunkat, hogy elfoglalhassa annak helyét, és ilyenkor szoktuk elveszteni minden bátorságunkat, és magunkba roskadunk. Vonatkoztasd magadra: Abban az évben, amikor meghalt az, aki színté Istent jelentette az életemben – minden összeomlott? Beteg lettem? Lelkileg megbénultam? Vagy láttam az Urat?

Istenképem, azaz, hogy Isten számomra mit jelent, jellememből adódik. A jellem határozza meg a látást. Mielőtt kimondanám, hogy láttam az Urat, először bensőmben, jellememben kell összhangba jutnom Istennel. Mielőtt újjá nem születtem, és fel nem ismertem Isten országát, előítéleteim határozták meg látásomat. Isten műtéti beavatkozására van szükségem, és Ő, a külső körülményeket felhasználva, egy belső tisztuláson visz át.

Életedben Isten kell betöltse az első, második és harmadik helyet, amíg semmi mást nem látsz csak Őt, és semmi mással nem számolsz csak Vele. „Az egész világon senki más nincs Uram, Istenem, csak Te egyedül.”

Fizesd meg a látomás árát. Hadd lássa meg Isten, hogy kész vagy a látomásnak megfelelően élni.

„Én pedig azt mondom nektek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki téged arcul üt jobb felől, fordítsd feléje a másik arcodat is.”

Mt 5,39

Ez a vers nyilvánvalóvá teszi, hogy milyen megaláztatás kereszténynek lenni. Normális körülmények között aki nem üt vissza az gyáva, de a lelki életben aki nem üt vissza ezzel azt bizonyítja, hogy Isten Fia lakik benne. Ne vedd rossz néven, ha megbántanak, hanem tekintsd jó alkalomnak arra, hogy bemutasd Isten Fiát. A jézusi lelkület nem lehet megjátszani, az vagy valóban benned van, vagy nincs meg benned. Egy szent számára a személye elleni támadás nagyszerű alkalom arra, hogy Jézus Krisztus hihetetlen szelídségének tanúbizonyságát adja.

A Hegyi beszéd nem azt tanítja, hogy teljesítsd a kötelességedet, hanem tedd meg azt, amire nem vagy kötelezhető. Nem kötelességed a második mérföldre elmenni, vagy odafordítani a másik arcodat is, de Jézus azt mondja: ha az Ő tanítványai vagyunk, akkor mindig így járunk el. Nem állunk elő azzal, hogy: „Én ezt már nem bírom tovább, itt teljesen félreismertek és félreértenek.” Valahányszor a magam igazához ragaszkodom ezzel fájdalmat okozok Isten Fiának, de ha felfogom az ütet, az Őt érő bántalmakat hárítom el. Ez a helyes értelmezése a „betöltöm, ami hiányzik a Krisztus szenvedéseiből az én testemben” (Kol 1,24) páli megállapításnak. A tanítvány tisztában van azzal, hogy itt Urának becsülete forog kockán, nem személyének megbecsülése a tét.

Ne a másiktól várd el, hogy igazságos legyen, hanem te légy mindig igazságos. Mi mindig az igazságot hangoztatjuk, pedig a Hegyi beszéd azt tanítja: „Ne keresd az igazságot, de te magad mindig aszerint élj.”

A LELKI BECSÜLETESSÉG KÉRDÉSE

„Adósa vagyok mind a görögöknek és a barbároknek.”

Róm 1,14

Pált teljesen hatalmába kerítette Jézus Krisztus iránti lekötöttsége, és életét teljesen ennek a szolgálatába állította. Pál életének titka az volt, hogy Jézus Krisztust lelki élete hitelezőjének tekintette. A megváltatlan lelkekre nézve, vajon én is ugyanilyen adósnak érzem magam Jézus Krisztussal szemben? Mint Isten szentjének, lelki életem becsületelességének fokmérője az, hogy rájuk nézve törlesztem-e azt, amivel Krisztusnak tartozom. Életemben minden értéket, a legapróbb részletéig, Jézus Krisztus váltságának köszönhetek. Teszek valamit annak érdekében, hogy megváltását mások életében is érvényre juttathassa? Mert ezt csak akkor tudom megtenni, ha Isten Szentlelke előbb elvégzi bennem munkáját említett tartozásom törlesztésére nézve.

Nem egy kiemelkedő figurává kell válnom embertársaim között, hanem Jézus Krisztus rabszolgájává. „Nem a magatokéi vagytok” (1Kor 6,19). Pál teljesen kiszolgáltatta magát Jézus Krisztusnak. Azt mondta, hogy ezen a földön mindenkinek adósa vagyok Jézus Krisztus evangéliumával. Csak azért vagyok szabad, hogy teljesen rabszolga lehessenek. Ez jellemző arra az életre, amely egyszer a lelki becsületelességnek erre a pontjára eljutott. Ne magadért imádkozz, hanem élj másokért, mint Jézus Krisztus rabszolgája. Ezt jelenti megtört kenyérre és kiöntött borra lenni.

AZ ISTENI IRÁNYÍTÁS TUDATA

„mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?”

Mt 7,11

Jézus Krisztus itt alapvető viselkedési szabályokat fektet le azok számára, akikben Lelke lakozást vett. Ezen vers érvelése arra serkent bennünket, hogy tudatosítsuk magunkban Isten mindenek mögött felfedezhető és mindent meghatározó jelenlétének a tényét, ami a tanítványt feltétlen bizalomra indítja, és arra, hogy fenntartás nélkül kérjen és kérdezzen.

Töltsön be Isten jelenlétének tudata. Ha ennek tudata valóban betölt, akkor ha nehéz helyzetbe kerülsz, a lélegzetvétel könnyedségével emlékezel majd arra, hogy: „de hiszen az én mennyei Atyám erről is tud.” És nem esik nehezedre ezt mondani, hanem a legteljesebb természetességgel ez buggyan majd ki belőled a körülmények szorítása alatt. Korábban talán ehhez vagy ahhoz futottál, de most a felsőbb isteni irányítás tudata olyan erős benned, hogy egyenesen hozzá fordulsz. Jézus Krisztus itt alapvető viselkedési szabályokat fektet le azok számára, akikben Lelke lakozást vett, és ennek ez az alapja: Isten az én Atyám, Ő szeret engem, és elképzelhetetlen, hogy valamit is kihagyott volna a számításából, ugyan miért aggodalmaskodnék?

Jézus azt mondja, hogy vannak idők, amikor Isten nem kergeti el a sötét fellegeket, de akkor is bízhatunk benne. Talán úgy tűnik, mintha Isten szívtelen lenne, pedig nem az; úgy tűnik, mintha egy könyörtelen apa lenne, pedig nem az; vagy netán igazságtalan bírónak tűnik, pedig nem az. Egyre jobban és egyre erősebben töltsön be bennünket Isten jelenlétének tudata. Isten akarata nélkül semmi sem történik meg, még a legkisebb dolog sem, ezért nyugodtan bízhat sz benne. Az imádság nem pusztán kérés, hanem az a tudatos magatartás, amelynek légkörében a legtermészetesebb dolog a kérés. „Kérjétek és megadatik nektek.”

A HIT CSODÁJA

„Beszédem és igehirdetésem nem a bölcsesség meggyőző beszéde volt.”

IKor 2,4

Pál apostol tudós ember és nagyszerű szónok volt, aki nem a szá-
nalomra méltó meghunyászkodás hangján szólal meg itt, hanem azt
mondja, hogy elhomályosítottam volna Isten hatalmát, ha igehirdeté-
semben szónoki fogásokkal éltem volna, hogy hatással legyek hallga-
tóimra. A Jézusban való hit olyan csoda, amelyet csak a megváltás
hatóereje teremthet meg, nem a benyomást keltő beszéd, vagy a csa-
logatás és hívogatás, hanem egyedül és kizárólag Isten hatalma. A
megváltás újjáteremtő ereje érvényesül az evangélium hirdetése során,
és soha nem az igehirdető személyes varázsa. Egy igehirdetőnek az
igazi böjtölés nem az ételtől való tartózkodást jelenti, hanem inkább
minden olyan benyomást keltő, érdekfeszítő szófordulattól való tar-
tózkodást, amely akadályozná Isten evangéliumának a bemutatását.
Az igehirdető Isten képviselőjeként szól, „mintha Isten kérne miálta-
lunk.” Ő Isten evangéliumát hirdeti. Ha csak az igehirdetésem miatt
akarnak az emberek jobbak lenni, akkor soha nem fognak közelebb
jutni Jézus Krisztushoz. Minden, ami engem emel ki, miközben az
evangéliumot hirdetem, Jézus árulójává tesz, mert megakadályozom
Őt abban, hogy megváltásának újjáteremtő ereje által elvégezze mun-
káját.

*„Én pedig ha fölemeltetem e földről, mindeneket magamhoz von-
zok”(Jn 12,32).*

„Ő azt kérdezte: Kicsoda vagy, Uram?”

ApCsel 9,5

A megváltás csodája a tárzusi Sault egy pillanat alatt átformálta. Az erős akaratú, erőszakos farizeusból, az Úr Jézus aláztos és átadott életű rabszolgája lett.

Amit meg tudunk magyarázni, abban nincs semmi csodálatos. Amit meg tudunk magyarázni, afelett uralmat tudunk gyakorolni, ezért egészen természetes, hogy igyekszünk mindent megmagyarázni. Az engedelmesség nem természetes, és nem feltétlenül bűn az engedetlenség. Ha nem ismerjük el a parancsot adó magasabb tekintélyét, akkor nincs az engedelmességnek erkölcsi értéke. Felszabadulás is lehet valaki számára, ha nem engedelmeskedik. Amikor valaki a másikkal azt mondja: „Ezt muszáj megtenned!” ezzel a másik lelkét és emberi nemességét töri össze, és használhatatlanná teszi Isten számára. Ha az engedelmeskedő engedelmissége mögött nincs meg a szent Isten tekintélyének a felismerése, akkor az ilyen ember csak kényszerűségből engedelmeskedő rabszolga. Sokan csak akkor kezdenek Istenhez jönni, amikor már torkig vannak a vallásossággal, mert az emberi szívnek valójában csak egy Mestere van, és ez nem a vallás, hanem Jézus Krisztus. De ha egyszer felismertem, hogy kicsoda Ő, jaj nekem, ha nem engedelmeskedek. Ő soha nem fog kényszeríteni az engedelmességre, de engedetlenségemmel én máris elkezdtem aláírni lelkemben Isten Fiának halálos ítéletét. Ha szemébe mondom Jézus Krisztusnak, hogy nem engedek neki, Ő nem fog kényszeríteni, de megfosztom magamat megváltásának újjáteremtő erejétől. Az isteni kegyelem szempontjából teljesen mindegy, hogy mennyire vagyok utálatos, amikor világossága leleplez, de jaj nekem, ha kerülöm világosságát. (Lásd Jn 3,19-21.)

URALMA A HÍVŐ FELETT

„Ti engem így hívtok: „Mester” és „Uram”. És jól mondjátok, mert az vagyok.”

Jn 13,13

Urunk soha nem hangsúlyozta tekintélyét. Nem mondta: Engedelmeskedned kell! Teljesen meghagyta szabadságunkat, akár arcon is köphetjük, mint ahogy meg is tették, akár meg is ölhetjük, mint ahogy meg is tették, egy szava sem lesz. De ha egyszer a megváltás eredményként élete bennem alakot ölt, azonnal felismerem, hogy joga van mindenekfeletti tekintélyét bennem is érvényre juttatni. Ő egy erkölcsi felsőbbiség: „Méltó vagy...” (Jel 4,11). Csak ami méltatlan bennem, az vonakodik meghajolni a méltó előtt. Ha találkozok egy nálam szentebb emberrel, és nem ismerem el tekintélyét, és nem engedek neki, az a bennem levő méltatlan kifejeződése. Isten olyan embereket használ nevelésünkre, akik egy kicsit tovább jutottak, mint mi – nem értelmileg, hanem szentség tekintetében – míg végül magának az Úrnak uralma alá nem kerülünk, és akkor egész élet-beállítottságunkra a neki való engedelmesség lesz jellemző.

Ha Urunk megkövetelte volna a feltétlen engedelmességet, egy rabszolgahajcsár lett volna belőle, és elvesztette volna minden tekintélyét. Ő soha nem követeli meg az engedelmességet, mégis amikor megjelenik, azonnal engedelmeskedünk neki. Így könnyen életünk Ura lesz, és mi reggeltől estig, csodával teli tisztelettel imádjuk. A kegyelemben való növekedésemet az határozza meg, hogy milyen felfogásom van az engedelmességről. Az engedelmesség szót ki kell emelnünk a mocsárból. Engedelmesség csak az egyenrangúak között lehetséges, ez az apa fiú közötti kapcsolatra jellemző, nem pedig az úr és a szolga viszonyára. „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,30). „Jól-lehet Fiú, szenvedéséből tanulta meg az engedelmességet” (Zsid 5,8). A Fiút engedelmessége azért tehette Megváltóvá, mert Fiú volt, nem pedig engedelmessége által lett Isten Fiává.

„De akik az Úrban bíznak... futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”

Ézs 40,31

A járásban nincs semmi különösen érdekesítő, de ez megterhelhetőségünk és kitartásunk próbája. Az erő szempontjából az elérhető legnagyobb dolog „járni és nem elfáradni.” A Biblia a járást a jellem meghatározására használja: János „ránézett Jézusra, amint ott járt, és azt mondta: Íme, az Isten Báránya!” (Jn 1,36). A Bibliában semmi sem elvont vagy elvonatkoztatott, hanem élő és valósághoz kapcsolódó. Isten nem azt mondja: „Légy lelki,” hanem „járj énelőttem” (1Móz 17,1).

Amikor fizikailag vagy érzelmileg kimerültek, lehangoltak vagyunk mindig valami izgalmas dologra várunk. A mindennapi életben ez oda vezethet, hogy megpróbáljuk megjátszani a Szentlelket. Érzelminkben ez az élvezetek kereséséhez és erkölcsi zuhláshoz vezet. Lelki életünkben pedig, ha mindenáron ragaszkodunk az izgató élményekhez és a szárnyaláshoz, az előbb-utóbb lelki életünk összeomlását eredményezi.

Isten jelenlétének az átélése nem a környezettől függ, hanem egyedül attól, hogy eltökéljük-e szívünkben, hogy az Úr mindenkor életünk része legyen. Akkor kezdődnek a problémák, amikor kételkedni kezdünk jelenlétének valóságában. Amiről a zsoltáros beszél: „Azért nem félünk...” (Zsolt 46,3) akkor lesz saját tapasztalatunkká is, ha nem csupán Isten jelenlétének a tudatát, hanem annak a valóságát is átéljük. Ilyenkor mondjuk: Hiszen Ő itt volt az egész idő alatt!

Döntő pillanatokban jó vezetést kérünk, de fölösleges unostalanul mondogatni: Uram most vezess! Ha nem mondjuk, akkor is ezt teszi! Ha mindennapi döntéseink nem egyeznek akaratával majd nyugtalanságot okoz. Ilyenkor csendben várunk kell jelenlétének irányítására.

ISTEN ORSZÁGÁNAK KAPUJA

„Boldogok a lélekben szegények.”

Mt 5,3

Őrizkedj attól, hogy Urunkban mindenek fölött a Tanítót lásd. Ha Urunk nem más, mint csak egy nagy Tanító, akkor mindössze annyit ért el nálam, hogy elérhetetlen követelményeivel a kétségbeesésbe kergetett. Mert ugyan mi hasznom van abból, ha valaki elérhetetlen célokat lebegtet előttem? Boldogabb vagyok, ha semmit sem tudok róluk. Mire jó az, ha arra szólítanak fel, hogy az legyek, aki soha nem lehetek – teljesen tiszta szívű, olyan, aki túlteljesíti kötelességeit, aki mindenben elkötelezett Istennek? Jézus Krisztust, mint Megváltót kell először megismernem, ahhoz, hogy tanításának valami értelme legyen számomra, különben csak kétségbe ejt. De ha Isten Szentlelke újjászül, akkor felismerem, hogy Jézus nem csak azért jött, hogy tanítson, hanem hogy azzá tegyen, amivé tanítása szerint lennem kell. A megváltás azt jelenti, hogy Jézus Krisztus mindenkit képessé tud tenni arra, hogy azzal a belső beállítottsággal rendelkezzen, amivel Ő rendelkezett, mert Isten minden elvárása ezen alapul, erre a belső beállítottságra épül.

A Hegyi beszéd tanítása kétségbe ejti a természetes embert, és Jézus pont ezt akarta elérni. Amíg bennünk van az az önhitt, magabiztos elképzelés, hogy mi eleget tudunk tenni Jézus tanításának, Isten magunkra hagy bennünket, mindaddig, amíg bele nem botlunk valamibe, ami lerántja a leplet beképzeltségünkről. Akkor majd koldusként állunk eléje kérésünkkel. „Boldogok a lélekben koldusok,” így hangzik Isten országának alapszabálya. Jézus Krisztus királyságának a legmélyebb alapja nem a birtoklás, hanem a szegénység, még csak nem is az én döntésem Jézus Krisztus mellett, hanem a teljes megsemmisülés érzése, annak lesújtó felismerése, hogy én képtelen vagyok akár csak hozzákezdeni is. Ilyenkor mondja Jézus, hogy boldog vagy. Ez a belépőnk Isten országának kapuján, de elég sokáig tart, amíg ide eljutunk. Szegénységünk tudata juttat el bennünket oda, ahol Jézus Krisztus elvégezheti munkáját bennünk.

„Mert ez Isten akarata, a ti megszentelődéseitek.”

1Thessz 4,3

A halál oldala. A megszentelődésben Istennek mindkét oldalon, az élet és a halál oldalán is van dolga velünk. Egyesek olyan sok időt töltenek a halál oldalán, hogy síremlékké válnak. A megszentelődést minden esetben nagy harc előzi meg, valami bennünk nagy erővel ellenáll Krisztus követelményeinek. Isten Szentlelke mihelyt hozzákezd ahhoz, hogy megértesse velünk mit jelent a megszentelődés, azonnal elkezdődik a harc. „Ha valaki hozzám jön, és meg nem gyűlöli ... még a saját lelkét is, nem lehet a tanítványom” (Lk 14,26).

Isten Lelke a megszentelődés során megfoszt engem mindentől, amíg teljesen „magamra” nem maradok, és ez a halál helye. Hajlandó vagyok teljesen „magamra” maradni, ahol senki más nincs rajtam kívül, se barát, se szülő, se testvér, sem semmilyen önző érdek, csak egyedül önmagam, halálra szántan? Ez a megszentelődés előfeltétele. Nem csoda, hogy Jézus azt mondta: „nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot” (Mt 10,34). Itt kezdődik a harc, és sokan itt hátrálunk meg. Nem vállaljuk a teljes azonosulást Jézus halálával ezen a ponton. „De ez olyan könyörtelen. Nem lehet, hogy ezt kívánja tőlem” – mondjuk. Urunk könyörtelen, és azt várja tőlünk, hogy mi is ugyanezt tegyük.

Hajlandó vagyok mindenki mástól elszakítva magamat, csak magammal számolni, és nem gondolni azzal, hogy mások, barátaim mit mondanak majd, és így ebben az állapotban teljesen átadni magamat Istennek? Mihelyt megteszem ezt, Ő megszentel engem, és megszabadul az életem mindenféle kötődéstől, kivéve az Istenhez való kötődésem.

Ha azért imádkozom, hogy Uram, kérlek mutasd meg nekem mit jelent a megszentelődés, Ő majd megmutatja: Teljesen eggyé válni Jézus Krisztussal – ezt jelenti. A megszentelődés nem valami, amit Jézus belém helyez, Ő maga az bennem (1Kor 1,30).

MEGSZENTELŐDÉS

„De általa ti a Krisztus Jézusban vagytok, aki Istentől ... szentségül és váltságul lett nekünk.”

1Kor 1,30

Az élet oldala. A megszentelődés titka az, hogy Jézus Krisztus tökéletes tulajdonságaiban részesülök. Nem fokozatosan lesz az enyém, hanem egyszerre, amikor hit által felfogom annak valóságát, hogy Jézus Krisztus szentségül lett nekem. A megszentelődés nem kevesebbet jelent, mint Jézus szentségének szemmel látható megvalósulását bennem.

A szent élet csodálatos titka nem Jézus életének az utánzása, hanem az, hogy lehetővé teszem Jézus tökéletességének halandó testemben való megnyilvánulását. A megszentelődés „Krisztus tibennetek.” Isten kegyelmének ajándékaként az Ő csodálatos életében részesülünk hit által. Akarom, hogy Isten a megszentelődést olyan valóságossá tegye bennem, mint ahogyan az Igéjében van?

A megszentelődés Jézus Krisztus szent tulajdonságainak elnyerését jelenti. Az Ő türelme, szeretete, szentsége, hite, tisztasága és kegyessége mutatkozik meg minden megszentelt lélekben. A megszentelődés nem azt jelenti, hogy erőt nyerek Jézustól arra, hogy szent legyek, hanem elnyerem Jézustól azt a szentséget, amely benne volt, és most rajtam keresztül is nyilvánvaló lesz. A megszentelődés részesezés valamiben, nem pedig valaminek az utánzása. Az utánzás teljesen más. Minden tökéletesség Jézus Krisztusban van, és a megszentelődés titka az, hogy Jézusnak mindez a tökéletessége a rendelkezésemre áll. Ennek megfelelően lassan, de biztosan, meglepően rendezett, kiegyensúlyozott és megszentelt életet kezdek élni, mint akit „Isten ereje őriz” (1Pét 1,5).

„...ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.”

Mt 5,20

A tanítványra nem az a jellemző, hogy jó dolgokat visz véghez, hanem, hogy jó indítékai vannak, mert Isten, természetfeletti kegyelme által, jóvá tette azokat. A jó tethnél csak egy jobb van, ha lényében jó valaki. Jézus Krisztus azért jött, hogy akik hagyják, mindazokba belehelyezze azt a beállítottságot, amelynek igazsága felülhaladja az írástudók és farizeusok igazságát. Jézus azt mondja: „Ha az én tanítványom vagy, akkor nem csak cselekedeteidben, hanem indítékaidban, vágyaidban és elméd rejtett gondolataiban is igaznak kell lenned.” Indítékaidnak olyan tisztának kell lenni, hogy a Mindenható Isten semmi kivetnivalót ne találjon abban. Ugyan kicsoda tud megállni Isten örökkévalóságának a fényében, anélkül, hogy el ne marasztalnák? Egyedül Isten Fia, és Ő arról biztosít bennünket, hogy belénk helyezheti saját természetét, és gyermekien egyszerűvé és tisztává tesz minket. Az Isten által megkövetelt tisztaság elérhetetlen, hacsak belülről valaki újjá nem terem bennünket, és Jézus Krisztus pontosan ezt vitte véghez a megváltás által.

Senki sem tudja megtisztítani magát a törvény megtartása által. Jézus Krisztus nem törvényeket és előírásokat hagyott ránk, hanem olyan tanításokat, amelyeket általa belénk helyezett természete tud számunkra igazzá tenni. Jézus Krisztus megváltásának nagy csodája, hogy megváltoztatja öröklött hajlamainkat. Nem az emberi természetet változtatja meg, hanem annak forrását, és azzal együtt indítékait is.

ÉN IS ILYEN BOLDOG VAGYOK?

*„Boldogok a...”**Mt 5,3-10*

Amikor először olvassuk Jézus mondatait minden olyan szépnek és egyszerűnek tűnik, majd észrevétlenül a tudatalattinkba süllyed. Így például a boldogmondások is szelíd és szép parancsolatoknak tűnnek a világtól elvonult emberek számára, akik nem sok vizet zavarhatnak, de a kemény hétköznapi világában, amiben mi élünk, nem gondoljuk, hogy sok gyakorlati haszna lenne. De előbb-utóbb rájövünk majd arra, hogy a boldogmondásokban van elrejtve a Szentlélek robbanótöltete. És ha életünk körülményei úgy diktálják akkor robbannak is. Ilyenkor, ahogy a Szentlélek emlékeztetünkbe idézi valamelyik boldogmondást, meglepődve szembesülünk annak üzenetével, és el kell döntenünk, hogy belemegyünk-e abba a hatalmas lelki változásba, amivel az járna az életkörülményeinkben, ha engedelmeskednénk Isten ígéjének. Így végzi a munkáját bennünk Istent Szentlelke. Nem kell ahhoz újjászületni, hogy valaki a Hegyi beszédet szó szerint vegye. Gyermekekien egyszerű a Hegyi beszéd szó szerinti értelmezése. De annál nehezebb a szentnek úgy alkalmazni Urunk tanítását, ahogyan azt a Szentlélek értelmezi a számunkra.

Akárhonnan is közelítjük meg Jézus tanítását az teljesen kívül esik a természetes gondolkodás keretein, és roppant kellemetlen akár csak érinteni is. Gondolatainkban és életvitelünkben fokozatosan hozzá kell szoktatni magunkat Jézus Krisztus tanításaihoz, ahogy Szentlelke előhozza azt körülményeink között. A Hegyi beszéd nem szabályok és parancsolatok gyűjteménye, hanem annak az életnek a leírása, amelyet akkor fogunk élni, ha a Szentlélek elvégezheti munkáját bennünk.

A TISZTASÁGHOZ VEZETŐ ÚT

„A szívből származnak a...”

Mt 15,18-20

Azzal kezdjük, hogy tudatlanságunkat az ártatlanság rangjára emeljük, majd ártatlanságunkban bízva azt tisztaságnak nevezzük, és amikor Urunknak ezeket a zord kijelentéseit halljuk, akkor visszarendelünk és azt mondjuk, hogy én sosem éreztem ezeket a szörnyű dolgokat a szívemben. Rossz néven vesszük, hogy ilyeneket mond. De választanunk kell: Vagy elismerjük Jézus Krisztust az emberi szív fölötti legnagyobb tekintélynek, vagy teljesen figyelmen kívül hagyjuk szavait. Kész vagyok arra, hogy szabad utat adjak szívemet leleplező szavainak, vagy inkább előnyben részesítem ártatlanságnak nevezett tudatlanságomat? Ha őszintén magamba tekintek, alaposan megvizsgálom és próbára teszem un. ártatlanságomat, előbb-utóbb rá fogok ébredni arra, hogy amit Jézus Krisztus mondott, az igaz, és elborzadok annak a gonosznak a láttán, aminek a lehetősége a szívem mélyén meghúzódik. De amíg ártatlanságom hamis tudatában élek, addig csak a bolondját járatom magammal. Ha soha nem voltam egy leplezetlenül goromba és másokat kihasználó ember, ennek egyetlen oka civilizált viselkedésemmel leplezett gyávaságom volt. De ha Isten előtt lelepleződik igazi lényem, akkor rájövök arra, hogy Jézus diagnózisa helyes volt rólam.

Jézus Krisztus váltsága az egyetlen, ami igazi védelmet ad ez ellen. Ha kiszolgáltatom magamat neki, soha többé nem kell megtapasztalnom a bennem szunnyadó rettenetes lehetőségeket. A tisztaság sokkal mélyebben van annál, hogy ahhoz természetes úton hozzáférhetnék. De ha a Szentlélek lakozást vesz bennem, az életem középpontjába állítja ugyanazt a lelkiséget, ami Jézus Krisztus életében nyilvánult, ez ugyanis a Szentlélek, a maga makulátlan tisztaságában.

AZ ISMERETHEZ VEZETŐ ÚT

„Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti erről a tanításról.”

Jn 7,17

A lelki megismerés arany szabálya nem az intellektuális ismeret-szerzés, hanem az engedelmesség. Aki tudományos ismeretre akar szert tenni, azt intellektuális érdeklődése vezet. De aki Jézus Krisztus tanításaiba akar mélyebb betekintést nyerni, azt csak engedelmesség útján érheti el. Ha a lelki dolgok homályosak és rejtve maradnak előttem, annak az az oka, hogy valahol engedetlenség van az életemben. Az értelmi sötétség a tudatlanságból fakad, a lelki sötétség pedig akkor köszönt be, ha nem akarok engedelmeskedni.

Soha senkit nem szólít meg Isten anélkül, hogy próbára ne tenné abban. Engedetlenek vagyunk, és ugyanakkor csodálkozunk, hogy miért nem növekszünk a lelki életben. Jézus azt mondta: „Azért ha áldozati ajándékodat az oltárra viszed, és ott eszedbe jut, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott az oltár előtt ajándékodat, eredj el, előbb békülj meg az atyádfiával, és csak azután jöjj, és vidd fel ajándékodat” (Mt 5, 23-24). Lényegében ezzel azt mondja: „Egy szót se szólj nekem addig, amíg nem engedelmeskedsz, és rendbe nem hozod a dolgodat.” Jézus tanítása a mi körülményeink között kell hogy érvényesüljön. Egy pillanatig sem állhatunk meg előtte, ha szélhámoskodunk. Ő a legapróbb részletekbe menően megmondja mit kell tennünk. Isten Lelke leleplezi előttünk örökös öngazoló magatartásunkat, és olyan dolgokra is érzékennyé tesz bennünket, amelyekre soha nem is gondoltunk.

Amikor Jézus rámutat valamire az életedben ne próbálj meg kibújni alóla. Ha megteszed vallásos szélhámos leszel. Vizsgáld meg azokat a dolgokat, amelyeket hajlamos vagy egy vállrándítással elintézni, ahol nem akarsz engedelmeskedni, és majd rájössz miért nem növekszel a lelkiekben. Ahogy Jézus mondja: „előbb...eredj el”. Még ha egyenes fanatikusként is tartanak, akkor is légy engedelmes Istennek.

MI LESZ AZ ENGEDELMESSÉG UTÁN?

„Ezután azonnal megparancsolta tanítványainak, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre a túlsó partra.”

Mk 6,45

Mi hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ha Jézus utasításait követjük és engedelmeskedünk, akkor nagy sikerekre vezet. Soha nem szabad a sikerről szőtt álmainkat Isten céljaként felfognunk. Ő lehet, hogy pont az ellenkezőjét akarja elérni. Mi úgy gondoljuk, hogy Isten egy bizonyos cél felé vezet bennünket, pedig ez nem így van. Nincs nagy jelentősége annak, hogy időnként elérünk bizonyos célokat. Isten számára az a cél, amit mi ahhoz vezető útnak tartunk.

Milyen álmokat szövögetek Isten céljáról? Az Ő célja az, hogy én most Őrá, egyedül az Ő erejére támaszkodjam. Ha a zűrzavar közepete csendben és nyugodtan meg tudok állni, akkor elérte célját. Isten előtt nincs egy elérendő célvonal, az Ő célja maga a folyamat, hogy lássam Őt járni a hullámok felett, távol a partoktól, a céltől, a sikertől, annak a biztos tudatában, hogy most minden rendben van, mert látom Őt a tengeren járni. Nem a célvonal, hanem a célhoz vezető út dicsőíti Istent.

Isten a mindenkori mostanra nézve nevel. Célja ennek a percnak a folyamata, nem a távoli jövő. Semmi közünk ahhoz, hogy mi lesz az engedelmesség után, nem azzal kell foglalkoznunk. Amit mi felkészítésnek, nevelésnek gondolunk Isten számára az végeredmény.

Istennek az a célja, hogy képessé tegyen arra, hogy életem jelenlegi viharában is Őt lássam a hullámok felett. Ha távolabbi célok vannak előttünk, akkor nem fordítunk kellő figyelmet a jelenre. De ha felismerjük, hogy az engedelmesség a cél, akkor drága lesz minden pillanat számunkra.

MIT LÁTSZ A FELHŐIDBEN?

*„Íme, eljön a felhőkkel.”**Jel 1,7*

A Bibliában a felhő mindig Istennel hozható kapcsolatba. A fájdalom, a szenvedés vagy a gondviselészerű események személyes életem körén belül vagy kívül, amelyek látszólag megkérdőjelezzik Isten mindenhatóságát, mind felhőként jelentkezhet. Mégis éppen ezeken a felhőkön keresztül tanít meg Isten Lelke bennünket arra, hogyan kell hitben járnunk. Ha nem lennének felhők az életünkben, nem lenne hitünk sem. „A felhő lábainak pora” (Náh 1,3), annak a jele, hogy Isten jelen van. Micsoda nagyszerű felfedezni, hogy a szenvedés, gond és fájdalom nem más, mint az Isten jelenlétével járó felhő. Isten nem tud felhők nélkül megközelíteni bennünket, nem ragyogó napsütésben jön felénk.

Helytelen azt mondani, hogy Isten a megpróbáltatások által tanít bennünket. Ő minden felhővel, amit utunkba hoz, el akar feledtetni valamit. Azért küld felhőket, hogy egyszerűbbé tegye hitünket, míg úgy nem járunk vele, mint apjával a gyermek. Isten meg a lelkem, mindenki más csak árnyék. Amíg a többiek mind árnyékká nem lesznek, időnként még körülvesz bennünket a felhő és a sötétség. Vajon olyan egyszerűvé vált Istennel való kapcsolatom, mint még soha?

Szoros kapcsolat van a különös isteni gondviselés és aközött, hogy mennyire ismerem Istent. Meg kell tanulnunk az élet titokzatosságait istenismeretünk fényében értelmezni. Amíg nem tudunk szembe nézni az élet legsötétebb dolgaival is, anélkül, hogy Istenről alkotott képünk sérülne, még nem ismertük meg Őt igazán.

„Ők pedig megrettentek, amikor a felhőbe kerültek” (Lk 9,34). Van még valaki a felhődben Jézuson kívül? Ha igen, akkor mindaddig egyre sötétebb lesz, amíg mást nem látsz, „csak egyedül Jézust” (Mk 9,8).

A CSALÓDÁS FEGYELMEZ

„Jézus azonban nem bízta magát rájuk... hiszen magától is tudta, mi van az emberben.”

Jn 2,24-25

A kijózanodás azt jelenti, hogy nincsenek többet az életről hamis nézeteink. Nem lehet többé becsapni bennünket. A kijózanodással együtt azonban, könnyen lehet, hogy cinikussá, szeretetlenül ítélkezővé válunk másokkal szemben. De ha ez a kijózanodás Istentől veszi a kezdetét, akkor Ő megtanít bennünket arra, hogy olyannak lássuk az embereket, amilyenek valójában, anélkül, hogy keményen ítélkezővé és cinikussá válnánk velük szemben. A legnagyobb sérüléseket, fájdalmakat és csalódásokat okozó dolgok nagy része arra vezethető vissza, hogy hamis elképzeléseink voltak. Nem ragaszkodunk a tárgyilagos tényekhez, nem olyannak látjuk egymást, mint amilyenek valójában vagyunk, csupán az egymásról alkotott hamis véleményünkhöz ragaszkodunk. Elképzelésünk szerint a dolgok vagy kitűnőek és nagyszerűek, vagy aljasak, gyávák és rosszak.

A csalódástól való félelem is igen sok szenvedés okozója. Ez így szokott történni: Ha szeretünk valakit, de nem szeretjük Istent, akkor teljes tökéletességet és maradéktalan igazságosságot várunk el attól az embertől, és ha nem kapjuk meg, akkor kegyetlenek és követelőzők leszünk. Pedig csak az történt, hogy olyat vártunk el tőle, amire nem képes. Csupán egyetlen egy valaki tudja maradéktalanul kielégíteni a szenvedő emberi szívet, ez pedig az Úr Jézus Krisztus. Urunk azért olyan kíméletlenül részrehajlás nélküli az emberi kapcsolatokra nézve, mert Ő tudja, hogy minden kapcsolat, amely nem az iránta való feltétlen hűségben gyökerezik szerencsétlenül fog végződni. Urunk nem bízott az emberekben, mégsem volt gyanakvó és megkeseredett. Ő Istenben bízott, és abban amit Isten kegyelme elvégezhet az emberben, ezért nem esett kétségbe senki miatt. Ha bizalmunkat emberekbe vetjük, végül mindegyik miatt kétségbe fogunk esni.

AMÍG TELJESEN AZ ÖVÉ LESZEL

„Az állhatatosság tökéletes cselekedetet jelent, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden folytatkozás nélkül.”

Jak 1,4

A legtöbbünknel nagyjából rendben van minden, de vannak területek, ahol hanyagok és figyelmetlenek vagyunk. Ez nem feltétlenül bűn, de test szerinti életünk emlékeit fedezhetjük fel benne. A hanyagság sérti Isten Szentlelkét. A nemtörődömségnek nincs helye sem Istennek való odaszánásunkban, sem abban, ahogyan eszünk vagy iszunk.

Istennel való kapcsolatunknak nem csak rendben kell lennie, hanem annak a külső jelekben is meg kell látszódnia. Végül is Isten figyelmét semmi sem kerülheti el, Ő a legapróbb részletekre is kíváncsi. Számtalan módon fog Isten visszavinni újra meg újra ugyanarra a pontra. Nem fárad el abban, hogy emlékeztessen bennünket arra a bizonyos dologra, mert az Ő kezéből tökéletes kell, hogy kikerüljön. Talán az indulatosság kérdését hozza fel, amikor végtelen türelemmel irányítja figyelmünket ismételtelen arra a bizonyos pontra. Vagy haszontalan, állandóan okoskodó eszmefuttatásaink, netán önzésünk vagy önfejlésünk. Isten ezek által megpróbálja figyelmünket arra az egy dologra irányítani, ahol nincs minden rendben nálunk.

Az Ige tanulmányozása során örvendezett a szívünk a megváltás igazságának felismerésében, és az iránta való egyenesség tölt el bennünket. Bennünk elvégzett munkája a bizonyossága annak, hogy életünk rendben van vele. „Az állhatatosság tökéletes cselekedetet jelent...” A Szentlélek azt mondja most Jakab által, hogy az állhatatosság fejezze be tökéletesen munkáját bennünk. Az apró dolgokra is légy tekintettel az életedben, ne mond, hogy mára ebből ennyi elég volt. Akármilyen is az, Isten addig nem nyugszik, amíg teljesen az övé nem lesz.

Augusztus 1

MÉG VALAMIT AZ Ő ÚTJAIRÓL

„Amikor elvégezte Jézus a tizenkét tanítványnak adott utasítást, elment onnan, hogy tanítson és prédikáljon városaikban.”

Mt 11,1

Jön, amikor indulást parancsol. Amikor Isten az indulásra szólított fel, és te szeretteidre való tekintettel, mégis maradtál, ezzel megfosztottad őket attól, hogy maga Jézus Krisztus prédikáljon nekik és tanítsa őket. De ha engedelmeskedtél és a következményeket Istenre bízta, akkor az Úr elment a te városodba tanítani, engedetlenségeddel útját állta volna. Vigyázz, amikor vitatkozni kezdesz, és vélt kötelességeidet szembehelyezed Urad parancsával! „Tudom, hogy indulásra szólított fel az Úr, de ideköt a munkám.” Ez azt jelenti: nem hiszed, hogy Jézus komolyan gondolja, amit mond.

Tanít, ahol minket elhallgattat. „Mester... csináljunk azért három hajlékot” (Lk 9,33).

Nem játszunk-e mások életében a műkedvelő lelki gondviselés szerepét? Talán olyan hangoskodva osztjuk utasításainkat nekik, hogy Isten a közelükbe sem juthat már? Inkább tartsuk a szánkat és lelkileg legyünk éberek. Isten az Ő Fiával kapcsolatban akar nekünk utasításokat adni, és áhítatunkat a megdicsőülés hegyévé változtatná, ha hagynánk, hogy megtegye. Amikor nagyon biztosak vagyunk benne, hogy Isten mily módon fog munkálkodni, Ő változtat munkamódszerén.

Ő véghezviszi, ahol minket várakozásra int. „Maradjatok... míg-nem...” (Lk 24,29). Várj az Úrra, és Ő véghezviszi, de ne duzzogva várj, mert akkor egy arasznyira sem látsz majd magad előtt! Tudunk már Istenre várni, vagy még mindig a lelki hisztéria kerülget bennünket? A várakozás nem azt jelenti, hogy ölbe tett kézzel ülünk, hanem hogy megtanuljuk elvégezni a ránk bízottakat.

Az Ő útjainak ezeket a szakaszait oly ritkán ismerjük fel.

A NEHÉZSÉGEK ISKOLÁJA

„E világon nyomorúságatok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot.”

Jn 16,33

Legtöbbször úgy képzelik, hogy a keresztyén élet a nehézségektől való szabadulást jelenti.

Isten pedig a nehézségek közepette ad szabadulást, és ez valami egészen más. „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik... nem illet téged a veszedelem” (Zsolt 91,1. 10). Nem jöhet rád semmi veszedelem ott, ahol eggyé lettél Istennel.

Ha Isten gyermeke vagy kétségtelenül nehézségekkel kell szembe-sülnöd, és Jézus azt mondta, hogy ne lepődj meg, ha jönnek! „E világon nyomorúságatok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot”, nincs miért féljetek. Azok az emberek, akik megtérésük előtt méltóságukon alulinak tartották, hogy nehézségeikről beszéljenek, újjászületésük után ügyefogyottá lesznek, mert téves elképzelésük van a szentről.

Isten nem győzelmes életet ad nekünk, hanem életet s erőt ad, miközben győzünk. Az erőfeszítés az erő, ha nincs erőfeszítés, erő sincs. Arra kéred Istent, hogy adjon neked életet, szabadságot és örömet? Csak akkor adhatja meg, ha elfogadod az erőpróbát is. Mihelyt szembenézel a kihívással, azonnal erőt nyersz. Győzd le a gyávaságodat, tedd meg az első lépést, és Isten enni ad neked az élet fájáról, hogy legyen táplálékod. A fizikai erőfeszítés kimerít, de a lelki erőfeszítés által egyre több erőt nyersz. De Isten nem ad erőt holnapra, vagy a következő órára, hanem csak ennek a percnak az erőpróbájához. Az a kísértésünk, hogy a józan ész megfontolásaival közelítsük meg a nehézségeket. A szent ujjong, amikor nehézségek alatt roskadozik, mert olyan nevetségesen lehetetlen a megoldás mindenki másnak, - csak Istennek nem.

ISTEN KÉNYSZERÍTÉSE

„Most felmegyünk Jeruzsálembe”

Lk 18,31

Urunk életében Jeruzsálem az a hely, ahol Atyja iránti engedelmissége elérte tetőfokát. „Nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem” (Jn 5,30). Minden gondja Atyja akaratának cselekvése volt, ami végigkísérte egész életét, és sem öröm, sem fájdalom, sem siker, sem sikertelenség nem tudta attól eltéríteni. „Eltökélte magát, hogy Jeruzsálembe megy” (Lk 9,51).

A lényeg, és ezt nem szabad elfelejtenünk, azért megyünk fel Jeruzsálembe, hogy az Atya akaratát teljesítsük, nem a magunkét. A természeti embernek magától értetődő, hogy vannak saját céljai, de a keresztyén életben nekünk nincsenek saját céljaink. Manapság sokat beszélnek Krisztus melletti döntésről, keresztyénség melletti elkötelezettségről, emellett, vagy amellett hozott döntésünkről, de az Újszövetség Isten kényszerítését helyezi előtérbe. „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket” (Jn 15,16).

Istennek nincs szüksége tudatos hozzájárulásunkra ahhoz, hogy célját elérje, Ő anélkül, hogy bármit is tudnánk róla bevon bennünket terveibe. Mi nem tudjuk mi Isten célja, sőt minél tovább megyünk, annál bizonytalanabbá válik. De csak azért látszik úgy, mintha Isten célt tévesztett volna, mert rövidlátók vagyunk, és nem látjuk Isten mit vett célba. Hitéletünk kezdetén határozott elképzeléseink voltak Isten céljáról: „Arra választott, hogy ide vagy oda menjek” vagy „elhívott erre a különleges munkára”; és el is mentünk, el is végeztük a feladatot, és a háttérben Isten nagy kényszerítése dolgozott. Az elvégzett munka semmiség, említésre sem méltó állványozás Isten nagy terveire képest. „Maga mellé vette a tizenkettőt.” Mindig maga mellé vesz bennünket. Sokkal több van ebben, mint amennyit eddig megértettünk belőle.

ISTEN BÁTOR HARCOSAI

„Majd maga mellé vette a tizenkettőt...”

Lk 18,31

Micsoda merészség Istentől, hogy bízik bennünk. Azt mondod: „Azt ugyan nem tette bölcsen Isten, hogy engem választott, mert nincs bennem semmi érték.” Éppen ezért választott. Mindaddig, amíg tartod magad valamire, nem választhat ki, mert saját céljaiddal vagy eltelve. De ha megengeded, hogy leépítse önelégültségedet, akkor maga mellé vesz, hogy felmenj vele Jeruzsálembe, ahol olyan célok beteljesedését élheted át, amit nem beszélt meg veled.

Hajlandók vagyunk azt hinni, hogy a jó természeti képességekkel megáldott emberből jó keresztyén lesz. Pedig ez nem a megfelelő felkészültségnek, hanem éppen ellenkezőleg, a szegénységünknek a kérdése. Nem arról van szó, hogy mi mit teszünk ebbe bele, hanem, hogy Isten mit helyez belénk. Itt nem az számít, hogy milyen természet adta képességekkel, ismerettel vagy tapasztalattal rendelkezünk. Az egyetlen, ami fontos, hogy Isten nagy kényszerítő hatalma megragadjon, és munkatársaivá tegyen. (1Kor 1,26-30.) Azok lehetnek Isten munkatársai, akik tudatában vannak saját szegénységüknek. Semmit nem tud azokkal kezdeni, akik Isten számára alkalmas eszköznek tartják magukat. Mint keresztyének soha nem a magunk ügyéért szállunk síkra, hanem Isten ügyéért, ami soha nem lehet a mienk. Mi nem tudjuk, hogy Isten mit akar, de ez nem gátol abban, hogy mindenáron megőrizzük vele való közösségünket. Semmi nem zavarhatja meg vele való kapcsolatunkat. Ha mégis valami közbe ékelődne, időt és fáradságot nem kímélve, el kell azt távolítanunk. A keresztyénségben nem az elvégzett munka a legfontosabb, hanem az Istennel való kapcsolat, és az a légkör, amit az teremt. Isten csak azt kéri, hogy erre legyen gondunk, és pontosan ezt éri a legtöbb támadás.

ISTEN ZAVARBA EJTŐ HÍVÁSA

*„...és beteljesedik minden az Emberfián, amit a próféták megírtak...
Ők azonban semmit nem értettek ezekből.”*

Lk 18,31. 34

Isten valami olyanra hívta el Jézus Krisztust, ami helyrehozhatatlan katasztrófának látszott. Jézus pedig elhívta tanítványait, hogy lásák, hogyan ölik meg; Jézus olyan helyzetbe hozta őket, ahol kivétel nélkül, mindegyikük szíve összetört. Jézus Krisztus élete mindenféle szempontból teljes kudarc volt – kivéve Isten szempontját. De ami az emberek szemében kudarcnak tűnt, az Isten szempontjából hatalmas győzelem volt, mert Isten szándékai egészen mások, mint az emberek elgondolásai.

A mi életünkben is elhangzik Isten zavarba ejtő hívása. Hívását soha nem lehet pontosan meghatározni, az rejtett formában érkezik. Olyan, mint a tenger hívása, senki más nem hallja, csak akiben a tenger természete van. Nem lehet pontosan meghatározni, hogy mire hív el Isten, mert egy olyan, elgondolása szerinti baráti kapcsolatra invitál, amelyben próbára tesz bennünket, hogy hiszünk-e abban, hogy Ő tudja, mit akar. Amik történnek, nem a véletlenek játéka, Isten azokon keresztül viszi véghez elgondolását.

Ha közösségben vagyunk Istennel, és átéljük, hogy beépít bennünket terveibe, akkor többé nem kíváncsiskodunk, hogy ugyan „mit is akar Isten ezzel elérni.” Ahogy a hit útján előre haladunk a dolgok leegyszerűsödnek, mert egyre ritkábban kérdezzetjük: „Isten miért engedte ezt meg?” A dolgok mögött Isten feltartóztathatatlan akarata rejtőzik. „Van Isten, aki irányítja dolgaink kimenetelét.” (Shakespeare) Az igazi keresztyén Isten éleslátásában és bölcsességében bíz, nem a magáéban. Ha saját céljaink vannak, azzal tönkretesszük az Isten gyermekeire jellemző egyszerűséget és könnyedséget.

A KERESZT AZ IMÁDSÁGBAN

„Azon a napon az én nevemben kértek majd.”

Jn 16,26

A keresztre többnyire úgy gondolunk, mint valamire, amin át kell jutnunk, pedig csak azért megyünk át rajta, hogy belejussunk. A kereszt egyet jelképez a számunkra – a teljes és tökéletes eggyé lételt az Úr Jézus Krisztussal, és ez az azonosulásunk semmi másban nem fejeződik ki jobban, mint az imádságban.

„Jól tudja a ti atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle (Mt 6,8). Akkor miért kérjük? Az imádság lényege a maradéktalan eggyé-létel Istennel, nem pedig az, hogy válaszra váró kéréseinket elmondjuk neki. Ha csak azért imádkozunk, mert válaszra várunk, könnyen megsértődünk, ha nem felel. Jóllehet a válasz nem késik csak nem mindig olyan formában érkezik, ahogyan azt vártuk. Sértődöttségünk pedig annak a jele, hogy nem tudtunk eggyé lenni Urunkkal az imádságban. Nem azért vagyunk itt, hogy bizonyítsuk: Isten felel az imádságra, hanem hogy élő tanúbizonyságai legyünk Isten kegyelmének.

„Nem mondom nektek, hogy majd én kérem az Atyát értetek, mert maga az Atya szeret titeket ” (26-27). Olyan bensőséges kapcsolatba kerültél már Istennel, hogy imaéleted egyetlen magyarázata az Úr Jézus imaélete? Lecserélte már életedet az Ő életével? „Azon a napon” olyan tökéletesen eggyé leszel Jézussal, hogy nem lesz többé semmi, ami elválasztana tőle.

A látszólag meg nem hallgatott imádság miatt ne próbálj mást okolni. Ez mindig az ördög csapdája. Meglátsd, Isten nem okafogyott, egy mélységes tanítást tartogat a számodra; nem valaki más számára.

IMÁDSÁG AZ ATYA HÁZÁBAN

„Nem tudjátok, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?”

Lk 2,49

Urunk gyermeksége nem éretlen felnőttkor volt; gyermeksége örök valóság. Ilyen szent, ártatlan Isten gyermeke vagyok én is, eggyé válva Urammal és Megváltómmal? Úgy tekintem az életet, mint egy lehetőséget arra, hogy az én Atyám házában foglalatoskodjak? Isten Fia, az atyai házában való életét élheti bennem?

Isten az egyetlen valóság, és parancsait az adott pillanatok hordozzák. Mindenkor kapcsolatban vagyok a valósággal, vagy csak akkor imádkozom, amikor rosszul mennek a dolgok, amikor életem egy adott pillanatában valami nincs rendben? Fedezd fel az Uraddal való szent közösség egységét, vele való mély azonosulásodat, amit csak kevesen ismernek közülünk. „Nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom.” Életem minden pillanatában Atyám házában van a helyem.

Alkalmazd mindezt saját egyéni körülményeidre. Annyira eggyé lettél már Urad életével, hogy egyszerűen csak Isten gyermeke vagy, aki mindent vele beszél meg és mindent az Ő kezéből vesz el? Az örök gyermek az Atya házában való életét éli benned? Szolgáló életének áldásai kibontakoznak-e rajtad keresztül otthonodban, munkahelyeden, baráti körödben? Szeretnéd tudni, hogy miért történnek dolgok az életedben? Valójában nem neked kell ezt vagy azt megtapasztalnod, hanem a vele való kapcsolatod miatt van ez. Az Atya gondviselése révén, megszentelődésednek ebben a szakaszában, így formálódik benned Isten Fia. Legyen meg az Ő akarata, maradj tökéletes egységben vele.

Urad érted adott életének az általad leélt egyszerű életté kell válnia. Úgy kell élnie benned is, mint ahogyan itt a földön élt és munkálkodott.

IMÁDSÁG AZ ATYA TISZTELETÉRE

„...a születendőt is szentnek hívják, Isten Fiának.”

Lk 1,35

Ha Isten Fia megszületett halandó testemben, lehetővé teszem számára, hogy szent ártatlansága, egyszerűsége, és az Atyával való egysége is megvalósuljon bennem? Ami Isten Fia történelmi megjelenésére nézve Mária esetében igaz volt, az minden szentre érvényes. Isten közvetlen beavatkozására született meg bennem Isten Fia. Ennek megfelelően, mint Isten gyermeke, élnem kell gyermeki jogommal, nevezetesen, hogy mindenkor az Atya jelenlétében lehetek.

Mondom-e meg nem szűnő csodálkozással józan észről irányított életemnek, hogy: „miért akarsz elvinni engem az Atya közeléből? Nem tudod, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?” (Lk 2,49). Bármilyenek legyenek is a körülmények, ennek az ártatlan, szent, örök gyermeknek kapcsolatban kell maradni az Atyával.

Tudok ennyire, ilyen együgyűen azonosulni az én Urammal? Ki tudja fejteni csodálatos munkáját bennem? Látja Isten bennem kifordulva Fiát, vagy most félretettem, mert útban volt nekem? De mi ez a felfordulás? Miért lármáznak az emberek? Azért, hogy végezzék ki Isten Fiát! Most éppen nincs semmi hely itt Isten Fia számára. Nem, most nincs itt az ideje az Atyával való szent közösségnek.

Tud-e Isten Fia bennem az Atyához imádkozni, vagy én traktálom kéréseimmel? Tud-e engem úgy tanítani, mint ahogy földön jártakor tette? Átéli-e bennem szenvedéseit, hogy szándékai megvalósuljanak? Ahogy egy Isten áldotta szent élete egyre jobban feltárul előttünk, úgy értjük meg egyre jobban Isten szándékait: „betölteni, ami híja van Krisztus szenvedéseinek.” Ennek a „betöltésnek” az érdekében mindig van tennivaló.

Augusztus 9

AZ ATYA MEGHALLGATJA AZ IMÁT

„Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem.”

Jn 11,41

Amikor Isten Fia imádkozik, tudatát egyedül az Atya tölti be. Isten mindenkor hallja Fiának imádságát, és ha Isten Fia kiformalódott bennem, akkor Isten mindig meghallja az imádságomat. Minden erőmmel azon kell lennem, hogy Isten Fia kiábrázolódjék az én halandó testemben. „A ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma” (1Kor 6, 19) Isten Fiának Betleheme. Megadom ezt a lehetőséget Isten Fiának? Bennem is ugyanúgy megvalósul életének közvetlen egyszerűsége, amint az földön jártakor kifejezésre jutott? Bennem is megfogalmazódnak Isten örök Fiának Atyjához intézett imádságai, amikor mint közönséges ember szembesülök a mindennapi élet dolgaival?

„Azon a napon az én nevemben kértek majd...” (Jn 16,26). Melyik napon? Azon a napon, amikor a Szentlélek lakozást vett bennem, és teljesen eggyé tett Urammal.

Jól érzi magát az Úr Jézus Krisztus életemben, vagy lelki gögben feszengsz? Ne engedd, hogy józan eszed előre tolakodjék, és háttérbe szorítsa Isten Fiát! Isten ajándékba adta az embernek a józan észet, de ez nem Isten Fiának az ajándéka. Az Ő ajándéka az, hogy fel tudod fogni a természetfeletti dolgokat. Ne ültess trónra a józan észet! A Fiú felismeri az Atyát, a józan ész eddig még nem ismerte fel az Atyát, és soha nem is fogja.

Az emberi értelem nem tiszteli az Atyát, hacsak a bennünk lakozó Isten Fia át nem formálta már. Igyekezzünk, hogy ez a halandó test maradjon tökéletes alárendeltségben vele szemben, hogy Ő munkálkodhasson rajta keresztül minden percben. Olyan függőségben élünk Jézus Krisztussal, hogy élete mindenkor láthatóvá válhat halandó testünkben?

A SZENT SZENTSÉGE

„Azért akik az Isten akaratából szenvednek, jót cselekedve ajánlják lelküket a hűséges Teremtőnek.”

1Pét 4,19

Ha valaki a szenvedést választja, csak hogy szenvedhessen, azzal valami nincs rendben, de Isten akaratát választani, akkor is, ha az szenvedéssel jár, az egészen más. Egy egészséges gondolkodású szent soha nem választja a szenvedést, hanem Jézushoz hasonlóan Isten akaratát választja, akár szenvedéssel jár az, akár nem. De egy szent sem mer beavatkozni egy másik szent életében a szenvedés fegyelmezésének kérdésébe.

Az a szent elégíti ki Jézus szívét, aki a többi szentet éretté és erőssé teszi Isten számára. Soha nem az tesz jót velünk, aki sajnálkozik rajtunk, az ilyen inkább akadályoz, mert a részvét erőtlenné tesz. Az a szent érti meg a legjobban a másik szentet, aki a lehető legközelebb van a Megváltóhoz. Amikor egy másik szent sajnálkozását elfogadjuk, ezzel azt juttatjuk kifejezésre, hogy: ó, igen, tudom Isten nagyon keményen bánik velem. Ezért mondta Jézus, hogy az önsajnálkozás az ördögtől van (Mt 16,23). Kíméld Isten tekintélyét! Könnyű Isten befeketíteni, Ő soha nem vág vissza, nem védi meg magát. Ne adj helyet annak a gondolatnak, hogy földön jártakor Jézusnak együttérzésre lett volna szüksége. Ő nem fogadta el az emberek részvétét, mert tökéletesen tisztában volt azzal, hogy igazából senki sem értette meg, mire törekedett. Egyedül Atyjától fogadott el együttérzést, és az ég anyyaitól (Lk 15,10).

Figyeld meg Isten mennyire könnyedén elpazarolja szentjei életét, legalább is, e világ megítélése szerint. A leghaszontalanabb helyekre küldi őket. Mi úgy gondoljuk, hogy Isten azért állított ide, mert itt olyan hasznos vagyok. Jézus nem a hasznosság elve alapján értékelté életét. Isten oda helyezi szentjeit, ahol dicsőségét hirdetik, és mi egyáltalán nem tudjuk megítélni, hogy hol van ez a hely.

MIVEL SZÁMOLHATSZ?

„És nem látta őt többé.”

2Kir 2,12

Nem baj, ha Illésre bízod magad, mindaddig, amíg Isten neked adja. De meglásd, hogy eljön az ideje annak is, amikor mennie kell, s nem állhat többé melletted, mint irányítód és vezetőd, mert Isten elérkezettnek látta az időt, hogy magadra hagyjon. Azt mondod: „Illés nélkül nem tudom tovább csinálni.” Isten pedig azt mondja: Márpedig folytatnod kell.

Egyedül Jordánodnál (14. v.) Jordán a különválás helye, ahol már nincs közösséged mással, egyedül maradtál, senki nem veszi le rólad a felelősséget. Most próbára tesznek, s kiderül, mit tanultál Illésedtől. Illéssel gyakran voltál a Jordán mellet, de most egyedül kell odamenened. Semmi értelme azt mondani, hogy képtelen vagyok rá; eljött az ideje, s menned kell. Ha meg akarod tudni, hogy Isten valóban az az Isten, akinek a hited tartja, akkor menj át a Jordánon egyedül.

Egyedül Jerikódnál (15. v.) Jerikó az a hely, ahol láttad Illésedet nagy dolgokat véghezvinni. Amikor Jerikóhoz érkezel nehezedre esik a kezdeményezés, és gyenge a hited, jobb szeretnéd, ha valaki más lenne itt helyetted. De ha kitartasz a mellett, amit Illéstől tanultál, bizonyosságot nyersz afelől, hogy Isten veled van.

Egyedül Bételednél (23. v.) Bételnél tudományod végére jutsz, és elkezdődik Isten bölcsessége. Amikor tudományod csődöt mond, és a kétségbeesés kezdene erőt venni rajtad, ne engedd. Maradj hű Istenhez, és Ő igazságát oly módon fogja nyilvánvalóvá tenni, hogy közben megszentel. Alkalmazd, amit Illéstől tanultál, használd köpenyét, és imádkozz. Teljes eltökéltséggel bízz Istenben, és többé ne keresd Illésedet.

NYUGODJ ISTENBEN

„Mit féltek, kicsinyhitűek?”

Mt 8,26

Amikor elfog a félelem, mi mást tehetünk, mint imádkozunk Istenhez, de Urunknak joga van ahhoz, hogy a kérésünk alapjául szolgáló bizalmat elvárja azoktól, akik az Ő nevét segítségül hívják. Elvárja gyermekeitől, hogy annyira bízzanak benne, hogy válságos időkben majd ők is megbízható támasznak bizonyuljanak. Egy bizonyos pontig bízunk is Istenben, hogy aztán mi is visszatérjünk azoknak az embereknek az ijedtség-imádságaihoz, akik nem ismerik Őt. Csak eddig futotta erőnkől, ami ezen túl van, ott nyoma sincs bennünk az Istenbe vetett hitnek és az Ő világot kormányzó mindenek-felettségébe vetett bizalmunknak. Ő úgy látszik alszik, mi pedig csak a tornyosuló hullámokat látjuk.

„Ó kicsinyhitűek!” Micsoda lesújtó felismerés lehetett a tanítványoknak - „Már megint hibáztunk!” És milyen lesújtó lesz nekünk is felismerni, hogy micsoda örömet okozhattunk volna Jézusnak, ha nem törődve a ránk váró veszéllyel, kitartottunk volna mellette.

Mi szépen elvagyunk, amikor nincsenek nagy viharok, válságok az életünkben, de a krízishelyzetekben lesz nyilvánvaló, hogy kiben bízunk. Ha megtanultunk Istenben bízni, és Őt imádni, a válságok idején eljuthatunk a töréspontig anélkül, hogy bizalmunk meginogna benne.

Sokat beszéltünk a megszentelődésről, de hova vezet mindez? Istenben való megnyugvást kell eredményezzen, vele való egységet, olyan egységet, ami nem csak feddhetetlenségünket jelenti szemében, hanem mély örömet is okoz neki.

A LELKET MEG NE OLTSA'TOK

„A Lelket meg ne oltsátok!”

1Thessz 5,19

A Lélek szava gyengéd, mint a nyári szellő, és olyan halk, hogy csak akkor hallod meg, ha tökéletes közösségben vagy Istennel. A Lélek figyelmeztetésének finom rezdüléseit könnyen kioltod, ha nem elég kifinomult lelki felfogóképességed meghallani a hangját, és ilyenkor lelki életed kárt vall. Intései szelíd, halk hangok, annyira csendesek, hogy senki más nem veszi észre őket, csak a szent.

Vigyázz, hogy személyes bizonyosságtételed ne a múltba merengés legyen: „Ennyi meg ennyi évvel ezelőtt megtértem...” Ha a világosságban jársz, nincs hátratekintés, az Istennel való közösség csodájában a múlt beletorkollik a jelenbe. De ha elhagyod a világosságot, érzelmi keresztyénné leszel, már csak az emlékeidből élsz, és bizonyosságtételeidnek kemény, érces hangja lesz. Óvakodj attól, hogy a világosságban járástól való vonakodásodat a régmúltra való emlékezéssel szépítsed, amikor még a világosságban jártál. Amikor a Lélek megint, állj meg, és hozd rendbe a dolgokat, különben továbbra is megszomorítod a Szentlelket, anélkül hogy észrevennéd.

Tegyük fel, hogy Isten válságba juttatott, és már majdnem túljutottál rajta, de mégsem egészen. Isten újra felidézi a válságot, de most már nem lesz olyan éles, mint először volt. Nehezebben ismered fel benne Istent és mélyebb lesz a megaláztatásod engedetlenséged miatt. És ha továbbra is megszomorítod a Szentlelket, akkor eljön az idő, amikor már nem ismétlődhet meg a válság, mert már annyira megszomorítottad, hogy elfordult tőled. De ha kiálltad a próbát, énekelve fogod magasztalni Istent. Ne rokonszenvezz azzal, ami Istent bántja. Neki meg kell sebeznie azt, ami útjában áll.

FENYÍTÉS

„Ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged.”

Zsid 12,5

Nagyon könnyű megszorítani Isten Szentlelkét. Akkor is ezt tesszük, amikor megvetjük az Úr fenyítését, és elcsüggedünk amikor dorgál. Ha csak felszínes tapasztalataink vannak még a megszentelődésről, az árnyékot könnyen összetévesztjük a valósággal, és amikor Isten Szentlelke dorgál, azt gondoljuk, hogy ez biztos az ördögtől van.

Ne oltsd meg Isten Lelkét, és ne vedd semmibe, amikor azt mondja: „Ne légy továbbra is vak ebben a dologban, nem ott vagy, ahol gondolod. Eddig nem tudtam ezt megmondani neked, de most elérkezett az ideje.” Engedj az Úrnak, amikor így dorgál! Hadd álljon helyre kapcsolatod Istennel!

„Meg ne lankadj, ha ő dorgál téged.” Mi könnyen perbe szállunk Istennel, és ilyeneket mondunk: „Nagyon sajnálom, többet nem tehetek, annyit imádkoztam már, de mégsem sikerült, most már abbahagyom.” Csak gondold bele, mi lenne, ha az élet más területén is így állnánk a dolgokhoz.

Kész vagyok arra, hogy Isten megragadjon hatalmas erejével, és elvégezze bennem azt a munkát, amely méltó hozzá? A megszentelődés nem az én elképzelésem arról, hogy mit kell Istennek az érdekemben tennie. A megszentelődés Isten elképzelése arról, ahogyan Ő látja jónak elvégezni munkáját bennem. Azt akarja elérni, hogy lelkileg összeszedjem magam, és engedjem, hogy bármi áron is, de egészen véghezvigye megszentelődésemet.

AZ ÚJJÁSZÜLETÉS JELEI

„Szükség nektek újonnan születnetek.”

Jn 3,7

A válasz arra a kérdésre, hogy: „Mi módon születhetik az ember, ha vén?” így hangzik: Ha elég vén ahhoz, hogy meghaljon jogai és erényei utolsó foszlányainak is, egyszóval mindannak, amihez ragaszkodik, és hajlandónak mutakozzon befogadni életébe azt, ami eddig hiányzott belőle. Az új élet tudatos bűnbánatban és öntudatlan szentségben mutatkozik meg.

„Valakik pedig befogadták őt” (Jn 1,12). Belső meggyőződésből fakad Jézusról való ismeretem, vagy csak másodkézből szereztem? Van bennem valami, ami az Úr Jézussal, mint személyes Megváltómmal kapcsol össze? Lelki életem minden részének az Ő személyes ismeretére kell felépülnie. Ha újjászülettem, látom Jézust.

„Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg Istennek országát” (Jn 3,3). Felismerem Isten uralkodását, vagy még mindig Isten országának a jelei után kutatok? Az újjászületés új erőt ad a látáshoz, és kezdem felismerni Isten hogyan uralkodik. Eddig is Ő kormányzott, természetéhez hűen, és most, hogy részesültem természetében, már én is felismerem uralkodásának szabályait.

„Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született” (1Jn 3,9). Csak törekszem arra, hogy ne vétkezzek, vagy már megszűntem vétkezni? Az Istentől születés azzal jár, hogy természetfeletti erőt nyerek arra, hogy ne vétkezzem. A Biblia nem bizonytalankodik, hogy kell-e a keresztyénnek vétkeznie, hanem kifejezetten azt hangsúlyozza: a keresztyénnek nem kell vétkeznie. A bennünk megszületett új életnek a természetes kihatása az, hogy nem követünk el bűnt; tehát nem csupán erőt nyertünk arra, hogy ne vétkezzünk, hanem valóban megszűnünk vétkezni. Az 1Jn 3,9 nem arról beszél, hogy többet nem tudunk vétkezni, hanem azt mondja, hogy amennyiben engedelmeskedünk Isten bennünk levő életének, akkor nem kell vétkeznünk.

ISMER Ő ENGEM?

„...nevükön szólítja...”

Jn 10,3

Amikor sajnálatosan félreértettem (Jn 20,17). Lehetséges, hogy hiánytalan a teológiai tudásom, és mégsem ismerem Jézust. A lélek veszélybe kerül, ha a teológiai ismeret túllép a Jézussal való bensőséges kapcsolaton. Miért sírt Mária? A hittételek nem jelenthettek számára többet, mint a fű a talpa alatt. Bármelyik farizeus bolonddá tehetne volna Máriát a tant illetően, de egy ponton nem lehetett volna kiforgatni, tudta, hogy Jézus hét démont űzött ki belőle, és áldásainál is jobban ragaszkodott Jézus személyéhez. Mária „látta Jézust ott állni, de nem tudta, hogy Jézus az” – de mihelyt meghallotta a hangját felismerte, hogy ki szólott hozzá: akinek oly nagy szerepe volt múltjában, a „Mester!”

Amikor makacsul kételkedtem (Jn 20,27). Kételkedtem már Jézust illetően – valamilyen megtapasztalásban, amiről mások ugyan beszéltek, de én még nem tapasztaltam meg? A tanítványok mondták ugyan Tamásnak, hogy látták Jézust, de ő kételkedett – „Ha nem látom... semmiképpen el nem hiszem.” Tamásnak szüksége volt Jézus érintésére. Nem tudjuk, mikor és hogyan érint meg, de amikor átéljük, az kimondhatatlanul drága. „Én Uram és én Istenem!”

Amikor rútul megtagadtam (Jn 21,15-17). Péter átkozódva és esküdzve tagadta meg Jézus Krisztust, mégis csak neki jelent meg külön feltámadása után. Visszafogadásáról előbb személyesen biztosított, majd a többiek előtt is megerősítette azt. „Uram, Te tudod, hogy szeretlek téged.”

Vannak személyes emlékeim Jézus Krisztussal való kapcsolatomról? A tanítványság legfontosabb ismérve a bensőséges kapcsolat, az Ő ismerete, amit semmi sem rendíthet meg.

ELCSÜGGEDTÉL?

*„Még egy fogyatkozás van benned: Add el mindenedet, amid van...
azután jöjj, kövess engem.”*

Lk 18,22

„Az pedig ezeket hallván...” Hallottál már kemény beszédet a Mester szájából? Ha még nem, kétlem, hogy valaha hallottál tőle bármit is. Jézus Krisztus sok mindent mond, amit mi nem hallunk meg, s ha meghalljuk, akkor nagyon kemény beszédnek ítéljük.

Az Úr Jézust a legkevésbé sem foglalkoztatta az, hogy ez az ember hallgat-e rá vagy sem. Nem próbálta maga mellett tartani. Tárgyilagosan közölte vele: „Add el mindenedet, amid van... és jer, kövess engem.” Urunk soha nem akart meggyőzni vagy rávenni valakit valamire; nem unszolt vagy nyájaskodott, egyszerűen kimondta a legkönyörtelenebb szavakat, amit halandó fül valaha is hallott, és annyiban hagyta.

Hallottam-e valaha valami szívbe markolót Jézustól? Mondott-e már valamit személyesen nekem, amire tudatosan odafigyeltem? Nem olyan általánosságot, amiről lehet disputálni, hanem amiről tudtam, hogy az, személyesen nekem szól? Ez az ember megértette, amit Jézus mondott, hallotta, felfogta, és össze is törte a szívét. Jézus szavai nem dacos ellenszegülést váltottak ki nála, hanem mély szomorúsággal töltötték el, és leverten távozott. Őszinte vágyakozás tűzével jött Hozzá, de amit hallott, az jéggé dermedtette. Nem lelkes odaszánás, hanem szálnalmas levertség lett a végeredmény. És Jézus nem ment utána, hagyta elmenni. Urunknak semmi kétsége afelől, hogy ha meghallják szavait, az előbb-utóbb gyümölcsöt terem. Nagyon szomorú, amikor egyesek közülünk megakadályozzák a gyümölcstermést a valós életben. Ugyan mit mondunk majd, hogyan magyarázzuk meg ezt, akkor, amikor végül is odaszánjuk magunkat neki? Abban biztosak lehetünk, hogy Ő soha nem fog semmit a szemünkre vetni.

VOLTÁL-E MÁR SZÓTLANUL SZOMORÚ?

„Az pedig ezeket hallva igen megszorodott, mert nagyon gazdag volt.”

Lk 18,23

A gazdag ifjú hallgatagon, letaglózottan hagyta el a színt, egy szó sem jött ki a torkán. Semmi kétsége nem volt afelől, amit Jézus mondott neki, nem kellett megmagyarázni annak jelentését, és az olyan mélységes szomorúság töltötte el, ami belefojtotta a szót. Ismered ezt az érzést? Megérintette már Isten szava valahol a gazdagságodat – legyen az valamely alkati sajátosságod, szíved-lelked rejtett vágya, vagy vonzalma? Akkor bizonyosan nem egyszer voltál már szótlánul szomorú. Az Úr nem megy utánad, nem kérlek, de valahányszor találkoztok, emlékeztet életednek erre a pontjára. Mert, ha komolyan veszed, amit mondottál, akkor ezek a feltételek.

„Add el mindenedet, amid van.” Erkölcsi értelemben üresítsd meg magad Isten előtt mindentől, amit magadénak mondhatsz, mindaddig, amíg nem leszel semmi más, csak egy öntudattal rendelkező lény, és akkor azt is add át neki. Itt dől el a harc Isten előtt, az akarat területén. Netán jobban ragaszkodsz ahhoz, ami elképzelésed szerint Jézus akarata, mint Őhozzá, magához? Ha igen, akkor valószínűleg hozzád is lesz néhány keresetlen szava majd, ami megszorít. Jézus szava bántóan kemény, csak azoknak könnyű hallani, akikben az Ő természete uralomra jutott. Ne engedd, hogy Jézus szavainak élet bármi is tompítsa!

Lehetek annyira eltelve szegénységem és semmiségem tudatával, hogy éppen az tart vissza attól, hogy Jézus tanítványa legyek, de az is lehet, hogy a magam jelentőségének a tudata annyira eltölt, hogy amiatt nem leszek tanítvánnyá. Kész vagyok-e megüresíteni magam még attól az érzéstől is, hogy üres és kifosztott vagyok? Ezen a ponton kezdődik a csüggedés. A kiábrándult önszeretetet is csalódást okoz, és még a Jézusnak való odaszánásom is szerethetem annyira, hogy önszeretet lesz belőle.

ÖNTUDATOSSÁG

„Jöjjetek énhozzám.”

Mt 11,28

Isten minden szempontból egy bővelkedő életet szánt nekünk Jézus Krisztusban, de vannak idők, amikor ez az élet külső támadásoknak van kitéve, és mi belevetjük magunkat az önvizsgálódásba, pedig egyszer már azt hittük, hogy túljutottunk ezen. Az öntudatosság zavarhatja meg a leghamarabb Istenben való életünk teljességét, és meg nem szűnő belső harcokat okoz. Az öntudatosság nem bűn; izgulékony alkatunk, vagy az életünkben bekövetkező váratlan fordulat is előidézhetheti. Soha nem lehet Isten akarata, hogy Istenben bővelkedő életünk a legkisebb mértékben is csorbuljon. Egy percig se hagyjuk, hogy benne való békességünket a legkisebb mértékben is zavarja valami. Tétlenség itt nem tanácsos, azonnal Jézushoz kell mennünk. Ha hozzá megyünk, és arra kérjük, hogy adjon nekünk Krisztus-tudatot, Ő mindig megteszi, míg meg nem tanulunk benne maradni.

Soha ne engeddd, hogy Krisztussal való egységedben valahol is a hasadás jelei mutatkozzanak, azonnal intézkedj! Vigyázz, hogy a körülmények kényszerítő hatása vagy barátok befolyása éket ne verjen ebbe az egységbe. Légy érzékeny mindenre, ami ezt az egységet veszélyezteti, és azt akarja elérni nálad, hogy tőle függetlennek lásd magad. A tiszta lelki beállítottságnál nincs fontosabb. A mindenre alkalmazható megoldás ilyen egyszerű: „Jöjjetek énhozzám.” Életünk valódiságának a mélységét értelmileg, erkölcsileg és lelkileg ezek a szavak mérik fel igazán. Ahol nem bizonyulunk valódinak, ott inkább vitába bocsátkozunk, ahelyett, hogy hozzá jönnénk.

KITELJESEDETT ÉLET

„... és én megnyugvást adok nektek.”

Mt 11,28

Valahányszor valami megzavarja Jézus Krisztussal való kapcsolatodat, azonnal fordulj hozzá, és kérd, adja vissza nyugalmadat. Ne túrjél meg semmit, ami nyugalanságot támaszt benned. Minden bomlasztó hatásra úgy tekints, mint ami ellen fel kell venned a harcot, és nem szabad megtúrnöd. Kérd az Urat, hogy erősítse meg benned a Krisztus-tudatot, hogy öntudatosságod eltűnjön, és Ő lehessen minden mindenekben. Öntudatosságodat ne hagyd érvényesülni, mert az idővel önsajnálkozást ébreszt benned, és az önsajnálát sátáni. „Nem értenek meg... ezért bocsánatot kellene kérniük... ezen a ponton tisztázni kellene magamat.” Hagyj fel mások elemzésével, inkább kérd az Urat, hogy adjon Krisztus-tudatot, és Ő helyreállítja belső egyensúlyodat, amíg vele teljes egységre nem jutsz.

A kiteljesedett élet a gyermek élete. Amikor tudatosan öntudatos vagyok, valami megromlott bennem. Csak a beteg tudja mit jelent az egészség. Isten gyermeke nem tudatosan képviseli Isten akaratát, hanem magában hordozza azt. Csak amikor a legkisebb mértékben is eltérünk Isten akaratától, akkor kezdjük kérdezzgetni: Uram mi a Te akaratod? Isten gyermeke soha nem imádkozik azért, hogy bizonyosságot nyerjen afelől, hogy Isten meghallgatja az imádságot, ő mindenkor meg van győződve arról, hogy Isten meghallgatja az imádságot.

Ha öntudatosságunkat a magunk módján, természetes, józan eszünkkel próbáljuk legyőzni, csak hatványozottan felfokozzuk. Jézus azt mondja: „Jöjjetek énhozzám, és én nyugalmat adok nektek.” Azaz Krisztus-tudat foglalja el az öntudat helyét. Ahol Jézus megjelenik ott a szívekben nyugalom támad, a magáról elfeledkező, tökéletes tevékenység nyugalma.

ÉSZREVÉTTLEN SZOLGÁLAT

„Boldogok a lélekben szegények...”

Mt 5,3

Az Újszövetség olykor számunkra jelentéktelen dolgokra hívja fel a figyelmünket. „Boldogok a lélekben szegények,” szó szerint a koldusok – micsoda közhely! Manapság az igehirdetésekből az akarat jelentőségét, a jellem szépségét hangsúlyozzák inkább, ezek jobban szembetűnők. A gyakran hallott mondat: döntö Jézus mellett, olyasmit hangsúlyoz, amiben Urunk soha nem bízott. Ő nem arra kér bennünket, hogy döntünk mellette, hanem hogy adjuk át magunkat neki – és ez valami egészen más. Krisztus királyságának alapvonása a jelentéktelen dolgok természetes kedvessége. Szegénységem az, amiben boldog vagyok. Ha már tudom, hogy nincs erős akaratom és nemes természetem, akkor mondja Jézus: Boldog vagy, mert ez a szegénységed a belépő a királyságba. Jó emberként nem, de koldusként bejuthatsz királyságába.

Az Isten előtti kedvesség mindig öntudatlan. A tudatos befolyásolás önteltségből fakad és nem keresztyén magatartás. Ha azt mondom: „ugyan mi hasznomat vehetik”, az Úr érintésének üdése azonnal eltűnik. „Aki hisz énbenem... élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből” (Jn 7,38.) Ha az áradás folyamatát kezdem vizsgálgatni, elvesztem a kapcsolatot a forrással.

Kik voltak ránk a legnagyobb hatással? Nem azok, akik úgy gondolták, hanem azok, akiknek halvány fogalmuk sem volt arról, hogy hatással vannak ránk. A keresztyén életben soha nem tudatosan történik a ráhatás; ha már tudatos, elveszti öntudatlan kedvességét, amely Jézus Krisztus érintésére jellemző. Mindig felismerjük, ha Jézus munkálkodik, mert ott az elcsépelet dolgokban is van valami, ami megihletti az embert.

„ÉN UGYAN..., DE Ő...”

“Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jön...Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg titeket. ”

Mt 3,11

Eljutottam-e már valaha arra a pontra életemben, ahol azt mondhattam: „én ugyan... de Ő”? Amíg ez a pillanat el nem érkezik, addig soha nem fogom tudni mit is jelent a Szentlélek keresztsége. *De ha én* mindennek a végére jutottam, képességeim és egész lényem végéhez érkeztem, *akkor lát Ő* igazán munkához – és azt végzi el, amit senki más nem tud. Kész vagyok a jövetelére? Jézus addig nem jöhet, amíg valami az útjában áll, legyen az akármilyen jó vagy rossz. S ha megjelenik, kész vagyok-e a világosságra hozni minden rosszat, amit tettem? Ez ugyanis azzal jár. Ott veti meg a lábát, ahol tudom, hogy tisztátalan vagyok, de onnan visszavonul, ahol úgy vélem, hogy tiszta vagyok.

A bűnbánat nem a bűnösség érzését ébreszti fel, hanem a kimondhatatlan méltatlanság érzését. Amikor megbánom bűneimet, rádöbbenek, hogy teljesen reménytelen eset vagyok, senki a világon nem tud segíteni rajtam, arra sem vagyok méltó, hogy a „saruját hordozzam”. Ismerem ezt az érzést? Vagy valami még mindig azt suttogja bennem, hogy azért ha kell, kiállok én magamért? Ha valamiért Isten nem tud betérni az életembe, az a bűnbánat hiánya.

„Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket.” János a Szentlélek keresztségét nem tapasztalatként, hanem Jézus Krisztus elvégzett munkájaként mutatja be. „Ő majd megkeresztel...” A Szentlélekkel megkereszteltek egyetlen tudatos tapasztalata a kimondhatatlan méltatlanság érzése.

Én ugyan, ez, meg ez voltam, *de Ő* jött, és csodálatos dolgok történtek. Juss el te is képességeid, egész lényed végső határáig, oda, ahol Ő végez el mindent.

AZ IMÁDKOZÁS LEHETŐSÉGE ÉS NEHÉZSÉGE

„Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és titkon, ajtódát bezárva imádkozz a te Atyádhoz.”

Mt 6,6

Jézus nem azt mondta, hogy álmodozz titkon a te Atyádról, hanem, hogy imádkozz titkon a te Atyádhoz. Az imádsághoz akaraterő kell. Miután bementünk titkos kamránkba, és bezártuk magunk mögött az ajtót, a legnehezebb dolog az imádkozás; az agyunk mintha nem működne, nem tudunk koncentrálni, szétszórtak vagyunk. A magányos imádkozásban a nagy harc elkalandozó gondolataink kordában tartásáért folyik. Uralkodnunk kell gondolatainkon, és akaratunkat megfeszítve, koncentrálnunk kell az imádságra.

Jó, ha van egy megszokott helyünk az imádkozáshoz, bár úgy tűnik, mihelyt odaérünk, gondolataink, mit a nyári legyek, elkezdnek cikázni: „még ezt, meg azt kell elintéznem...” Zárd be az ajtót! Titokban imádkozni azt jelenti, hogy most tudatosan becsukjuk hullámozó kedélyállapotunk és érzéseink ajtaját, és Istenre figyelünk. Atyánk titkon van, és onnan figyel bennünket. Ő nem olyannak lát minket, mint a többi ember, vagy akár mi magunkat. Titkos magányunk csendjében lehetetlen Istenben kételkedni, itt minden másnál bizonyosabbak leszünk benne. A te Atyád titkon van, és sehol másutt, mondja Jézus. Valahányszor betérsz ide, a közönséges dolgok közepette, itt mindig megtalálsz Őt. Szokjál hozzá ahhoz, hogy minden dolgodban meglásd Istent. Ha az ébredés pillanatától kezdve nem tárod szélesre kapudat Isten előtt, hogy betérjen hozzád, egész napod erőfeszítése könnyen hamis vágányra siklik. De tárd ki kapudat és imádkozz titkon Atyádhoz, és minden megnyilvánulásod magán hordozza majd Isten jelenlétének ismertetőjegyeit.

LELKI SZÁMVETÉS

“Ugyan ki az az ember közületek, aki fiának követ ad, amikor az kenyeret kér?”

Mt 7,9

Urunk imádságra felhozott szemléltető példájában egy jó gyermek helyes dolgot kér. Mi az imádságról sokszor úgy beszélünk, mintha Isten a vele való kapcsolatunktól függetlenül hallgatna meg bennünket (Mt 5,45). Soha ne mond rezignáltan, hogy ezek szerint, az nem Isten akarata, hogy eleget tegyen kérésemnek. Ne roskadj le félájultan, hanem keresd meg az okot, tarts önvizsgálatot. Helyes viszonyban vagy feleségeddel, férjeddal, gyermekeiddel, iskolatársaidal, „jó gyermek” vagy ezekben? „Ó, Uram tudom ingerült és barátságtalan voltam, de azért elvárom lelki áldásaidat.” Nem kaphatod meg, és amíg a jó gyermeki viszony helyre nem áll, ne is várd, hogy megkapjad.

Ne keverjük össze az arcátlanságot az istentisztelettel és az Istennel való perlekedést a neki való engedelmességgel. A lelki számvetést nem így kell gyakorolni. Lehet, hogy pénzt kértem Istentől valamire, amikor előbb kifizetetlen adósságomat kellett volna rendeznem? Netán szabadságot a magam számára, amikor más hozzátartozómat megfosztottam attól? Valakinek nem bocsátottam meg, barátságtalan voltam hozzá, nem Isten gyermekeként éltem hozzátartozóim, barátaim között. (Lásd 12. v.)

Újjászületés révén Isten gyermeke vagyok, és mint Isten gyermeke csak akkor vagyok jó, ha a világosságban járok (1Jn 1,7). Legtöbbször az imádság kegyes közhelyek liturgiája, érzelmi töltésű misztikus kapcsolat lett Istennel. Mindannyian nagyon rátermettek vagyunk a lelki kódósítás terén. De ha felütjük bűnlajstromunkat, majd világosan kitűnik, mi nincs rendben nálunk: az a barátság, ez az adósság, vagy bántó viselkedésem. Haszontalan lesz imádságunk, ha nem úgy élünk, mint Isten gyermekei. Csak azokra érvényes ugyanis Jézus mondása: „aki kér, mind kap” (Mt 7,8).

A BARÁTSÁG GYÜMÖLCSE

„Titeket azonban barátainak mondtalak...”

Jn 15,15

Az önfeláldozó önzetlenség örömét addig nem ismerhetjük meg, amíg életünk minden részét át nem adjuk. A lehető legnehezebb dolog önmagunk átadása. „Igen, megteszem, ha... Azt hiszem, át kellene adni magamat...” Az ilyen beszédben nyoma sincs az önfeláldozó önzetlenség örömének.

De mihelyt átadjuk magunkat, a Szentlélek jézusi átadás-örömmel tölt be. Az önfeláldozó önzetlenség végső célja életünk feláldozása barátunkért. Amikor a Szentlélek betölt, készek vagyunk életünket is letenni Jézusért, anélkül, hogy azt áldozathozatalnak éreznénk, annyira betölt bennünket a Szentlélek uralkodó szenvedélye, az önátadás, a szeretet legvégső kifejeződése.

Urunk az önfeláldozó élet megtestesítője. „Örömmel teljesítem akarodat, én Istenem.” (Zsolt 40,9 angol fordítás) Önmaga feláldozása kimondhatatlan örömmel töltötte el. Átélted-e valaha, hogy mit jelent a Jézus Krisztusnak való teljes átadás? Ha Jézus Krisztus nem lett életed vezérlő alapelve, semmi értelme áldozatodnak, de ha rá való tekintettel hozod meg áldozatodat, lassan, de biztosan érvényre jut benned is átformáló ereje.

Vigyázz, hogy természetes vonzalom ne befolyásolja szereteted kifejeződését. A szeretet kioltásának egyik legkegyetlenebb módja a természetes vonzalommal együtt járó megvetés. A szentet egyedül az Úr vonzza. Isten iránti szeretetünk nem érzelem. A szent számára, csak úgy, mint Isten számára, a szeretet a leggyakorlatiasabb dolog.

„Titeket pedig barátainak mondtalak.” Ez a barátság a bennünk létrehozott új életen alapul, amelynek semmi kötődése nincs régi életünkhöz, hanem kizárólag ahhoz az isteni élethez, amely kimondhatatlanul alázatos, mocsoktalanul tiszta, és feltétel nélkül Istennek alárendelt.

NYUGTALANKODOL?

„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek.”

Jn 14,27

Van úgy, hogy békességünk a tények ismeretének a hiányán alapul, de amikor szembesülünk az élet valóságával, lehetetlen békességet felmutatni, hacsak azt valóban Jézustól nem kaptuk. Amikor Urunk békességről beszél, Ő békességet is teremt, az Ő szavai „lélek és élet”. Elnyertem már ezt, amiről Jézus beszél? *Az én békességemet adom néktek* – azt a békességet, amelyet azok ismernek, akik Uruk szemébe néztek és felismerték az Ő háboríthatatlan nyugalmat.

Lehet, hogy most éppen lelkileg zaklatott állapotban vagy, hisz a gondviselő Isten megengedő akaratának félelmetes hullámai csapkodnak körülötted, hited alapjait rázva meg, és te sehol sem találsz békességet, örömet és vigasztalást. Ha úgy érzed minden hasztalan, akkor emeld fel tekinteted és fogadd el az Úr Jézus háboríthatatlan nyugalmat. Leplezhetetlen nyugalmad annak bizonyága, hogy helyes viszonyban vagy Istennel, és rajtad áll, hogy figyelmedet Őrá fordítod, vagy másra. Ha nem vagy helyes viszonyban Istennel, semmi másra nem tudsz figyelni, csak magadra. Ha engeded, hogy Jézus Krisztus arcát valami eltakarja előled, akkor vagy nyugtalankodsz, vagy hamis békességed van.

Jézusra figyelsz most, ebben a rád nehezedő helyzetben, hogy elnyerd az Ő békességét? Ha igen, akkor Ő a békesség forrása lesz benned és általad. De ha aggodalmaskodásoddal akarsz célt érni, kitesszékeled életedből és megérdemled, amit kapsz. Azért nyugtalankodunk, mert nem számolunk Istennel. Aki Jézussal osztja meg gondjait, annak életéből a zavarodottság eltűnik, mert Jézusban nincs semmi zavarodottság, nekünk csak arra legyen gondunk, hogy benne maradjunk. Öntsd ki előtte a szíved, és a nehézségek, fájdalmas veszteségek és szomorúság közepette halld meg a hangját: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”

ÉLŐ TEOLÓGIA

„Járjatok, amíg világosságotok van, hogy a sötétség el ne borítson titeket.”

Jn 12,35

Jaj neked, ha nem aszerint cselekszel, amit Isten megmutatott neked a hegyen. Ha nem engedelmeskedsz a világosságnak, sötétség lép majd meg. „Ha azért a benned levő világosság sötétség, mekkora akkor a sötétség!” Abban a pillanatban, amikor elhanyagolod azt, ami-
ben Isten világosságot adott, legyen az a megszentelődés, vagy bármi más, lelki életed sorvadni kezd. Alkalmazd a felismert igazságot, érvényesüljön az életed minden területén, mert különben átokká válik, ami egykor világosságot adott.

A legnehezebben azzal az emberrel boldogulsz, aki önelégülten hivatkozik egy vallásos megtapasztalásra, amit azonban soha nem valósított meg életében. Ha azt mondd, hogy megszentelődöttél, mutasd meg. A valódi megtapasztalás az életedben is megmutatkozik. Őrizkedj minden olyan hitbeli felfogástól, amely magaddal szemben engedékennyé tesz; az a pokolból való, bármilyen szépen is hangzik.

Teológiánknak az élet leghétköznapiabb vonatkozásaiban is meg kell nyilvánulni. „Ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál...” mondja az Úr, ami azt jelenti, hogy neked erkölcsösebbnek kell lenned az általad ismert legerkölcösebb embernél is. Lehet, hogy mindent tudsz a megszentelődésről, de a kérdés az, hogy mindennapi életedben mennyire látszik az meg? Életed minden része, testi, lelki és erkölcsi megnyilvánulása, a megváltás mértéke szerint kerül ítélet alá.

MIRE JÓ AZ IMÁDSÁG?

„Uram, taníts minket imádkozni.”

Lk 11,1

A természeti ember életének nem szerves része az imádság. Mondják ugyan, hogy szenvedni fog az, aki nem imádkozik, de én nem hiszem. Aki szenved, az Isten Fiának élete benne, akit nem az étel, hanem az imádság táplál. Amikor egy ember felülről újjászületik, Isten Fiának az élete születik meg benne, és ő vagy táplálja ezt az életet, vagy éheztet. Az isteni életet az imádság táplálja. Az imádságról alkotott megszokott elképzelések nem találhatók meg az Újszövetségben. Mi az imádságot eszköznek tekintjük, amely által elnyerhetünk valamit, a Biblia szerint az imádság által magát Istent ismerhetjük meg.

„Kérjete, és adatik néktek” (Mt 7,7). Isten elé járulva gyakran panaszkodunk, vagy fásultak vagyunk és védekezünk, de oly ritkán kérünk tőle valamit. Ugyanakkor egy gyermek, igazi gyermeki egyszerűséggel, milyen fantasztikusan merész kérésekkel tud előállni! És Urunk azt mondja: „Ha olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek... (Mt 18,3). Kérjete, és adatik néktek. Adj lehetőséget, mozgásteret Jézus Krisztusnak. A baj az, hogy ezt addig senki nem teszi, amíg bölcsessége és ereje végére nem jut. A végső elkeseredésében imádkozó ember nem gyávaságból imádkozik, számára ez az egyetlen lehetőség a Valósággal kapcsolatba kerülni. Állj Isten elé, és mond el neki problémádat, ami miatt csődbe jutott életed. Amíg úgy gondolsz, hogy tudsz segíteni magadon, nem fogod Istent semmire sem kérni.

Sokkal inkább az igaz, hogy az imádság megváltoztat engem, és én megváltoztatom a dolgokat, mintsem, hogy az imádság által törtenének a dolgok. Isten a maga bölcsességében úgy rendelkezett, hogy az imádság, a megváltás elvégzett munkája alapján megváltoztat engem, s azt, ahogyan látom a dolgokat. Az imádság nem a külső dolgok megváltoztatására irányul, hanem az ember belső beállítottságát változtatja meg csodálatosan.

Augusztus 29

A LEGMEGHITTEBB BIZALOM

„Nemde megmondtam neked, hogy ha hiszel, meglátod majd Isten dicsőségét?”

Jn 11,40

Valahányszor egy újabb lépést teszel hitéletedben, mindig nekiüt-közöl valaminek hétköznapi körülményeidben, ami hitednek kereken ellentmond. A józan ész nem hit, és a hit nem azonos a józan ésszel; az egyik a természeti, a másik a lelki világgal van kapcsolatban. Tudsz-e akkor is bízni Jézus Krisztusban, amikor józan eszed megálljt parancsolna? Kitartasz-e hősieen Jézus Krisztus kijelentései mellett, amikor a józan ész azt harsogja: „ez nem lehet igaz!” Amikor fent voltál a hegyen Istennel, könnyű volt azt mondanod: „Hiszem, hogy Istennek semmi sem lehetetlen,” de le kellett jönnöd a démonoktól megszállt völgybe, és szembesülnöd kellett azokkal a tényekkel, amelyek gúnyosan kikacagják a megdicsőülés hegyi hitedet. Valahányszor sikerül tisztán látnom hitem programját, mindig keresztezi valami, ami ellene mond. A hitpróba azonnal elkezdődik, mihelyt kimondom: hiszem, hogy Isten minden szükségemet kielégíti. Kiállom a próbát, amikor kifosztottan, minden kilátás nélkül magamra maradok, vagy még mélyebbre süllyedek?

A hitet próbára kell tenni, az csak harcok által lehet személyes tulajdonoddá. Milyen próba alatt van most hited? A próbában vagy igaznak bizonyul hited, vagy nem. „Boldog, aki énbennem meg nem botránkozik” (Mt 11,6). Mindennél fontosabb a Jézusba vetett bizalom. Bízzál benne rendületlenül, akkor mindaz, ami ér, erősíti hitedet. Hitéletünk folytonos próbatétel, és az utolsó nagy próba a halál. Isten segítsen bennünket küzdelmünkben! A hit abszolút bizalom Istenben, amely még álmában sem gondol arra, hogy Ő nem áll mellénk.

MEGGYŐZÖTT-E ENDEM KRISZTUS?

„Ne annak örüljete... hanem inkább annak örüljete, hogy nevetek fel van írva a mennyben.”

Lk 10,20

Jézus Krisztus azt mondja: „Ne a sikernek örüljete, hanem annak, hogy helyes viszonyban vagytok velem.” Csapdává lehet a keresztyén munkában az, ha a sikeres szolgálatnak örülünk, vagy annak, hogy Isten felhasznált. Soha nem tudod lemérni mit fog rajtad keresztül elvégezni, ha helyes viszonyban vagy Jézus Krisztussal. Maradj helyes viszonyban vele, és akkor bármilyen körülmények közé kerülsz, bárkivel találkozol nap, mint nap, élő víznek folyamait fogja rajtad keresztül áramoltatni, anélkül, hogy tudnál róla. És mindez Isten kegyelmes gondviselésének tudható be. Ha a megváltás és megszentelődés révén helyes viszonyba jutott életed Istennel, ne feledd, hogy bármerre jársz, Isten küldött oda, és mindaddig, amíg világosságban jársz, mint, ahogy Isten is a világosságban van, isteni rendeltetésed az adott helyzetben tanúsított magatartásoddal töltöd be.

Ma általában a szolgálatra helyezik a hangsúlyt. Őrizkedj az olyan emberektől, akik kérésüket a hasznossággal támasztják alá. Ha a hasznosság a próbakő, akkor Jézus Krisztus élete volt a legnagyobb kudarc ezen a világon. A szent vezérlő csillaga Isten maga, nem a felbecsülhető hasznosság. Az számít, amit Isten tehet általunk, nem pedig az, amit mi végzünk érte. Urunk csak azzal törődik egy ember életében, ami az Atya számára értékes kapcsolat. Jézus „sok fiat vezet dicsőségre” (Zsid 2,10).

AZ ÉN ÖRÖMÖM... A TI ÖRÖMÖTÖK

„...hogy az örömöm bennetek legyen, és a ti örömötök beteljék.”

Jn 15,11

Mi volt Jézus öröme? Az Ő öröme az volt, hogy teljesen átadta és odaszentelte magát az Atyának. Abban lelte örömét, hogy véghez vigye azt, amiért az Atya elküldte. "Akaratod teljesítésében lelem kedvemet, ó, Istenem..." (Zsolt 40,9). Jézus azért imádkozott, hogy örömünk teljes legyen, mígnem azonos lesz az Ő örömével. Megengedtem neki, hogy bevezessen az Ő örömébe?

Életem nem a testi egészség, vagy a külső események, még csak nem is az Istennek végzett sikeres munka által teljeseedik ki, hanem azáltal, hogy teljesen megértem Istent, és olyan közösségre jutok vele, mint amilyenben Fiával volt. Leghamarabb az életkörülményeink miatti nyugtalanság rontja meg ezt az örömet. Jézus azt mondta, hogy e világ gondjai megfojtják az Igét. Még mielőtt felismernénk, hogy hol vagyunk, rabul ejt a dolgok látszata. Isten még csupán a küszöbön vitt el bennünket; most azt akarja, hogy lépjünk be oda, ahol tanúi lehetünk, és bizonyosságot tehetünk arról, hogy kicsoda Jézus.

Kerülj helyes viszonyba Istennel, örvendezz abban, és meglásd „élő víz folyamai áradnak annak belsejéből” (Jn 7,38). Légy Jézus Krisztus kútja, melyen keresztül Ő élő vizet áraszthat. Ne légy öntudatos, se szenteskedő, hanem élj Krisztusban elrejtett életet. Az Istennel helyes viszonyba levő élet, bárhol is legyen, olyan természetes, mint a lélegzés. A legtöbb áldást azoktól kaptad, akik nem is voltak tudatában annak.

SZENTSÉGRE RENDELVE

“Szentek legyetek, mert én szent vagyok.”

1Pét 1,16

Állandóan emlékeztetni kell magunkat arra, hogy valójában mi az életünk célja. Nem boldogságra, nem is testi egészségre, hanem szentségre rendeltettünk. Manapság túlságosan sok kíváncsú és érdekesítő dolog vesz körül bennünket, és ezek között könnyen szétforgácsolódik az életünk. Ezeknek egy része lehet nagyon jó, szép és nemes, és lehet hogy majd helyet is kapnak életünkben, de Isten most azt szeretné, hogy csökkenjen ezek jelentősége. Az egyetlen, ami igazán fontos, hogy elfogadjuk-e valaki azt az Istent, aki őt szentségre rendelte. De ehhez az embernek mindenekelőtt helyes viszonyba kell kerülnie Istennel.

Én is úgy gondolom, hogy szentnek kell lennem? Én is úgy gondolom, hogy Istennek lakozást kell vennie bennem, hogy szentté formáljon? Ha prédikációdban arról akarsz meggyőzni, hogy szentségtelen vagyok, azt rossz néven veszem. Az evangélium hirdetése azért ütközik ellenállásba, mert szentségtelenségemet hívatott leleplezni, jóllehet, ugyanakkor egy mély belső sóvárgást is ébreszt az emberben. Isten az embert szentségre rendelte. Eltökélt célja szenteket faragni belőlünk. Isten nem egy áldásosztó gépezet, amelyet az ember kénye-kedve szerint használhat, Ő nem szánalomból váltott meg bennünket, hanem azért, mert szentségre teremtettünk. Jézus Krisztus váltságálya által történt megváltásunk azt jelenti, hogy visszahelyeztettünk abba az Istennel való tökéletes egységbe, ahol már semmi más sem ékelődhet, közénk és Isten közé.

Magad iránti, vagy mások iránti szimpátiából, soha ne adj helyet semmi olyan szokásnak, ami nem állhat meg Isten szentségében. A szentség életviteled Isten előtti teljes tisztaságát jelenti; tehát minden, amit mondasz, minden, amit gondolsz, a legapróbb részlet sem kerülheti el Isten figyelmét. A szentség nem csupán az, amit Isten belém helyezett, hanem mindannak kifejeződése életemben, amit Istentől kaptam.

TISZTA ÉS SZENT ÁLDOZAT

“Aki hisz bennem... áradnak annak belsejéből.”

Jn 7,38

Jézus nem azt mondta, hogy aki hisz benne az megtapasztalja Isten teljességének minden áldását, hanem lényegében azt mondta, hogy aki hisz benne, az belőle kap mindent, amit kap. Urunk tanítása szöges ellentétben áll az önmegvalósítással. Célja nem valamiféle személyiségfejlesztés, hanem önmaga pontos hasonmásának a megvalósítása. Ezért Isten Fia a teljes önátadásban valósul meg. Ha hiszünk Jézusban, akkor többé nem az számít, hogy azzal mi mit nyerünk, hanem, hogy Ő mit áraszt ki rajtunk keresztül. Isten célja nem az, hogy gyönyörű, érett szőlőszemekké formáljon bennünket, hanem Ő azért ültette és gondozta a szőlőjét, hogy édes mustot sajtoljon ki belőle. Lelki életünk értékét nem a világ szerint lemérhető eredményesség jellemzi, hanem egyedül az, amit Isten áraszt ki rajtunk keresztül, ezt pedig mi nem tudjuk lemérni.

Amikor a betániai Mária összetörte a valódi és igen drága nárdusolajjal telt alabástrom edényt és Jézus fejére öntötte azt, erre rajta kívül senki sem érzett indítást, sőt inkább fölösleges pazarlásnak tekintették (Mk 14,3-4). De Jézus nagyra értékelte Mária különös cselekedetét és azt mondta, „hogy mindenütt a világon, ahol csak hirdetik az evangéliumot, azt is elbeszélik az ő emlékezetére, amit ez az asszony cselekedett” (Mk 14,9). Urunk túláradó örömmel veszi tudomásul azt, ha mi Máriához hasonlóan járunk el, – ami annak bensőséges odaadását, nem pedig rituális szokását illeti. Isten az Ő Fiának az életét „árasztotta ki”, hogy megmentse a világot általa (Jn 3,17). Készek vagyunk életünket így odaadni érte?

„Aki hisz bennem... élő víznek folyamai áradnak annak belsejéből” – és életek százai fognak attól szüntelen felüldülni. Itt az ideje annak, hogy összetörjük életünk „edényét”, és a továbbiakban ne céljaink, vágyaink beteljesedését keressük, hanem „öntsük ki” életünket előtte. Urunk most azt kérdezi, hogy ki hajlandó erre közülnünk?

A MEGELÉGEDETTSÉG VIZÉNEK KIÖNTÉSE

“ Ő azonban nem akarta meginni, hanem kiöntötte áldozatul az Úrnak.”

2Sám 23,16

Mi volt számodra az utóbbi időben olyan, mint „a betlehemi kút vize”? Szerelem, barátság, vagy valamilyen lelki áldás? És elvetted, még ha lelked kárára is volt, csak hogy kielégítsd vágyadat? Ha igen, akkor azt nem tudod kiönteni az Úrnak. Nem lehet Istennek szentelni azt, amit magadnak szánsz vágyaid kielégítésére. Ha Isten áldásainak csak haszonélvezője leszel, az megront téged. Oda kell áldoznod azt, ki kell öntened Istennek – még ha a józan ész értelmetlen pazarlásnak is tartja.

Hogyan tudom „kiönteni az Úrnak” a természetes szeretetet, a lelki áldásokat? Csak egyféleképpen, egy határozott döntéssel. Vanak dolgok, amelyeket azért nem tudunk másoktól elfogadni – amíg nem ismerjük Istent –, mert soha nem tudnánk azt visszafizetni. De mihelyt azt mondom: „ez túlságosan is csodálatos a számomra, olyan, amit meg sem érdelek, mintha nem is embernek szánták volna azt, jobb, ha kiöntöm az Úrnak”, akkor az, amit nekem szántak, „élő víz folyamaként” fog körülöttem tovább áradni (Jn 7,38). De amíg nem öntöm ki azt az Úrnak, veszélyt jelent a számomra és szeretteim számára, mert csak élvezet tárgya lesz. Mert nem csak szennyes és hitvány dolgokat lehet élvezni. Még a szeretetnek is meg kell tisztulnia azáltal, hogy „kiöntjük az Úrnak”.

Ha besavanyodott vagy megkeseredett lettél, ez azért van, mert valamilyen áldást megtartottál magadnak, pedig ha kiöntötted volna az Úrnak, te lehetnél a legédesebb teremtség a földön. Ha mindig megtartod magadnak az áldásokat, és soha nem tanulsz meg kiönteni az Úrnak, az emberek soha nem fogják istenképüket a te segítségével megmintázni.

AZ ÖVÉ

“A tieid voltak, és nekem adtad őket.”

Jn 17,6

A misszionárius olyan valaki, akiben valóság lett a „nem a magatokéi vagytok” (1Kor 6,19) lelkület. Aki ki tudja jelenteni, hogy „nem a magamé vagyok” az a lelki élet magaslatára jutott. Ennek az életnek az igazi természete a mindennapok forgatagában abban a tudatos döntésben nyilvánul meg, ahogyan átadom magamat egy másik személynek, ez a másik személy pedig Jézus Krisztus. A Szentlélek megmagyarázza és érthetővé teszi számomra Jézus természetét, hogy eggyé tegyen Urammal, de nem azért, hogy egy kiállítási tárgy legyek. A mi Urunk nem azon az alapon küldte ki a tanítványokat, hogy Ő már tett értük valamit, most már rajtuk a sor. Csak a feltámadás után, – miután a tanítványok megértették a Szentlélek által, hogy kicsoda Ő valójában – mondotta Jézus: „Menjetek!”

„Ha valaki hozzám jön, és meg nem gyűlöli apját és anyját, feleségét, és gyermekeit, fiútestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet a tanítványom” (Lk 14,26). Ő nem azt mondta, hogy az ilyen ember nem lehet rendes ember, hanem csak azt állította, hogy az nem lehet az enyém. Az Úr által említett rokoni kapcsolatok bármelyike fontosabbá válhat, mint a vele való kapcsolat. Nagyobb jelentőséget tulajdoníthatok a szülői vagy házastársi kapcsolatnak, vagy akár az önmagamhoz való ragaszkodásnak, de ebben az esetben Jézus azt mondja: „nem lehetsz az én tanítványom.” Ez nem azt jelenti, hogy nem üdvözülhetek, hanem azt jelenti, hogy nem lehetek az „Övé”.

Urunk tanítványait saját tulajdonává teszi, felelősséget vállal értük. „Tanúim lesztek” (ApCsel 1,8). A tanítványnak nem az a legfőbb vágya, hogy tegyen valamit Jézusért, hanem hogy kedvébe járjon Urának. A misszionárius titka ebben fejeződik ki: „Az Övé vagyok, és Ő rajtam keresztül viszi véghez terveit.”

A VELE VIGYÁZÓ TANÍTVÁNY

“Ennyire nem tudtok vigyázni velem ...”

Mt 26,40

„Vigyázni velem”, azt jelenti, hogy nem a saját dolgaidra vagy tekintettel, hanem teljesen rám figyelsz. Kezdetben egyáltalán nem tudunk vele együtt vigyázni, csak azt várjuk, hogy Ő ügyeljen dolgainkra. Még saját életkörülményeink között sem tudunk a bibliai kijelentések szellemiségében vele vigyázni, nem ismerjük fel az Ő szempontjait. Urunk szeretne a vele való teljes azonosulásig elvezetni bennünket, saját „Gecsemáné” tapasztalatunkon keresztül, de mi nem vagyunk erre hajlandók, hanem azt mondjuk: „Én nem látom ennek semmi értelmét, ez olyan keserű, mint a méreg.” Hogyan is tudnánk együtt vigyázni azzal, aki ennyire rejtélyes? És hogyan is érthetnénk Őt, hogy vele együtt vigyázzunk Gecsemánéjában, amikor még azt sem tudjuk, hogy miért szenved? Mi egyáltalán nem tudjuk, hogyan lehet vele vigyázni, hiszen mi csak ahhoz szoktunk hozzá, hogy Ő vigyáz ránk.

A tanítványok természetes képességeik szerint szerették Jézust, de nem értették végső célját. A Gecsemáné kértjében saját szomorúságuk miatt aludtak el, és három éves bizalmas kapcsolat után „elhagyták őt a tanítványok mind, és elfutottak” (26,56).

Az ApCsel 2,4-ben azt olvashatjuk: „Ők pedig mindnyájan megteltek Szentlélekkel”, és itt ugyanazokról a személyekről van szó, de időközben csodálatos dolgok történtek: Urunk halála, feltámadása és mennybemenetele, majd ezt követően a tanítványokat hatalmába vette a Szentlélek. Az Úr azt mondta nekik: „Erőt kaptok, miután a Szentlélek eljön rátok” (ApCsel 1,8), és ez azt jelentette számukra, hogy életük hátralevő részére megtanultak vele vigyázni.

AZ ÉLET SZÉTÁRADÁSA

“Élő víznek folyamai ...”

Jn 7,38

A folyó olyan helyeket jár be, amelyekről a forrás semmit sem tud, és Jézus azt mondja, hogy ha az Ő teljességéből veszünk, akkor függetlenül attól, hogy mennyire jelentéktelen csermely most az életünk, olyan folyamok erednek belőlünk, amelyek a föld legtávolabbi részének is áldássá lesznek. Az áradat nem belőlünk jön, – „az az Isten dolga, hogy higgyetek” (Jn 6,29). Isten csak ritkán engedi meg nekünk, hogy lássuk mennyire lett áldássá életünk.

A folyam árja ellenállhatatlan, elsőpör útjából minden akadályt. Egy ideig csendesen medrében halad, majd ha akadályba ütközik feltornyosul, utat tör magának, és tovább halad. De az is lehet, hogy kilométerekre eltűnik, hogy majd újra felszínre törjön, sodróbban és áradóbban, mint azelőtt. Lehet, hogy látod Isten hogyan használ fel egyeseket, de a te életedben mintha valami akadály lenne, úgy tűnik használhatatlan lettél Istennek. De figyelj a Forrásra, és Isten vagy elvezet az akadály mellett, vagy lerombolja azt. Isten Lelkének áradása legyőz minden akadályt. Ne tapadjon a szemed az akadályokra és a nehézségekre. Az akadály elveszti jelentőségét a rajtad keresztül áradó folyam számára, ha állandó összeköttetésben vagy a Forrással. Ne engedd, hogy valami közéd és Jézus Krisztus közé ékelődjön, ne tudjon elválasztani semmilyen érzés vagy tapasztalat az örökkévaló nagy Forrástól.

Gondolj azokra a gyógyító és messze ható folyamokra, amelyek a lelkünkől táplálkoznak! Isten csodálatos igazságok felismerésére nyitotta meg értelmünket, és minden újabb felismerés annak a jele, hogy egyre hatalmasabb erővel fog áradni folyama rajtunk keresztül. Ha hiszel benne, majd meglátod milyen gazdag áldások kiáradását készíti elő most benned, mások számára.

ÁLDÁSOK FORRÁSAI

“A víz, amelyet én adok, örök életre buzgó víz forrása lesz benne.”

Jn 4,14

Urunk, itt nem a folyóvíznek, hanem a forrásnak a képét használja. Aki „Lélekkel teljes” (Ef 5,18), annak az életéből a Jézussal való kapcsolat étellel teli frissessége olyan gazdagon árad, mint amilyen gazdagon részesült abban. Csak magadat hibáztathatod azért, ha életed nem ilyen túláradó, és valami akadályozza az áldások szabad folyását. Légy kapcsolatban a Forrással, és – akkor áldást nyersz? Nem, hanem élő víz folyamai áradnak belőled (Jn 7,38) feltartóztatlanul.

Áldásközponttá kell lennünk, amelyen keresztül Jézus áldásosztó, élő folyamai áradhatnak mindenki felé. Némelyikünk olyan, mint a Holt-tenger, csak befogad, de soha nem ad tovább semmit, mivel nincs élő kapcsolatban Jézussal. De amilyen bizonyos, hogy mi áldást nyerünk tőle, olyan bizonyosan árasztja Ő rajtunk keresztül is áldásait. Ha hiba van a rendszerben, a folyamat leáll. Van valami közötted és Jézus Krisztus között? Gátolja valami benne való hitedet? Mert ha nincs semmi akadály, akkor Jézus szerint élő víznek folyamai fognak áradni belőled. Nem csupán egy-két áldásos tapasztalatot fogsz tovább adni, hanem hömpölygő áldásfolyam leszel. Maradj kapcsolatban a Forrással, őrizd meg benne való hitedet és vele való élő kapcsolatodat, és a folyam szakadatlanul fog áramlani, nem leszel száraz és élettelen.

Nem túlzás azt állítani, hogy egy hívő ember ilyen áldásfolyammá lehet? Én nem látom ezt a hömpölygő áradatot – mondod. Soha ne tedd fel így a kérdést: Ugyan ki vagyok én? Isten munkálkodásának a története azt igazolja, hogy Ő szinte minden esetben egy jelentéktelen, ismeretlen, mások által semmibe vett, de az Úrhoz tántoríthatatlanul hű emberrel kezdte el munkáját.

Szeptember 8

EZT NEKED KELL MEGTENNED!

“Leromboljuk az okoskodásokat és minden magasztalatot, amelyet Isten ismerete ellen emeltek.”

2Kor 10,5

Kíméletlenül rombolj le dolgokat. A büntől való szabadulás nem jelenti az emberi természettől való megszabadulást. Vannak dolgok az ember természetében, mint például az előítélet, amelyet a szentnek magának kell lerombolnia azáltal, hogy tekintetbe sem veszi. Más dolgokat erőnek erejével kell lerombolni, azaz Isten Lelkének isteni erejével. De vannak olyan dolgok is, amelyek ellen nem kell hadakoznunk, hanem csendben kell várnunk Isten szabadítására (2Móz 14,13). Feltétlenül le kell azonban rombolnunk minden elképzelést és gondolatot, amely Isten ismerete ellen emelkedik, de nem testi fegyverekkel, mint mondjuk a megalkuvás, hanem isteni erők igénybevételével (4.v.).

A harc csak akkor kezdődik el igazán, amikor Isten már megváltoztatta a dolgokhoz való hozzáállásunkat, és a megszentelődés útjára állított bennünket. Nekünk nem a bűn ellen kell küzdenünk, mi soha nem a bűn ellen harcolunk, azt Jézus legyőzte a kereszten. A harc azért folyik, hogy természeti életünk lelki életté formálódjon, és ez soha nem megy könnyen. Isten ezt nem tette könnyűvé nekünk. Csak tudatos erkölcsi döntések sorozatával juthatunk itt előre. Ő nem ajánlódott meg bennünket egy előre megszentelt jellemmel. A megszentelődésben Ő a szent ártatlanság fundamentumára állított bennünket, és ártatlanságunkat erkölcsi döntések sorozatával kell szentséggé formálnunk. Ezek a döntések mindig szembeállítanak bennünket természet szerinti hajlamainkkal, azokkal a dolgokkal, amelyek Isten ismerete ellen emelkednek életünkben. Ilyenkor döntenünk kell, vagy Isten országa számára tesszük magunkat jelentéktelenné, vagy kíméletlenül leromboljuk ezeket a dolgokat és engedjük Jézusnak, hogy egy újabb fiát vezethesse dicsőségre (Zsid 2,10).

EZT NEKED KELL MEGTENNED!

“Foglyul ejtünk minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.”

2Kor 5,10

Kíméletlenül fegyelmezd magadat. Ez egy másik oldala a szentség mindenkor aktív, fáradhatatlan természetének. Pál azt mondja: Foglyul ejtek minden elgondolást, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak. (Moffat fordításában.) Mennyi elgondolást találhatunk manapság a keresztyén munkában, amely csak úgy ötletszerűen jött elő, és soha nem lett megfegyelmezve. Urunk életében minden elgondolás az Atya akarata szerint lett megfegyelmezve, annak volt alárendelve. Nyomát sem találjuk Jézusnál akarata ötletszerű feltörésének, amely az Atya akarától függetlenül jelentkezett volna. „A Fiú önmagától semmit sem tehet” – mondotta (Jn 5,19). És akkor most gondoljunk csak magunkra; jön egy lelkesítő vallásos megtapasztalás, és máris minden elgondolást – amely, lényegében csak mint egy ötlet támadt bennünk – azonnal meg akarunk valósítani, ahelyett, hogy foglyul ejtenénk, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.

Napjainkban túlhangsúlyozzák a gyakorlati szempontokat, és elmarasztalják Istennek azokat a szentjeit, akik minden elgondolást foglyul akarnak ejteni, és azzal vádolják őket, hogy nem lelkesednek eléggé Istenért meg a lelkek megmentéséért. Pedig a helyes lelki magatartás az Istennek való engedelmességben található, nem pedig a szolgálatra való készségünkben, amely alkalmasint fegyelmezetlen természetünkből származhat. Hihetetlen, de így van, sok hívő lélek nem ejt foglyul minden elgondolást, hanem az Istennek ajánlott szolgálatot természetes emberi hajlamai alapján végzi, amelyet nem vetett alá egy kíméletlen lelki fegyelmezésnek.

Könnyen megfeledkezünk arról, hogy nem csupán a megváltás miatt vagyunk Jézus Krisztus elkötelezettjei, hanem az Ő Istenről, világról, bűnről és gonoszról való felfogása iránt is elkötelezettnek kell lennünk, ami azt jelenti, hogy felelőségünk teljes tudatában azon kell fáradoznunk, hogy folyamatosan Krisztus értelme szerint újljon meg az értelmünk.

Szeptember 10

MISSZIONÁRIUSI FEGYVERZET

“Láttalak téged, ahogy a fügefafa alatt voltál.”

Jn 1,48

Használd ki a lehetőséget Isten imádatára. Mi úgy gondoljuk, hogy a nagy krízisek majd megedzenek a harcra bennünket, pedig a krízisek idején csak az mutatkozik meg, hogy milyen fából faragtak minket, az nem tesz mássá bennünket. „Isten hívásakor az alkalomhoz méltóan fogok viselkedni” – mondom. De nem fogsz az alkalomhoz méltóan viselkedni, ha most az isteni gyakorlótéren nem annak megfelelően élsz. Ha nem végzed el mindennapi feladataidat, amelyeket Isten most eléd helyezett, akkor a válság idején alkalmatlannak bizonyulsz. A krízishelyzetek leplezik le az ember jellemét.

Az egyéni csendességeidben kialakult Istennel való személyes kapcsolatod a lelki felkészültség legfontosabb eleme. Csak úgy, mint Nátánáelnél, a te életében is elérkezhet annak az ideje, amikor nem lehetsz többet fügefád alatt, hanem a nyílt csatamezőn találod magad, a munka dandárja szakad rád, és felkészületlennek fogod érezni magad, ha nem gyakoroltad az istenimádatot, akkor amikor alkalmad volt rá. Imádd Istent egyéni csendességedben, az készít fel a nyílt színre lépésre, mivel akkor, amikor senki nem látott, csak Isten, Ő tökéletesen felkészített, és a próbák idején majd Istenre fogsz támaszkodni.

„Senki sem várhatja el tőlem, hogy jelenlegi körülményeim között megszentelt életet éljek. Jelenleg nincs időm az imádkozásra, a bibliaolvasásra, de mihamarabon lehetőségem lesz rá természetesen minden rendben lesz.” Nem, nem lesz minden rendben. Ha nem gyakoroltad az istenimádatot akkor, amikor lehetőséged volt rá, a próbák idején majd csődöt mondasz, és nemcsak magadnak, hanem másoknak is terhére leszel.

A misszionáriusi fegyverzet műhelye a tanítvány rejtett, egyéni istenimádó életgyakorlata.

MISSZIONÁRIUSI FEGYVERZET

“Azért ha én, az Úr és a Mester megmostam a lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.”

Jn 13,14

Ragadj meg minden alkalmat a szolgálatra. Minden alkalmat megragadni a szolgálatra nem azt jelenti, hogy mi kiválasztjuk a számunkra megfelelő alkalmakat, hanem, hogy minden körülmények között, amelyeket Isten az utunkba hoz, készenek mutatkozunk a szolgálatra. Nagyon jól lemérhető azon, ahogyan éppen most, a jelenlegi körülményeink között viselkedünk, hogy hogyan fogunk viselkedni megváltozott körülmények között.

Azok a dolgok, amelyeket Jézus tett, a leghétköznapiabb, legközönségesebb dolgok voltak, ami annak a jele, hogy Isten minden erejére szükségem van ahhoz, hogy a legközönségesebb dolgokat az Ő akaratára szerint tudjam megtenni. Tudom úgy használni a törölközőt, ahogyan Ő tette? A törölközők, edények és saruk, az élet közönséges piszkos dolgai, jobban, mint bármi más, gyorsan leleplezik, hogy milyen fából faragtak bennünket. A Mindenható Istennek kell testet öltetnie bennünk ahhoz, hogy akár a legkisebb szolgálatot is úgy végezzük el, ahogyan azt valóban el kell végezni.

„Példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem veletek, ti is úgy tegyetek” (13,15). Figyeld meg Isten milyen emberekkel hoz össze, és majd szégyenkezve felismered, hogy ily módon akarja bemutatni neked, hogy te milyen ember voltál a szemében. És most – azt mondja Urad – te is tégy pontosan úgy, ahogy azt én bemutattam neked.

Ó, én ezt mind megteszem – mondod –, ha majd jövőbeli elhívátásom munkamezején leszek. Aki így beszél, az ahhoz hasonló, aki a löszert a lövészárokból akarja gyártani; mire megtennéd, megölnék.

Nekünk el kell mennünk Istennel arra a „második mérőföldre” is. Sokan már az első tíz méteren kimerülnek, mert Isten olyan utakra visz bennünket, ahol nem látjuk előre, hogy merre kell mennünk, és ilyenkor hajlamosak vagyunk azt mondani: „Megvárom amíg a nagy válság közelebb jön az életemben.” De ha most nem ragadunk meg minden kis szolgálati alkalmat, akkor sem teszünk majd semmit, amikor a nagy válság jön.

LELKI ZAVARTSÁG

“Nem tudjátok, mit kértek.”

Mt 20,22

Vannak idők, amikor zavar áll be a lelki életben, és nem az a megoldás, hogy azt mondjuk, hogy nem kellene zavarnak lenni. Ilyenkor nem az a kérdés, hogy valami jó-e vagy rossz, hanem inkább arról van szó, hogy Isten olyan úton vezet, amelyet nem értesz, és csak akkor fogod meglátni, hogy Isten mit is akar, ha ájtutsz ezen a zavaros helyzetben.

Ha barátsága rejtve van. Lk 11,5-8. Jézus annak az embernek példáját állítja elének, aki látszólag nem törődik a barátjával, és azt mondja, hogy időnként Mennyei Atyánk is ilyennek tűnik. Ha úgy gondold, hogy Ő egy szenvtelen barát, hidd el Ő nem az. Előbb-utóbb te is be fogod ezt látni. Van úgy, hogy felhő takarja az őszinte barátságot is, és gyakran még a szeretet akadálytalan kifejezésre juttatásának is fájdalom és könnyek között kell várnia. Meggyőződéssel kitartasz mellette akkor is, amikor látszólag elrejtőzött?

Ha árnyék fedi az Atya arcát. Lk 11,11-13. Jézus azt mondja, hogy vannak idők, amikor az Atya természetellenesen szeretetlennnek tűnik, mintha közönyös és rideg lenne, de hidd el Ő nem ilyen. Megmondta: „Aki kér, mind kap.” Ha most árnyék is fedi az Atya arcát, hidd el, hogy végül is tisztázódni fognak a dolgok, és Ő mindabban igaznak bizonyul majd, amit életünkben megengedett.

Ha hűsége kétségesnek tűnik. Lk 18,1-8. „Amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?” Talál-e olyan hitet, amely a zavarok ellenére is bízik Benne? Hittel tarts ki amellet, hogy amit Ő mondott, az megáll, még akkor is, ha időközben nem érted, hogy Isten mit csinál. Neki sokkal nagyobb dolgokra is tekintettel kell lennie, mint az, amit éppen most kérsz tőle.

MI KÖVETKEZIK AZ ÁTADÁS UTÁN?

“Elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzem azt.”

Jn 17,4

Az átadás nem külsőleges, testi átadást jelent, hanem akaratunk átadását. Ha ez megtörtént, akkor teljes az átadásunk. Kevés igazán nagy válság van az életben, de az akaratról való lemondás egy igazi nagy válság. Isten soha nem töri össze az akaratunkat, hogy adjuk magunkat, nem is könyörög nekünk, hogy tegyük már meg, hanem megvárja, amíg azt magunktól megteesszük. Ezt a harcot nem kell többet megismételnünk.

Átadás a szabadításra. „Jöjjetek énhozzám ... és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28). Csak a megváltás megtapasztalása után juthunk odáig, hogy akaratunkat is átadjuk Jézusnak, hogy az nála megnyugodjon. Akármi is okoz bizonytalanságot bennünk, a válasz: „Jöjjetek énhozzám.” Ezt csak önkéntesen lehet megtenni.

Átadás a teljes elkötelezettségre. „Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát.” (Mt 16,24). Az átadás itt önmagam átadását jelenti Jézusnak, amely már szívem mélyén az Ő békességét hordozza. „Ha az én tanítványom akarsz lenni, add fel önmagadhoz való jogodat.” Ha ez egyszer megtörtént, akkor életed hátralevő része nem más, mint ennek az átadásnak a bizonyossága, soha többet nem kell bizonytalanságban lenned a jövőd felől. Akármilyen körülmények közé is kerül az életed, Jézus mindenre elégséges lesz. (Lásd 2Kor 12,9 és Fil 4,19.)

Átadás a halálra. Jn 21,18-19. „... és más övez fel téged.” Megértetted, hogy mit jelent halálra elszánni magadat? Bánj óvatosan a lelkesedésből elkövetett átadással, könnyen lehet, hogy visszaveszed azt. Mert itt nem kevesebből van szó, mint a Jézus halálával való teljes azonosulásunkról, ami azt jelenti, hogy többé semmi más nem érdekel bennünket, csak az, ami Neki fontos.

Mi következik az átadás után? Az átadás után az egész élet nem más, mint azon igyekezetünk, hogy töretlenül megőrizzük ezt az egyseget Istennel.

Szeptember 14

ÉRVELÉS VAGY ENGEDELMESSÉG

“A Krisztus iránti őszinteség.”

2Kor 11,3

Az egyszerűség a tisztánlátás titka. Egy szent lehet, hogy még sokáig nem tudja helyesen megítélni a dolgokat, de minden nehézség nélkül tisztán kell látnia. Lehet, hogy egy zavaros lelki szituációt nem tudunk eléggé átgondolni, hogy tisztán álljon előttünk a kép, de az engedelmesség tisztázni tudja a helyzetet. Értelmi síkon át lehet gondolni, ki lehet tervelni dolgokat, de lelki téren csak belegabalyodunk a követhetetlennek tűnő szálak bogozásába. Ha Isten valamiben nyomást gyakorol rád, akkor engedj abban neki, ejtsd foglyul azt a gondolatot, hogy engedelmeskedjék Krisztusnak, és meglátod mindjárt milyen világos lesz minden. A dolgok megértése később jön, de a tisztán látás nem az érvelésekhez kötődik. Mi úgy látunk mint a gyerekek, és amikor túlságosan okosak akarunk lenni, akkor semmit sem látunk. (Mt 11,25)

Még a legkisebb dolog is az életünkben, ha az nincs a Szentlélek ellenőrzése alatt, elégséges ahhoz, hogy lelki zavart támasszon, és hiába törjük a fejünket, nem fogunk tisztán látni. A lelki zűrzavart csak az engedelmesség úzi el. De amint engedelmeskedünk azonnal felismerjük a helyzetet. Ez bizony megalázó számunkra, mert amikor nem láttuk tisztán a dolgokat azt hittük, hogy ha majd sikerül jól átgondolnunk, akkor minden rendbe jön. De ha természetes felismerő képességünket alárendeljük a Szentlélek ténykedésének, az majd segít nekünk Isten akaratának a felismerésében, és egyszerűbbé teszi egész életünket.

MIT KELL VISSZAUTASÍTANUNK?

“Visszautasítjuk a szégyenteljes, titkolt dolgokat.”

2Kor 4,2

Visszautasítottad már „a szégyenteljes, titkolt dolgokat” –, amelyeket büszkeséged és szégyenérzeted leplezni akarna? Könnyen elrejtetheted ezeket. Van olyan gondolat a szívedben valakivel kapcsolatban, amit nem szívesen hoznál világosságra? Utasítsd vissza, ahogy felébred benned, utasíts vissza minden ravaszságot és szégyellni valót magadban. Irigység, féltékenység, versengés – ezek nem feltétlenül valamilyen bűnös gondolat eredményei, hanem egyszerűen annak az életnek a velejárói, amelyből kijöttél. (Lásd Róm 6,19 és 1Pét 4,1-2.) Légy éber és ne engedd, hogy valami szégyellni való is teret nyerjen az életedben.

„Nem járunk ravaszságban”, azaz nem próbálsz körmönfontan a te szempontjaidat érvényesíteni, ami nem kis kísértés. Tudod, hogy Isten csak az egyenes utat adta nekünk, az igazság útját. Soha ne próbálj más úton, hamis eszközökkel megnyerni embereket, Isten átka lesz azon, ha megteszed. Lehet, hogy mások nyugodtan megtesznek dolgokat, ami számodra a ravaszságban való járás lenne. Ne igazodj hozzájuk, Isten szempontjait hagyd érvényre jutni magadban. Ne engedd, hogy valami is tompítsa a „Krisztusért mindent” érzületét benned. Számodra egy bizonyos dolog megtétele a ravaszság igénybevételét jelentené, és csorbulna benned az Istentől kapott odaszánásod lelkiülete valami másért, nem Krisztusért. Sokan visszafordultak, mert megijedtek az isteni szempontok érvényesítésétől. A lelki életben a nagy válság akkor szokott jönni, amikor az embernek egy kicsit tovább kell mennie annál, mint amit hitvallása előír.

TITKON IMÁDKOZZ ATYÁDHOZ

“Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és titkon, ajtódát bezárva imádkozz a te Atyádhoz.”

Mt 6,6

A hit lényege: Istenre figyelj és ne az emberekre. Ne az motiváljon, hogy imádkozó embernek ismerjenek. Legyen egy „belső szobád”, ahol úgy imádkozhatsz, hogy senki sem tudja, hogy imádkozol. Zárd be az ajtódát, és titkon beszélj Istenhez. Csak egy dolog indítson erre, az, hogy megismerd mennyei Atyádat. Lehetetlen tanítványként élni anélkül, hogy meghatározott időd ne legyen az imádságra.

„Amikor imádkoztok, ne legyetek bőbeszédűek” (7 v.). Isten nem azért hallgat meg bennünket, mert komolyan vesszük, amit mondunk, hanem kizárólag a váltság miatt. Őt nem indítja meg a mi komolyságunk. Az imádság nem azért van, hogy egyszerűen kapjunk valamit Istentől, ez a legkezdetlegesebb formája az imádságnak. Az imádság az Istennel való teljes egységre jutás módja. Ha Isten Fia az újjászületésben testet öltött bennünk, Ő józan eszünk ellenére tesz majd dolgot, és megváltoztatja indítékainkat, hogy miért imádkozunk.

„Mert aki kér mind kap” (Mt 7,8). Imádságunk sokszor csak kegyes fecsegés, nincs benne az akaratunk, és még van bátorságunk azt mondani, hogy Isten nem hallgatott meg, amikor igazán nem is kérünk. „Kérjete, amit csak akartok” – mondotta Jézus (Jn 15,7). A kérésben az akaratnak benne kell lenni. Jézus valahányszor az imádságról beszélt, a gyermeki egyszerűséggel kapcsolta azt össze. Mi pedig kritikusan megjegyezzük: Igen, de Ő azt mondta, hogy „kérjete”. Azt viszont elfelejtjük, hogy olyat kell kérnünk, ami összhangban van azzal az Istennel, akit Jézus Krisztus kijelentett nekünk.

MI JÓ VAN A KÍSÉRTÉSBEN?

*“Nem emberi erőn felüli kísértés esett rajtatok.”**1Kor 10,13*

Ma ha a kísértés szót használjuk, automatikusan valami rosszra gondolunk, de ez nem helyénvaló. A kísértés nem bűn. A kísértésnek egyszerűen azért vagyunk kitéve, mert emberek vagyunk. Aki nincs kitéve a kísértésnek, az már olyan mélyre süllyedt, hogy már semmibe sem veszik. Sokan közülünk, azonban olyan kísértéseknek vannak kitéve, amelyeknek nem kellene jelentkezni életükben, és jelenlétük csak annak tudható be, hogy nem engedjük meg Istennek, hogy egy magasabb szintre emelje fel az életünket, ahol másfajta kísértésekkel kellene szembe néznünk.

Egy ember belső felépítése, az ami jellemét adja, azt is meghatározza, hogy milyen kísértéseknek lesz kitéve külső világában, a mindennapokban. A kísértés a megkísértett természetéhez igazodik, és leleplezi természetének adottságait. Mindenkinek megvan a maga kísértési típus-köre, mivel a kísértés mindig uralkodó hajlamaink vonalán közelít meg.

A kísértés egy rendellenes útrövidítést kínál fel az elérendő cél felé, de soha sem az általam rossznak tartott irányban, hanem minden esetben az általam jónak tartott cél felé. A kísértés meghökkent, és egy darabig összezavar bennünket, nem tudjuk eldönteni, hogy jó-e vagy rossz-e. Amikor engedek a kísértésnek, akkor a kívánságomat istenítem, és a kísértés a bizonyossága annak, hogy csak a félelmem tartott vissza eddig a bűn elkövetésétől.

A kísértés elől nem tudunk elmenekülni, alapvetően hozzá tartozik kiteljesedett emberi élettapasztalatainkhoz. Nehogy azt gondold, hogy olyan kísértéseknek vagy kitéve, mint aminek senki más. Amit tapasztalsz az emberi fajunk közös öröksége, nem egyedi eset. Isten nem kímél meg bennünket a kísértésektől, de a kísértések közepette segítségünkre jön (Zsid 2,18).

AZ Ő MEGKÍSÉRTÉSE ÉS A MIENK

“Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyengeségeinken, hanem aki hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben, kivéve a bűnt.”

Zsid 4,15

Amíg újjá nem születünk, csak azt a kísértést ismertük, amiről Jakab ír levelében: „Mindenki kísértésbe esik, amikor vonja és csábítja tulajdon kívánsága” (Jak 1,14). De az újjászületés által egy új világba jutottunk, ahol újfajta kísértésekkel kell szembe néznünk, olyanokkal, mint amilyenekkel Urunknak kellett szembesülnie. Urunk kísértései nem kíváncsiak számunkra, emberi természetünkől távol állnak. Amíg újjá nem születünk és Urunk testvérei nem leszünk, Urunk megkísértése és a mienk két külön világ. Ezek nem embernek szánt kísértések, hanem az emberré lett Istennek. Az újjászületésben Isten Fia öltött testet bennünk, és most, testünkben, mindennapi életünkben, Ő hasonló körülmények között van, mint földön jártakor. A Sátán nem feltétlenül gonosz dolgok megtételére csábít bennünket, kísértése arra irányul, hogy elveszítsük azt, amit az újjászületés révén Isten belénk helyezett, nevezetesen, annak lehetőségét, hogy érték legyünk Isten számára. Nem feltétlenül bűnre akar csábítani bennünket, hanem nézőpontunk megváltoztatására, és egyedül Isten Lelke tudja ebben felfedezni az ördög kísértését.

A kísértés nem más, mint amikor egy idegen hatalom kipróbálja, hogy egy személyiség ragaszkodik-e belső értékeihez. Ez magyarázza meg Urunk megkísértését. Amikor Jézus Keresztelő János általi megkeresztelése után elfogadta elhívását, hogy a világ bűneit magára vegye, Isten Szentlelke azonnal a gonosz próbapadjára állította, de Ő nem engedett, „bűn nélkül” jött ki a próbából, személyiségének kincseit sértetlenül megőrizte.

KITARTASZ-E JÉZUS MELLETT?

“Ti vagytok azok, akik kitartottatok velem megpróbáltatásaimban.”

Lk 22,28

Kétségtelen, hogy Jézus Krisztus velünk van megpróbáltatásaink idején, de vajon mi is kitartunk-e mellette az Ő megpróbáltatásaiban? Közülünk többen már visszafordultak, mihelyt felismerték, hogy Ő miket tesz. Figyeld meg mi történik, amikor Isten megváltoztatja körülményeidet, mennyire tartasz ki mellette, és mennyire állsz át a világra, a test és a gonosz oldalára. Nevét még hordozzuk talán, de vajon vele járunk-e? „Ettől fogva sokan visszavonultak a tanítványai közül, és többé nem jártak vele” (Jn 6,66).

Jézus megpróbáltatásai végig kísérték egész földi életét, és tovább folytatódnak Isten Fiának életében mibennünk. Vajon Jézussal járunk-e most, ebben az életben, amelyet most élünk?

Mi sokszor úgy gondoljuk, hogy védekeznünk kell olyan dolgok ellen, amelyeket Isten enged meg az életünkben. Bárcsak ne így lenne! Isten irányítja a körülményeket, mindazt, amivel szembe kell néznünk, miközben kitartunk mellette megpróbáltatásaiban. Ezek az Ő megpróbáltatásai, nem a mi kísértéseink, ezek a bennünk testet öltött Isten Fiának élete ellen irányulnak. Jézus Krisztus becsülete lesz kockára téve az életedben. Hú maradsz-e Isten Fiához azokban a dolgokban, amelyek benned levő életét szorongatják?

Jézussal jársz-e továbbra is? Az út átmegy a Gecsemánén, a városkapun, majd a táboron kívülre visz (Zsid 13,13), ahol egy magános úttá válik, később a lábnyomok is eltűnnek, és csupán egy hang hallatszik: „Kövess engem!” (Mt 4,19.)

AZ ISTENI ÉLETSZABÁLY

“Legyetek azért tökéletesek, amint a ti mennyei Atyátok tökéletes.”

Mt 5,48

A 38-48. versekben Urunk arra buzdít, hogy embertársainkkal szemben legyünk érdemtelenül nagylelkűek. A lelki életben ne természetes vonzalmaid vezessenek. Minden ember ismeri a természetes vonzódást, van, aki szimpatikus, és van, aki kevésbé szimpatikus a számunkra. De nem szabad, hogy ez a rokonszenves vagy ellenszenves első benyomás befolyásoljon bennünket a keresztyén életben. „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással” (1Jn 1,7), még azokkal is, akik felé semmiféle természetes vonzódást nem érzünk.

A példakép, amit Urunk bemutatott számunkra, nem egy jó ember példamutatása, nem is egy rendkívüli keresztyéné, hanem magának Istennek a példája. “Legyetek azért tökéletesek, amint a ti mennyei Atyátok tökéletes.” Azt képviseld az emberek felé, amit Isten mutatott be neked. És a mindennapi életben Isten bőven ad alkalmat arra, hogy bebizonyítsuk, összemérhető-e tökéletességünk mennyei Atyánk tökéletességével. Tanítványságunk azt jelenti, hogy teljes mértékben azonosítjuk magunkat Istennek az emberek iránti érdeklődésével. „Amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást” (Jn 13,34).

A keresztyén jellem nem a jó cselekedetekben jut kifejezésre, hanem az Istenhez való hasonlóságban. Ha Isten Lelke belülről átformált, nem jó emberi tulajdonságok, hanem isteni jellemvonások jelentkeznek majd az életedben. Isten élete bennünk Istennek az életét juttatja kifejezésre, nem pedig egy olyan embernek az életét, aki megpróbált Istenhez hasonlóan viselkedni. A keresztyén ember titka abban van, hogy Isten kegyelme által a természetfeletti természetessé vált benne, és ennek a ténye a mindennapi élet apró részleteiben jut kifejezésre, nem pedig az Istennel való közösségünk csendességében. És ha belekerülünk olyan dolgokba, amelyek máskor zavarba ejtettek, majd csodálkozva fedezzük fel, hogy képesek vagyunk megtartani az egyensúlyunkat a legnagyobb zűrzavar közepette is.

SZOLGÁLATRA RENDELT

“És most így szól az Úr, aki engem anyám méhétől szolgájává teremtett.”

Ézs 49,5

Miután felismertük Isten elhívását Jézus Krisztusban, az első dolog, ami bennünk végbemegy, az előítéleteink, szűklátókörűségünk és mindenféle kötődésünk ártértékelődése, mert mostantól kezdve Isten céljait fogjuk szolgálni. Az egész emberi nemzetség azzal a céllal teremtetett, hogy Istent dicsőítse és benne örvendezzen mindörökre. A bűn állította más vágányra az életünket, de ez a legkisebb mértékben sem változtatta meg Isten eredeti elgondolását. Újjászületésünkkel együtt felismerjük Isten nagy célját az egész emberi nemzetségre nézve, ami személyesen, rám nézve azt jelenti, hogy én Isten számára teremtettem, Ő alkotott engem. Ennek az isteni elhívásnak a megvalósulása a legnagyobb boldogság ezen a földön, és meg kell tanulnunk ennek a nagyszerű isteni elgondolásnak a részeként élni. Ennek első jele az lesz, hogy Isten átpréseli szívünk csatornáján az egész világ iránti érdeklődését. Megismerkedünk Isten szeretetével, a Mindenható Isten természetének a lényegével, úgy, amint az a Jn 3,16-ban kifejeződött: „*Úgy szerette Isten a világot ...*”

Nekünk meg kell tanulnunk Isten nagyszerű elgondolásának a tényével úgy feltöltekezni, hogy ne keverjük azt saját egyéni érdekeinkkel. Ha mégis megteesszük, Isten kénytelen lesz azt könyörtelenül összetörni, bármennyire is fájdalmas. Isten az Ő elhívottját a szolgálat munkájára teremtette, akiben megdicsőítheti magát. Ha egyszer megértjük, hogy Jézus Krisztus megváltása által mi Isten számára tökéletesen alkalmas eszközök lettünk, akkor azt is megértjük majd, hogy miért olyan könyörtelenül következetesek Jézus követelményei. Szolgáitól feltétlen egyenességet vár el, hiszen magának Istennek a természetét helyezte beléjük.

Soha ne feledkezz meg Isten céljáról életedre nézve.

SZOLGÁLATRA RENDELT

„Ti engem így hívtok: „Mester” és „Uram”. És jól mondjátok, mert az vagyok.”

Jn 13,13

Valakinek a mestere lenni és valaki fölött uralkodni két ugyancsak különböző dolog. Ha mesterem van, az azt jelenti, hogy tudom van valaki, aki jobban ismer engem, mint én saját magamat, aki közelebb van hozzám, mint egy barát, aki megérti szívem legelrejtettebb gondolatait is, és ki tudja elégíteni azokat. Van valaki, aki azzal a bizonyossággal ajándékozott meg, hogy kétségeim és problémáim végleg megoldódtak. Ezt jelenti és nem kevesebbet az, hogy „egy a ti Mesteretek, a Krisztus” (Mt 23,8).

Urunk soha nem kényszerít engedelmességre bennünket. Nem vesz igénybe kényszerítő eszközöket ahhoz, hogy rábíron valamire. Van úgy, hogy azt kívánom, bárcsak megtenné Isten, de Ő nem teszi meg. Máskor meg azt kívánom, hogy hagyjon békét nekem, de nem teszi.

Ti engem így hívtok: „Mester” és „Uram” – de valóban annak tartjuk? Beszédünkben ritkán használjuk a Mester kifejezést, jobban szeretjük a „Megváltó” megnevezést. A szeretet az egyetlen megfelelő szó, ami valóban leírja a Mester és tanítvány közötti kapcsolatot. Mi pedig alig ismerjük azt a szeretetet, amit Isten bemutatott. Ez abból is látszik, ahogyan az engedelmesség kifejezést használjuk. A Bibliában az engedelmesség az egyenlők kapcsolatára épül, mint amilyen az apa és fia kapcsolata. Urunk, Istennek nem a szolgálja volt, hanem a Fia. „Jóllehet Fiú, szenvedéséből tanulta meg az engedelmisséget” (Zsid 5,8). Ha nagyon kihangsúlyozódik nálunk az, hogy nekünk „Mesterünk” van, az annak a jele, hogy még nem éltük meg igazán tanítványságunkat. Még távol vagyunk attól a kapcsolattól, amit Jézus szeretne látni nálunk. Ő azt szeretné elérni, hogy ez a tanítómester-tanítvány kapcsolat a tudatalatti természetességével jelentkezzen, csak azt tudjuk, hogy engedelmes tulajdonai vagyunk.

A MISSIONÁRIUS CÉLJA

„Most felmegyünk Jeruzsálembe.”

Lk 18,31

A természet szerinti életben törekvéseink úgy változnak, ahogy fejlődünk. A keresztyén életében a cél már a kezdetben adva van, és a kezdet és a vég lényegében azonos, nevezetesen a mi Urunk. Krisztussal indulunk és vele fejezzük be utunkat – „míg mindnyájan eljutunk ... a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra” (Ef 4,13) –, nem pedig a keresztyén életről alkotott elképzelésünk szerint. A misszionárius célja Isten akaratának a végrehajtása, nem pedig a pogányok megtérítése, vagy valamilyen hasznos munka elvégzése. Miközben Isten akaratát végrehajtja, embereket is térít, és hasznos munkát is végez, de nem ez a célja. Egyetlen célja Ura akaratának végrehajtása.

Urunk életében Jeruzsálem volt az a hely, ahol Atyja iránti engedelmissége tetőpontra jutott a kereszten, és ha mi nem követjük egészen idáig, akkor nincs semmi közösségünk vele. Semmi sem csüggesztette el Urunkat jeruzsálemi útján. Ő nem sietett át azokon a helyeken, ahol üldözték, és nem töltött hosszabb időt ott, ahol áldották. Sem hála, sem hálátlanság nem térítette el egy hajszálnyira sem eredeti céljától, hogy felmenjen Jeruzsálembe.

„Nem feljebbvaló a tanítvány a mesterénél” (Mt 10,24). Velünk is ugyanez fog történni a mi Jeruzsálembe vezető utunkon. Nyilvánvaló lesz Isten általunk végzett munkája, emberek áldást nyernek, egykettő kifejezi háláját, a többség hálátlan lesz, de semmi nem tarthat vissza bennünket attól, hogy felmenjünk a mi Jeruzsálemünkbe.

„Amikor arra a helyre értek ... megfeszítették őt” (Lk 23,33). Ez történt Urunkkal Jeruzsálemben, és ez a mi üdvösségünkre lett. A tanítványok nem a kereszten végzik, hanem Isten kegyelméből a diákságban. De addig marad a jelszavunk: Menjünk fel Jeruzsálembe.

A FELKÉSZÜLÉS PRÓBÁJA

„Azért ha áldozati ajándékodat az oltárra viszed, és ott eszedbe jut, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott az oltár előtt ajándékodat, eredj el, előbb békülj meg az atyádfiával, és csak azután jöjj, és vidd fel ajándékodat.”

Mt 5,23-24

Képzeletünkben könnyen eljutunk abba az állapotba, amelyben teljesen felkészülten állunk az elvégzendő feladatra, de a felkészülés nem egy pillanat műve, ahhoz állhatatosság kell. Veszélyes dolog megalkudni és beérni azzal, ahol éppen most vagyok. A keresztyén élet egy nagy felkészülés.

Egy fiatal keresztyén hamar kész az áldozathozatalra. Az igazság az, hogy a hősiesség iránti vonzalmunk talán az egyetlen, ami vonzóvá teszi Jézus Krisztus személyét a számunkra, de Urunk kijózanító intése: „eredj el, előbb békülj meg az atyádfiával”, azonnal próbára teszi lelkesedésünket. Az „eredj el” a felkészítés ideje, amely lehetőséget ad arra, hogy Isten Igéje megvizsgálja, hogy mi van a szívünkben. A hősiek áldozatvállalási készség nem elég. Isten Szentlelkének megítélése szerint ezzel a hozzáállással soha nem leszünk alkalmasak az Istennek való szolgálatra. És egyedül Isten tudja igazi indítékaidat felfedni előtted. Netán megpróbálsz valamit eltitkolni Isten elől? Ha igen, akkor engedd, hogy átvilágítson téged. Ha valahol bűn van az életedben, ne törd meg, hanem valld meg. Kész vagy engedni Urunknak és Mesterünknek, akármilyen megalázó is ez, még ha önmagadhoz való jogod feladásával is jár?

Soha ne utasítsd vissza a Szentlélek meggyőző munkáját. Ha Isten Lelke valamit felfedezett benned, azt nyilván elég fontosnak tartja, hogy felhívja arra a figyelmedet. Lehet, hogy azt gondoltad, hogy valami nagy dolgot kell feladnod, és Isten valami apró dologra mutat rá, de a mögött az ellenállás kiépített erődítménye áll, amit így hívnak: nem adom fel a magamhoz való jogomat – pedig pontosan ez az, amit Isten szerint fel kell adnod ahhoz, hogy Jézus Krisztus tanítványa lehessél.

AZ ÚRRAL VALÓ KAPCSOLAT PRÓBÁJA

„És aki téged egy mérföldre kényszerít, menj vele kettőre.”

Mt 5,41

Urunk tanításának a lényege abban foglalható össze, hogy Ő olyan követelésekkel áll elő, amelyeket lehetetlen kielégítenünk, hacsak valami természetfeletti módon meg nem változtat bennünket. Jézus Krisztus azt várja el tőlünk, hogy a legkisebb elfojtott ellenállás se legyen bennünk, amikor igazságtalansággal vagy önkénnyel szembe-szülünk. Nincs az a lelkesedés, ami kiállja azt a próbát, aminek Jézus Krisztus teszi ki tanítványait. Egyedül egy dolog van, a vele való személyes kapcsolat, amely a mindent felörlő tavaszi nagytakarítás malmán is keresztüljut, míg végül csak egyetlen célom marad – kész vagyok bárhova menni, ahova Isten küld. Minden más ködbe vesztet, de ez a személyes kapcsolat soha.

A Hegyi beszéd nem egy eszménykép, hanem annak a leírása, hogy mi történik bennem akkor, ha Jézus Krisztus megváltoztatja a dolgokhoz való hozzáállásomat, és az Ő természetét helyezi belém. Egyedül Jézus Krisztus képes megfelelni a Hegyi beszéd elvárásainak.

Ha Jézus tanítványai akarunk lenni, valami természetfeletti módon kell azzá lennünk. Mindaddig, amíg tudatos eltökéltséggel igenis azzá akarunk lenni, nem tudunk azzá lenni. *„Én választottalak titeket”* (Jn 1,16). Így kezdődik Isten kegyelmének a munkája. Ennek szorításából nem tudunk szabadulni. Engedetlenségre ugyan tudunk, de magunktól ezt előteremteni nem vagyunk képesek. Jóllehet egyszer Isten természetfeletti kegyelmének a vonzásába került az életünk, de még azt sem tudjuk megmondani, hogy ez hogyan is kezdődött el. Urunk természetfeletti módon hozza létre tanítványait, és legkevésbé sem a természetes képességeinkre alapozza munkáját. Isten nem olyan dolgok megtételére kér fel bennünket, amit természet szerint könnyen meg tudunk tenni. Csak arra kér, hogy azt tegyük meg, amire kegyelme tökéletesen felkészített minket, képessé téve keresztünk hordozására.

FEDDHETETLEN MAGATARTÁS

„Azért ha ... eszedbe jut, hogy atyádfiának valami panaszja van ellened.”

Mt 5,23

Azért ha az oltárhoz jössz, és ott eszedbe jut, hogy valakinek valami panaszja van ellened, nem pedig – ha beteges érzékenységedben elő tudsz rángatni valamit. Ha eszedbe jut, azaz ha a Szentlélek tudátára ébreszt, akkor „előbb békülj meg az atyádfiával, és csak azután jöjj, és vidd fel ajándékokodat.” Ne állj ellene Isten Szentlelkének, amikor akár a legapróbb részletekre is felhívja a figyelmedet.

„Előbb békülj meg az atyádfiával.” Urunk útmutatása nagyon világos: „előbb békülj meg”. Menj vissza az úton, amelyen jöttél, az oltárnál kapott meggyőződésednek megfelelően, és az a magatartás és lelki hozzáállás legyen benned felebarátoddal szemben, ami a megbékélést olyan természetessé teszi, mint a lélegzetvétel. Jézus nem foglalkozik a másikkal, Ő téged küld. Most nem a te jogaidról van szó. A szentre az jellemző, hogy fel tudja adni a jogait és engedelmeskedik Jézusnak.

„És csak azután jöjj, és vidd fel ajándékokodat.” A követendő eljárás világosan meg van adva. Először az áldozatkészség lelkülete, azután a Szentlélek finom hangjának próbája, majd a megállás és a meggyőzésre jutás, az Isten szavának való engedelmesség, és ezzel együtt egy feddhetetlen magatartás és alázatos lelki hozzáállás kialakítása azzal szemben, akivel rosszat tettél, majd végül az áldozat akadálytalan és örömteli bemutatása Istennek.

A LEMONDÁS ÚTJA

„Követlek téged, bárhova is mégy!”

Lk 9,57

Urunk, azzal amit mondott roppant elkésérítette a gazdag ifjút, de Ő jól tudta, hogy mi van az emberben (Jn 2,25). Mi talán azt mondjuk: „Milyen kár, hogy nem ragadta meg ezt a lehetőséget, hogy megnyerje magának ezt az embert. Kár volt egy ilyen rideg válasszal ennyire elkéséríteni ezt a fiatal embert.” De ne mentegessük az Urat. Urunk szavai addig bántanak és sebeznek, amíg már nem marad semmi bántani vagy sebezni való. Jézus Krisztus nem kíméletes semmi olyan iránt, ami végső soron tönkre tehet egy embert az Istennek való szolgálatban. Ha Isten Szentlelke eszedbe juttatja az Úr valamelyik szavát, amely fájdalomat okoz, akkor biztos lehetsz abban, hogy ott van valami az életedben, amit Ő halálra akar sebezni.

58. v. Ezek a szavak minden érvet összetörnek, amelyek a mellett szólnak, hogy kellemes dolog az Urat követni. Egy ilyen kíméletlen visszautasítás semmi másnak nem hagy helyet csak az Úrnak, nekem és egy mindenre elszánt reménységnek. Akármilyen történet is, életemben egyedül a vele való közösség fontos. „Nekem pedig nincs hova lehajtanom a fejemet.”

59. v. Ez az ember nem akart csalódást okozni Jézusnak, de apjának is meg akarta adni a végtisztességet. Mi törékeny rokoni szálakat előnyben részesítünk Jézussal szemben, és neki az utolsó helyet szánjuk. Pedig ha hűségről van szó, Jézus mindenkinél fontosabb.

61. v. Aki azt mondja: „Követlek téged, Uram, de ...”, az lelkesen készülődik, de soha nem indul el. Ennek az embernek kikötései voltak. Jézus szigorú, sokat követelő hívása nem hagy helyet a búcsúzkodásnak. A búcsúzkodás, ahogyan azt gyakoroljuk pogány szokás, elválaszt bennünket Jézus hívásától. Ha Isten hív, akkor indulj, és többet meg se állj.

A VELE VALÓ FELTÉTLEN AZONOSULÁSUNK

„Egy fogyatkozásod van, eredj el, add el minden vagyonodat, add a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, azután jöjj, és kövess engem.”

Mk 10,21

A gazdag ifjú legnagyobb vágya a tökéletességre jutás volt. Amikor meglátta Jézust, ő is olyan akart lenni. Urunk soha nem a személyes szentséget helyezi előtérbe, amikor elhív egy tanítványt. Ő az önmagamhoz való jog feladását hangsúlyozza, meg a vele való teljes azonosulást, azt a kapcsolatot, amelyben rajta kívül senkinek nem lehet helye. Ami a Lk 14,26-ban van leírva, annak semmi köze megváltásunkhoz vagy megszentelődésünkhöz, ott egyedül a Jézussal való feltétel nélküli azonosulásunkról van szó. Nagyon kevesek ismerik közülünk ezt a mindent elengedő, feltétel nélküli ráhagyatkozást és hozzá kötődést.

„Jézus rátekintett és megkedvelte őt.” Jézus tekintete örökre elszakítja a szívet mindentől és mindenkitől. Tekintett így rád valaha Jézus? Átható tekintete átformál és foglyul ejt. Meglátja hol van a „gyenge” pontod Isten előtt. Ha kemény és haragtartó vagy, makacsul a magad feje után mész és meg vagy győződve arról, hogy inkább a másokban kell keresni a hibát, nem benned. Ez pedig annak a jele, hogy még sok minden van benned, amit nem formált át a tekintete.

„Egy fogyatkozásod van.” Jézus Krisztus szemszögéből nézve egyetlen „jó dolog” van, a minden mást kizáró, vele való teljes egység.

„Add el minden vagyonodat.” Meg kell üresíteni magam, míg semmi más, csak egy tudattal rendelkező ember nem leszek, le kell mondanom mindenről, amin hozzám tartozik, még arról is, hogy a magam lelkét megmentsem, (semmi más nem menthet meg egy embert, egyedül a Jézusra való hagyatkozásunk) – mindezt azért, hogy Jézus kövessen. „Jöjj, és kövess engem.” Utam az az út, amelyen Ő járt.

ELHÍVÁSUNK TUDATOSULÁSA

„... mert belső kényszer hajt. Jaj ugyanis nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem!”

1Kor 9,16

Hajlamosak vagyunk megfélekedni az isteni elhívás természetfeletti voltáról. Ha pontosan meg tudod mondani, hogy hol, milyen körülmények között nyertél elhívást, akkor kérdésessé teszem, hogy valóban volt-e elhívásod. Isten elhívása nem ilyen, hanem sokkal természetfelettibb. Lehet, hogy hirtelenül, mint egy mennykőcsapás éri életünket, de lehet az fokozatos megvilágosodás is. Bárhogy is ér bennünket, mindig van benne valami természetfeletti, amit nem lehet szavakba foglalni, mintha valami ragyogás kísérné. Bármelyik pillanatban tudatosulhat benned ez a kiszámíthatatlan, titokzatos és mindig meglepetésszerű elhívás, amely kitörölhetetlenül megragadja életedet. – „Én választottalak titeket.” Isten elhívása független megváltásunktól és megszentelődésünktől. Nem azért nyertél elhívást az evangélium hirdetésére, mert Isten megszentelt, az evangélium hirdetésére szóló elhívás valami egészen más. Pál kikerülhetetlen belső kényszernek nevezi.

Ha hűtlen lettél Istennek ehhez a nagy természetfeletti elhívásához, akkor vizsgálj meg körülményeidet, hol vontad meg Istentől az első helyet az életedben és helyezted a trónra a szolgálatról alkotott elképzelésedet vagy saját képességedbe vetett hitedet. Pál azt mondja: Jaj nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem! Ő teljesen tudatában volt Isten elhívásának, és az evangélium hirdetésének a kényszere olyan erős volt benne, hogy azzal semmi sem kelhetett versenyre.

Ha Isten elhív valakit, nem számít, hogy milyen kellemetlenek a körülmények, végül is minden Isten céljának a megvalósítására fog együtt munkálkodni. Ha egyetértesz Isten céljával, Ő harmóniát teremt majd életednek nem csak tudatos, hanem a számodra megközelíthetetlen, mélyebb, tudatalatti részében is.

TESTRE SZABOTT ELHÍVÁSUNK

„Most örülök az értetek viselt szenvedéseimnek, és betöltöttem, ami hiányzik a Krisztus szenvedéseiből az én testemben az ő testéért.”

Kol 1,24

Mi életünk odaszentelését elhívásként értelmezzük, de amikor Isten közelébe kerülünk, Ő félresöpri felfogásunkat, és nagy belső fájdalmakat előidézve figyelmünket valami olyanra irányítja, amiről nem is gondoltuk volna, hogy ez lenne Isten elhívása. Amikor ebben a megvilágosodásban felragyog előttünk végre az Ő célja, akkor azt mondjuk: „Itt vagyok én, küldj el engem!” (Ézs 6,8.)

Az elhívás nem megszentelődésünkért van, hanem azért, hogy életünk megtört kenyérré és a kiöntött borra legyen. De Isten soha nem sajtolhat bort belőlünk, ha ellenállunk életünket összetörő kezének. Az még csak hagyján, hogy Isten a saját kezét használja ahhoz, hogy megtört kenyér és kiöntött bor legyen életünk, de amikor azoknak a kezét is felhasználja, akiket mi nem kedvelünk, vagy számunkra elfogadhatatlan körülmények közé helyez bennünket, hogy összetörjön, akkor tiltakozunk. De áldozathozatalunk színhelyét sohasem mi választjuk ki. Ahhoz, hogy valaha bor legyen belőlünk, össze kell törni bennünket, a szőlő nem iható. A szőlő csak a prés alatt válik borra.

Nem tudom Isten milyen ujjakat használ az életedben, hogy összetörjön, és te talán mint a márványgolyó ügyesen kisiklottál ujjai közül. De az is lehet, hogy még nem vagy elég érett, és Isten csak valami keserű nedvet tudott volna kisajtolni belőled. Életünk odaszentelése azt jelenti, hogy természeti életünk Isten jelenlétével szembesülve összetörik a neki való szolgálatban. Először Istennel kell egyesülnünk ahhoz, hogy megtört kenyérré lehessünk kezében. Keresd és ápolj Isten jelenlétét az életedben, és hagyd, hogy azt tegye, amit jónak lát, és meglátod majd, Ő olyan kenyeret és bort készít az Övéinek, ami áldásukra lesz.

A MEGDICSŐÜLÉS HEGYÉN

„Jézus... felvitte őket, csupán magukban egy magas hegyre.”

Mk 9,2

Mindannyian átéltünk már olyan időket a hegytetőn, amikor Isten szemszögéből láttuk a dolgokat. Szívesen ottmaradtunk volna, de Isten soha sem engedi ezt meg. Lelki életünk próbája az, hogy van-e erőnk a leszálláshoz? Ott valami nincs rendben, ha csak a felemelkedéshez van erőnk. Nagyszerű dolog Istennel együtt lenni a hegyen, de csak azért jutunk oda, hogy utána lejjünk a démonoktól megszálltak közé, és őket is felemeljük. Nem a hegycsúcsok, a hajnalhasadás és fennkölt emelkedettség világába lettünk teremtve, ezek csak az ihletettség pillanataihoz tartoznak. Völgylakóknak lettünk teremtve, a hétköznapi világába, ott kell helyt állnunk. A csak magára gondoló, önző beállítottság akarja mindig az emelkedett légkörű, hegyi élmények megismétlődését. Úgy gondoljuk, hogy a hegyen mi is olyan angyalian tiszta életet élhetnénk. A felemelkedés pillanatai kivételesek, megvan a maguk jelentősége Istennel járó életünkben, de ne adjunk helyet a lelki önzésnek, amely csak ezeket az időket kívánja.

Mi hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy minden eseményt, ami történik, hasznos tanítássá kell formálnunk, pedig ennél sokkal fontosabbról van szó, azok jellemé kell, hogy formálódjanak. A hegytető nem azért van, hogy tanítson bennünket valamire, hanem hogy tegyen bennünket valamivé. Csapdába esünk, ha mindig azt kérdezzük: Mi a gyakorlati haszna ennek? A lelki dolgok nem így működnek. A hegytetőn eltöltött pillanatok az élet ritka pillanatai, amelyeknek határozott célja van Isten tervében.

A MEGALÁZTATÁS VÖLGYÉBEN

„...ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülj rajtunk.”

Mk 9,22

Életünk felemelő megtapasztalásai után, minden esetben, meglepő gyorsasággal alávitetünk azon dolgok közé, amelyek sem nem szépek, sem nem költőiek, sem nem érdekesítők. A hegytető magasságát le lehet mérni a völgy lélekölő robotján, és mégis, itt a völgyben kell nekünk Isten dicsőségére élnünk. A hegyen *látjuk* Isten dicsőségét, de nem *élhetünk* ott az Ő dicsőségére. A megaláztatások között tudjuk meg mit érünk Isten számára, hűségünkre ott derül fény. Szívünk természetes önzésének köszönhetően, legtöbbünk nagy dolgokra képes a hősiesség izzó perceiben, de Isten a völgybe helyezett minket, és a szürke hétköznapi egyhangúsága között akarja látni, hogyan éljük meg vele való kapcsolatunkat. Péter jónak látta volna, hogy fenn maradjanak a hegyen, de Jézus levitte a tanítványokat a völgybe, ahol a hegyen kapott látomás magyarázatot nyert.

„Ha valamit tehetsz...” A megaláztatás völgye tudja csak kételkedésünket kiirtani. Gondolj csak vissza arra, mennyire kételkedtél Jézus hatalmában, addig, amíg meg nem tapasztaltad kicsoda Ő. Fenn a hegyen mindent el tudtál hinni, de mi van akkor, amikor a völgyben kell szembesülnöd a zord tényekkel? Lehet, hogy bizonyosságot tudnál tenni a megszentelődésről, de mi van azzal a megalázó helyzettel, amibe éppen most kerültél? Amikor utoljára a hegyen voltál Istennel, láttad, hogy Jézusé minden hatalom mennyen és földön – most a megaláztatás völgyében kételkedsz ebben?

A SZOLGÁLAT MIBENLÉTE

„Ez a faj semmivel sem üzhető ki, csupán könyörgéssel és bőjtöléssel.”

Mk 9,29

Miért nem üzhettük ki azt? A válasz a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatban rejlik. Ez a fajta csak az Őreá való összpontosítással, más szavakkal, az Istenre való koncentrálással üzhető ki. A tanítványokhoz hasonlóan mindaddig reménytelenül erőtlének maradtunk, amíg Isten munkáját nem az Ő erejére összpontosítva végezzük, hanem a magunk alkati sajátosságait igyekszünk kihasználni. A legjobb indulattal is csak gyalázatot hozunk nevére, ha Őt nem ismerve akarunk érte munkálkodni.

Szembekerülsz egy nehéz helyzettel, látszólag semmi sem történik, de mégis bizonyosságod van afelől, hogy a szabadulás közel, mert Jézus Krisztusra összpontosítasz. Valójában ez a te feladatod, ez a szolgálat mibenléte: meglásd, hogy ne legyen semmi Jézus és közötted. Van ott valami? Akkor ne próbáld meg bosszankodva a szőnyeg alá söpörni, vagy másképp felülemelkedni rajta, hanem szembesülj vele, leplezd le Jézus Krisztus jelenlétében, és akkor az a dolog, s mindaz, amin közben keresztülmentél, oly módon fogja Jézus Krisztust dicsőíteni, amit igazán csak akkor ismersz fel, amikor majd egyszer szemtől szembe láthatod Őt.

Tudnunk kell szárnyalni, mint a sas, de a leereszkedéshez is értünk kell. A szent ereje az alászállásban és a völgy mélyén mutatkozik igazán meg. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” – mondta Pál apostol, s amire ő gondolt, az bizony többnyire megalázó tapasztalat volt. Megteheted, hogy visszautasítod a megaláztatást, és azt mondod: „Köszönöm, ebből nem kérek, inkább a hegytetőn lennék Istennel.” A kérdés valójában az, hogy hajlandó vagyok-e elviselni a Jézus Krisztusban való élet valóságát (és mindazt, ami azzal jár) vagy pánikba esem, és hagyom, hogy a kézzelfogható tények kiöljék bele vetett hitemet?

Október 4

A LÁTOMÁS ÉS A VALÓSÁG

„Elhívott szenteknek...”

IKor1,2

Köszönd meg Istennek, hogy látást ad arra nézve, amivé lenned kell. Felnyitotta szemed, de azt még a legkevésbé sem állíthatod, hogy már eljutottál oda. Amikor a megpróbáltatások völgyén megyünk keresztül, akkor derül ki rólunk, hogy a kiválasztottak közé tartozunk-e, vagy a többséggel együtt visszafordulunk. Még nem vagyunk felkészülve azokra a csapásokra, amelyek azért szükségesek, hogy kiformalódjék látás szerinti lényünk. Már megláttuk azt, amik még nem vagyunk, s amivé Isten formálni akar bennünket, de vajon hozzájárulunk-e ahhoz, hogy Isten a látásnak megfelelő formára kovácsoljon minket? Az ütések mindig hétköznapi módon és közönséges emberek által érnek bennünket.

Időnként látjuk mi Isten célja, de hogy mennyire engedjük a látást valóságos jellemmé válni, az tőlünk függ, nem Istentől. Ha mi szívesebben lustálkodunk a hegyen a látás emlékéből élve, akkor haszontalanokká válunk a hétköznapiakban, a közönséges fából faragott emberi életben. Meg kell tanulnunk bízni abban, amit a látásban nyertünk, de nem elragadtatásokban és Istenről elmélkedve, hanem a látás birtokában két lábbal a földön járva, mindaddig, amíg az igazi valóság nem lesz. Neveltetésünk minden kis mozzanata erre irányul. Légy hálás Istennek, hogy tudomásodra hozza veled szemben támasztott igényét.

A kis mitugrász „ki vagyok én” mindig méltatlankodik, amikor Isten utasít. De töpörödjön össze Isten felháborodásától ez a kis „ki vagyok én” – a hatalmas VAGYOK, AKI VAGYOK küld téged. Ő uralkodik, Neki kell helyt adni. Eszméljünk már rá arra, hogy Isten tudja hol vagyunk, melyik lyukba bújunk előle. Utolér bennünket, mint a villám. Nincs olyan ember, aki úgy ismerné az ember lényét, mint Isten.

ELFAJULÁSRA VALÓ HAJLAM

„Azért, ahogyan egy ember által jött be a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenki vétkezett.”

Róm 5,12

A Biblia nem azt mondja, hogy Isten az emberi nemzetséget egy ember bűne miatt bünteti, hanem azt állítja, hogy a bűn természete, mármint, hogy jogot formálok magamra, egy ember által hatolt be az emberiség életébe, és egy másik ember magára vette és eltörölte az emberiség bűnét (Zsid 9,26) – ami egy még sokkal nagyobb kijelentés. A bűn lényege nem az erkölcstelenség vagy gonosztett, hanem az önmagamhoz való jog, az önmegvalósítási igény érvényesítése: „Én vagyok a magam istene.” Ez a beállítottság kialakíthat bennünk akár nemes erkölcsösséget, akár becstelen erkölcstelenséget is, de ugyanaz a kiinduló pontja: igénylem az önmagamhoz való jogomat. Amikor Urunk szembesült a gonosztól megszállott emberekkel vagy olyanokkal, akik tisztán, becsületesen és erkölcsösen éltek, Ő nem az egyik romlottságát, vagy a másik erkölcsösségét észrevételezte, hanem arra figyelt fel, ami felett mi könnyen elsiklunk, nevezetesen felismerte az illető valódi jellemét. (Lásd Jn 2,25.)

A bűn velem született, én nem tudok hozzáférni, de Isten hozzáfért a megváltásban. Jézus Krisztus keresztye által Isten az egész emberiséget megváltotta az öröklött bűnadósság kárhozatos terhétől. Isten senkit nem kárhoztat az atyáinktól örökölt bűnökért. Nem azért ítél el, mert a bűn örökségét hordozom magamban, hanem azért, mert annak ellenére, hogy ráébredtem arra, hogy Jézus Krisztus megváltásomért jött, én visszautasítom az Ő szabadítását. Ettől a pillanattól kezdve a kárhozat bélyegét viselem. „Ez pedig a kárhoztatás,” (és a sorsdöntő pillanat) „hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szertették a sötétséget, mint a világosságot” (Jn 3,19).

ÚJJÁSZÜLETÉS

„De amikor tetszett [Istennek]... hogy kijelentse Fiát bennem...”

Gal 1,15-16

Milyen nehézségekkel kell Jézus Krisztusnak szembenéznie, ha újjá akar engem teremteni? Az a helyzet, hogy egy olyan örökséget hordozok magamban, amibe semmi beleszólásom nem volt. Nem vagyok szent, és valószínűleg soha nem is leszek az; és ha Jézus Krisztus csak annyit tehet, hogy felszólít a szent életre, akkor tanítása csak kétségbe ejt. De ha Jézus Krisztus egy Újjáteremtő, aki belém tudja plántálni az Ő szentségének örökségét, akkor kezdem érteni, hogy mire gondol, amikor a szentté lételere szólít. A megváltás azt jelenti, hogy Jézus Krisztus minden emberbe átöröközheti a benne levő természetet, márpedig minden velünk szemben támasztott követelménye erre épül: tanítása a belénk plántált életnek szól. Isten azt várja tőlem, hogy egyetértésemet fejezzem ki bűn felett hozott ítéletével, amelyet keresztre feszített Fián végrehajtott.

Az Újszövetség azt tanítja az újjászületésről, hogy amikor az embert lesújtja tehetetlen rászorultságának a tudata, akkor Isten a Szentlelkét az ember lelkébe plántálja. Ilyenformán Isten Fiának Lelke erőt kölcsönöz az ember lelkének, feléleszti azt, „...míg ki nem ábrázolódik bennetek Krisztus” (Gal 4,19). A megváltás erkölcsi csodája az, hogy Isten új adottságokkal ruház fel, minek következtében egy teljesen új, megváltozott életet tudok élni. Jézus azt mondja: „Boldog vagy,” ha erőd végére jutva, felismered tehetetlenségedet. Csakhogy, el kell jutnom odáig! Jézus Krisztus természetét Isten csak akkor oltathatja belém – aki saját felelősséggel bíró erkölcsi lény vagyok –, ha én azt kifejezetten igénylem.

Hasonlóképpen, amint a bűn egy ember által lépett be az emberiség életébe, úgy a Szentlélek is egy Ember által jött; és a megváltás azt jelenti, hogy megszabadulhatok bűnörökségemtől, és Jézus Krisztus által egy új, szeplőtlen örökséget kaphatok, a Szentlelket.

KIENGESZTELÉS

„Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

2Kor 5,21

A bűn egy lényegbeli összefonódásra utal, ami nem annyira egy gonosz tett, hanem inkább egy gonosz *állapot*, egy tudatos és megfontolt függetlenné válás, szakítás Istennel. A keresztyén felfogás a bűn lázadó, önmagát előtérbe helyező, öntelt jellegéből indul ki. Más valások bűnökkel foglalkoznak, egyedül a Biblia beszél a bűnről. Jézus Krisztus, mindenek előtt, ezzel az öröklött bűnállapotunkkal került szembe az emberben, és mivel mi ezt ígehirdetéseinkben elhanyagoljuk, azért vesztette el az élet és átütő erejét az evangélium üzenete.

A Biblia kijelenti, hogy Jézus Krisztus magára vette a mi bűneinket, öröklött és megsokszorozott bűnállapotunkat, amihez idáig senki sem tudott hozzáférni. Isten „bűnné tette” tulajdon Fiát, hogy a bűnös emberből szentet formálhasson. Az egész Biblia arról tesz bizonyosságot, hogy a mi Urunk a világ bűneit nem részvétellel hordozta, hanem azonosult vele. Jézus Krisztus önként magára vette, és személyében hordozta az egész emberi nemzetség összes bűnét; Isten „azt, aki bűnt nem ismert, *bűnné tette értünk*.” Az egész emberi nemzetséget magába foglalja a megváltás. Jézus Krisztus az egész emberi nemzetséget visszahelyezte Istennél korábban élvezett jogaiba, eredeti isteni rendeltetésébe. Urunk keresztye minden ember számára lehetővé tette, hogy helyreálljon kapcsolata Istennel.

Az ember nem válthatja meg magát. A megváltás Isten műve, tökéletes és befejezett, de mindenkinek személyes döntése, hogy magára nézve elfogadja, vagy visszautasítja. Világosan kell látnunk a különbséget a megváltás kijelentése és annak személyes, tudatos megtapasztalása között.

KRISZTUS KIZÁRÓLAGOSSÁGA

„Jöjjetek énhozzám...”

Mt 11,28

A jöjjetek énhozzám felszólítás olyan lealacsonyítónak hangzik. Gondolj arra, mennyi minden van, amivel nem jövünk hozzá. Ha tisztába akarsz jönni hited őszinteségének mértékével, ezen a felszólításon lemérheted: „Jöjjetek énhozzám!” Ha valahol is hiányosság van az életedben, azzal kapcsolatban inkább hajlandó vagy lamentálni, kibúvókat keresni vagy akár megszomorodni, ahelyett, hogy hozzá mennél. Bármit hajlandó vagy megtenni esztelenségedben, csak ne kelljen szembesülnöd az „amint vagyok, úgy jövök” szégyenével. Ameddig az Istennel szembeni arcátlánságnak csak a csírája is felfedezhető benned, addig azt várod Istentől, hogy nagy dolgokra tegyen képessé, Ő pedig mindössze annyit mond: „Jöjj!”

„Jöjjetek énhozzám!” Amikor ezt hallod, tudd meg, hogy mielőtt jönnél valaminek történnie kell benned. A Szentlélek megmutatja majd, mit kell tenned, hol van az a dolog az életedben, amit előbb gyökerestől ki kell irtani, hogy jöhess. Addig nem fogsz elindulni, amíg ezt meg nem teszed. Isten Szentlelke leleplezi ezt a legyőzhetetlen dolgot benned, de addig nem mozdíthatja el, amíg te meg nem engeded neki.

Hányszor jöttél már Istenhez kéréseiddel, majd azzal az érzéssel zártad le az ügyet, – na ezt ma is megtettem, (mégsem történt semmi.) Üres kézzel mentél el, pedig Isten egész idő alatt kinyújtott kézzel állt előtted, nemcsak azért, hogy megragadjon, hanem hogy te is megragadd Őt. Micsoda legyőzhetetlen, felülmúlhatatlan, fáradhatatlan türelemmel hív: „Jöjjetek énhozzám!”

SZEDD ÖSSZE MAGAD

„...most úgy adjátok oda tagjaitokat az igazság szolgálatának a megszentelődésre.”

Róm 6,19

Én nem tudom sem megváltani, sem megszentelni magamat, nem szerezhetek engesztelést bűneimért, nem tudom megváltani a világot, nem tudom jóvátenni a rosszat, tisztává a tisztátalant, szentté a szentségtelent. Erre csak a mindenható Isten képes. De hiszek-e abban, amit Jézus Krisztus elvégzett? Gyakorlom-e magam abban, hogy egyre jobban értékeljem azt a tökéletes váltságot, amit számomra szerzett? Nem arra van nagy szükségünk, hogy valamit is tegyünk, hanem hogy higgyünk. Krisztus megváltói műve nem élmény, hanem Isten hatalmas tette, amelyet Krisztus által végrehajtott, és én ezt hittel megragadhatom. Ha hitemet cselekedeteimre alapozom, akkor az Írással ellentétes eredményre jutok, és egy külön, örökké a magam tisztaságával törődő szörny leszek. Őrizkedj attól a kegyességtől, amely nem az Ő megváltói művéből sarjad. Az semmire sem jó, csak egy világtól elvonult életre vezethet, amely haszontalan Istennek, és terhére van az embereknek. Maga az Úr legyen mércéje minden tapasztalatunknak. Mi csak úgy lehetünk kedvesek Isten előtt, ha tudatosan Jézus Krisztus váltságahalálára építjük életünket, hitünket.

Jézus Krisztus váltságának szenzáció mentesen, gyakorlati módon kell formálnia életemet. Valahányszor engedelmeskedem, a mindenható Isten mellém áll, úgy hogy Isten kegyelme és a természetes engedelmesség egymást erősítik. Az engedelmesség azt jelenti, hogy én mindenemet erre az egyre, a váltságra teszem fel, erre építek, és ez a cselekedetem Isten természetfeletti kegyelmének jó tetszésével találkozik.

Őrizkedj a természetes életet megtagadó kegyességtől, az hamis. Újból és újból állj Isten váltságot nyújtó törvényszéke elé, hogy felfedezhessed a bűnért való engesztelés hatását életed egyre több területén.

HOGYAN TUDOM MEG?

„Magasztallak, Atyám, ... hogy elrejtetted ezeket a bölcssek és az értelmesekek előtt, de kijelentetted a kisgyermeknek.”

Mt 11,25

Az Istennel való lelki kapcsolatba nem lehet belenőni, az vagy van, vagy nincs. A bűntől sem fokozatosan tisztít meg bennünket Isten, hanem ha világosságban vagyunk, és világosságban járunk, tiszták vagyunk minden bűntől. Ez pusztán engedelmesség kérdése, mihelyst engedelmeskedünk tökéletes a kapcsolatunk vele. De ha csak egy pillanatra is engedetlenkedsz, a sötétség és a halál azonnal munkához lát.

Isten kinyilatkoztatásai mindaddig pecsét alatt vannak, amíg engedelmességünk által fel nem nyitjuk azokat. Gondolkodás és bölcselkedés itt nem segít, de amint engedelmeskedsz, felvillan a fény. Ne félénken lépegess előre, hanem merülj el Isten igazságába, hogy az kifejthesse munkáját benned. Csak akkor nyersz ismeretet, ha abbahagyod a próbálkozást és újjászületsz. Engedelmeskedj abban, amire Isten felhívja a figyelmedet, és a következő dolog azonnal megnyílik előtted. Köteteket olvashatsz össze a Szentlélek munkájáról, pedig ötpercnyi mindenre kiterjedő engedelmesség olyan világossá tenné a dolgokat, mint a napfény. „Gondolom, egyszer majd ez is világos lesz előtted.” Már most megértheted, de nem okoskodás, hanem engedelmesség által. A legkisebb engedelmességre megnyílik az ég, és Isten legmélyebb igazságai a tied lesznek. Isten nem jelent ki magáról több igazságot addig, amíg nem vagy engedelmes abban, amit már tudsz. Vigyázz, nehogy „bölcs és eszes” légy!

ÉS HA ISTEN HALLGAT?

„Amikor viszont meghallotta, hogy beteg, két napig azon a helyen maradt, ahol volt.”

Jn 11,6

Rád bízta már Isten a hallgatását – jelentőségteljes, mély hallgatását? Hallgatásában van felelete. Gondolj csak a hallgatás napjaira a betániai otthonban! Vannak a te életedben is ilyen napok? Ilyen bizalmas kapcsolat van köztetek is, vagy még mindig látható feleletre vársz? Isten megadja neked azokat az áldásokat, amelyeket kérsz, ha nem akarsz azok nélkül tovább menni, de hallgatása annak a jele, hogy csodálatosan meg akarja értetni magát veled. Gyászban jársz Isten előtt, mivel nem kapsz hallható feleletet? Majd felismered, hogy Isten legbensőségesebb bizalmával ajándékozott meg: teljes hallgatásával, nem a reménytelenség, hanem az öröm csendjével, mert látta, hogy már nagyobb kijelentést is el tudsz hordozni. Ha Isten hallgatásával ajándékozott meg, dicsőítsd Őt, hiszen céljai nagy áradatához akarja kapcsolni életedet. Isten felségjoga meghatározni a válaszok elhangzásának időpontját. Az idő Istennél nem számít. Valamikor azt mondtad: „Kértem Istentől kenyeret és követ adott.” Pedig nem azt adott, s ma már látod, hogy az élet kenyerét adta neked.

Isten hallgatásában az a csodálatos, hogy csöndje mélyen beléd hatol és feltétel nélküli bizalmat teremt benned: tudod, hogy Isten meghallgatott. Hallgatása bizonyítja. Amíg azt képzeled, hogy Isten csak akkor áld meg, ha válaszol imádra, Ő megteszi, de addig nem adja meg neked a hallgatás kegyelmét. Ha Jézus Krisztus már elvezetett annak megértésére, hogy az imádság az Atya dicsőítésére van, akkor a vele való bizalmas viszonynak az első jele a csend.

TARTS LÉPÉST ISTENNEL

„Énok Istennel járt...”

1Móz 5,24

Egy ember hitének és jellemének nem az a próbája, amit az élet kivételes pillanataiban tesz, hanem az, amit normális körülmények között végez, amikor semmi izgalmas nem történik. Egy ember értékét a megszokott dolgokkal szemben tanúsított magatartása mutatja meg, amikor nincs színpadi megvilágításban. (Lásd Jn 1,35-37 és 3,30.) Nem könnyű eljutni odáig, hogy lépést tudjunk tartani Istennel, ehhez minden erőnket meg kell feszíteni. Az Istennel való járás tanulásakor elég nehezen szokjuk meg Isten tempóját, de ha sikerül, annak egyetlen jele van, Isten élete lesz nyilvánvaló. Az egyéni jellegzetességek eltűnnek az Istennel való személyes egyesülésben, itt egyedül Isten járása és hatalma dominál.

Nehéz lépést tartanunk Istennel, mert alig teszünk három lépést, és máris látjuk, hogy mennyire leghagyott minket. Ő másképp végez dolgokat, mint mi, bennünket nevelni és fegyelmezni kell, hogy mi is hasonlóképpen járjunk el. Jézusra utal az Ézs 42,4: „Nem téved, és nem csügged el.” (Angol ford.) Azért, mert dolgaiban nem saját szempontjait érvényesítette, hanem mindig Atyjának akaratát kereste. Nekünk is ezt kell megtanulni. A lelki igazságokat azok légköre által, nem pedig értelmi okoskodás által lehet felfogni. Isten Szentlelke megváltoztatja a dolgokhoz való hozzáállásunkat, és lehetetlennek tűnő dolgok lehetségessé válnak. Lépést tartani Istennel nem kevesebbet jelent, mint a vele való egységet. Sokáig tart, amíg eljutunk ide, de ne adjuk fel. Ne hátráljunk meg csak azért, mert most nagyon nehezségre esik, menjünk tovább és hamarosan új látást és célt nyer életünk.

AHOL AZ EGYÉNISÉG VESZÍT, A SZEMÉLYISÉG NYER

„Mózes, kiment testvéreihez, és látta az ő nehéz munkájukat...”

2Móz 2,11

Mózes látta népe elnyomatását, és bizonyos volt benne, hogy egyedül ő tud szabadulást hozni számukra, ezért saját lelkének jogos felháborodásában hozzálátott, hogy megtorolja az igazságtalanságot. Az Istenért és a jogosságért történt fellépése után azonban Isten megengedte, hogy mélységes csüggedés vegyen erőt rajta, a pusztába küldte negyven évre, juhokat őrizni. Ennek elteltével Isten megjelent neki, és azt mondta, hogy induljon el és vezesse ki népét Egyiptomból. Mózes pedig ezt felelte: „Ki vagyok én, hogy engem küldesz?” Kezdetben Mózes úgy látta, hogy ő a nép szabadítója, de ehhez előbb Istennek fel kellett őt készíteni. A maga részéről jól látta a dolgokat, de addig nem volt erre a munkára alkalmas, amíg el nem jutott az Istennel való közösségre.

Lehet, hogy látásunk van Istenről, és világosan áll előttünk, hogy mit akar. Hozzá is látunk annak véghezviteléhez, és akkor jön valami, ami nagyon hasonlít a pusztai negyven évhez, mintha Isten az egész ügyet semmibe venné, és amikor már teljesen elvesztettük a bátorságunkat Isten visszajön és megismétli a hívást, mi pedig remegve kérdezzük: „De ki vagyok én, Uram?” Most megismerkedhetünk Isten első nagy lépésével: „A VAGYOK AKI VAGYOK küld téged.” Meg kell tanulnunk, hogy egyéni erőfeszítésünk Istenért arcátlan vakmerőség volt. Egyéniségünknek az Istennel való kapcsolat izzó tűzében fel kell perzselődnie (Mt 3,11). Mi egyéni szempontból nézzük a dolgokat, meg vagyunk győződve, hogy „Isten ezt akarja velem,” de lépéseinkkel nem igazodunk Isten lépéseihez. Ha a csüggedés idejét éled, ez személyiséged nagy nyereségére lesz.

A MISSZIÓI MUNKA KULCSA

„Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet.”

Mt 28,18-19

A missziói parancs alapja Jézus Krisztus tekintélye, nem a pogány népek rászorultsága. Hajlamosak vagyunk arra, hogy Urunkat úgy tekintsük, mint aki segítségünkre van Istenért végzett vállalkozásainkban. Pedig Urunk, mint abszolút teljhatalmú Úr, rendelkezik a tanítványokkal. Ő nem azt mondja, hogy a pogányok elvesznek, ha nem mentek, hanem egyszerűen azt mondja, hogy „Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet.” Menjetek, uralkodói felszólításomnak engedelmeskedve, tanítsatok és hirdessétek az Igét, a velem való élő megtapasztalás alapján.

„A tizenegy tanítvány pedig elment... a hegyre, ahova Jézus rendelte őket” (16). Ha meg akarom ismerni Jézus Krisztus uralkodói hatalmát, ismernem kell Őt magát, és tudnom kell, hogyan lehetek egyedül vele, rá kell szánnom az időt, hogy imádhassam azt, akinek nevét viselem. „Jöjjetek énhozzám!” (Mt 11,28) Itt találkozhatok Jézussal. Fáradt és megterhelt vagy? Istennek milyen sok munkása van így! A világ mindenható Urának ezeket a csodálatos szavait mi az utóösszejövetelek keretei közé számúzzuk, pedig ezek Urunknak a tanítványokhoz intézett szavai voltak.

„Menjetek el azért...” A „menj” egyszerűen az jelenti „élj”. Az ApCsel 1,8 írja le, hogyan kell mennünk. Nem azt mondja Jézus, hogy menjetek Jeruzsálembe, Júdeába és Samáriába, hanem „lesztek nékem tanúim” mindezen a helyeken. A küldetés tőle jön.

„Ha én bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak...” (Jn 15,7) – így kell mennünk személyes életünkben. Mindegy, hogy hova helyez. Isten a tervező mérnök.

„De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nekem...” (ApCsel 20,24). Így járjuk utunkat, amíg élünk.

A MISSZIÓI ÜZENET KULCSA

„Mert ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világéért is.”

1Jn 2,2

Jézus Krisztus engesztelő áldozata a kulcs a missziói üzenethez. Krisztus munkájának bármely részét vizsgáljuk meg, a gyógyítást, a szabadítást, vagy a megszentelést, mindegyik behatárolt. De: „Íme az Istennek Báránya, aki elveszi a világ bűneit” – ez mindent felölelően határtalan. A missziói üzenet Jézus Krisztus engesztelő áldozatának végéremehetetlen jelentőségét hirdeti, és a misszionárius az az ember, akit ez a kijelentés teljesen átjár.

A missziói üzenet kulcsa Jézus Krisztus életének bűnbocsátó volta, nem pedig kedvessége, jósága, vagy hogy Istent Atyának jelentette ki. Annak van világraszóló, határtalan jelentősége, hogy Ő engesztelő áldozat lett a mi vétkeinkért. A missziói üzenet nem hazafias, nincs tekintettel az egyéni vagy nemzeti hovatartozásra, az az egész világ-nak szól. Amikor a Szentlélek belép az életünkbe, nem veszi figyelembe, mivel rokonszenvezünk, hanem egyesít az Úr Jézussal.

A misszionárius olyan ember, aki teljesen eljegyezte magát Urának és Mesterének, nem saját véleményét és meglátásait hirdeti, hanem Isten Bárányát. Ezzel szemben könnyebb egy olyan csoporthoz tartozni, ahol a hangsúly azon van, hogy mit tett értünk Jézus, könnyebb az isteni gyógyítás vagy különleges megszentelődés, vagy a Szentlélek keresztsége rajongójának lenni. Pál nem azt mondta: „Jaj nekem, ha nem hirdetem, hogy mit tett értem Jézus” – hanem: „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot.” Az evangélium pedig így hangzik: „Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.”

A FELADAT MEGOLDÁSÁNAK KULCSA

„Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”

Mt 9,38

A missziói feladatok megoldásához a kulcs Isten kezében van, és ez a kulcs az imádság, nem a munka - a munkáról abban az értelemben szólva, ahogyan azt manapság használják, amelybe az is beletartozhat, hogy éppen elfoglaltságaink miatt nem figyelünk az Úrra. A missziói feladatok megoldásához nem a józan gondolkodás, nem az orvosi ismeretek, nem is a műveltség vagy a képzettség, még csak nem is az evangélizálás területén kell keresnünk a kulcsot. A kulcs az imádság. „Kérjétek azért az aratás Urát.” Természetesen, az imádság a legkevésbé sem gyakorlati, hanem az általánosan elfogadott gondolkodási mérce szerint nagyon is együgyű dolog.

Jézusi perspektívából szemlélve a dolgokat nincsenek nemzetek, Ő az egész világot látja. Hányan imádkoznak közülünk személyre való tekintet nélkül, egyedül csak az Egyetlenre, Jézus Krisztusra való tekintettel? Ez az Ő aratása, amit nyomorúság és a bűn érlelt meg, és nekünk azért kell imádkoznunk, hogy ehhez az aratáshoz küldjön aratókat, a termést betakarítani. Mi pedig tennivalóinkkal vagyunk elfoglalva, amikor emberek körülöttünk már érettek az aratásra, és ahelyett, hogy akár csak egyet is learatnánk közülük, túlfutott tevékenységünkkel eltékozoljuk Urunk drága idejét. Tegyük fel, apád vagy testvéred életében egy válságos időszak köszönt be. Készen állsz arra, hogy Te legyél az Úr Jézus Krisztus aratásába küldött aratómunkása? „Igen, de most éppen egy nagy megbízatás köt le.” De nincs „nagy megbízatás” egy keresztyén számára, aki Jézus Krisztus tulajdona, aki nem nagyobb a Mesterénél, és aki nem mondhatja meg neki, hogy mire használja fel. Urunk nem nagy megbízatásokra hívott el, hanem magának. „Kérjétek azért az aratás Urát,” és Ő majd úgy alakítja a körülményeket, hogy elküld téged.

NAGYOBBAKAT CSELEKSZIK

„...sőt azoknál nagyobbakat is tesz, mert én az én Atyámhoz megyek.”

Jn 14,12

Az imádság nem készít fel nagyobb cselekedetekre, hanem az imádság maga a nagyobb cselekedet. Mi pedig úgy tartjuk, hogy az imádság a legalkalmasabb és legmagasabb szintű lelkigyakorlat, amely felkészít bennünket az Istennek végzendő munkára. Jézus Krisztus tanításában az imádság a megváltás csodájának kihatása bennem, amely Isten hatalma által, a megváltás csodáját hozza létre másokban is. Az imádság gyümölcsöt terem, de ne feledd, ez az imádság a Megváltó halálos küzdelmére, nem pedig az én küzdelmemre épül. Csak a gyermek imádságai hallgattatnak meg, a bölcs emberé nem.

Az imádság harc, amelyet körülményeidtől függetlenül folytatnod kell, bárhol is vagy. Mindegy, hogyan rendezi Isten életkörülményeidet, az a dolgod, hogy imádkozz. Eszedbe se jusson, hogy nem lehetsz hasznos azon a helyen, ahol vagy, mert csak ott nem lehetsz hasznos, ahol nem vagy. Bármilyen nehéz körülmények közé is helyezett Isten, imádkozz, kiált hozzá szüntelen: „Ha valamit kértek az én nevemben én megcselekszem azt” (Jn 14,14). Mi csak a rendkívüli alkalmakra tartogatjuk az imádságot, ami a lelki önzés legkifejlettebb formája. Pedig Isten akarata szerint dolgoznunk, imádkoznunk kellene. „Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (Mt 9,38).

A kivitelező munkás, a kőműves munkájában látszólag nincs semmi érdekfeszítő, pedig ő valósítja meg a lángész terveit; hasonlóképpen a szent munkálkodása által teljesül a Mester elgondolása. Miközben az imádság munkáját végzed, Ő már látja annak eredményét is. És ha majd a fátyol szétszakad, micsoda ámulattal fogjuk felismerni azokat a lelkeket, akiket learattunk egyszerűen azért, mert rászoktunk arra, hogy Jézus Krisztus rendelkezései szerint járjunk el.

A MISSZIÓI ODASZÁNÁS TITKA

„Mert az ő nevéért keltek útra.”

3Jn 7

Urunk megmondta, hogyan mutatkozhat meg iránta való szeretetünk. „Szeretsz-e engem? ... Legeltesd az én juhaimat!” (Jn 21,17) – azaz azonosítsd magad az én mások iránti érdeklődéssel, ne pedig engem azonosíts mások iránti érdeklődéssel. Az 1Kor 13,4-8 leírja ennek a szeretetnek a jellemző vonásait, hogyan nyilatkozik meg Isten szeretete. Jézus iránti szeretetemet a gyakorlati élet próbálja ki, minden más csak érzélgős, kegyes beszéd.

A Jézus Krisztus iránti hűség a megváltás természetfeletti munkája, amelyet a Szentlélek szólt bele az életembe, kiárasztva szívembe Isten szeretetét. Ez a szeretet válik bennem hathatóssá mindenki iránt, akivel érintkezem. Hű maradok az Ő nevéhez még akkor is, amikor a józan ésszel értelmezett tények meghazudtolják, és fennen hirdetik, hogy hatalma csak annyi, mint a reggeli köd, amely tovaszáll.

A missziói munkás odaszánásának az a titka, hogy jóllehet nem szakadt el a külső dolgoktól, de alapjában véve semmihez és senkihez nem kötődik, egyedül Urához. Meglepő, hogy az Úr Jézus mennyire otthonosan mozgott a hétköznapi dolgok között, és mégis oly távol volt tőlük. Belsőleg teljesen elszakadt ezektől és Istenhez kötődött. A külsőségekben kifejeződő elkülönülés gyakran éppen azt mutatja, hogy titokban ragaszkodunk azokhoz a dolgokhoz, amelyektől külsőleg távol tartjuk magunkat.

A missziói munkás hűsége abban mutatkozik meg, hogy egy eltökélt lelki nyitottság van benne az Úr Jézus természete iránt. Azokat a férfiakat és nőket, akiket az Úr vállalkozásaiban felhasznál, közönséges fából faragták, de életükben a Szentlélek egy mindenekfelett domináló Krisztus iránti hűséget és odaszánást munkált ki.

AZ ELHANYAGOLT TITOK

„Az én országom nem e világból való.”

Jn 18,36

Napjainkban az Úr Jézus Krisztus legnagyobb ellensége a gyakorlati munkáról alkotott azon elgondolás, amely nem az Újszövetségnek, hanem ennek a világnak a felfogását tükrözi. Erre a szüntelen aktivitás és erő kifejtés jellemző, amelyben nincs helye az Istennel való elmélyült kapcsolatnak. A hangsúly eltolódott. Jézus azt mondta: „Isten országa nem szemmel láthatólag jön el... mert az Isten országa benne van” – titokzatosan, elrejtetten. A keresztyén munkások sokszor túlságosan is a kirakatban élnek. Pedig az élet ereje legbelülről, lényünk legbelsőbb rejtekéből jön.

Szabaduljunk meg a vallásos korszellem ragályától. Urunk életében nyoma sem volt a nagystílú programokkal járó rohanásnak és szerteágazó tevékenységnek, amit mi oly nagyra értékelünk – a tanítvány pedig olyan legyen, mint Mestere. Jézus Krisztus királyságának központi ügye a vele való személyes kapcsolat, nem pedig közszolgálati hasznosságunk.

Ennek a Bibliaiskolának (ahol Chambers elmondta a könyvben foglaltakat – ford.) nem a gyakorlati tevékenységben rejlik az ereje, hanem abban a tényben, hogy itt lehetőség nyílik arra, hogy Isten igazsága áthassa a hallgatókat. Talán sejtelmed sincs arról, hogy Isten milyen életutat szánt neked, fogalmad sincs milyen erőpróbák várnak rád hazai földön, vagy idegenben, és ha túlzott tevékenységben szétszórod erődöt, ahelyett hogy a megváltás alapvető nagy igazságaiba merülnél el, majd kapkodni fogsz, és csütörtököt mondasz a próbák idején. De ha az Isten előtt való elmélyülésnek ezt az idejét arra fordítod, hogy meggyökerezzél, és alapot vegyél Istenben, akármennyire is nem látszik semmi gyakorlati haszna ennek, akkor hű maradsz majd hozzá, bármi történjék is.

ISTEN AKARATÁT AKAROM?

„Mert ez Isten akarata, a ti megszentelődésetek.”

1Thessz 4,3

Nem kétséges, hogy Isten meg akar szentelni, a kérdés csupán az, hogy én is akarom-e? Megengedem, hogy elvégezze bennem mindazt, ami a megváltás révén lehetővé vált? Hozzájárulok ahhoz, hogy Jézus szentségül legyen nekem, és élete megnyilvánuljon halandó testemben? Ne mondd, hogy úgy szeretnék megszentelődni. Ne vágyódjál, hanem lépj a tettek mezejére. „Jövök semmit sem hozva.” Fogadd el Jézus Krisztust feltétlen hittel, hogy szentségül legyen neked (1Kor 1,30), és az Ő váltságának nagy csodája valósággá lesz benned is. Jézus tökéletesen elvégzett váltságműve alapján, Isten szeretetének ingyen ajándékaként, elvehetem mindazt, amit Jézus elkészített számomra. Ennek eredményeként, Isten megváltott és megszentelt gyermekének a magatartása csak a mélységesen aláztos szentség lehet. Büszke szentség nem létezik. De ilyen szentséget csak egy végtelenül őszinte bűnbánat és az ezzel járó elmondhatatlan szégyenérzet és megalázottság eredményezhet, ami együtt jár annak felismerésével, hogy Isten már akkor felkínálta szeretetét, amikor én még nem törődtem vele. Ő jó előre mindent elvégzett megváltásom és megszentelődésem érdekében (Róm 5,8). Nem csoda, ha Pál ezt mondja: „Semmi... sem szakíthat el minket Isten szeretetétől, amely a mi Urunk Jézus Krisztusban van” (Róm 8,39).

A megszentelődés egyé teszt engem Jézus Krisztussal, és benne Istennel, és mindez Krisztus magasztos megváltói műve által vált lehetővé. Ennek eredménye – nem pedig kiváltó oka – az én engedelmességem, imádságos és szolgáló életem, kimondhatatlan hálám és imádatom a megváltás által bennem véghezvitt csodálatos megszentelődésért.

AMIKOR AZ ÖSZTÖNEINK VEZETNEK

„...épüljetek szentséges hitetekben...”

Jud 20

Urunk a legkevésbé sem volt rideg vagy hidegvérű sem pedig ösztönösen cselekvő. Belőle csendes, nyugodt erő áradt, soha nem vettette el a fejét. Legtöbbünknel nem az isteni adottságok, hanem saját vérmérsékleti adottságunk határozza meg keresztyén életünk fejlődését. Az ösztönös cselekedet a természeti élet velejárója, amelyet Urunk mindig figyelmen kívül hagy, mert hátráltatja a tanítvány életének fejlődését. Figyeld meg, hogy Isten Szentlelke visszafogottságra int a pillanat hatása alatt támadt, ösztönös döntéseinkkel kapcsolatban, mi pedig, ennek hatására, ostoba öntudatosságunkban azonnal igazolni akarjuk magunkat. Egy gyermeknél még megengedhető a megfontolás nélküli, ösztönös cselekedet, de egy felnőtt férfinál vagy nőnél már végzetes következményekkel járhat. Az elkényeztetett emberek mindig ösztön vezéreltek. A természetes ösztönösséget fegyelmezéssel belső megérzéssé, intuícióvá kell nevelnünk.

A tanítványság egyedül Isten természetfeletti kegyelmére épül. Könnyű a vízen járni ösztönös merészséggel, de teljesen más dolog Jézus Krisztus tanítványaként a száraz földön járni. Péter ugyan járt a vízen, hogy menedéket találjon Jézusnál, de a szárazföldön csak messziről követte (Mk 14,54). Elképzelhető, hogy természetes adottságaink és büszkeségünk Isten kegyelme nélkül is képessé tesz bennünket súlyos válságok elviselésére, de ahhoz már Isten természetfeletti kegyelmére van szükségünk, hogy a nap 24 órájában szentül éljünk, hogy a hétköznapi robotmunkában tanítványként álljuk meg a helyünket, és hogy közönséges, semmibe vett, figyelemre sem méltott életünket Jézus tanítványaihoz méltón éljük. Azt hiszem velünk született rögeszme az, hogy nekünk rendkívüli dolgokat kell Istenért véghezvinnünk, pedig nem. A megszokott dolgokban kell rendkívülieknek lennünk, a sikátorokban, közönséges emberek között kell szentnek lennünk, és ezt nem lehet öt perc alatt megtanulni.

A SZENTLÉLEK BIZONYSÁGTÉTELE

„Maga a Lélek tesz bizonytságot a mi lelkünkkel együtt...”

Róm 8,16

Fennáll a veszélye annak, hogy alkudozni próbálunk Istennel, és bizonyosságot akarunk nyerni tőle, még mielőtt megtettük volna azt, amit mondott nekünk. „Isten miért nem jelenti ki magát nekem?” Nem teheti! Nem, mintha nem akarná, hanem azért, mert az útjában állsz, amíg teljesen át nem adod magad neki. De mihelyt megteszed, Isten bizonytságot tesz magáról. Nem tehet bizonytságot rólad, de azonnal bizonytságot tesz a saját természetéről benned. Ha engedelmességedet megelőzően adna bizonytságot magáról, abból csak érzélgős meghatódottság születne. De mihelyt a megváltás alapjára állsz, és abbahagyod szemtelen alkudozásodat Istennel, Ő bizonytságot tesz magáról. Ha felhagysz érveid és érdemeid felsorolásával Isten majd megmutatja, hogy Ő mit tett, mi pedig megdöbbenve ismerjük fel arcátlan viselkedésünket, amivel megvárakoztattuk. Ha kétségeid vannak a felől, hogy Isten meg tud-e szabadítani a bűntől, akkor vagy engedd, hogy megtegye, vagy mondd meg neki, hogy nem képes rá. Ne hivatkozz erre vagy arra a személyre, hanem tedd próbára a Mt 11,28-at: „Jöjjetek énhozzám!” Jöjj hozzá, ha fáradt és megterhelt vagy, és kérj tőle, ha tudod, hogy bűnös vagy (Lk 11,13).

Isten Lelke nem tud bizonytságot tenni mellettünk, amikor érveinket és érdemeinket sorolgtjuk. Ő csakis a mi Urunk megváltói művéről tesz bizonytságot. Mi hajlamosak vagyunk arra, hogy azt az egyszerűséget, ami természetes, józan eszünk döntéseit jellemzi, a Lélek bizonytságnak tekintsük, Isten Lelke pedig csak saját természetéről és a váltság művéről tesz bizonytságot sohasem a mi okoskodásunkról. Ne csodálkozzunk, ha összezavarodnak előttünk a dolgok, amikor saját érveinket próbáljuk a Lélek bizonytságnak feltüntetni. Hagyj fel ezzel, bízz Istenben, bizonytsága nem marad el.

SEMMIT MAGAMBÓL

„Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.”

2Kor 5,17

Urunk nem foglalkozik belénk rögzült nézeteinkkel, hanem megöli azokat, kíméletlenül szembefordul velük. Mi pedig úgy képzeljük, hogy Istent érdekli a dolgokról alkotott véleményünk; sőt biztosak vagyunk benne, hogy velünk soha sem fog úgy bánni, mint ahogy másokkal kell bánnia. „Istennek keményen kell fellépnie egyesekkel szemben, de az én nézeteimmel természetesen nincsen semmi baja.” Ébredjünk rá: „Semmi sem áll távolabb az igazságtól!” Isten ahelyett, hogy helyeselné elképzeléseinket, eltörli azokat. Belső neveltetésünk része ez a folyamat, ahogyan Ő egyiket a másik után kisöpri az életünkől. Semmire sincs tekintettel, amivel mi hozakodunk elő. Egyetlen egyet vár el tőlünk: feltétel nélküli odaszánásunkat.

Amikor újjászületünk, a Szentlélek elkezd az új teremtés kialakítását bennünk, és eljön majd annak az ideje, amikor már nem lesz bennünk semmi a régi természetből; a régi fennköltség eltűnt, a dolgokkal szembeni régi magatartásunk megváltozott, és „mindez Istentől van”. Hogyan fogjuk elérni azt az életet, amelyben nincs kívánság, önérdek, érzékenység a bántásokkal szemben, amely nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, hanem mindig kedves? Egyetlen módon: ha nem hagyunk meg a régi életből semmit sem, hanem egyszerűen és a legteljesebb mértékben Istenben bízunk, azzal a bizalommal, amely nem áldásait keresi, hanem Őt magát. Eljutottunk már odáig, hogy Isten visszavonhatja áldásait, és bizalmunk mégsem rendül meg benne? Ha egyszer felismerjük Isten hogyan dolgozik, többet nem azon törjük a fejünket ami történik, hanem feltétel nélkül bízunk Mennyei Atyánkban, akit ez a világ nem ismert meg.

A SZEMPONT

„Hála legyen Istennek, aki Krisztusban mindenkor diadalra vezet minket.”

2Kor 2,14

Isten munkatársának a szempontjai nem az általa elérhető lehető legmagasabb szintet képviselik, hanem a legmagasabbat. Legyen gondod arra, hogy következetesen, napról-napra, minden apró részletében, Isten szemszögéből szemléld a világot, és ne a véges dolgokat tartsd szem előtt. A helyes, isteni szempontokat semmi sem befolyásolhatja.

Isten szemszögéből ítélve egyetlen egy célból vagyunk itt, nevezetesen, hogy foglyok legyünk Krisztus diadalmenetében. De félre ne értsük, (itt nem minket csodálnak) ez nem Isten kiállítási csarnoka, itt nekünk egyetlen egy dolgot kell bemutatnunk, azt hogy Jézus Krisztus lenyűgözően fogva tart bennünket. Milyen kicsinyesek a többi szempontok, amikor valaki ilyeneket mond: „Egyedül állok Jézusért harcolva”, vagy „Krisztus ügyét meg kell védenem, érette a végsőig kitartok a vár fokán.” Pál ennyit mond: „A győztes diadalmenetében vagyok, nem számít milyen nehézségekkel találkozom, mert Ő mindig győzelemre vezet.” Magunkévá tettük ezt a szemléletet? Ez volt Pál rejtett öröme, teljesen az töltötte be, hogy őt, a véreskezű Jézus ellen lázadót, Isten egyszer foglyul ejtette, és most csak azért van itt, hogy ez látható legyen. Pál annak örült, hogy az Úr foglya lett, ezen kívül semmi más nem érdekelt sem égen, sem földön. Felháborítóan arcátlan dolog egy keresztyénnek arról beszélni, hogy ő fog győzni. A Győztesnek annyira le kell győzni bennünket, hogy a győzelem mindenkor Őt illesse, mi pedig általa legyünk „felettebb diadalmasok” (Róm 8,37).

„Mert Krisztus jó illata vagyunk Istennek.” Krisztus jó illata áthat minket, és bárhova megyünk, ezzel Isten szívét felfrissítjük.

ENGEDJ ISTENNEK

„Mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket.”

IKor 9,22

Isten munkatársának meg kell tanulnia nemes gondolkodású embernek lenni nemtelen dolgok közepette. Tehát ne sóhajtozzál: „Bár csak máshol lehetnék!” Isten emberei közönséges emberek, akiket a rájuk bízott feladat tesz rendkívülivé. Hacsak nem az igaz ügy tölti ki gondolatainkat és mozgatja szívünket haszontalanokká leszünk Isten számára. Nem a magunk választása alapján lettünk Isten munkatársai. Vannak, akik maguk döntöttek így, de ezekben nincs meg Isten mindenható kegyelme, sem az Ő hatalmas Igéje. Pál szívét, lelkét és értelmét teljesen betöltötte az, amiért Jézus Krisztus jött, ezt sohasem veszítette szem elől. Nekünk is erre az egyre kell összpontosítani figyelmünket, Jézus Krisztusra, mégpedig mint megfeszítettre.

„Én választottalak titeket” (Jn 15,16). Legyen ez a nagyság ismérve hitvallásodban. Isten ragadott meg téged, és nem fordítva. Ő munkálkodik most is benned, hajlít, összetör, formál, ahogy jónak látja. Miért teszi ezt? Nem tudjuk. Csak egyetlen egy célja van ezzel, hogy elmondhassa: Ez az én emberem. Azért kell Isten kezében lennünk, hogy ezáltal Ő másokat a Kősziklára állíthasson, mint ahogyan egyszer minket is oda helyezett.

Ne te akarjál Isten munkatársa lenni, de ha meghallod hívását, jaj neked, ha jobbra vagy balra fordulsz (5Móz 28, 14). Ha hagyod, Ő majd olyat tesz, amelyet elhívása előtt még soha nem tett veled. Sőt, olyat is, amit még másokkal sem tett.

KICSODA A MISSZIONÁRIUS?

„Ahogy engem elküldött az Atya, én is úgy küldelek el titeket.”

Jn 20,21

A misszionárius az, akit Jézus Krisztus úgy küldhet el, mint ahogyan az Atya küldte el őt. A küldetés alapja Jézus Krisztus parancsa nem pedig az emberek szüksége. Istenért végzett szolgálatunkban az ihlető erő forrása mögöttünk van, nem pedig előttünk. Manapság hajlunk arra, hogy az ihletést előre helyezzük, hogy elsöpörjön előttünk mindent és igazolja sikerünket. Az Újszövetség az ihletettség forrását Jézus Krisztusban nem elénk, hanem mögénk helyezi. Célunk az, hogy hűek maradjunk hozzá, és az Ő terveit vigyük véghez.

Soha ne hanyagoljuk el Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatunkat, mindig vegyük figyelembe az Ő szempontjait. A missziói munkában nagy veszélyt jelent az, ha Isten hívását túlharsogja az emberek rászorultsága, és végül az emberi rokonszenv teljesen háttérbe szorítja Jézus küldetésének meghatározó jellegét. A szükség elképesztő, a helyzet pedig annyira zavaros, hogy minden elképzelésünk csődöt mond. Elfelejtjük, hogy minden missziói vállalkozásnak egyetlen nagy indítéka van: nem az emberek felemelése, nevelése vagy szükségük kielégítése, hanem elsősorban és legfőképpen Jézus parancsa: „Elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket.”

Amikor Isten embereinek az életére visszatekintünk, hajlamosak vagyunk ilyeneket mondani: „Milyen nagyszerű meglátásuk, mély bölcsességük volt! Milyen tökéletesen megértették Isten akarátát! Pedig a háttérben nem emberi bölcsesség volt, hanem Isten értelme. Ne tulajdonítsuk az emberi értelemnek azt, ami Isten vezetése volt gyermeki lelkületű emberek életében, akik elég „bolondok” voltak arra, hogy Isten bölcsességében és természetfeletti hatalmában bízzanak.

A MISSZIÓ MÓDSZERE

„Menjete el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet.”

Mt 28,19

Jézus Krisztus nem azt mondta: „Menj és ments lelkeket!” – a lelkek megmentése Isten természetfeletti műve – hanem azt mondotta: „Menjete el és tegyetek tanítvánnyá minden népet.” Addig azonban nem tehetsz tanítvánnyá senkit, amíg te azzá nem leszel. Amikor a tanítványok visszajöttek első kiküldetésükből, tele voltak örömmel, hiszen még az ördögök is engedtek nekik, de Jézus azt mondta nekik: „Ne a sikeres szolgálatnak örüljete, örömtők nagy titka az, hogy helyes viszonyban vagytok velem.” A misszionárius földolga az, hogy hű maradjon Isten elhívásához, és egyetlen céljának azt tekintse, hogy az embereket Jézus tanítványaivá tegye. Van a lelkek megnyerésére irányuló olyan szenvedély is, ami nem Istentől származik, hanem abból a vágyból fakad, hogy az embereket a magunk elképzeléseinek nyerjük meg.

A misszionáriust nem az teszi próbára, hogy nehéz az emberek megmentése, vagy nehéz megnyerni a hitben visszaesőket, vagy nehéz a közömbösség falát áttörni, hanem az, hogy megőrizze Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatát. „Hiszitek-e, hogy én azt megcselekedhetem?” Urunk újból és újból felteszi ezt a kérdést, minden egyes esetben, amellyel találkozunk. A mi igazi kérdésünk az, hogy: „Ismerem-e Feltámadott Uramat? Ismerem-e a bennem lakó Szentlélek hatalmát? Elég bölcs vagyok-e Isten szerint, és elég bolond vagyok-e a világ szerint, hogy Jézus Krisztus szavára építsek, vagy hátat fordítok annak a természetfeletti helyzetnek, amely a misszionárius egyetlen elhívása, hogy ugyanis korlátlanul bizzon Jézus Krisztusban? Bármilyen más utat választok, teljesen eltávolodok attól, amelyet Urunk jelölt meg: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön... menjete azért.”

MEGIGAZULÁS HIT ÁLTAL

„Mert ha akkor, amikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, mennyivel inkább megtartatunk az ő élete által.”

Róm 5,10

Nem a hitem ment meg engem, hit által csak megtapasztalom a szabadulást. Nem is a bűnbánat szabadít meg, a bűnbánat csak a jele annak, amivel Isten Jézus Krisztusban megajándékozott. Nem jó az eredményre helyezni a hangsúlyt az ok helyett. Engedelmességem állította helyre Istennel való kapcsolatomat? Soha! Mielőtt én bármit is tettem volna, Krisztus meghalt értem, ezért állt helyre kapcsolatom Istennel. Amikor Isten felé fordulok, és hittel elfogadom, amit Isten kijelentése alapján elfogadhatok, akkor Jézus Krisztus mindent magába foglaló váltsághalála azonnal felemel engem az Istennel való igazi kapcsolatba, és Isten kegyelmének természetfeletti csodája folytán én megigazulok. Nem azért, mert bánkódtam bűneim miatt, nem azért, mert megvallottam bűneimet, hanem azért, amit Jézus elvégzett. Isten Szentlelke mindent átható fényével mindezt megvilágosította előttem, és én most minden kétséget kizáróan tudom, hogy Isten megszabadított, mégha nem is értem hogyan.

Isten megváltása nem emberi logikára épül, hanem Jézus Krisztus áldozati halálára. Újjászületésünknek Urunk váltsághalála az alapja. Bűnös emberek új emberré lesznek, nem bűnbánatuk vagy hitük eredményeként, hanem Istennek az Ő Fiában véghezvitt csodálatos munkája nyomán, amely minden cselekedetünket megelőzte. Megigazulásunknak és megszentelődésünknek megrendíthetetlen biztosítéka maga Isten. Nem nekünk kell megdolgozni ezekért, a megváltásban Isten mindezt már elvégezte. Isten csodája révén a természetfeletti természetes, megtapasztalható valósággá lesz, mert Jézus Krisztus már elvégezte a megváltás csodáját: „Elvégeztetett!”

HELYETTES ÁLDOZAT

„Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

2Kor 5,21

A modern felfogás szerint Jézus az emberek iránti együttérzésből halt meg a bűnökért. Az Újszövetség tanítása szerint Jézust nem az együttérzés, hanem a velünk való azonosulás készítette arra, hogy bűneinket magára vegye. *Ő bűnné lett értünk.* Halálával elvette tőlünk bűneinket; halálának magyarázata pedig Atyja iránti engedelmissége volt, nem a velünk való együttérzés. Isten nem azért fogadott vissza bennünket, mert engedelmeskedtünk, vagy, mert megígértük, hogy bizonyos dolgokat elhagyunk, hanem egyedül Jézus Krisztus halála indította erre. Azt szoktuk mondani, hogy Jézus eljött kijelenteni nekünk, hogy Isten a mi szerető mennyei Atyánk. Az Újszövetség szerint Ő azért jött el, hogy elvegye a világ bűneit. Isten azoknak lesz mennyei Atyja, akik Fiát megváltóul elfogadják. Jézus Krisztus magáról a világgal kapcsolatban úgy beszél, mint botránykő, nem pedig, mint aki elhozta nekik az Atyát. (Lásd Jn 15,22-24.) A Jn 14,9 tanítványainak szól.

Az Újszövetség sehol sem tanítja, hogy mivel Jézus meghalt érttem, bűneim következményeit nem kell vállalnom. Az Újszövetség azt tanítja, hogy „Ő meghalt mindenkiért” (nem az én halálomat szenvedte el), és én csak az Ő halálával azonosulva szabadulok meg a bűntől, és részesülök az Ő igazságosságában. A helyettes áldozatnak az Újszövetség két oldalát domborítja ki: „Azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk” és „hogy mi Isten igazságossága legyünk őbenne.” Krisztus számomra addig nem jelent semmit, amíg hozzá nem járulok, hogy bennem kiforrálódjék.

HIT

„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni.”

Zsid 11,6

A józan észnek ellentmondó hitet vakbuzgóságnak nevezzük, a hittel szembeállított józan ész pedig a racionalizmus, az észuralom. A hitben való élet ezt a kettőt helyes viszonyba hozza egymással. A józan ész nem hit és a hit nem józan ész. A kettő oly annyira különbözik egymástól, mint a természet szerinti ember és a lelki ember, vagy mint az ösztönös megérzés és az ihletettség. Jézus Krisztus soha nem a józan ész vonalán mozgott, hanem a kijelentés vonalán, ami túlment a közönséges gondolkodás határán, ahol a józan ész csődöt mond. A hitet próbára kell tenni, mielőtt az valóban kifejthetné hatását életünkben. „Tudjuk, hogy... minden javunkra van” (Róm 8,29), tehát mindegy, hogy mi történik (a látható világban), Isten csodaműhelyében a kipróbált hitből átélte valóság lesz. A hit mindig személyes, tehát átélhető formában fejt ki hatását, és Istennek végső soron az a célja az életünkben, hogy hitünket kipróbálttá tegye.

A hétköznapi élet minden részletére nézve van Istennek kijelentése, ennél fogva a gyakorlatban is kipróbálhatjuk, hogy mennyire hiszünk Istenben. A hit az élet rendkívül termékeny része, amely mindig Jézus Krisztust helyezi előtérbe: „Uram, Te ezt és ezt mondtad (pl. Mt 6,33), ami lehet, hogy örülségnek tűnik, de a Te Igéd alapján én mégis megpróbálom.” Ahhoz, hogy az észhitből kipróbált, személyes tulajdonunkká vált hit legyen, *szüntelenül* harcolnunk kell, nem csak néha. Isten olyan körülmények közé vezeti életünket, ahol megerősítheti hitünket, mert a hit természete az, hogy tárgyát valósággá változtatja. Amíg meg nem ismerjük Jézust, addig Isten inkább csak elvont fogalom számunkra, nem tudunk hinni benne. De amint meghalljuk Jézus szavát: „Aki engem látott, látta az Atyát”, valami megfogható valósággal találkozunk, és hitünk már nem ismer határt. A hit egész lényünk helyes viszonya Istennel, Jézus Krisztus Lelkének ereje által.

A HIT PRÓBÁJA

„Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag...”

Mt 17,20

Mi úgy gondoljuk, hogy Isten megjutalmaz bennünket a hitünkért, és ez eleinte így is tűnik, de tudnunk kell, hogy mi semmit sem érdekelünk ki hitünkkel. A hit helyes viszonyba hoz bennünket Istennel, és lehetővé teszi, hogy kifejtse bennünk munkáját. De – ha szent vagy – Istennek gyakran romba kell döntenie élményekre alapozott hitedet, hogy helyreállítsa kapcsolatát veled. Azt szeretné, hogy megértsed, itt nem az Ő áldásaiban érzelmesen örvendező életről, hanem hitben való életről van szó. Hitéleted kezdetben eleven, de beszűkült volt, tapasztalataid kicsiny napsütötte pontjaira korlátozódott, több volt benne az érzés, mint a hit, tele volt bearanyozott kedvességgel. De egy idő után Isten visszavonta tudatos áldásait, hogy megtanítson hitben járni. Így, most sokkal értékesebb vagy neki, mint korábban, a megható bizonyosságtételek, élmények és örömök napjaiban.

A hitet – természeténél fogva – ki kell próbálni, és a hit igazi próbája nem az, hogy nehéznek tűnik Istenben bízni, hanem hogy Isten jellemét egyre megbízhatóbbnak találjuk. A hit, ahhoz, hogy kipróbálnak bizonyuljon, kimondhatatlan elhagyatottság időszakain kell, hogy keresztülmenjen. Ne téveszd össze a hitpróbát az élet nehézségeivel. Amit mi hitpróbának gondolunk, az sokszor kikerülhetetlen velejárója a mindennapi életnek. A Biblia szóhasználatában, a hit olyan Istenben való hitet jelent, amelyre az jellemző, hogy dacára mindannak, ami ennek ellentmond, én hű maradok Istenemhez, bármit is tegyen. „Bár megöl engem, én mégis bízok benne” (Jób 13,15). Ez a hit legfenségesebb kifejezése az egész Bibliában.

November 1

NEM A MAGATOKÉI VAGYTOK

"Avagy nem tudjátok, hogy ... nem a magatokéi vagytok?"

IKor 6,19

Akit Jézus Krisztus szenvedésközösségébe fogadott, annak többé nincs magánélete, a maga kis külön világa a világban. Isten betör szentjeinek magánéletébe, és átjáróházzá teszi azt mind a világ mind a maga számára. Ezt csak az tudja elviselni, aki teljesen azonosult Jézus Krisztussal. Mi nem a magunk számára lettünk megszentelve, hanem az evangéliummal való közösségre lettünk elhívva, a velünk történő dolgok nem értünk történnek, azok Istennel való közösségünket munkálják. Engedj Istennek, hogy tetszése szerint cselekedjen, mert ha visszautasítod, teljesen értéktelenné leszel számára világmegváltó tervében, csak akadályozni fogod célja elérésében.

Isten mindenekelőtt szembesít bennünket a rideg valósággal, egészen addig, amíg már nem törődünk azzal, hogy mi lesz velünk, csak az érdekel, hogy megváltói munkája elérje célját. Az mit sem számít, hogy közben mi szívétpő fájdalmakat élünk át. Ezáltal tárulnak fel szívünk kapui az Isten Fiával való közösségre. Legtöbben összecsuplanak az első fájdalmas szorítástól. Leülünk Isten terveinek küszöbén és halálosan gyötrődünk az önsajnálkozástól. Az un. keresztyeni együttérzés tömjéne pedig körülöng bennünket halálos ágyunknál. Istentől pedig egy vigasztaló szó sem jön. Ő Fiának átszegezett kezével közeledik, mintha azt mondaná: „Velem együtt támadj fel, és világíts az életed!” Ha Isten csak az összetört szíveden keresztül viheti végbe e világgal kapcsolatos terveit, akkor miért nem köszönöd meg neki, hogy összetöri a szívedet?

ENGEDELMESSÉG VAGY FÜGGETLENSÉG?

*"Ha szerettek engem, megtartjátok a parancsolataimat"**Jn 14,15*

Urunk sohasem követeli az engedelmességet. Határozottan kijelenti, hogy mit kell tennünk, de soha nem kényszerít bennünket annak megtételére. Ennek tudható be, hogy valahányszor a tanítványságról beszél, mindig szükségét érzi a *ha* kötőszó használatának, hangsúlyozva, hogy csak akkor kell ezt megtenned, ha akarod. „*Ha* valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát” (Lk 9,23). Más szavakkal: „Aki az én tanítványom, az átadja az önmaga felett való jogot nekem.” Urunk itt nem az örökkévalóságról beszél, hanem arról, hogyan lehetünk hasznosak számára itt és most. Ezért tűnik oly keménynek szava, amelyet nem szabad attól elválasztva értelmezni, aki azt mondotta. (Lásd Lk 14,26.)

Az Úr nem parancsokat osztogat, hanem világossá teszi velem szemben támasztott követelményeit. Ha vele való kapcsolatomat a szeretet jellemzi, gondolkodás nélkül megteszem amit mond. Ha hezitálok, ez azért van, mert valakit – nevezetesen saját magamat – jobban szeretek. Jézus Krisztus nem kényszerít engedelmességre, de a szívem mélyén tudom, hogy meg kell tennem. Mihelyt engedelmeskedem, betöltöm lelki elhívásomat. Életem lehet, hogy tele van apró, jelentéktelen eseményekkel, de ha engedelmeskedem Jézusnak, ezeken a véletlenszerű eseteken keresztül – mintegy kulcslyukon át – megpillanthatom Isten ábrázatát. És akkor, amikor majd szemtől-szembe állhatok Isten elé, felfedezem, hogy mennyien nyertek áldást engedelmességem által. Amikor az isteni megváltás csodája egy emberi lelket engedelmességre vezet, az mindig eredménnyel jár. Ha engedelmeskedem Jézus Krisztusnak, az isteni megváltás rajtam keresztül megérinti mások életét is, mert az engedelmesség cselekedete mögött a Mindenható Isten valósága van.

November 3

JÉZUS KRISZTUS RABSZOLGÁJA

"Krisztussal együtt megfeszítettem. Többé pedig nem én élek, hanem Krisztus él bennem."

Gal 2,20

Ezek a szavak függetlenségem saját kezemmel való összetörését és életemnek Jézus Krisztus fennhatósága alá helyezését jelentik. Ezt senki sem teheti meg helyettem, ezt nekem kell megtennem. Isten talán évente háromszázhatvanötször eljuttat erre a pontra, de ezt Ő nem fogja kieroszakolni. Ez az én Istentől való függetlenségem kemény burkának a feltörését jelenti, hogy életem, egész lényem felszabaduljon a vele való teljes egységre, hogy többet ne a magam elgondolása szerint járjak, hanem a Jézusnak való feltétlen engedelmisséget válasszam. Ha egyszer eljutok erre a pontra a választás félreérthetetlen világossággal áll majd előttem. Közülünk nagyon kevesen értették meg igazán a Krisztusnak való engedelmisség lényegét, azt, hogy mit értett Ő azon, hogy „miattam” vagy „érettem” (Mt 5,11 és 10,18). Pedig ez teszi kitartóvá az Ő szentjét.

Elérkezett már életemben függetlenségem összetörése? Az összes többi csak vallásos mezbe öltöztetett csalás. A döntő kérdés az, hogy hozzájárulok-e ehhez vagy nem? Feltétel nélkül alárendelem-e magamat Jézus Krisztusnak, teljesen szabad kezét adva neki abban, hogyan törjön össze? A magamról alkotott képnek is össze kell törnie. Amikor eljutok erre a pontra, azonnal érvényre jut bennem a Jézus Krisztussal való természetfölötti azonosulás valósága. Isten Lelke pedig félreérthetetlenül bizonytságot tesz: „Krisztussal együtt megfeszítettem...”

A keresztyénség lényegéhez tartozik az önkéntes lemondás jogaimról, hogy Jézus Krisztus rabszolgája legyek. Amíg ezt meg nem teszem, nem leszek az Ő szentje.

Ha évente csak egy hallgató hallja meg Isten elhívását, az is tökéletesen elegendő lenne Isten előtt ennek a Bibliaiskolának a létjogosultságához. (Ahol O. Chambers ezeket elmondta - ford.) Mert ennek az iskolának nem a szervezeti felépítése vagy az akadémiai elismerése adja meg a valódi értékét. Isten számára ugyanis csak az teszi értékesé, amennyit ebből a maga számára fel tud használni. Megengedjük neki, hogy céljai elérése érdekében felhasználjon bennünket, vagy el vagyunk telve saját ötleteinkkel, és csak az érdekel bennünket, hogy mi lesz belőlünk?

AZ IGAZSÁG TEKINTÉLYE

"Közeledjete Istenhez, és közeledni fog hozzátok."

Jak 4,8

Fontos, hogy lehetőséget adj az embereknek arra, hogy dönthesse-
nek, válaszoljanak Isten igazságára. Mindenkinek magának kell vá-
laszt adni, ezt nem teheted meg helyettük. Az evangélium üzenetének
döntésre kell indítania a hallgatót, de a választás szabadságában, ön-
ként kell cselekedniük. A döntés megtagadása megbénít, így az ember
korábbi állapotában marad. De ha dönt, többé nem lesz ugyanaz. Az
igazság együgyű egyszerűsége sokakat visszatart attól, hogy megte-
gyék ezt a lépést. De mihelyt belevetem magam a cselekvésbe, mi-
helyt megteszem, azonnal életre kelek. Ezek azok a pillanatok, amely-
ben igazán élek, amikor akaratom teljességével cselekszem, ehhez
képest az összes többi csak vegetálás.

Amikor Isten igazsága megérinti a lelked, ne mulaszd el soha,
hogy egy belső akaratú döntéssel válaszolj rá, ha nem is indít azonnal
külsőleges cselekedetre. Jegyezd fel életedben tintával és vérrel. A
leggyengébb szent is, aki Jézus Krisztussal kapcsolatba került, mihelyt
lép, abban a pillanatban felszabadul, és rendelkezésére áll a minden-
ható Isten ereje. Mi, amikor szembesülünk Isten igazságával bevalljuk
hibáinkat, majd visszatérünk oda ahol voltunk. Aztán ismét jön egy
szembesülés majd egy újabb visszaesés, egészen addig, amíg végre
meg nem tanuljuk, hogy nincs ott semmi keresnivalónk. Pedig amikor
ránk nehezedik a szabadító Isten keze, nekünk személyesen vele van
dolgunk, hozzá kell közelednünk. Jöjjetek énhozzám (Mt 11,28). A
jöjjetek azt jelenti: lépjete, cselekedjete, tegyéte meg. És pontosan
ez az, amit a legkevésbé akarunk. De mindaz, aki ezt megtette tudja,
hogy attól a pillanattól fogva az isteni élet természetfölötti ereje ha-
talmába kerít bennünket, és megszűnik a testnek, a világnak, a go-
nosznak az uralma fölöttünk. Nem mintha mi legyőztük volna, hanem
azért, mert megtettük azt a lépést, ami egyesített bennünket Istennel és
összekötött bennünket szabadító hatalmával.

SZENVEDÉSEIBEN RÉSZESÜLŐK

"Sőt amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljetek."

1Pét 4,13

Ahhoz, hogy Isten felhasználhasson, számos olyan megtapasztaláson kell átvinnie, amelyeket nem is neked szánt. De ezek által készít fel arra, hogy megértse a másokban lezajló dolgokat. Éppen ezért soha ne csodálkozz azon, hogy mi minden történik veled. Lehet, hogy azt mondom: „Ezzel az emberrel nem tudok mit kezdeni.” De miért van ez így? Hiszen Isten bőséges alkalmat nyújtott már arra, hogy megtanuljad Tőle, mit kell tenned ilyen esetekben. Te pedig nem törődél vele, ügyesen odébb álltál, drága idődet nem akartad ilyenekre pazarolni.

Krisztus szenvedései nem az átlagember szenvedései. A mi szenvedésünktől eltérően, Ő „Isten akaratából szenvedett” (1Pét 4,19). Csak a Jézus Krisztussal létrejött kapcsolatunk által tudjuk megérteni, hogy Isten mit is akar elérni velünk. Ami a szenvedést illeti, keresztyén mentalitásunknak megfelelően, mi már előre szeretnénk tudni, hogy mi Isten célja ezzel. A keresztyén egyház történetében végig követhető a Jézus Krisztus szenvedéseivel való azonosulás elkerülésének a tendenciája. Az emberek a maguk módján, Isten útját lerövidítve, igyekeztek eleget tenni Isten rendelkezéseinek. Isten útja pedig mindig a hosszabb út, amely nem kerül ki a szenvedéseket.

Részünk van Krisztus szenvedéseiben? Hajlandók vagyunk személyes ambícióinkat félretenni? Készek vagyunk arra, hogy átformálódásunkban, Krisztussal való azonosulásunkban, Isten összetöri személyes elhatározásainkat. Ez nem azt jelenti, hogy tudjuk Isten merre vezet bennünket, mert ha tudnánk az csak lelki gőgünket növelné. Az adott helyzetben mi soha nem tudjuk pontosan, hogy Isten mit is akar, sőt többnyire félreértjük Őt, rosszul értelmezzük szándékát. Majd amikor eljön a megvilágosodás pillanata csodálkozva mondjuk: „Ő öntött erőt belém, és én észre sem vettem.”

A HIT PROGRAMJA

"Hiszed-e ezt?"

Jn 11,26

Márta hitt abban, hogy Jézusnak van hatalma, és bizonyos volt abban, hogy ha Jézus ott lett volna, meg tudta volna gyógyítani a testvérét. Sőt, abban is hitt, hogy Jézusnak különleges kapcsolata van Istennel, és amit kér Istentől, azt Ő megadja neki. De neki személyesen egy bensőségebb kapcsolatra lett volna szüksége Jézussal. Hitének programja a távoli jövőben ígért beteljesedést. Jézus pedig odáig vezette, hogy hite élete elidegeníthetetlen részévé lett, majd lassan sajátos örökséggé érelődött benne – „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus ...”

Veled is hasonlóan bánik az Úr? Téged is egy ilyen meghitt, személyes kapcsolatra akar elvinni? Hadd találjon szíven kérdése: „Hiszed-e ezt?” Miben kételkedsz? Eljutottál már Mártához hasonlóan arra pontra, amikor a körülmények szorításában, a korábban csak távolba mutató hited kezdett személyes hitté válni? Ez addig nem történik meg, amíg egy személyes probléma személyes kérdéssé nem teszi ezt.

A hit elkötelezettséget jelent. Az észhit esetében az ember teljesen az értelmemre hagyatkozik és kizár mindent, ami ésszel fel nem fogható. A személyes hit esetében, ugyanilyen mélységes bizalommal, teljesen elkötelezem magam erkölcsileg valakinek, a mi esetünkben Jézus Krisztusnak, és eltökéltem csak az Ő befolyását hagyom érvényesülni.

Ha majd egyszer szembesülök Jézus Krisztussal, és megkérdem tőlem: „Hiszed-e ezt?”, akkor majd felfedezem, hogy a hit annyira természetes, mint a lélegzetvétel, és szégyellni fogom ostobaságom, hogy valaha is kételkedtem benne.

November 7

A KÖRÜLMÉNYEK ÉSZREVÉTTLEN SZENTSÉGE

„... azoknak, akik Istent szeretik minden javukra van.”

Róm 8,28

Isten szentjeinek életében Isten irányítja a körülményeket is, semmi sem történik velük véletlenül. Az isteni gondviselés olyan körülmények közé enged bennünket, ami teljesen érthetetlennek tűnik, itt egyedül Isten Szentlelke tud eligazítani. Isten azért helyez egy bizonyos helyre, bizonyos emberek és körülmények közé, hogy benned élő Lelke által egy meghatározott célt érjen el. Soha ne akard feltartóztatni az eseményeket, ne próbálj gondviselője lenni sorsodnak, ne mondd, hogy most erre kell vigyáznom, vagy arra kell ügyelnem! Körülményeid mindenkor Isten kezében vannak, ne tartsd furcsának azt a helyzetet, amiben vagy. Nem az a részed a közbenjáró imádságban, hogy megpróbálj belépni a közbenjárás halálos küzdelmébe, hanem használd fel az adott mindennapi körülményekkel, amelybe Isten helyezett, és végezd a közbenjárás szolgálatát azokért a közönséges emberekért, akik között vagy. Vidd őket Isten trónja elé, és adj lehetőséget a benned lakó Léleknek, hogy közbenjárjon értük. Így sepri Isten tisztára az egész világot szentjeivel.

Megnehezítem Isten Szentlelkének munkáját határozatlanságommal, vagy mert azon erőlködöm, hogy az Ő munkáját helyette elvégezzem? A közbenjárás emberi oldala az én részem, ez pedig az adott körülményeket és az Isten által mellém helyezett embereket jelenti. Tudatos életemet tekintsem a Szentlélek templomának, amelyben Isten elé vihetem az egyes embereket, hogy Isten Szentlelke közbejárhasson értük.

A te közbenjárásod sohasem lehet az enyém, és az én közbenjárásom sohasem lehet a tied, de mindkettőnkben a Szentlélek végzi a maga közbenjáró szolgálatát, ami nélkül valakiknek az élete nagyon megszegényedne.

AZ IMÁDSÁG PÁRATLAN HATALMA

"Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, amint kellene, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan foháskodásokkal."

Róm 8,26

Mi tudjuk, hogy a Szentlélek ad erőt az imádkozáshoz, tudjuk mit jelent a Szentlélek által imádkozni, de gyakran észre sem vesszük, hogy a Szentlélek úgy imádkozik, ahogy mi nem is tudnánk. Amikor Isten újjászül bennünket, a Szentlélek lakozást vesz bennünk, és Ő a kimondhatatlant is kifejezésre juttatja.

Ő, mármint a benned lakozó Szentlélek, „Isten akarata szerint esedezik a szentekért”, és Isten nem azért kutatja át a szívedet, hogy megismerje tudatos imáidat, hanem hogy meghallja a Szentlélek imáit.

Isten Szentlelke a hívőt templomként használja, amelyben elvégezheti közbenjáró szolgálatát. „A ti testetek a Szentlélek temploma.” Amikor Jézus Krisztus megtisztította a templomot „nem engedte, hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül.” Isten Szentlelke nem engedi meg neked, hogy testedet a magad céljaira használd. Jézus könyörtelenül kikergette azokat, akik adtak, vettek a templomban, és azt mondta: „... az én házam imádság háza ... Ti pedig rablók barlangjává tettétek.”

Felismertük már, hogy a testünk a Szentlélek temploma? Ha igen, akkor gondosan őrizzük meg azt számára mocsoktalanul. Emlékezzünk rá, hogy tudatos életünket – ami személyiségünknek csupán egy töredéke – a Szentlélek templomának kell tekintenünk, aki ügyelni fog a tudatalattinkra is, amiről mi semmit sem tudunk. Nekünk a tudatosra kell gondot fordítani, az a mi felelősségünk.

November 9

SZENTSÉGES SZOLGÁLAT

"Most örülök az értetek viselt szenvedéseimnek, és betöltöm, ami hiányzik a Krisztus szenvedéseiből..."

Kol 1,24

A keresztyén munkásnak, az Úrral és megváltói munkájával való teljes azonosulásában, megszentelt közbenjáróvá kell lennie ahhoz, hogy rajta keresztül Isten szüntelenül végezhesse életet teremtő munkáját. Ebben a folyamatban Krisztus valóságos jelenlétéről van szó – ahogyan az megmutatkozik a keresztyén munkás életének minden részletében – nem pedig arról, ahogy egy ember személyes varázsa egy másikat a hatalmába ejt. Amikor Urunk földi életének és halálának történelmi tényét hirdetjük az Újszövetség híradása szerint, Isten megszenteli szavainkat, és Fia megváltói munkája alapján olyat hoz létre hallgatóinkban, ami semmilyen más módon nem jöhet létre. De hogyha a megváltás emberi életekben létrehozott hatását tesszük igehirdetésünk tárgyává a Jézusról szóló kijelentések helyett, akkor a hallgatókban nem új élet támad, hanem kellemes lelki élményben lesz részük, és a Szentlélek nem végezheti el a munkáját, mert ez nem az Ő munkaterülete. Ügyeljünk arra, hogy életünk annyira szinkronban legyen Istennel, hogy miközben az Ő igazságát hirdetjük, Ő elvégezhesse a lelkekben azt, amire csak Ő képes.

Milyen nagyszerű ember! Mennyire vonzó személyiség! Micsoda belső meglátással rendelkezik! – hallhatjuk, a valódi kérdés pedig az, hogy mindebben hogyan juthatott érvényre Isten evangéliuma? Sajnos sehogyan, ha a vonzóerőt a személyes varázs adta. Aki személyes fellépésével vonja magára a figyelmet, azt személyes varázsa teszi vonzóvá, de aki Ura személyiségével azonosul, az Jézus Krisztushoz tudja vonzani az embereket. Veszélyes dolog az emberek dicsőítése. Jézus azt mondja, hogy nekünk Őt kell felemelnünk.

AZ EVANGÉLIUM SZOLGÁLATÁBAN

"Isten szolgáját a Krisztus evangéliumában"

1Thessz 3,2

A megszentelődés után már nehezen tudod megmondani, hogy mi a célod az életben, mert Szentlelke által Isten teljesen birtokba vett saját céljai érdekében. Ő úgy használ fel most világgal kapcsolatos terveiben, mint ahogyan annak idején Fiát használta fel megváltásunk érdekében. Ha nagy elképzeléseid vannak életeddel kapcsolatban – Isten erre vagy arra a nagy dologra hívott el engem – csak akadályokat állítasz Isten elé használhatóságodat illetően. Mindaddig amíg magaddal kapcsolatban személyes érdekeid vagy ambícióid vannak, nem tudsz teljesen azonosulni Isten céljaival. Ez csak akkor lehetséges, ha örökre búcsút mondasz minden magaddal kapcsolatos elképzelésednek, és engeded, hogy Isten belevonjon világgal kapcsolatos tervébe, és mivel járásodat az Úr határozza meg, útjaidat is ennek fényében látod.

Meg kell értenem, hogy életcélokat Isten tűzi ki, nem én magam. Isten az Ő nagy és magasztos szempontjai szerint használ engem, és mindössze arra kér, hogy bízzak benne, és soha ne mondjam, hogy mennyire nehezemre esik teljesíteni akaratát. Ha így beszélek csak akadály leszek. De ha abbahagyom abbéli fáradozásomat, hogy közöljem Istennel, hogy én mit szeretnék, akkor majd kézbe vesz és végre arra használ amire akar. Lesújthat rám, vagy felemelhet, mindent megtehet tetszése szerint. Mindössze azt kéri, hogy bízzak benne és az Ő jóságában. Az önsajnálát a gonosztól van. Ha ezt az utat választom Isten nem tud felhasználni világgal kapcsolatos terveiben. Akkor kialakítom a magam kis világát a világban, amelyben élek, és Isten nem tud kiemelni onnan, mert attól félek, hogy kint megfagyok.

November 11

A NAGY EMELKEDŐ

"Vedd a te fiadat ..."

1Móz 22,2

Isten azt parancsolja, hogy ne mindjárt, hanem most, azonnal. Döbbenetes, hogy mi még ezen a ponton is vitatkozunk. Tudjuk, hogy mi a helyes, és hogy most kell megtennünk, de mégis kifogásokat találunk, hogy miért nem tesszük meg azonnal. Pedig arra a hegyre, amit Isten megmutatott sohasem mindjárt, hanem most kell felmenni. Az áldozathozatalnak először az akaratunkban kell megtörténnie, mielőtt azt a valóságban végrehajtanánk.

„Ábrahám felkelt jó reggel ... és elindult arra a helyre, amelyet Isten mondott neki.” (3. v.) Milyen csodálatos Ábrahám egyszerűsége! Amikor Isten szól Ő nem tanácskozik testtel és vérrel, azaz nem kíváncsi együttérzésre, véleményedre, sem semmi olyanra, ami nem a vele való személyes kapcsolatra épült. Ezek azok a dolgok, amelyek megfontolásként jelentkeznek és akadályozzák az Istennek való engedelmeskedést.

Nem Ábrahám választotta az áldozatot. Soha ne magad válaszd az Istennek való szolgálat módját. Önfeláldozásod beteges is lehet. Ha Isten édessel töltötte meg poharadat, add ki hálaadással, ha keserűt töltött poharadba, add ki a vele való közösségben. Ha nehéz időket kell megélned, menj át rajtuk, de soha ne te válaszd meg mártíromságod körülményeit. A próbát Isten választotta ki Ábrahám számára, és Ábrahám nem késlekedett és nem ellenkezett. Ha nem élsz Istennel való közösségben, könnyen keményen ítélkező leszel eljárásaival kapcsolatban. Át kell menned a tűzpróbán, mielőtt bármi ítéletet mondanál, mivel éppen a tűzpróbában ismered meg jobban Istent. Isten az Ő magasabb rendű szempontjai felől közeledik, amíg az Ő céljai és az ember céljai egygyé nem lesznek.

MEGVÁLTOZOTT ÉLET

"Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden."

2Kor 5,17

Milyen elképzeléseid vannak lelked megmentéséről? Szabadulá-sod megtapasztalása életed számos területén jelentős változást hozott, dolgokat másként látsz mint korábban, új vágyak ébredtek benned, a régiek elvesztették erejüket. A tapasztalatok egyik próbaköve, hogy megváltoztatta-e Isten a dolgok fontossági sorrendjét életedben? Ha még mindig a régi dolgok után epekedsz, semmi értelme felülről való születésről beszélni, csak magadat csapod be. Ha valóban újjászületél Isten Szentlelke nyilvánvalóvá teszi a változást mindennapi életedben, gondolkodásodban, és amikor válságba jutsz, te fogsz a legjobban csodálkozni rajta, hogy mennyire megváltoztál. Fel sem merülhet annak a lehetősége, hogy mindezt magadnak köszönheted. Ez a csodálatos és mindenre kiterjedő változás a bizonyítéka annak, hogy újjászülettél.

Megváltásom, megszentelődésem milyen változásokat idézett elő az életemben? Megáll életem az 1Kor 13 fényében, vagy kibúvókat keresek? Megváltásom, amelyet a Szentlélek munkált ki az életemben teljesen szabaddá tesz, és mindaddig, amíg a világosságban járok, mint ahogy Ő a világosságban van, nem talál bennem semmi kivetni-valót, mivel élete kimunkál bennem minden apró részletet, nemcsak tudatos életemben, hanem annál mélyebben is.

November 13

HIT VAGY TAPASZTALAT

„... az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”

Gal 2,20

Át kell küzdeni magunkat érzéseink és hangulataink tengerén, amíg el nem jutunk a Jézus Krisztusnak való teljes odaadásig. Ki kell törnünk a magunk kis vallásos megtapasztalásának világából a teljesen neki átadott életre. Gondolj arra, hogy az Újszövetség kinek mondja Jézus Krisztust, aztán gondolj nyomorúságos hitünk megvetendően középszerű voltára. – De én ezt, meg azt még nem tapasztaltam meg! Gondold meg, hogy mit jelent a Jézus Krisztusban való hit: Ő minden hibától mentesen állíthat bennünket Isten trónja elé, ki-mondhatatlanul tisztán, tökéletesen megigazítva és mélységesen megszentelve. Végtelen imádatlall állj meg a Jézus Krisztusban való hitben, aki „bölcességül és igazságul, szentségül és váltságul lett nekünk” (1Kor 1,30). Hogyan mondhatunk ilyet, hogy mi áldozatot hozunk Isten Fiáért! A pokolból és a kárhozattól mentett meg, és mi még áldozathozatalról beszélünk!

Szüntelenül erre a Jézusra kell gondolnunk, benne kell hinnünk, nem pedig az ájtatoskodók Jézusában vagy valamilyen könyvbeli figurában. Az Újszövetség Jézus Krisztusa, a testet öltött Isten, akinek a lábaihoz halottként kellene odaesnünk. Benne kell hinnünk, akitől szabadulásunk is származik. Ez a Jézus Krisztus pedig a mi teljes odaadásunkat várja tőlünk. Mi soha nem fogjuk tapasztalatainkkal meghatározni Jézus Krisztust, soha nem fogjuk szívünk határai közé szorítani, hitünknek a benne való feltétlen bizalomra kell épülnie.

Bizalmunknak a tapasztalatokhoz való kötődése a Szentlélek felháborodását vonja maga után hitetlenségünk miatt. Minden félelmünk bűn, amely azért támad bennünk, mert nem hitünk megerősítésével foglalkozunk. Hogyan lehetséges, hogy félelem és kétség gyötörje azt, aki egy lett Jézus Krisztussal? Életünkbenl mindent elsőpró módon, győztes diadalénekként kellene hitünknek előtörnie.

AZ ISTENI TERV FELFEDEZÉSE

"Az Úr vezérelt engem ez utamban."

1Móz 24,27

Annyira eggyé kell válnunk Istennel, hogy ne kelljen folyton vezetését kérnünk. A megszentelődés azt jelenti, hogy mi Isten gyermekeivé leszünk, a gyermeki természethez pedig hozzátartozik az engedelmesség – egészen addig, amíg el nem dönti, hogy engedetlen lesz. Ez viszont azonnal egy belső konfliktust idéz elő. Lelki életben ezt a belső konfliktust Isten Szentlelkének figyelmeztetése váltja ki. Amikor ez jelentkezik azonnal meg kell állnunk, hogy a Lélek által megújított értelmünk felismerje Isten akaratát. Ha egyszer Isten Szentlelke újjászülte bennünket, örökös vezetést kérésünkkel csak akadályozzuk vagy éppen megszakítjuk Istenhez kötődésünk természetes fonalát. Mert „az Úr vezérelt engem”, és visszatekintve majd felismerjük azt a csodálatos tervet, amelyet – ha újjászülettünk – Istennek tulajdonítunk.

Nagy dolgokban könnyű észrevenni Isten kezét, de lelki érettség kell ahhoz, hogy valaki az apró részletekben is felismerje érintését. Nehogy azt gondold, hogy az un. véletlenek az életben nem Isten rendelkezései szerint történtek, hanem próbáld meg felfedezni mindenben az isteni tervet.

Őrizkedj attól, hogy bálvánnyá tedd a saját meggyőződésedhez való ragaszkodásodat, ahelyett, hogy egyedül Istenhez ragaszkodnál. „Ezt soha nem teszem meg” – mondd –, pedig minden valószínűség szerint, ha Isten szentje vagy, meg fogod tenni. A mi Urunknál következetlenebb lény még nem járt ezen a földön, de Atyjával szemben soha nem volt következtelen. A szent következetessége nem egy elvhez való ragaszkodásban, hanem az isteni élethez való ragaszkodásban kell, hogy megnyilvánuljon. Az isteni élet jut előbbre az isteni értelem megismerésében. Könnyebb vakbuzgó hívőnek lenni, mint hűséges lélekként ragaszkodni, mert lelki gőgünknek éppen az Isten iránti hűség roppant megalázó.

November 15

MI KÖZÖD HOZZÁ?

"Uram, vele pedig mi lesz? ... Mit tartozik rád? Te kövess engem!"

Jn 21,21-22

Az egyik legszigorúbb leckénket azért kapjuk, mert makacsul ellenállunk, és nem akarjuk belátni, hogy nem kell beavatkoznunk mások életébe. Sokáig tart, amíg felismerjük, hogy milyen veszélyes műkedvelő gondviselést játszani mások életében, mert ezáltal Istennek másokkal kapcsolatos tervébe kontárkodunk bele. Amikor valakit szenvedni látsz és azt mondd, hogy ennek az embernek nem kellene szenvedni, és én igenis teszek róla, hogy ne szenvedjen, akkor lehet, hogy Isten megengedő akaratát tartóztatnád fel, és Isten majd azt mondja neked: „Mit tartozik rád?” Ha lelki életedben pangás áll be, soha ne téj napirendre feletted, hanem állj Isten elé, és keresd meg az okát. Lehet, hogy arra fog rámutatni, hogy beavatkoztál valakinek az életébe, olyan tanácsot adtál, valami olyat javasoltál, amihez nem lett volna jogod. Amikor valakinek tanácsot kell adnod, rajtad keresztül Isten akarja tanácsolni az illetőt, Szentlelkének közvetlen bevonásával. A te részed az, hogy olyan szoros kapcsolatban legyél Istennel, hogy általad mindenkor az Ő elgondolása jusson el másokhoz áldásukra.

Közülünk legtöbbször csak a tudatos tartományban mozognak – tudatosan tisztelik Istent, tudatosan szolgálnak neki. De ez még nem az érettség, nem az igazi élet. A teljes érettség a gyermek élete, aki sosem tudatos. Ez pedig azt jelenti, hogy annyira kötődünk Istenhez, hogy nem is tudatosodik bennünk, hogy Ő felhasznál bennünket. Amikor pedig tudatosan megtört kenyérré és kiöntött borra tesz bennünket, akkor egy magasabb szintre emeli életünket, amelyben megszűnünk magunkra gondolni, és eszünkbe sem jut, hogy Isten bennünket most felhasznál. A szent sohasem tudatosan szent, de mindig tudatosan alárendeli magát Istennek.

MÉG MINDIG EMBERI!

"...akármit cselekedtek, mindent Isten dicsőségére tegyetek."

1Kor 10,31

A testté-létel nagy csodája egy kisgyermekben megy végbe. A megdicsőülés nagy csodája a démonoktól megszállt völgybe ereszkedik le, a feltámadás dicsősége pedig egy tengerparti reggelibe alázkozik bele. Ezek nem ellentétek, hanem Isten nagy kijelentése.

Mi mindig valami csodálatosat szeretnénk megtapasztalni, és összetévesztjük a hőstetteket a valódi hőssel. Diadalmasan átmenni egy válságon egészen más, mint minden nap Istent dicsőítve élni, amikor annak nincs tanúja, nincs rivaldafény, amikor a legcsekélyebb figyelemre sem méltatnak. Ha nem is akarunk középkori glóriát a fejünk körül, de legalább valami ilyet szeretnénk néha hallani: „Milyen csodálatosan imádkozott! Milyen kegyes életű!” Pedig ha helyes kapcsolatban vagy Uraddal, akkor már eljutottál arra magaslatra, ahol észre sem vesznek, csak azt tudják, hogy életedből folyamatosan áramlik az isteni erő.

„Csodálatos megbízatásom van az Úrtól!” A Mindenható Istennek kell testet öltenie bennünk, hogy a legapróbb dolgot is meg tudjuk tenni az Ő dicsőségére. Isten Szentlelkének a munkájára van szükség ahhoz, hogy emberileg annyira az Ővé lehessünk, hogy a legkisebb figyelemre se méltassanak. A szent életének próbája nem a siker, hanem az emberi lét valóságában megélt hűség. Mi a sikert tűzzük ki célul a keresztyén szolgálatban, pedig a cél Isten dicsőségének az emberi életben való testet öltése: a Krisztussal, Istenben elrejtett élet, emberi körülmények között. Emberi kapcsolataink biztosítják a körülményeket, amelyben a tökéletes isteni életnek kell kibontakoznia.

November 17

AZ ÖRÖK CÉL

"Én magamra esküszöm, mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedted ... megáldván megáldalak téged..."

1Móz 22,15-19

Ábrahám elérkezett oda, ahol megismerhette Isten valódi természetét.

Céлом Isten maga ...

Mindenáron, bármi módon, igen Uram.

„Mindenáron, bármi módon” azt jelenti, hogy az ehhez a célhoz vezető úton semmit sem mi választunk, hanem Isten. Amikor Isten szól – és Ő bennem levő természetéhez szól – akkor nem lehet kérdészködni, annak egyetlen következménye az azonnali engedelmisség. Amikor Jézus azt mondja: „Jöjj!”, akkor én megyek, amikor Ő azt mondja: „Engedd el!”, akkor én elengedem, amikor Ő azt mondja: „Bízz Istenben!”, akkor én hittel rá támaszkodom. Engedelmisségem annak a bizonyítéka, hogy Isten természete lakozást vett bennem.

Azt, hogy Isten hogyan nyilatkoztatja ki magát nekem, nem Isten természete, hanem az én természetem határozza meg.

Csak azért látom utaidat olykor rossznak,

Mert én magam belül oly gonosz vagyok.

Az engedelmisség fegyelmezése kell ahhoz, hogy eljussak oda, ahol Ábrahám volt, és felismerjem, hogy kicsoda Isten. Mindaddig nem tűnik fel előttem valódi arca, amíg Jézus Krisztusban szemtől-szembe nem találkozom vele, és akkor megtudom, hogy „az egész világon rajtad kívül senki sincsen, senki, csak Te, Uram, Istenem!” Isten ígéreteinek semmi jelentősége nincs addig számunkra, amíg engedelmisség által meg nem értjük Isten természetét. Van úgy, hogy az év minden napján elolvassunk valamit a Bibliában és semmit sem jelent az számunkra, majd hirtelen, egy szempillantás alatt felismerjük, hogy mit akar Isten mondani, mert valahol, egy bizonyos ponton engedelmeskedtünk neki, és az Ő lénye azonnal megnyílt előttünk. „Isten valamennyi ígérete öbenne lett igenné, és öbenne lett ámenné” (2Kor 1,20). Engedelmisségből születik az „igen”, és amikor engedelmes életünk áment mond az ígéretre, akkor lesz Isten ígérete a miénk.

SZABADSÁGRA VEZETŐ GYŐZELEM

"Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek."

Jn 8,36

Ha még maradt bennünk egy kis darabja is a magam megelégedettségét kívánó lelkületnek, az mindig ezt mondja: „Nem tudom megtenni.” Személyiségünk sosem mond ilyet, az csak figyel és próbálja megemésztetni a dolgokat. Személyiségünk, ez a belső mag, mindig többet akar tudni, ilyennek teremtett. Az isteni dolgokra nézve hatalmas belső kapacitással rendelkezünk. A bűn, és ezzel együtt egyéniségünk tart vissza bennünket Istentől. Isten megszabadít bennünket a bűntől, de nekünk kell megszabadítani magunkat egyéniségünkől, azaz természet szerint való lényünket Isten elé kell vinnünk és neki kell odaszánnunk, míg engedelmisségünk által lelki létté nem formálja azt.

Lelki életünk fejlődése során Isten egyáltalán nincs tekintettel természet szerinti egyéniségünkre. Parancsai „elevenünkbe vágnak”, és mi jobban tesszük, ha segédkezet nyújtunk ebben Istennek, semmint szembeszálljunk vele „nem tudom megtenni” érzékenységünkkel. Isten nem fog megfegyelmezni, nekünk kell magunkat megfegyelmezni. Nem Isten fog foglyul ejteni minden képzeletet és gondolatot, ezt nekünk kell megtenni. Ne panaszkodj az Úrnak, hogy elkalandoznak a gondolataid, hanem tégy ellene, hogy ne kalandozzanak el a gondolataid. Ne engedd, hogy egyéniséged uralkodjon rajtad, hanem szabadulj fel személyiséggé!

„Azért ha a Fiú megszabadít titeket ...” A Fiú helyett ne mondj Megváltót. A Megváltó a bűntől szabadít meg. Itt arról a szabadságról van szó, amelyre a Fiú szabadít meg bennünket. Erről beszél Pál a Gal 2,20-ban: „Krisztussal együtt megfeszítettem.” Ő elvesztette természet szerinti egyéniségét és személyisége teljesen egyesült Urával. Egyesült, azaz eggyé vált vele, nem pedig összeolvadt a kettő.

„Valósággal szabadok lesztek.” Legbensőbb lényetekben, belülről lesztek szabadok. Mi hajlamosak vagyunk saját erőforrásainkra támaszkodni, ahelyett, hogy a Jézus Krisztussal való egyesülésből származó energiákat használnánk fel.

November 19

AMIKOR Ő ELJÖN

"És amikor ő eljön, meggyőzi a világot bűn ... tekintetében."

Jn 16,8

Kevesen vannak közülünk, akiket Ő meggyőzhetett bűn tekintetében. Ismerjük ugyan azt a belső zavart, amit a rossz elkövetése okoz, de amikor a Szentlélek meggyőz valakit a bűn tekintetében, az elfeledtet velünk minden földi kapcsolatot és csak ezt az egyet hagyja meg: „Egyedül te ellened vétkeztem.” Amikor valaki eljut erre a bűn felőli meggyőződésre, akkor a szíve mélyén azt is tudja, hogy Isten nem bocsáthat meg neki, mert ha megbocsátana, akkor az embernek erősebb igazságérzete lenne, mint Istennek. Isten megbocsát, de saját szívének kellett megszakadnia Krisztus halálában, hogy ezt megtehesse. Isten kegyelmének mérhetetlen nagy csodája, hogy Ő megbocsátja a bűnt, és egyedül Jézus Krisztus halála tette képessé az isteni természetet arra, hogy megbocsásson és mégis hű maradjon önmagához. Üres beszéd azt állítani, hogy Isten azért bocsát meg, mert Ő szeretet. Akit Ő meggyőzött a bűn tekintetében az többet nem beszél így. Isten szeretete nem más mint maga a Golgota! Isten szeretete a kereszten lett világosan kifejezésre juttatva, nem máshol. Az egyetlen ok, amiért Isten megbocsátja bűnömet Krisztus keresztje. Lelkiismerete ott megnyugodott.

A megbocsátás nemcsak azt jelenti, hogy megmenekültem a pokoltól és a menny várományosa lettem, ezen a szinten senki sem fogadná el a bűnbocsánatot; a megbocsátás azt jelenti, hogy felvitettem egy újjá teremtett kapcsolatba, egy Istennel való egységbe Jézus Krisztusban. A megváltás csodája az, hogy Isten engem, a szentségtelent, az Egyetlen Szentségeshez, magához hasonlóvá tesz, azáltal, hogy egy új természettel ajándékoz meg, Jézus Krisztus természetével.

ISTEN BOCSÁNATA

"Akiben van... a bűnök bocsánata ..."

Ef 1,7

Őrizkedj az Isten atyaságáról alkotott kellemes feltételezéstől, hogy Ő mint kedves és szerető atya persze, hogy megbocsát. Az Új-szövetségben nyoma sincs ennek a szentimentális felfogásnak. Isten megbocsátásának egyetlen oka van: Krisztus keresztségének borzalmas tragédiája. Öntudatlan istenkáromlás más magyarázatot keresni a megbocsátáshoz. Egyedül Krisztus keresztsége által bocsáthatja meg Isten a bűnt és helyezhet vissza bennünket a kegyelem állapotába. Nincs más út. A megbocsátás, amit nekünk oly könnyű elfogadni, Istennek a Golgota haláltusájába került. Lehetséges, hogy a bűnbocsátatot, a Szentlélek ajándékát és megszentelődésünket a hit egyszerűségével elfogadjuk, és megfeledkezünk arról, hogy micsoda árat fizetett azért Isten, hogy mindez a mienk legyen.

A megbocsátás Isten kegyelmének a csodája; Istennek Jézus Krisztus keresztségébe került, hogy meg tudjon nekünk bocsátani és mégis szent Isten maradjon. Ne fogadj el olyan tanítást Isten atyaságáról, amely elhomályosítja a megváltást. Isten kijelentése az, hogy megváltás nélkül Ő nem tud megbocsátani. Ellentmondana saját természetének, ha megtenné. Mi csak azért nyerünk megbocsátást, mert Jézus Krisztus kiengesztelő áldozata megnyitotta számunkra az utat Istenhez. Az isteni megbocsátás csak a természetfeletti világban természetes.

A megbocsátás csodájához képest kisebbnek tűnik a megszentelődés megtapasztalása. A megszentelődés egyszerűen a bűnbocsátat csodálatos kifejeződése az emberi életben. Bűneink megbocsátása váltja ki az emberben az Isten iránti hála legmélyebb érzéseit. Pál apostol soha nem tudott eleget hálát adni ezért. Ha végre felismered, hogy mibe került Istennek, hogy megbocsásson neked, Isten szeretete majd úgy megragad, mintha satuba lennél szorítva.

November 21

ELVÉGEZTETETT

"Elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzem azt."

Jn 17,4

Jézus Krisztus halála Isten lényének legtokéletesebb kiábrázolódása a történelemben. Teljesen helytelen őt mártírnak tekinteni. Halála nem valami tragikus sorsfordulat, amit meg lehetett volna akadályozni. Ő azért jött, hogy meghaljon!

Ha a megbocsátásról beszélsz, soha ne arra építsd mondanivalódat, hogy Isten a mi atyánk és Ő szeretetéből megbocsát nekünk. Ez ellentétben áll azzal, amit Jézus Krisztus Istenről kijelentett, és feleslegessé teszi a keresztet, a megváltás pedig „sok hűhó semmiért”. Amikor Isten megbocsátja a bűnt ezt Krisztus haláláért teszi. Isten semmilyen más módon nem tud megbocsátani az embernek, csak egyedül az Ő Fiának haláláért. Jézus pedig azért lett az emberiség Megváltója, mert meghalt. „Látjuk, hogy Jézus ... a halál elszenvedéseért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg” (Zsid 2,9). A legmagasztosabb diadalének, amely valaha is a fülébe harsogott ennek a rémült világnak, Krisztus keresztyén hangzott el: „Elvégeztetett!” Az ember megváltásában ez az utolsó szó.

Bármi legyen is az, ami csökkentené, vagy elhomályosítaná Isten dicsőségét, az isteni szeretet hamis ábrázolásával, ellentétben áll azzal, amit Jézus Krisztus Istenről kijelentett. Eszedbe ne jusson valami olyan, hogy Jézus könyörületből és együttérzésből pártunkat fogta Istennel szemben, hogy irántunk érzett szimpátiából lett átokká. Jézus Krisztust az isteni ítélet átokká tette érettünk. Ennek az átoknak rettenetes jelentőségére ráeszmélve, a mi részünk az, hogy elítéljük a bűnt. Szégyenünk és bűnbánatunk Isten irgalmának ajándéka. Jézus Krisztus gyűlöli a bűnt az emberben, és a Golgota fejezi ki legjobban ezt a gyűlöletet.

FELSZÍN ÉS MÉLYSÉG

"Tehát akár esztek, akár isztok, akármit cselekedtek, mindent Isten dicsőségére tegyetek."

1Kor 10,31

Ne gondold, hogy az élet felszínén levő dolgokat nem Isten rendelte el. Azok ugyanúgy Istentől valók, mint a mély dolgok. Nem Isten iránti elkötelezettség miatt őrizkedsz a felszínes dolgoktól, hanem mert azt a látszatot akarod kelteni az emberekben, hogy te a lelki mélységek embere vagy. Vigyázz, hogy megvetés ne támadjon benned, ami mindig így keletkezik, és azt eredményezi, hogy élő szemrehányásként jársz majd az emberek között, mert azok természetesebben viselkednek, mint te. Őrizkedj attól, hogy komoly embernek tüntesd fel magad. Isten gyermekként öltött testet.

A könnyedség még nem rosszság, és nem azt jelzi, hogy nincs alatta mélység; az óceánnak is van partja. Az életet kellemessé tevő felszínes dolgokat, az evést, ivást, a sétákat, a beszélgetéseket, mind Isten rendelte. Urunk is élt mindezekkel. Isten Fiaként, Ő mindezekben benne élt, és azt mondta: „Nem feljebb való a tanítvány a mestérénél” (Lk 6,40).

Az élet felszínes dolgai védelmet biztosítanak nekünk. A felszínes hétköznapi dolgokban hétköznapi módon kell élnünk, de amikor a mélyebb dolgok jönnek, azokat a felszínes dolgoktól elkülönítve adja nekünk Isten. Mélységeidet senkinek se mutasd, csak egyedül Istennek. Mi olyan kibírhatatlanul komolyak vagyunk, annyira kétségbeesetten érdekeltek vagyunk jellemünk felmutatásában, hogy az élet felszínes dolgaiban elfelejtünk keresztyénként viselkedni.

Határozd el, hogy senkit sem veszel komolyan, egyedül Istent, és a legelső a sorban, akit nem kell komolyan vened, mert a legnagyobb csaló, akit valaha is ismertél, te magad vagy.

November 23

ELTÉRÍTÉS ISTENTŐL

"Könyörülj rajtunk Uram, könyörülj rajtunk, mert igen elteltünk gyálázattal."

Zsolt 123,3

Nem annyira az a veszély fenyeget bennünket, hogy Istenben való hitünk károsodik, hanem hogy keresztyén felfogásunk csorbul. „Őrizétek meg azért lelketeket és ne csalárdkodjatok!” (Mal 2,16) Beállítottságunknak óriási kihatásai vannak, ez az az ellenség, amelyik lelkünkbe hatolva elfordítja értelmünket Istentől. A dolgokhoz való hozzáállásnak vannak olyan módjai, amit soha nem engedhetünk meg magunknak, mert ha megteesszük ráébredünk, hogy azok eltávolítanak Istenbe vetett hitünkől, és amíg meg nem találjuk a módját, hogy Isten előtt újra elcsendesedjünk, hitünk szinte semmivé lesz, mert a testbe és az emberi értelemben vetett bizalom vette át az uralmat gondolkodásunkban.

Őrizkedj a világi gondoktól, mert ezek ültetik el lelkünkbe ezt a hamis beállítottságot. Különös, hogy egészen apró dolgok milyen hatással tudnak lenni ránk, hogy eltereljék figyelmünket Istentől. Ne hagyd, hogy elborítsanak az élet gondjai!

Egy másik dolog, ami eltérít bennünket Istentől, a védekezés szennedélye. Ágoston így imádkozott: „Uram, szabadíts meg attól a szennedélytől, hogy mindig védekezzek.” Ez a hozzáállás megöli Istenbe vetett hitünket. „Ezt meg kell magyaráznom; az emberek meg kell, hogy értsenek.” Urunk semmit sem magyarázott meg. Hagyta, hogy a tévedések maguktól tisztázódjanak.

Amikor észrevesszük, hogy az emberek nem jutnak előre lelkileg, és észrevételünk kritikává torzul, akkor ez gáttá válhat Isten és miközöttünk. Isten nem azért engedi, hogy meglássunk dolgokat, hogy kritizáljunk, hanem hogy közbenjárjunk.

TÖREKVÉSÜNK IRÁNYVONALAI

„Íme, mint a szolgák szemei uruk kezére ... úgy néznek szemeink az Úrra, a mi Istenünkre.”

Zsolt 123,2

Ez a vers leírja, milyen a teljes ráhagyatkozás Istenre. Ahogy a szolgák urukra szegeznek tekintetüket, úgy kell nekünk is az Úrra tekintetünk, és méltóságának megnyilvánulásából ismeretet szereznünk. (Ézs 53,1) A lelki hajótörés azzal kezdődik, hogy levesszük tekintetünket az Úrról. Mert ezt a hajótörést nem annyira külső nehézségek okozzák, hanem képzelődésünk, amikor ilyeneket kezdünk mondani: „Azt hiszem túlerőltettem magam, amikor többnek akartam látszani, és Istent próbáltam játszani, helyett, hogy egy közönséges ember lettem volna.” A helyes beszéd az lenne, hogy minden erőfeszitésem kevésnek bizonyult.

Például, válságba jutott az életed, te Isten mellett döntöttél és Isten Lelke is megerősített, hogy helyesen jártál el. Most pedig, hetekkel, vagy talán évekkel később, lassan az fogalmazódik meg benned: „Lehet, hogy csak a büszkeség beszélt belőlem, vagy képzelődtem. Netán túl magasra helyeztem a mércét.” És jönnek „józanabb” barátaid és kezdik mondani: „Ne kergess délibábot, mi már akkor láttuk, amikor először beszéltél lelki ébredésről, hogy mindez csak átfutó lelkesezés volt, ami elkopik a mindennapok terhelése alatt. Te pedig megadóan azt válaszolod: „Igen, lehet, hogy túl sokat akartam.” Lehet, hogy ez alázatosnak hangzik, de ez azt jelenti, hogy itt vége szakadt az Istenre támaszkodásnak, és innentől kezdve a világ véleménye érvényesül. Ez a veszélyhelyzet, hogy nem támaszkodsz többet Istenre, azzal kezdődött, hogy levetted a tekintetedet róla. Csak amikor majd Isten hirtelen megállít, akkor eszmélsz rá arra, hogy milyen kifosztott lettél. Ha léket kaptál, javítsd ki azonnal! Ismerd be, hogy valami Isten és közéd furakodott, és hozd rendbe azonnal.

November 25

A LELKI ÖSSZEFÜGGÉSEK TITKA

„Tőlem pedig távol legyen, hogy dicsekedjem, hacsak nem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében.”

Gal 6,14

Amikor egy ember újjászületik kezdetben olyan összefüggéstelennek látszanak előtte a dolgok, tele van ismeretlen új érzésekkel és megtapasztalásokkal. Pál apostolnál a mélyben egy biztos alap volt, és ennek megfelelően el tudta viselni a külső változásokat, azok nem zavarták, mert élete Istenben gyökerezett. Legtöbbünk lelkileg azért szétszórt, mert figyelmünket a külső összeszedettségére összpontosítjuk. Pál apostol az alapokhoz közel, a pincében szorgoskodott, lelkes kritikusa pedig a kívülről jól látható felsőbb emeleteket vették birtokba, és a kettő nem is érintkezik egymással. Pál az alapokhoz volt elkötelezett. Belső összeszedettségének biztos alapja a világmegváltó Isten haláltusája volt, Jézus Krisztus keresztje.

Vess számot azzal, hogy miben hiszel, aztán vess el belőle, amennyit csak lehet, és juss el az alapokig, Krisztus keresztjéhez. A világtörténelem eseményei között a kereszt egy jelentéktelen semmi-ség, a Biblia szemszögéből tekintve, a világ összes birodalma sem ér fel vele. Ha igehirdetésünk nem a kereszt tragédiájába ágyazódik bele, akkor gyümölcstelen lesz, mert nem közvetíti Isten erejét az emberek felé. Mondanivalónk lehet, hogy érdekes lesz, de az erő hiányozni fog belőle. De hirdesd a keresztet, és Isten energiái felszabadulnak. „.....tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket.” „Mi pedig a megfeszített Krisztust prédikáljuk” (1Kor 1,21 és 23).

LELKI ENERGIAINK ÖSSZPONTOSÍTÁSA

„.... csak a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében...”

Gal 6,14

Ha meg akarod ismerni Isten erejét (azaz Jézus feltámadott életét) halandó testedben, akkor merülj el a kereszti tragédiájának a szemlélésében. Most ne saját lelki szempontjaid legyenek előtérben, hanem add át magad teljesen az isteni tragédia szemlélésének, és Isten ereje azonnal megjelenik az életedben. „Térj vissza hozzám” (Ézs 45,22). Fordítsd figyelmedet a külső forrásra és lesz belső erőd. Elveszítjük az erőnket, ha nem a megfelelő dologra összpontosítunk. A kereszti üdvösséget, megszentelődést, gyógyulást stb. eredményez, de nekünk nem ezekről kell prédikálnunk. Nekünk Jézus Krisztust, a megfeszítettet kell hirdetnünk (1Kor 2,2). Ez elvégzi a maga munkáját. Az isteni központra összpontosíts akkor is, ha hallgatóid látszólag nem figyelnek, de meglásd, többé nem lesznek ugyanazok. Ha csak a magamét mondom, annak nem lesz nagyobb jelentősége, mintha Te is csak a saját gondolataidat közölnéd velem. De ha Isten igazságát közöljük egymással, akkor újból és újból azzal kell majd szembesülnünk. A lelki erő gyűjtőpontjára, a keresztre kell összpontosítanunk. Ha kapcsolatban maradunk az erő központjával, annak energiája kiárad majd az életünkbe. A megszentelődési mozgalmakban és a lelki tapasztalatokat hangsúlyozó alkalmakon nem Krisztus keresztye van a középontban, hanem annak hatása.

Sokan kritizálják manapság az egyház erőtlenségét, és joggal. Az erőtlenség egyik oka, hogy nem a lelki erő központjára összpontosítunk. Nem mélyedtünk el eléggé a Golgota tragédiájában, a megváltás jelentőségében.

November 27

LELKI ERŐNK ODASZENTELÉSE

„...aki által számomra megfeszítettett a világ, és én is a világ számára.”

Gal 6,14

Amikor elmerülök Krisztus keresztyének a szemlélésében, az nem csupán egy olyan belső odafordulás, amelyben saját megszentelődésem válik fontossá, hanem amelyben mindenekelőtt Jézus Krisztus érdeke kerül érdeklődésem középpontjába. Jézus nem egy remete vagy egy fanatikus szent ember volt, aki az életről való lemondásba menekült. Külsőleg semmiben sem tagadta meg azt a társadalmat, amelybe beleszületett, de belsőleg teljesen távol volt tőlük. Nem volt elzárkózott, de egy más világban élt. Ugyanakkor annyira részese volt a hétköznapi életnek, hogy korának vallásos vezetői azzal vádolták, hogy nagyétkű és részeges ember. De Urunk nem engedte meg, hogy lelki erői odaszentelésének bármi is útjába álljon.

Az odaszentelést teljesen hamisan értelmezi az, aki a lelki erő későbbi bevetése érdekében tartóztatja meg magát külsőképpen. Ez egy reménytelenül téves elképzelés. Isten Lelke sokakat tett szabaddá a bűntől, még sincs az életükben egy felszabadultság, nem tapasztalták meg ennek a szabadságnak a teljességét. Annak a sablonos vallásosságnak, amit magunk körül láthatunk manapság semmi köze Jézus Krisztus életerős szentségéhez. „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (Jn 17,15). A világban kell lennünk, de úgy, mint akik nem e világból valók – belsőleg elkülönülve, nem külsőségekben. (Lásd Jn 17,16.)

Soha ne engedjük meg, hogy lelki erőnk odaszentelésének bármi is útjába álljon. Az odaszentelés (az Isten szolgálatára való odaszánásunk) a mi dolgunk, a megszentelődés (a bűntől való elszakadás és a szentté létele) Isten dolga. Egy tudatos eltökéltség kell legyen bennünk arra nézve, hogy Isten érdekeivel azonosítsuk magunkat. Erre úgy juthatunk el, amikor egy kérdéses probléma előtt állunk, ha feltesszük magunknak a kérdést: „Jézus Krisztus érdekeit szolgálja ez a dolog, vagy a vele pont szemben álló szellemiségnek áll az érdekében?”

A NINCSTELENSÉG GAZDAGSÁGA

„....az ő kegyelméből ingyen igazulnak meg...”

Róm 3,24

Az isteni kegyelem evangéliuma egy erős sóvárgást és ugyanakkor sok esetben egy határozott ellenállást ébreszt az ember lelkében, mert az abban kijelentett igazság nem kellemes, nem könnyű azt lenyel-nünk. Az emberben van egy bizonyos büszkeség, amelyik mindig adni akar, és nincs ínyére egy ingyen ajándékot elfogadni. Az ember ha kell, meghalni is kész, és mindenféle szolgálatra oda tudja szánni az életét, de ne alázzon meg engem senki azzal, hogy egy sorba állítson mindenféle pokolra való bűnössel, és azt mondja nekem, hogy mind-össze annyit kell tennem, hogy elfogadjam a Jézus Krisztusban fel-ajánlott megváltás ajándékát.

Rá kell jönnünk arra, hogy mi nem tudjuk elnyerni vagy kiérde-melni Istennek egyetlen ajándékát sem saját érdemeinkkel. Vagy ajándékként elfogadjuk azt, vagy meg kell lennünk nélküle. A legna-gyobb lelki áldás, amiben részesülhetünk, hogy elfogadjuk nincstelen-ségünk tényét. Urunk mindaddig tehetetlen velünk szemben, amíg el nem jutunk erre a pontra. Nem tud semmit tenni velünk addig, amíg azt képzeljük magunkról, hogy mi valamit is megérdemlünk. Isten országába a nincstelenség kapuján keresztül vezet az út. Mindaddig, amíg büszkeségben és függetlenségben gazdagok vagyunk Isten semmit nem tud tenni az érdekünkben. Csak ha lelkileg kiéheztünk, akkor kapjuk meg a Szentlelket. De Jézus akkor az Ő meglevenítő életét adja nekünk, amely valóban élővé tesz bennünket, és az elérhe-tetlent elérhetővé teszi számunkra. És mihelyt ezt a rajtunk „túl-” mu-tatót „belénk” helyezi, ez felemel bennünket oda a „fentiekbe”, Isten országába, ahol Jézus él és uralkodik.

November 29

JÉZUS KRISZTUS MINDENEKFELETTISÉGE

„Ő engem dicsőít majd...”

Jn 16,14

A mai megszentelődési mozgalmakban semmi sincs az Újszövetség világának kemény valóságából. Nincs bennük semmi Jézus Krisztus halálának szükségességéből. Csak kegyes légkör, imádság és áhítat veszi körül őket. De ez a vallásos élmény nem természetfeletti és nem is csodálatos. Ehhez nem kellett Isten szenvedése, ez nincs a „Bárány vérével” meghintve (Jel 12,11), és nincs rajta a Szentlélek pecsétje, amelyet látva az emberek csodálkozva mondanák: „Ez a mindenható Isten kezének nyoma!” Pedig az Újszövetségben másról sincs szó, csak Isten munkájának megannyi megnyilvánulásáról.

Az Újszövetségben bemutatott keresztyén tapasztalat egy személynek, Jézus Krisztusnak való személyes és szenvedélyes odaszánásról tesz bizonytságot. Minden másféle úgynevezett keresztyén tapasztalat független Jézus személyétől. Ezek Jézust mint követendő példát állítják elénk, de nyoma sincs bennük annak az új teremtnének, amely az újjászületés által Isten országának jegyeit hordozza magán, ahol Krisztus él és uralkodik. Az Újszövetség Jézus Krisztust mindekelőtt, mint megváltót állítja elénk, nem csupán mint követendő példát. Ma pedig inkább egy követendő vallási vezetőnek kiáltják ki. Ő valóban követendő példa, de annál sokkal több. Ő Isten öröme! Benne van a mi megváltásunk!

Jézus azt mondta: amikor eljön az, aki az igazság Lelke... Ő engem dicsőít majd (Jn 16,13-14). Amikor elfogadom az Újszövetségben kijelentett igazságokat, elnyerem Istentől a Szentlélek ajándékát, aki elkezd kibontakoztatni bennem Jézus munkáját. Isten Lelke belsőleg végzi el bennem mindazt, amit Jézus Krisztus külsőképpen tett értem.

ISTEN KEGYELME ÁLTAL VAGYOK, AKI VAGYOK

„De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok, és a hozzám való kegyelme nem volt hiábavaló...”

IKor 15,10

Az, ahogyan mi alkalmatlanságunkról beszélünk sértő mindenható Teremtőnk számára. Tökéletlenségünkért Istent hibáztatjuk, mintha felületes munkát végzett volna. Szokjunk hozzá ahhoz, hogy Isten szempontjából is vizsgáljuk meg azokat a dolgokat, amelyek emberileg talán oly alázatosnak hangzanak. Majd csodálkozva fedezzük fel, hogy mennyire nem oda illőek és végtelenül tiszteletlenek észrevételeink. Mi ilyeneket mondunk: „Nem gondolom, hogy megszentelődtem volna, nem vagyok én szent.” De így beszélni Isten előtt azt jelenti, hogy: „Uram lehetetlen, hogy Te megváltásál és megszenteljél engem, én annyira haszontalan vagyok és annyi tökéletlenség van lelkemben és testemben, Uram, lásd be ez egyszerűen lehetetlen.” Lehet, hogy ez egyesek előtt nagyon alázatos beszédnek hangzik, de valójában ez egy dacos ellenszegülés Istennel szemben.

Hasonlóképpen, vannak dolgok, amelyek Isten számára alázatosnak tűnnek, de az emberek előtt pont az ellenkező hatást váltják ki. Aki azt mondja: „Köszönöm Uram, hogy megváltottál és megszenteltél”, az a legtisztább alázat hangján beszél Isten előtt. Ez azt jelenti, hogy erkölcsileg teljesen meghajoltál Isten előtt, és elismerted, hogy neki van igaza. Ne foglalkozz azzal, hogy mások előtt alázatosnak hangzik-e az, amit mondasz. De Isten előtt légy mindig alázatos, és engedd meg neki, hogy Ő legyen minden mindenekben.

Csupán egyetlen egy kapcsolatnak van igazán jelentősége számodra, ez pedig személyes kapcsolatod életed Megváltójával, Jézus Krisztussal. Ha erre helyezed a hangsúlyt és minden mást hagysz a maga útján menni, akkor Isten véghez tudja vinni terveit rajtad keresztül is. Isten terveiben egyetlen egy élet is felbecsülhetetlen érték lehet, és ez lehet a Te életed is.

December 1

A TÖRVÉNY ÉS AZ EVANGÉLIUM

„Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egészre nézve vétкessé lesz.”

Jak 2,10

Az erkölcsi törvény nincs tekintettel gyarló emberi voltunkra, öröklött tulajdonságainkra és gyengeségeinkre. Az egyszerűen elvárja tőlünk, hogy erkölcsileg kifogástalanok legyünk. Az erkölcsi törvény soha senkire nézve nem változik, legyen az illető akár a társadalmi létra legmagasabb vagy legalacsonyabb fokán. Az mindenkire nézve változatlan és örökre érvényes. Az Istentől való erkölcsi törvény nem nézi el gyarlóságainkat, és elesettségünk sem indítja meg. Az mindenkor végérvényes és visszavonhatatlan. Ha ezzel nem vagyunk tisztában annak csak egy oka lehet, nincs igazi élet bennünk. De ha egyszer megelevenedünk, azonnal felismerjük halálos tragédiánkat. „Én egykor törvény nélkül éltem, a parancsolat megjelenésével azonban életre kelt bennem a bűn, én pedig meghaltam” (Róm 7,9-10). Mihelyt felismerjük ezt, Isten Lelke meggyőz bennünket a bűn felől. Amíg valaki el nem jut ide, és fel nem ismeri reménytelen helyzetét, addig Krisztus keresztye csak üres komédia marad a számára.

A büntudattal együtt jár a törvény félelmetes büntető mechanizmusa, amely lesújtja az embert – kiszolgáltatva a bűnnek (Róm 7,14). Én pedig, mint akit a törvény bűnösnek talált, soha nem tudom rendezni a dolgomat Istennel szemben, ez teljesen lehetetlen. Csupán egyetlen útja van annak, hogy ügyem elintézését nyerjen, ez pedig Jézus Krisztus kereszthalála. Ezért jobb, ha mielőbb megszabadulok attól a bennem lappangó gondolattól, hogy engedelmisségem által ügyem rendeződhet Isten előtt. Ugyan ki tudna közülünk megfelelni Isten abszolút követelményeinek!

Mi az erkölcsi törvény erejét éppen csak elkezdjük felismerni, amikor észrevevesszük, hogy az feltételhez kötött és ígérettel jár. De Isten soha nem kényszerít. Van úgy, hogy azt szeretnénk, bárcsak Isten engedelmisségre kényszerítene bennünket, máskor meg azt kívánjuk, hogy hagyjon békén minket. De amikor Isten akarata érvényre jut bennünk Ő soha nem a kényszerrel használja. De ha mi szabad akaratunkat gyakorolva engedelmeskedünk neki, akkor Ő mindent megmozgat, a föld végére is elmegy, vagy a legtávolabbi csillagot is igénybe veszi, hogy segítségünkre legyen.

KERESZTYÉN TÖKÉLETESSÉG

„Nem mintha már elértem volna, vagy hogy már tökéletes lennék...”

Fil 3,12

Becsapja magát az, aki azt hiszi, hogy Isten egy tökéletes mintapéldány elkészítésén fáradozik, és ezt rajtunk akarja bemutatni. Istennek az a célja, hogy a vele való teljes egységre juttasson el bennünket. Ő nem múzeumba való szentek kifejtésén fáradozik, – mint egyes megszentelődési élharcosok szeretnék. Ha így értelmezod a személyes szentséget, akkor nem Isten céljának megfelelően munkálkods, hanem valami olyannak az elérésén, amit Isten életedben való megjelenésének gondolsz. Mert milyen alapon mondjuk azt, hogy „semmiképpen nem lehet az Isten akarata, hogy én beteg legyek.” Ha Istennek az volt az akarata, hogy Fiát összetörje (Ézs 53,10), miért ne törne össze téged is? Ami életedben Istent visszatükrözi, az nem ahhoz kapcsolódik, hogy mennyire vagy következetes a szentről alkotott elképzelésedhez, hanem ahhoz, hogy őszinte és élő kapcsolatban vagy-e Jézus Krisztussal, és feltétel nélkül odaszánod-e neki az életedet, függetlenül attól, hogy egészséges vagy-e vagy beteg.

A keresztyén tökéletesség soha nem fog emberi tökéletességet jelenteni. A keresztyén tökéletesség az Istennel való kapcsolat tökéletessége, amely az élet látszólag jelentéktelen dolgaiban is megmutatkozik. Amikor engedelmeskedsz Jézus Krisztus hívásának, az első dolog, amin majd meglepődhetsz, hogy milyen jelentéktelen dolgokat kell megtenned. Ha ezt összehasonlítod azzal, hogy mások milyen rendezett, következetes életet élnek, akkor netán azt a következtetést vonhatod le, hogy hiszen akkor nincs is szükség Istenre, minden az emberi igyekezeten és eltökéltségen múlik; rajta, igyekezzünk betartani Isten követelményeit. Pedig ebben az elbukott világban ez nem valósítható meg. Nekem olyan tökéletes kapcsolatban kell élnem Istennel, hogy életpéldám másokban Isten utáni vágyódást keltsen, nem pedig irántam való csodálatot. A magamra gondolás akadályozza Isten számára való hasznosságomat. Istennek nem az a szándéka, hogy kiállításán egy díjnyertes trófea legyek, neki egy használható darabra van szüksége, amivel dolgozhat. Hadd formáljon azzá, amivé akar.

NEM ERŐVEL ÉS HATALOMMAL

„Beszédem és igehirdetésem nem a bölcsesség meggyőző beszéde volt, hanem lélek és erő felmutatása”

1Kor 2,4

Ha az evangélium hirdetésénél az üdvösség útjáról való ismeretteddel próbálsz helyettesíteni az evangélium erejébe vetett bizalmat, megakadályozod, hogy az emberek eljussanak a valóság megismerésére. Vizsgáld meg, hogy a Te életed is valóban az Istenben gyökerező hitre épül, amikor az üdvösség útjának megismerését hirdeted. Nem az számít, hogy mennyire világosan adod elő mondanivalódat, hanem hogy mennyire a Szentlélektől áthatott az. Isten megváltó erejének a bizonyosságára támaszkodj, és Ő életet támaszt a hallgatókban.

Ha a valóság talaján állsz, semmi sem tud megingatni. Ha hited tapasztalatokon alapul bármilyen esemény alapjaiban rázhatja meg hitedet. De semmi sem tudja megváltoztatni Istent és a megváltás valóságát. Arra alapozd hitedet és olyan biztonságban leszel, mint Isten maga. Ha egyszer létrejön a személyes kapcsolat közted és Jézus Krisztus között, többet nem kell változnod. Ezt jelenti a megszentelődés. Isten nem igazolja azt az emberi igyekezetet, mely szerint a megszentelődés csupán egy megtapasztalás, jóllehet még megszentelődésünket is oda kell szentelnünk. (Lásd Jn 17,19.) Megszentelt életemet önként át kell adnom Istennek az Ő szolgálatára, hogy mint saját kezét vagy lábát, úgy használhasson engem.

AZ ELLENÁLLÁS TÖRVÉNYE

„Aki győz ...”

Jel 2,7

A természet világában éppen úgy, mint a természetfelettiben az élet harc nélkül elképzelhetetlen. Tény, hogy a fizikai valóság, az értelem világa, az erkölcsi élet és a lelki élet egyaránt küzdőtér.

Egészségem nem más, mint testi valóm és a külső világ közötti harc egyensúlyának az eredménye, amely csak akkor állhat fenn, ha megfelelő belső ellenállással rendelkezek a külső világgal szemben. A testi valómon kívül eső dolgok mind halálomra vannak. (Sőt, ami most éltem, az halálom után romlásomra lesz.) De ha elegendő ellenálló életerővel rendelkezem, ennek eredményeként egészséges leszek. Ugyanez érvényes a gondolkodásra is. Ha eredményes szellemi alkotó életet akarok élni, ezért harcolnom kell, és ennek az értelmi küzdelemnek az eredményét gondolatnak hívjuk.

Erkölcsi téren sincs ez másképp. Mindaz, amiben nincs meg a bennem levő értékrend természete, ellensége bennem az erénynek, és erkölcsi beállítottságomtól függ, hogy ellenállok-e és erényesnek bizonyulok-e. Ha ellenállok erkölcsös maradok. Senki sem lesz magától, automatikusan erkölcsös, azért meg kell küzdenie.

Lelkiekben is hasonló a helyzet. „E világon nyomorúságotok lesz”, ami azt jelenti, hogy minden, ami a lelkiekkel szembe helyezkedik ellenünkre lesz, – „de bízzatok én legyőztem a világot” (Jn 16,33). Meg kell tanulnom ellenállni a támadásoknak, ennek eredménye lesz a szentség, amely örömét leli az ellenállásban.

A szentség nem más, mint a bennem levő lelkület és Istennek Jézus Krisztusban megnyilatkozott törvénye között kialakult egyensúly.

A SZENTLÉLEK TEMPLOMA

„Csak a királyi szék tesz engem nálad nagyobbá.”

1Móz 41,40

Isten előtt kell felelnem azért, hogyan uralkodok a testemen, amely Istené. Pál azt mondja, hogy „nem teszem érvénytelenné az Isten kegyelmét” (Gal 2,21), tehát nem hatástalanítja azt. Isten kegyelme és a jézusi megváltás tökéletes, és mindenkor érvényes. Ő nemcsak egykor megszabadított, hanem megváltása most is szabaddá tesz. A megváltás, csak úgy, mint Isten trónja megingathatatlan és örök. De nekem kell kihozni abból mindazt, amit Isten belehelyezett. Én vagyok a felelős üdvösségem kimunkálásáért (Fil 2,12). Ez azt jelenti, hogy itt és most, a testemben kell kifejeződjön Jézus Krisztus élete; nem titokzatos misztikusságban, hanem megtapasztalható valóságban, úgy ahogy Pál mondta: „megsanyargatom a testemet, és szolgálóvá teszem” (1Kor 9,27). Isten szentjei tökéletesen ellenőrzésük alatt tarthatják testüket Isten dicsőségére. Ő képessé tett bennünket arra, hogy Szentlelkének a templomát kormányozzuk és irányítsuk, annak vágyaival és képzeletvilágával együtt. Ez a mi felelősségünk; soha nem adhatunk helyet tisztátalan indulatoknak. Másokkal szemben könnyen kérlelhetetlenek vagyunk. Magunknak megengedünk bizonyos dolgokat, másoknál pedig elítélünk olyan dolgokat, amelyekre mi természet szerint nem vagyunk hajlamosak.

„Kérlek azért titeket” – mondja Pál –, „hogy szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul” (Róm 12,1). Végül is, el kell döntenem, hogy egyetértek-e Urammal és Mesteremmel, hogy testem a Szentlélek temploma legyen! Ha igen, akkor a testemre vonatkozó törvény ebben a kijelentésben foglalható össze: testem a Szentlélek temploma.

ÍV A FELHŐKBEN

„Ívemet a felhőkbe helyezem, és ez lesz a jele a szövetségnek közöttem és a föld között.”

1Móz 9,13

Isten azt akarja, hogy az emberek erkölcsi kapcsolatba kerüljenek vele, erre nézve jött létre szövetsége. Miért nem szabadít meg Isten? Már megszabadított, de én nem kerestem a kapcsolatot vele. Miért nem teszi meg Isten ezt meg azt? Már megtette, de – és ez a perdöntő – én kapcsolatba-e akarok lépni vele? Isten valamennyi áldása készen vár ránk, de addig nem lesz az enyém, amíg szövetsége alapján kapcsolatba nem lépek vele.

A megtestesült hitetlenség jele arra várni, hogy Isten lépjen. Ezzel csak azt juttatom kifejezésre, hogy nem hiszek benne. Arra várok, hogy tegyen valamit, hogy hihessek. De Isten nem teszi meg, az Isten és ember közötti kapcsolat nem így működik. Az embernek ki kell nyújtania a kezét Isten felé, Istennel kötött szövetségében, mint ahogy Isten is kinyújtotta a kezét az ember felé, az emberrel kötött szövetségében. Ehhez kell az Istenben való hit, ami ritka portéka, hiszen mi csak az érzékszerveinknek hiszünk. Mert én addig nem hiszek Istenben, amíg Ő valamit a kezembe nem ad, amire azt mondom, hogy ez már valóban az enyém, most már hiszek. De ez minden, csak nem hit. „Térjetelek hozzám a föld minden határáról, hogy megszabaduljatok!” (Ézs 45,22.)

Amikor végre feladom csökönyösségemet és lépek, és szövetsége alapján létrejön a kapcsolat Istennel, nincs semmi siker érzés bennem, hogy lám, végre eljutottam ide, csupán az Istennel való egységre jutásnak a mindent túlharsogó élménye, ami a békesség és öröm érzésében fejeződik ki bennem.

December 7

BŰNBÁNAT

*„Mert az Isten szerint való szomorúság megbánhatatlan megtérést
szerez az üdvösségre.”*

2Kor 7,10

Bűnről alkotott felfogásomat legjobban az alábbi szavak adják
vissza:

Ó Megváltóm, mily szörnyű ez,
Minden bűnöm téged sebez.

A büntudat ritka. Az ember a legvégsőig harcol bűnösségének beismerése ellen. Pedig ez a belépő Isten megismeréséhez. Jézus Krisztus mondta, hogy a Szentlélek ha eljön meggyőz bennünket bűn tekintetében, és amikor a Szentlélek felébreszti a lelkiismeretünket, és Isten elé állít bennünket, akkor nem az emberekkel való rossz viszonyunk zavar bennünket, hanem Istennel való kapcsolatunk – „egyedül ellened vétkeztem, és tettem azt, ami gonosz a szemedben” (Zsolt 51,6). A büntudat, a megbocsátás és a szentség csodája annyira összefonódnak, hogy csak az szent, aki bocsánatot nyert, aki azzal bizonyítja, hogy bűnei megbocsáttattak, hogy Isten kegyelméből az ellentéte lett annak, aki volt. A bűnbánat mindig elvisz erre a pontra: Vétkeztem! Amikor az ember ezt ki tudja mondani, és valóban így is érzi, az a legbiztosabb jele annak, hogy Isten munkálkodik benne. Minden, ami ennél kevesebb csak lelkiismeret-furdalás amiatt, hogy hibát követtem el, ami csupán a magammal szembeni elégedetlenség kifejezése.

Isten országába csak a bűnbánat fájdalmain keresztül juthat be az ember, ami összetöri tiszteletreméltó jóságát. A Szentlélek ezzel a fájdalmas megtapasztalással kezdi el Isten Fiának életre hívását bennünk. Az új élet mindig tudatos bűnbánatban és tudattalan szentségben nyilvánul meg, sohasem fordítva. A keresztyénség legmélyebb alapja a bűnbánat. Az igazat megvallva, az ember nem akkor gyakorol bűnbánatot, amikor éppen akarja, a bűnbánat Isten ajándéka. A régi puritánoknak az volt a szokásuk, hogy imádkoztak a „könnyek ajándékáért.” Ha már nem értékeled a bűnbánatot, sötétségben vagy. Vizsgád meg magad, nem felejtetted-e el a bűnbánat szomorúságát!

ISTEN HATALMA NEM RÉSZREHAJLÓ

„Mert egyetlen áldozatával örökké tökéletesekké tette a megszentelteket.”

Zsid 10,14

Lábbal tiporjuk Isten Fiának vérét, ha azt gondoljuk, hogy azért bocsátott meg nekünk Isten, mert megbántuk bűneinket. Isten bocsáztatának, a megbocsátás kikutathatatlan mélységének egyetlen magyarázata Jézus Krisztus halála. Bűnbánatunk csupán személyes megnyilvánulása a kiengesztelés bennünk elvégzett munkájának. “Krisztus Jézus... lett nekünk bölcsességül és igazságul, szentségül és váltságul.” Amikor felismerjük, hogy mindezt elnyertük Krisztusban, Isten kimondhatatlan öröme tölti be szívünket. Ha ez hiányzik, akkor még mindig a halálos ítélet érvénye alatt vagyunk.

Nem számít, hogy kik vagyunk mik vagyunk, Jézus Krisztus halála által tökéletesen helyreállt Istennel való kapcsolatunk. Nem Jézus könyörgése révén, vagy valami más úton-módon, hanem egyes egyedül azért, mert Ő meghalt értünk. Így lett az érdemtelen befogadott. Hiábavaló minden könyörgés, amely megkerüli a keresztet, és más kapukat dőnget, nem azt, amelyet Jézus Krisztus nyitott meg számunkra. Lehet, hogy mindez nem tűnik kíváncsnak nekem, hiszen túlságosan megalázó a bűnösök közé számláltatni, de “nincs más név...” (ApCsel 4,12). Isten látszólagos kegyetlensége valódi lényének leplezetlen bemutatása, határtalan befogadtatás ez, az általa elkészített úton: “Váltságunk van az Ő vére által.” (Kol 1,14) Jézus Krisztus halálával való azonosulásunk a vele való eggyé létünket jelenti, egészen addig, hogy meghalunk mindannak, aminek semmi köze hozzá.

A rossz emberek megmentése csak akkor igazolja Istent, ha jóvá formálja őket. Urunk nem akar azzal áztatni bennünket, hogy mi jók vagyunk, amikor valójában mindenestül rosszak vagyunk. A váltság kiengesztelés, minek során Isten a szentségtelen embert szentté teszi Jézus Krisztus halála által.

December 9

A TERMÉSZET SZERINTI TÁMADÁSA

„Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.”

Gal 5,24

A természeti élet nem bűnös élet. A bűnt kell megtagadnunk, hogy semmilyen formában ne legyen közünk a bűnhöz. A bűn a pokolhoz és az ördöghöz tartozik, én pedig, mint Isten gyermeke a mennyé és Istené vagyok. A probléma általában nem ott jelentkezik, hogy felhagyjunk-e a bűnnel vagy sem, hanem hogy hajlandók vagyunk-e feladni az önmagunkhoz való jogunkat, természet szerinti függetlenségünket és magabiztosságunkat. Ezen a fronton kell megvívnunk a harcot. Isten legjobbjától tartanak vissza bennünket a természetes gondolkodás szerinti helyes, nemes és jó dolgok, és Ő a legádázabb lelki tusába visz bennünket annak felismerése, hogy természetes erényeink ellenkeznek azzal, hogy átadjuk magunkat neki. Legtöbbünknek nem okoz gondot a nyilvánvalóan aljas, gonosz és helytelen dolgokkal szembeszállni; a jó dolgokkal való szembeszállás a nehéz. Pedig a jó a legjobb legnagyobb ellensége, és a természetes erények létrafokain minél magasabbra jut valaki, annál hevesebben áll ellen Jézus Krisztusnak. "Akik pedig Krisztuséi a testet megfeszítették..." Ez a benned levő természet szerinti teljes feladását, nem csupán részleges behódoltatását jelenti. "Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát" (Mt 16,24), azaz tagadja meg az önmagához való jogát. Ahhoz, hogy valaki ezt meg tudja tenni, először fel kell ismernie, hogy kicsoda Jézus Krisztus. Vigyázz, ne vonakodj elmenni függetlenséged temetésére.

A természeti élet nem lelki élet, és csak teljes feláldozás révén válhat azzá. Amíg visszavonhatatlanul fel nem áldozzuk a természetit, addig a természetfeletti soha nem válhat bennünk természetessé. Göröngyös az út idáig, s egyedül kell megtennünk. Ez nem imádság kérdése, ezt végre kell hajtani.

A TERMÉSZET SZERINTI FELÁLDOZÁSA

„Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgától, és a másik a szabadostól.”

Gal 4,22

Pál apostol a Galáciabeliekhez írt levelének ebben a fejezetében nem a bűnnel foglalkozik, hanem a természetnek a lelkihez való viszonyával. A természet szerint valónak lelkivé kell válnia annak feláldozása révén, különben szörnyű hasadás lesz életünkben. Miért rendelte el Isten a természeti feláldozását? Tévedés ne essék, ez nem Isten rendelkezése, hanem megengedő akarata. Isten eredeti rendelkezése szerint a természet szerinti életnek engedelmesség révén kellett volna lelkivé formálódnia. A bűn miatt kell a természetit feláldozni.

Ábrahámnak Ismáelt kellett először feláldozni, mielőtt Izsákot feláldozta volna. Sokan közülünk lelki áldozatokat akarnak bemutatni Istennek, mielőtt a természetit feláldoznák. De csak úgy tudunk lelki áldozatokkal áldozni Istenünknek, ha előbb odaszánjuk testünket élő áldozatul. A megszentelődés sokkal több, mint a bűntől való szabadulás, azt jelenti, hogy megváltott önmagamat önként kiszolgáltatom Istennek, kerüljön, amibe kerül.

Ha nem áldozzuk fel a természetit a lelkiért, a természet szerinti élet gúny tárgyává teszi Isten Fiát bennünk, és állandó lelki konfliktust idéz elő. A fegyelmezetlen lelki élet mindig ezt eredményezi. Ne várjunk jobbra fordulást, amíg csökönyösen ragaszkodunk testi, lelki, és erkölcsi fegyelmezetlenségünkhöz. Lehet, hogy gyerekkorodban nem fegyelmeztetek, de most gyakorolnod kell, különben tönkreteszed Istennek szánt életed.

Isten addig nem áll természeti életünk mellé, amíg mi azt kényeztetjük, de ha keményen lépünk fel vele szemben, s féken tartjuk, akkor vele lesz. Forrásait feltárva oázissá teszi, s a természetéhez fűződő összes ígéretét beteljesíti.

EGYÉNISÉG

„Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát.”

Mt 16,24

Személyes életünk burka az egyéniség. Az egyéniség csupa könyöklés, ami csak elválaszt és megkülönböztet. Ez jellemző a gyermekre, és ott helyénvaló is, de ha személyes megnyilvánulásainkat erre szűkítjük, akkor teljesen elszigetelődünk. Az egyéniség maghéja Isten adta természetes védelmet jelent személyes életünknek, de el kell tűnnie ahhoz, hogy személyiségünk kibontakozzék és kapcsolatba kerülhessen Istennel. Az egyéniség csak a személyiség utánzata éppen úgy, mint ahogy az élvezet a szeretet ellenpólusa. Isten a maga számára teremtette az emberi természetet, az egyéniség pedig a maga szintjére alacsonyítja le azt.

Az egyéniség jellemzője a függetlenség és az akaratosság. Az egyéniség állandó érvényesülni akarása a legnagyobb akadály a lelki élet kibontakozásának. A „nem tudok hinni” háttérben mindig az egyéniség gáncsoskodása áll. Az egyéniség képtelen hinni. Figyeld meg magad, amikor Isten Szentlelke munkához lát életedben. Törésre viszi a dolgot benned egyéniségedre nézve, és ilyenkor vagy megmakacsolod magad, vagy engeded, hogy összetörjön egyéniséged burka és kibontakozzék személyiséged. A Szentlélek mindig egy dologra szűkíti le a kört. (Lásd Mt 5,23-24.) Az egyéniség benned az, ami nem akar benned kibékülni a testvéreddel. Isten egységre akar juttatni magával, de amíg fel nem adod önmagadhoz való jogodat, nem teheti. „Tagadja meg magát” – tagadja meg a függetlenségéhez való jogát, és ezzel elkezdődhet az igazi élet növekedése.

SZEMÉLYISÉG

„Hogy egyek legyenek, amint mi egyek vagyunk.”

Jn 17,22

A személyiség az a sajátos, kiszámíthatatlan valami, amiről úgy beszélünk, mint ami mindenki mástól megkülönböztet bennünket. De személyiségünk valahogy túlságosan nagy ahhoz, hogy azt teljességében fel tudjuk fogni. Személyiségünk olyan mint a tengerből kiálló sziget, amelynek a mélységbe nyúló részéről – önmagunk feltáratlan mélységeiről – semmit sem tudunk. Kezdetben talán úgy véljük, hogy megismerhetők vagyunk a magunk számára, de előbb-utóbb rájövünk arra, hogy egyedül egyvalaki van, aki igazán megért bennünket, ez pedig Teremtőnk.

A személyiség a lelki ember sajátossága, csakúgy, mint ahogy az egyéniség a természeti emberre jellemző. Urunkat egyáltalán nem lehet az egyéniség és a függetlenség fogalmaival jellemezni, hozzá csak a személyiség meghatározás illik, „én és az Atya egy vagyunk”. A személyiség bele tud merülni a másikba, és csak akkor talál sz rá teljesen önmagadra, ha belemélyedsz egy másik személyiségbe. Amikor valaki szerelmes lesz, vagy Isten Szentlelkének a hatására megváltozik, többet nem tart igényt arra, hogy független legyen. Urunk sohasem használta az egyéniségre jellemző kifejezéseket, amelyek a függetlenedésre, a másiktól való elszigetelődésre utalnak, hanem ilyen személyiséghez illő kifejezéseket használt: „hogy egyek legyenek, amint mi egyek vagyunk.” Amikor átadod Istennek az önmagadhoz való jogodat, személyiségednek az igazi, természetes hangja szólal meg és az megegyezik Istennel. Jézus Krisztus felszabadítja a személyiséget, és az egyén megváltozik. A változást a szeretet idézi elő, a Jézushoz való személyes kötődés. A szeretet a személyiség túlradása a másik személyiséggel való közösségben.

MIÉRT IMÁDKOZZUNK

„Mindig imádkozni kell, és nem szabad meglankadni.”

Lk 18,1

Nem tudsz közbenjárni addig, amíg nem hiszel a megváltás szükségességében. Közbenjárásod mit sem érő együttérzésed kifejezése lesz csupán egy emberi lényért, akit ezzel csak még jobban megerősítesz Istentől független állapotában. Az igazi közbenjárás során, miközben felhívod Isten figyelmét bizonyos veled kapcsolatos személyekre vagy körülményekre, és kitárgyalod előtte az esetet, egyre inkább átveszed Isten érdeklődését és magatartását az iránt a személy vagy körülmény iránt. A közbenjárás azt jelenti, hogy „betöltöm, ami hiányzik a Krisztus szenvedéseiből” (Kol 1,24). Ezért van olyan kevés közbenjáró. A közbenjárás során átveszem az illető szerepét? Nem! A közbenjárás során Istennel, azaz Isten véleményével azonosulok.

Isten munkatársának azonban vigyázni kell arra, hogy lépést tartson mindazzal, amit Isten közöl vele, különben az elhordozhatatlan teherre válik. Ha többet tudsz annál, mint amennyit elviselhetnél, megszűnsz imádkozni, csak vergődsz a körülmények súlya alatt, és nem tudsz áthatolni rajta az isteni valóságba.

Az a feladatunk, hogy olyan közeli kapcsolatba kerüljünk Istennel, hogy felfogása uralja gondolatainkat, a túlzott aktivitás pedig ennek nem kedvez. Ha csak a mennyiségre vagyunk tekintettel közbenjárásunk elsatnyul. A közbenjárás az egyetlen, amiből semmi hátrányunk nem származhat, mert teljesen nyitva tartja kapcsolatunkat Istennel.

Ne azért imádkozunk, hogy folt hátán folt módjára túljusson valakinek az élete az éppen aktuális bajon, hanem hogy ezek által megtalálja az utat az élő Istenhez. Gondolj arra mennyi embert hozott utunkba Isten, és mi nem törődtünk velük. Pedig ha a megváltás alapján imádkozunk értük, Isten munkához lát, és elvégzi azt, amit semmilyen más úton nem tud elvégezni, csak a közbenjáró imádság által.

AZ IGAZI ÉLET

„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, ... Ne nyugtalanodjék a szívetek, se ne féljen!”

Jn 14,27

Valahányszor nehézséggel kerülünk szembe, fennáll a veszélye annak, hogy Istent hibáztatjuk, pedig Istennek van igaza, nem nekünk. Ez a hozzáállásunk is azt igazolja, hogy valahol engedetlenség van az életünkben. De mihelyt engedelmeskedünk, ismét világosan látunk mindent. Mindaddig, amíg két urat akarunk kiszolgálni, magunkat és Istent, zavaros lesz a helyzet. A teljes istenfüggőség állapotába kell eljussunk. Ha egyszer ez bekövetkezik nem okoz többet nehézséget egy szenthez méltó életet élnünk. Probléma csak akkor áll elő, ha megvetjük a Szentlélek tekintélyét, és mi tolakodunk a helyére.

Valahányszor engedelmeskedsz Istennek, ezt Ő békességével pecsételi meg: a minden értelmet felülhaladó, nem természetes, hanem jézusi békességével. Ha nincs békességed, várj, amíg meg nem kapod, vagy keresd meg az okát, mi tartja vissza. Ha csak lelkesedésből teszel valamit, vagy hősiességből, Jézus békessége nem tesz bizonyosságot ezek mellett. Ezekben nincs Isten iránti hűség és őszinteség, ami ugyanis nem a te döntésedből születik, hanem a Szentlélek által. Ez utóbbit pedig Isten előnyben részesíti, önkaratunkat érvényesítő döntéseinkkel szemben.

Általában akkor támadnak kérdéseink, amikor nem engedelmeskedünk. Valahányszor engedelmeskedem Istennek, a problémák nem ékelődnek közém és Isten közé, hanem olyan próbaként élem meg őket, amelyek legnagyobb csodálkozásomra, csak segítenek Isten igazságának a felismerésében. Az Istentől elválasztó problémák gyökere mindig az engedetlenségben van. Azok a problémák, amelyek Istennek való engedelmségem nyomán támadnak, csak benne való örömet növelik, mert tudom, hogy Ő ismeri azokat, és az én dolgom csak az, hogy a megoldás kibontakozását figyelemmel kísérjem.

December 15

ISTEN ELŐTT KIPRÓBÁLT

„Igyekezz kipróbált munkásként megállni Isten előtt, mint aki nem vall szégyent, és helyesen hasogatja az igazság beszédét.”

2Tim 2,15

Ha nem tudod kellőképpen kifejezésre juttatni hitedet, küzdj addig, amíg el nem éred. Ha nem teszed, valakit egy életre megszegényítesz ezzel. Igyekezz az isteni igazságokat magadnak újra meg újra megfogalmazni, és Isten majd felhasználja azt valakinek az életében. De ehhez keresztül kell menned Isten szőlőprésén, ahol a szőlőszemeket kisajtolják. Küzdj meg a szavakkal, hogy Isten igazságát világosan kifejthesd, és akkor szavaid által Isten igazságának a bora majd megerősít valakit. De ha nem veszed a fáradságot, hogy saját szavaiddal fejezd ki a felismert igazságot, hanem másoktól kölcsönvett kifejezéseket használsz, akkor szavaid sem magadnak, sem másoknak nem lesznek áldássá. Próbáld megfogalmazni magadnak, te hogyan értetted meg Isten igazságát, és Isten majd felhasználja azt valakinek az életében.

Gyakorold magad abban, hogy az egyébként magától érthető dolgokat tisztán megfogalmazd. Megállapításaink, kijelentéseink csak akkor válnak igazán a magunkévá, ha megszenvedünk értük. Nem attól a szerzőtől kapod a legnagyobb segítséget, aki valami újat közöl veled, hanem aki segít szavakba önteni a benned kifejezésre váró igazságot.

KÜZDELEM ISTEN ELŐTT

„Öltözzétek fel Isten minden fegyverét... imádkozzatok minden időben...”

Ef 6,13.18

Harcolnod kell azok ellen a dolgok ellen, amelyek visszatartanak Istentől, és tusakodnod kell a lelkekért is imádságodban; de soha ne mond, hogy Istennel küzdesz imádságban, ez írásellenes. Ha Istennel küzdesz, akkor nyomorék leszel egész életedre. Ha Jákobhoz hasonlóan te is megragadod Istent és tusakodsz vele, amikor Ő olyan módon közelít hozzád, ami neked nem kedves, akkor arra kényszeríted, hogy kifordítsa csipőcsontodat. (Lásd 1Móz 32,24-25.) Meg ne nyomorodj Isten útjaival ellenkezve, hanem Isten előtt vállald a világ dolgaival való szembezállást, hogy általa „felettébb diadalmaskodhass” (Rm 8,37.) Ez a harcod fogja előbbre vinni Isten országának dolgait. Ha arra kérsz, hogy imádkozzam érted, és én nem vagyok Krisztussal beteljesedve, imádságom semmit sem használ, de Krisztussal beteljesedve imádságom mindig eredményes lesz. Az imádság csak akkor hatásos, ha teljességből jön. „Öltözzétek fel Isten minden fegyverét.”

Mindenkor lásd világosan a különbséget Isten tökéletes akarata és megengedő akarata között, amelyet végső célja elérése érdekében használ. Isten tökéletes akarata megváltoztathatatlan. Miután átküzdjük magunkat a megengedő akarata által életünkön átvonuló dolgokon, fel fogjuk ismerni tökéletes akaratát. Isten megengedő akaratára adott válaszuk tesz képessé bennünket parancsának elfogadására. „Azoknak, akik Istent szeretik minden javukra van” (Róm 8,28) – azoknak, akik hűek maradnak isteni rendjéhez, Jézus Krisztusban nyilvánlatkoztatott elhívásához. Isten megengedő akarata az, ami Isten fiain és leányain keresztül megnyilvánul. Ne sajkózzuk minduntalan: „ez Isten akarata.” Ne Istennel akarjunk harcolni, hanem Isten előtt küzdjünk meg a dolgokkal. Ne könnyelműsködj el a dolgot Isten előtt, ahelyett, hogy őszintén küzdenél, és igénybe vennéd erejét.

December 17

A MEGVÁLTÁS IGÉNYT TÁMASZT, AMELYET KIELÉGÍT

„A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert bolondságok neki.”

1Kor 2,14

Isten evangéliuma támasztja bennünk azt az érzést, hogy szükségünk van az evangéliumra. Pál azt mondja: „Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek, akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit” (2Kor 4,3-4). Az emberek többsége erkölcsösnek tartja magát, és nem érzi azt, hogy szüksége lenne az evangéliumra. Csak Isten tudja ezt a szükségérzetet felébreszteni az emberben, különben ez nem tudatosul bennünk, ehhez Isten személyes beavatkozására van szükség. Jézus azt mondta „kérjétek és adatik nektek” (Mt 7,7), mert Isten csak akkor tud adni, ha az ember kéréssel fordul hozzá. Nem mintha nem akarna nekünk adni, hanem mert ez az általa elrendelt módja a megváltás beteljesedésének. Kérésünkre Isten beindítja azt a folyamatot, amelynek eredményeként létrejön bennünk az, ami különben nem lenne jelen. És semmi más nem tudja kielégíteni ezt az igényt, csak az, ami azt létrehozta. Ez a megváltás értelme: igényt támaszt, amelyet kielégít.

„Ha fölemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok” (Jn 12,32). Mi bizonyosságot teszünk tapasztalatainkról, ami az emberekben érdeklődést támaszt, de nem egy belső igényt. De amikor Jézus Krisztus fölemeltetik, Isten Lelke belső igényt támaszt iránta a lelkünkben. Az evangélium hirdetésekor az isteni megváltás újjáteremtő erői lépnek működésbe az ember lelkében. Nem a bizonyágtételünk hatja meg őket. „A beszédek, amelyet mondtam nektek, lélek és élet (Jn 6,63).

HŰSÉGÜNK PRÓBÁJA

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.”

Róm 8,28

Csak a hűséges lélek hisz abban, hogy Isten alakítja a körülményeket. Mi olyan „természetesnek vesszük” a körülményeket, és nem igen hiszünk abban, hogy Isten alakítaná azokat, még ha mondjuk is; inkább emberi ténykedést sejtünk mögötte. Minden körülmények között hűségesnek lenni azt jelenti, hogy egyes-egyedül egyvalakihez kötődünk, Urunkhoz. Isten váratlanul megváltoztatja a körülményeinket, és az az érzés támad bennünk, hogy hűtlenek lettünk hozzá azáltal, hogy korábban nem ismertük fel, hogy Ő rendezte el azokat. Nem vettük észre, hogy mit akar azzal elérni, és most az, ami megtörtént, nem fog még egyszer megisméltódni az életünkben. Mindig itt van a hűség próbája. De ha megtanuljuk Őt imádni a nehézségek közepette is, Ő akár két másodperc alatt is megváltoztathatja azokat.

Manapság talán a legnehezebb a Jézus Krisztushoz való hűséghez ragaszkodnunk. Mi hűek tudunk lenni a munkához, szolgálatunkhoz, mindenhez, csak azt ne kérjék tőlünk, hogy Jézus Krisztushoz legyünk hűek. A keresztyének közül sokan idegesek lesznek, ha a Jézus iránti hűségről van szó. Urunk trónfosztásához a keresztyén munkások jobban hozzájárultak, mint a világ. Istentől egy áldásosztó gépet csináltak és Jézus Krisztusból a legjobb munkaerő lett a sok munkavégző között.

Nem az a fontos, hogy tegyünk valamit Istenért, hanem hogy olyan hűek legyünk hozzá, hogy általunk Ő végezhesse munkáját. Isten óriási felelőséggel járó szolgálatára hívott el bennünket, és most azt várja el tőlünk, hogy ne nyíljon panaszra ajkunk, és ne várjunk minduntalan magyarázatot tőle. Isten pontosan úgy akar felhasználni bennünket, ahogyan saját Fiát is használta.

December 19

A PROBLÉMA GYÖKERE

„Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot.”

Mt 10,34

Soha ne légy megértő azzal szemben, aki azt bizonygatja, hogy Isten nagyon keményen bánik vele. Isten sokkal gyengédebb, mint mi gondolnánk, és időnként alkalmat ad arra, hogy nyers fellépésünkkel szemben Ő gyengédnek mutakozhasson. Ha valaki nem tud Istenhez menni az azért van, mert van valami titka, amit nem akar felfedni. Ha fél is ismeri bűnét mégsem akar megszabadulni tőle, mint ahogy madár sem akar lenni. Az ilyenekkel szemben nincs helye a megértő hozzáállásnak, hanem le kell hatolnunk életükben a probléma gyökeréig, ahonnan az evangéliummal szembeni ellenállás kiindul. Az emberek ha igénylik is Isten áldását, tiltakoznak az ellen, hogy alapvetően beavatkozzon az életükbe.

Ha, mint Isten szolgálja egyszer fogékony lettél Isten dolgaira nézve, akkor üzenettednek könyörtelenül a probléma gyökeréig kell hatolnia, különben nem lesz gyógyulás. Mondanivalónkat úgy kell megformálnunk, hogy hallgatóságunk ne tudja elkerülni az igazsággal való szembesülést. Az emberek helyzetéhez kell szabni üzenetünkkel, hogy felismerjék igazi belső szükségüket, majd rá kell mutatnunk a jézusi követelményekre, még akkor is, ha erre az a válasz, hogy: „ezeknek ugyan mi soha nem tudunk eleget tenni.” Ha majd a megváltoztathatatlan Jézus akaratát felismerve azt kérdezik: „De ez hogyan lehetséges?” akkor mutass rá arra, hogy ez csak Isten Szentlelke által lehetséges (lásd Lk 11,13).

Csak azon lehet segíteni, aki már felismerte, hogy segítségre szorul. Ezrek és ezrek vallják magukat boldognak Isten nélkül is. De ha mi nélküle is boldogok és erkölcsösek tudunk lenni, akkor ugyan miért jött Jézus? Ő azért jött, mert a mi boldogságunk és békességünk csak felületes. És Ő fegyvert emel minden olyan békességre, amely nem a vele való személyes kapcsolatra épül.

A HELYÉNYVALÓ SEGÍTSÉG

„Ha fölemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.”

Jn 12,32

Közlünk csak kevesen értik, hogy Jézus Krisztus valójában miért is halt meg. Ha a világnak csak egy kis részvétre volna szüksége, akkor Krisztus keresztye fölösleges komédia volt. Ennek a világnak azonban nem egy kis együttérzésre van szüksége, hanem egy életmentő orvosi műtetre.

Amikor egy lelki szorultságban levő lélekkel találkozol, gondold Jézus keresztyét. Ha ez a lélek valamilyen más úton is békességre juthat Istennel, akkor nincs szükség Jézus keresztyére. Ha csak megértő együttérzéssel tudsz az embereknek szolgálni, akkor Jézus Krisztus árulója lettél. Tartsd lelkedet élő kapcsolatban Istennel és Istennek tetsző módon szolgálj mások felé, ne pedig emberi módon, Istent mellőzve. Manapság a világ számára elfogadható vallásosság mindenki felé barátságos arcot ölt.

A mi dolgunk az, hogy a megfeszített Jézus Krisztust mutassuk be a világnak, mindenkor Őt kell fölemelnünk. Félrevezet minden olyan tanítás, amely nem Jézus váltságművén alapul. Ha a keresztyén munkás valóban hisz Jézus Krisztusban és a megváltás valóságában, akkor beszéde az embereket döntés elé állítja. Az igazán fontos az, hogy a bizonyoságtévő személyes kapcsolata Jézus Krisztussal mély és őszinte legyen. Isten számára való hasznossága egyedül ezen múlik.

Egy újszövetségi szellemben munkálkodó keresztyén munkás arra hivatott, hogy rámutasson a bűnre és Jézus Krisztust, mint Megváltót állítsa elé. Ennek megfelelően tehát, beszéde nem lehet bájos és elragadó, hanem halálosan komoly, mint az operáló szívsebész. Isten azért küldött bennünket, hogy fölemeljük Jézus Krisztust, nem pedig azért, hogy megindítóan szép előadásokat tartsunk. Ahogy az isteni metszőkés feltárta a mi szívünk titkait, úgy kell nekünk is másokhoz nyúlnunk. Eltökélten arra kell törekednünk, hogy a jó érzékkel megválasztott ígehelyek szíven találják a hallgatót.

TAPASZTALAT VAGY ISTEN KIJELENTETT IGAZSÁGA

„Mi pedig nem e világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.”

1Kor 2,12

Maga a megváltás a valóság, nem pedig annak megtapasztalása. De a megváltás addig nem jelent számomra semmit, amíg nem tudatosul bennem. Az újjászületéskor Isten Lelke kiragad engem magamból és megtapasztalásom világából, és egyé tesz Jézus Krisztussal. Aki csak a megtapasztalásaira hivatkozik, az vegye tudomásul, hogy azok nem azonosak a megváltás eredményével. Annak a bizonyossága, hogy a megváltást valóban megtapasztaltam abban van, hogy tudom kívülről szemlélni a dolgokat és magamat, és többet nem tekintem a tapasztalatokat a valóság mércéjének. Azok csak a valóság kísérő jelenségei lehetnek, de a valóság a Krisztus. A tapasztalat, ha nem köt össze a Forrással, Jézus Krisztussal, önmagában értéktelen.

Ha a Szentlelket arra próbálsz rávenni, hogy egyéni megtapasztalásokkal ajándékozzon meg, majd meglátod, hogy nem enged a kényszernek, hanem visszavisz a történeti Krisztushoz. Ne adj teret az olyan tapasztalatnak, amelynek nem Isten a forrása és nem az Istenben való hit az eredménye. Minden ilyen tapasztalat keresztyén ellenes, függetlenül attól, hogy mi volt a tartalma. Jézus Krisztus uralja a tapasztalataidat, vagy isteníted azokat? Kedvesebbek számodra tapasztalataid, mint Krisztus maga? Ő kell, hogy uralja lelkedet, és neked nem szabad figyelmet fordítani semmi olyan tapasztalatra, amelyek fölött nem Ő az Úr. Isten elhozza az idejét majd annak is az életedben, amikor elegend lesz a tapasztalataidból, mindegy milyen megtapasztalások voltak azok, és csak egyedül Ő lesz fontos.

Légy kíméletlen magaddal szemben, amikor tapasztalataidról kell beszélned. A magában biztos hit nem hit. Az Istenben biztos hit az egyetlen hit.

AZ ATYA VONZÁSA

„Senki sem jöhet énhozzám, ha az Atya, aki elküldött engem, nem vonzza őt.”

Jn 6,44

Valahányszor az Atya vonzásába kerülök, akaratom azonnal döntés elé kerül: válaszolok-e az Atya kijelentésére, és közeledek-e hozzá? Arcátlanság a lelki dolgokon bizonytalankodni. Ha Isten szól, azt soha ne vitasd meg másokkal. A hit nem értelmi tevékenység, hanem erkölcsi válasz, amely révén én tudatosan elkötelezem magam. Vállalom azt, hogy teljesen Istenre hagyatkozom, és azt teszem, amit Ő mond? Ha megteszem, majd rájövök arra, hogy ez a leghitelesebb valóság, amely olyan biztosan áll, mint Isten trónja.

Amikor az evangéliumot hirdeted, mindig hangsúlyozd az akarat fontosságát. A hit nem más, mint hinni akarás. Az akaratnak kell meghajolni, de nem egy meggyőző erőszaknak engedve, hanem egy tudatos Isten előtti meghajlásban, szavának engedelmeskedve, amíg el nem tűnik a magamba vetett bizalom, és a helyét el nem foglalja az Istenbe vetett bizodalom. Ha csak értelmi döntés születik, az megakadályozhatja, hogy kibontakozzék az Istenbe vetett bizalom. Az érzéseket teljesen figyelmen kívül kell hagyni. Akarnom kell hinni, és ez soha nem megy a dolgokhoz való korábbi viszonyom fájdalmas megtagadása nélkül, helyt adva a tudatos ráhagyatkozásnak életemben.

Minden ember önmagát meghaladó lépések megtételére teremtetett. Isten az, aki magához vonz, és a vele való kapcsolatom mindenek előtt személyes jellegű, nem pedig egy intellektuális fenomén. Isteni csoda révén, és az abban való hit által jutottam erre a kapcsolatra, és csak később kezdtem el megérteni és értékelni ennek az átalakulásnak a csodáját.

December 23

HOGYAN RÉSESEDHETEK A MEGVÁLTÁSBAN?

„Tőlem pedig távol legyen, hogy dicsekedjem, hacsak nem a mi Urunk Jézus keresztyében.”

Gal 6,14

Jézus Krisztus evangéliuma az akaratot mindig döntésre készíti. Elfogadom-e Istennek a kereszten kimondott ítéletét a bűn felett? Valóban érdekel engem Jézus halála? Hajlandó vagyok-e a halálával való teljes azonosulásra, véglegesen szakítva minden bűnnel, világi dologgal, önmagammal, annyira azonosulva Jézussal, hogy semmi másnak nem adok helyet? A tanítvány nagy kiváltsága, hogy szövetségre léphet Övele a kereszttel, azonosulva a bűn halálba adásával. Maradj kettesben Jézussal, és vagy azt mond neki, hogy nem akarsz szakítani a bűnnel, vagy azt mond neki, hogy mindenképpen, minden áron azonosulni akarsz vele az Ő halálában. Mihelyt elfogadod hit által, amit Jézus Krisztus érted tett a kereszten, egy természetfeletti azonosulási folyamat megy végbe benned, és az a határtalan bizonyosság tölt el, hogy ó-embered vele együtt megfeszítettetett. Az ó-embered Krisztussal együtt történt megfeszítésének bizonyossága az a csodálatos könnyebbség, ahogyan a benned lévő isteni élet képessé tesz a Krisztusnak való engedelmisségre.

Időnként Urunk megengedi, hogy lássuk mivé lettünk volna nélküle. Ezt igazolja az Ő szava: „Mert nélkülem semmit nem cselekedhettek” (Jn 15,5). Ez is mutatja, hogy a keresztyénség lényege a személyes, szenvedélyes odaszánás Jézus Krisztusnak. Mi összetévesztjük azt az örömet, amelyet Isten királyságába való belépésünkkel nyerünk Istennek azzal a céljával, amiért odavitt bennünket. Mert Ő azért vitt oda bennünket, hogy felismerjük, mit jelent teljesen azonosítani magunkat Jézus Krisztussal.

AZ ELREJTETT ÉLET

„A ti éltetek Krisztussal együtt el van rejtve Istenben.”

Kol 3,3

Isten Lelke a bizonyága a Krisztussal együtt Istenben elrejtett élet csodálatos biztonságának, ahogyan az az Újszövetség leveleiből élénk tárul. Mi úgy beszélünk, mintha a legbizonytalanabb dolog lenne Isten szentjeként élni. Pedig ez a legbiztonságosabb dolog, mert a Mindenható Isten van benne és mögötte. A legbizonytalanabb dolog Isten nélkül élni. Ha egyszer újjászülettünk, könnyebb az Istennel való helyreállt kapcsolatban élni, mint azt elhagyni, amennyiben ügyelünk Isten intéseire és a világosságban járunk.

Amikor a világosságban való járásra, a bűntől való szabadulásra, vagy a Lélekkel beteljesedett életre gondolunk, akkor valami hatalmas hegy csúcának a képe van előttünk, és azt mondjuk: „Ez gyönyörű, de hát ott fent lehetetlen élni.” De ha egyszer Isten kegyelméből eljutunk oda, akkor majd felfedezzük, hogy az nem egy kiálló sziklaszirt, hanem egy magas fennsík, a növekedéshez szükséges ragyogó életfeltételekkel. „Teret adtál lépteimnek és nem tántorog a lábam” (Zsolt 18,37).

Amikor valóban felismered Jézust, akkor nem tudsz többé kételkedni benne. És amikor ilyen kapcsolatban vagy vele és azt mondja: „Ne aggodalmaskodjál!”, akkor nem lehet többet aggodalmaskodni. Ha az Ő jelenlétében vagy, képtelenség kételkedni benne. Valahányszor személyesen megérint, szavai a valóságot jelentik számodra. „Békességemet adom nektek” (Jn 14,27), és ez olyan békesség, amely tetőtől-talpig betölt, ez egy megingathatatlan bizalom. „A ti éltetek Krisztussal együtt el van rejtve Istenben” és Jézus Krisztus rendíthetetlen békessége betölti az életedet.

SZÜLETÉSE ÉS ÚJJÁSZÜLETÉSÜNK

*„Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuelnek nevezik őt.”
Ézs 7,14*

Születése a történelemben. „A születendőt is szentnek hívják, az Isten Fiának” (Lk 1,35). Jézus Krisztus nem *ebből* a világból való volt, hanem Ő beleszületett *ebbe* a világba. Őt nem a történelem termelte ki magából, hanem Ő kívülről lépett be a történelembe. Jézus Krisztus nem a lehető legjobb ember, akire büszkék lehetünk, Ő nem egy olyan lény, akinek érdemeit az emberiség magának könyvelheti el. Ő nem egy istenné lett ember, hanem a testet öltött Isten, aki kívülről jött világunkba. Élete a Legnagyobb és Legszentebb belépése a legalsóbbrendűbb kapun keresztül. Urunk születése advent – ide jöve-
tel – felülről.

Születése bennem. „Akiket ismét fájdalommal szülök, amíg kiabrázolódnak bennetek Krisztus” (Gal 4,19). Ahogyan a történelemben is kívülről lépett be Jézus, úgy életünkbe is kívülről kell belépnie. Megengedem, hogy emberi életem Isten Fiának „Betlehemévé” legyen? Különben nem léphetek be Isten országába, ha felülről újjá nem születek, a természetes születéshez nem hasonlítható módon. „Szükség nektek újonnan születnetek” (Jn 3,7). Ez nem parancs, hanem egy alapvető igazság. Az újjászületésre az jellemző, hogy annyira átadom magam Istennek, hogy Krisztus élete formálódik ki bennem. Mihelyt testet ölt bennem Krisztus, az Ő természete kezd rajtam keresztül kiabrázolódní.

Isten megjelent testben. Ezt tette lehetővé a megváltás csodája benned és bennem.

A VILÁGOSSÁGBAN JÁRÁS

„Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van ... Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”

1Jn 1,7

Nagy hiba a büntelenség tényét, ahogyan az tudatunkban jelentkezik, összetéveszteni a megváltásban elnyert bűntől való szabadulással. Egyetlen ember sem tudja mi a bűn valójában csak az, aki már újjá-született. A bűn az, amivel Jézus Krisztus a kereszten szembesült. Bűntől való szabadulásomat az bizonyítja, ha felismertem a bűn valódi természetét magamban. Jézus Krisztus váltságművének teljes kihatására, az Ő tökéletességében való részesedésünkre van szükségünk ahhoz, hogy felismerjük mi valójában a bűn.

Isten Szentlelke nem csak a tudatunkban, hanem a tudat alattink mélységében is elvégzi a megváltás munkáját, és mi csak akkor értjük meg mit jelent az, hogy Jézus Krisztusnak a vére megtisztít minket minden bűntől, miután a Lélek semmi máshoz nem hasonlítható hatása teljesen átjár bennünket. A megváltás tehát nemcsak a tudatosan elkövetett bűnökre van kihatással, hanem a bűn valódi lényegének a felismerését is magában foglalja, amit csak a Szentlélek tud bennem elvégezni.

Ha a világosságban járok, amint Isten is a világosságban van – nem saját lelkiismeretem világosságában, hanem Isten világosságában, ahol semmi nem marad rejtve – akkor majd csodálkozva ismerem fel, hogy Jézus Krisztusnak a vére olyannyira megtisztít minket minden bűntől, hogy a Mindenható Isten nem talál semmi, de semmi kivetnivalót bennem. Ez a tudatomban úgy fog jelentkezni, hogy egy fájdalmasan sebző, éles kép alakul ki bennem a bűnről. Isten szeretete kimunkálja bennem, hogy a Szentlélek bűn iránti gyűlöletével gyűlöljem én is mindazt, ami nem fér össze Isten szentségével. A világosságban járás azt jelenti, hogy minden sötét dolog a világosság központja felé hajtja az életemet.

HOL DÖL EL A CSATA?

„Ha visszatérsz, Izrael – ezt mondja az Úr –”

Jer 4,1

Isten előtt vívott küzdelmünk soha nem a külső világban, hanem az akarat rejtett belső világában dől el. Isten Lelke megragad, és arra készíttet, hogy rendezsem Istennel való kapcsolatomat, vívjam meg ezt a harcot. Amíg meg nem teszem, mindig a vesztes oldalán maradok. A küzdelem lehet, hogy egy perc alatt eldől, de akár egy évig is eltarthat, ez tőlem függ, nem Istenen múlik, de ennek a harcnak meg kell történnie, és nekem egyszer át kell mennem a lemondás poklán Isten előtt. Semminek nincs többé hatalma azon az emberen, aki egyszer megvívta ezt a csatát Isten előtt, és győzött.

Soha ne mond azt, hogy „megvárom amíg elviselhetlenné válik a helyzet és akkor próbára teszem Istent.” Ez nem vezet eredményre. Előbb a lelkem mélyén, ott, ahol senki idegen nem avatkozhat be, el kell rendeződnie a dolgoknak Isten és énközöttem, és csak azután tudok tovább menni azzal a bizonyossággal, hogy a csata eldőlt. Ha itt vesztesz, akkor a csapások, vereségek és katasztrófák oly biztos, hogy bekövetkeznek, mint amilyen biztos Isten végzése. Az biztosan csatavesztésre vezet, ha a külső világban próbálok először csatát nyerni. Előbb jöjj rendbe Istennel, előtte vívd meg ezt a harcot, és egyszer s mindenkorra zárd le az ügyet.

Másokat is arra kell rávennünk, hogy egy akaratilag döntés szülessen bennük. Ez az út vezet az átadáshoz. Időnként az is megtörténik, hogy valamilyen életkérdésben Isten válaszáig elé állít bennünket, és ez lesz életünk nagy vízválasztója. Innentől kezdve, vagy egyre használhatatlanabbak leszünk Isten számára, vagy egyre inkább erősödik bennünk a vágy, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk Krisztus mindenekfeletti uralmáért.

FOLYAMATOS MEGTÉRÉS

„Ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek.”

Mt 18,3

Urunknak ezek a szavai feltétlenül vonatkoztathatók megtérésünk idejére, de a későbbiekben is, mi mindenkor gyermekként fordulunk Istenhez, amikor életünk minden napján hozzá térünk. Ha Isten helyett saját képességeinkben kezdünk bízni, annak olyan következményei lesznek, amelyek miatt Isten felelősségre von bennünket. Amikor Isten egy új helyzet elé állít, azon kell lennünk, hogy első reakciónkban is lelki beállítottságunk kerekedjen felül a természetin. Azt se tekintsük garanciának, ha egyszer már eredményesen túlestünk a próbán. A természetinek a lelkihez való viszonya a folyamatos megtérést igényli, még ha ellenállással is találkozunk. Bármilyen helyzetbe is kerülünk, Isten Lelke és a megváltás ténye visszavonhatatlanul igaz ránk nézve, de nekünk „fel kell öltöznünk az új embert” (Ef 4,24). Isten felelőssé tesz bennünket azért, hogy ez megtörténjen. Ennek a folyamatos megtérésnek az elmulasztása tudatos engedetlenség Istennel szemben. Természeti életünk többé nem diktálhat, Istennek kell uralkodnia bennünk.

A folyamatos megtérés visszautasítása megakadályozza lelki életünk fejlődését. Életünknek lehet, hogy vannak olyan makacs területei, ahol nem akarunk megváltozni. Lényegében függetlenségünkhöz ragaszkodunk és saját akaratunkat ültetjük a trónra, ha más nevet is adunk a dolognak. Isten ezt gyerekes önfejűségnek ítéli, mi erősségünket látjuk benne. Életünknek ezek a területei még nem lettek Istennek alárendelve, és ezeket fel kell számolnunk a folyamatos megtérés által. Így, lassan, de biztosan a Szentlélek uralma alá hajthatjuk életünk minden részét.

SZÖKEVÉNY VAGY TANÍTVÁNY?

„Ettől fogva sokan visszavonultak tanítványai közül, és többé nem jártak vele.”

Jn 6,66

Amikor Isten, Szentlelke által, megvilágosít valamit Igéjében életedre nézve, akkor annak a látásnak a fényében kell járnod. Ha nem teszed, akkor hiába örvendezett a szíved abban, olyan megkötöttségekbe süllyedhet az életed, ami távol áll attól, amit az Úr szánt neked. A mennyei látás iránti engedetlenség olyan felfogások rabjává tehet, amelyek idegenek Jézus Krisztus számára. Ne beszélj ilyeneket: „Ha ez az ember ezzel a felfogással ilyen sikereket ért el, akkor én miért ne tehetném?” Neked annak a látásnak a fényében kell járnod, amelyet kaptál, és nem másokkal kell összehasonlítani magad. De ne is ítélj meg másokat, mert mindenki maga felel Isten előtt magáért. Ha úgy találsz, hogy egy bizonyos, számodra szimpatikus felfogás ütközik az Igéből nyert „mennyei látásoddal”, és arról elkezdesz vitatkozni, olyan dolgok kezdenek majd fontossá válni a számodra, mint a tulajdonjog, vagy a személyes jog, dolgok, amelyek értéktelenek voltak Jézusnak. Ide nyúlnak ugyanis vissza a számára oly idegen dolgok gyökerei, ezért nagyon is érthető szembenállása. „Nem a vagyonnal való bővelkedésben van az ember élete” (Lk 12,15). Ha erre nem vagyunk tekintettel az annak tudható be, hogy semmibe vesszük Urunk tanítását.

Arra is hajlamosak vagyunk, hogy elnyújtózzunk és csodálatos tapasztalatainkat elevenítsük fel emlékezetünkben. Pedig ha csak egy olyan újtestamentumi alapelv is van, amelyet Isten megvilágított előtted, és te nem éred el annak a szintjét, vagy nincs meg a vágy benned, hogy ahhoz igazítsd az életedet, akkor már a hanyatlás útján vagy. Ez már azt jelzi, hogy lelkiismereted nem érzékeli az igazságot. Mert, ha az igazságot leleplezik előtted, választanod kell, nem maradhatsz többé ugyanaz. Most dől el, hogy Jézus Krisztus egyre hűségesebb tanítványa vagy-e, vagy szökevény lesz belőled.

MINDEN ERÉNYÜNK, AMINK CSAK VAN

„Minden forrásom tebenned van.”

Zsolt 87,7

Isten nem foltozgatja természetes erényeinket, Ő belülről újjá teremti az egész embert. „Öltözzétek fel az új embert”, azaz természetes emberi életetek öltse magára azt az öltözetet, amely összhangban van az új élettel. Az Isten által belénk helyezett élet kifejleszti a maga erényeit, de nem az ádami erényeket, hanem Jézus Krisztusét. Figyeld meg, hogy oszlatja szét Isten természetes erényeidbe és erődbe vetett bizalmadat, ahogy előbbre jutsz a megszentelődésben, amíg meg nem tanulsz életed minden részletében az Úr Jézus feltámadott életének teljességéből meríteni. Légy hálás Istennek minden ilyen tapasztalástért.

Isten bennünk végzett munkájának az a jele, ahogyan leépíti természetes erényeinkbe vetett bizalmunkat, mivel ezek nem a jövő ígértét hordozzák magukban, hogy mivé akar Isten tenni bennünket, hanem annak a múltnak az emlékeit, amivé Isten teremtetten az embert. Mi ragaszkodunk természetes erényeinkhez, pedig Isten egész idő alatt megpróbál bennünket annak a Jézus Krisztusnak az életével összekapcsolni, akit nem lehet természetes erényeink fogalmaival megérteni és megragadni. Szomorú látni, hogy Isten szolgálatában álló emberek nem arra támaszkodnak, amit Isten kegyelme által nyertek, hanem amit az öröklés véletlenül folytán szereztek. Isten nem természetes erényeinket használja fel és alakítja át a maga céljaira, hiszen a mi természetes erényeink meg sem közelítik azt, amit Ő látni szeretne bennünk. Nincs az a természetes szeretet, az a természetes békesség, az a természetes tisztaság, ami megfelelne az Ő elvárásainak. De amint testi életünket, annak minden apró részletében összhangba hozzuk Isten belénk plántált új életével, úgy bontakoztatja ki bennünk egyre inkább azokat az erényeket, amelyek az Úr Jézust jellemezték.

TEGNAP

„Izrael Istene követ benneteket!”

Ézs 52,12

A tegnaptól nyert biztonság. „Isten visszahozza, ami elmúlt” (Préd 3,15). Az év végén kíváncsi vágyakozással tekintünk mindarra, amit Isten a jövőben tartogat számunkra, de ugyanakkor a tegnapi visszagondolva félelmeink is támadnak. A tegnapi bűneink és mulasztásainak emléke beárnyékolja Isten mai kegyelmének az örömét. De a mi Istenünk a tegnapi is Istene, és a múltból való megemlékezést a jövőbeli lelki növekedés szolgálatába állítja. Azért emlékeztet a múlt-ra, nehogy hiú biztonságérzettel áltassuk magunkat.

A holnap biztonsága. „Mert az Úr megelöttetek” (Ézs 52,12). Ez Isten kegyelmét mutatja, hiszen Ő akkor is támogat minket, amikor mi mulasztottunk. Gondja lesz arra, hogy még egyszer ne kövessük el ugyanazt a hibát, ami egyébként minden bizonnyal bekövetkezne, ha nem Ő lenne a „háttérünk”. Isten keze visszanyúl a múltba, és elhallgattatja a lelkiismeret vádoló hangját.

A ma biztonsága. „Ne sietve gyertek ki” (Ézs 52,12). Ahogy belépünk a következő évbe, ne elhamarkodottan, felejtetni vágyó örömmámorban, vagy a meggondolatlanság kapkodásával tegyük, hanem annak békességet adó tudatában, hogy Izrael Istene jár előttünk. Tegnapjaink helyrehozhatatlan dolgokra emlékeztetnek, és tény, hogy olyan lehetőségeket halasztottunk el, amelyek soha nem térnek vissza, de gyötörő aggodalmaskodásunkat Isten jövőt építő meggondoltsággá tudja átformálni. Nyugodjon a múlt, de legyen Urunk ölelő karjai között.

Hagyjuk a helyrehozhatatlan múltat az Ő kezében, és lépünk ki Vele a kikerülhetetlen jövőbe.